

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

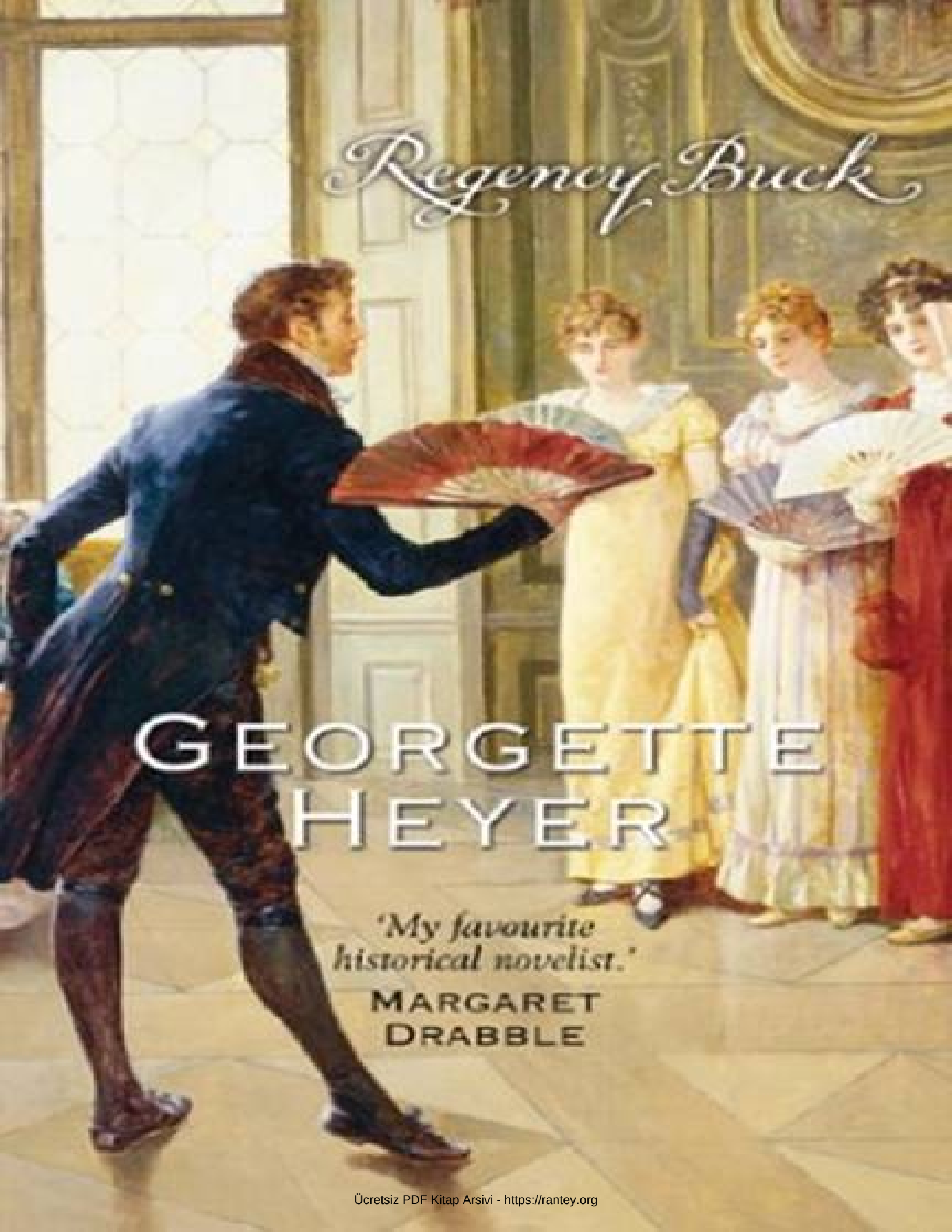
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Regency Buck

GEORGETTE
HEYER

*'My favourite
historical novelist.'*

MARGARET
DRABBLE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Regency Buck

Georgette Heyer 1935

Bölüm I

Newark geride bırakıldı ve şaise ve dört sonrası Göze çarpacak ya da dikkat çekecek çok az şey sunan düz bir araziye girdi. Bayan Taverner bakışlarını manzaradan çekti ve şezlongun köşesinde uzanmış, biraz da uykulu bir şekilde arabanın arka tarafını inceleyen genç bir delikanlı olan arkadaşına seslendi

En yakın postacı çocuk. "Saatlerce kıpırdamadan oturmak ne sıkıcı!" dedi. "Ne zaman Grantham'a ulaşabilir misin, Perry?"

Kardeşi esnedi. "Tanrım, bilmiyorum! Londra'ya gidecek olan sendin."

Bayan Taverner buna cevap vermedi ama yanındaki koltuktan bir *Seyahat Rehberi* aldı ve yapraklarını başladı. Genç Sir Peregrine yine esnedi ve Newark'ta takılan yeni çift tekerlekli arabaların, her ikisi de rüzgârda savrulan son çiftten çok farklı, iyi büyüklükte, güçlü hayvanlar olduğunu gözlemledi.

Bayan Taverner *Seyahat Rehberi* 'nin derinliklerindeydi. Gözlerini yakından basılmış sayfadan kaldırmadan bunu kabul etti.

Genç ve güzel bir kadındı, boyu ortalamanın oldukça üzerindeydi ve son dört yıldır

Kendisinin son derece yakışıklı bir kız olarak ilan edildiğini duymak.

Bununla birlikte, küçümsemeye meyilli olduğu bir tip olan kendi güzelliğine hayranlık duyamıyordu. O daha çok

Siyah saçları vardı; altın rengi buklelerinin güzelliğini yavan buluyordu. Ne mutlu ki, kaşları ve kirpikleri koyu renkti ve şaşırtıcı derecede mavi olan gözleri (bir keresinde kardeşine küçümseyerek balmumu bebek gibi demişti) yüzüne büyük bir karakter veren bir doğrudanlığa ve ateşe sahipti.

İlk bakışta onu sıradan bir Dresden porselen bayanı olarak görebilirdiniz, ama ikinci bir bakışta gözlerindeki zekayı ve kararlı havayı keşfetmeniz kaçınılmazdı.

ağzının kıvrımındaki çözünürlük. Giyinikti.

Düzgün, ama ilk moda tarzında değil, Fransız kambrikinden sade, yuvarlak bir elbise giymişti.

ve dantelli bir manto giymişti. Çizgili kadife kurdeleli sepet söğüdünden bir bone yüzünü oldukça çekici bir şekilde çerçeveliyordu ve bir çift York taba rengi eldiven ellerinin üzerine çekilmiş ve bileklerinin etrafında sıkıca iliklenmişti.

Uykulu gözlerle postacı çocuğun sırtını devam eden erkek kardeşi ona çok benziyordu. Saçları kahverengiye daha meyilliydi ve gözlerinin rengi daha az derindi.

Ama her zaman kardeşi olarak bilinmeliydi. Bayan Taverner'dan bir yaş küçüktü ve ya

alışkanlık ya da dikkatsizlik, her şeyi istediği gibi düzenlemesine izin verme alışkanlığı içindeydi.

"Newark'tan Grantham'a on dört mil var."

Bayan Taverner gözlerini masanın üstünden kaldırarak *Gezgin Rehberi*. "Bu kadar uzak olduğunu düşünmemiştim."

Tekrar kitabın üzerine eğildi. "Burada yazıyor, Kearsley'in Scarborough'da benim için temin ettiğiniz *Eğlenceli Rehber*'i biliyorsunuz - burası deniz kıyısında temiz ve kalabalık bir kasabadır.

Witham Nehri. Kazılmış olan kale kalıntılarına bakılırsa bir Roma istasyonu olduğu düşünülüyor. Zamanımız olursa orayı keşfetmek istediğimi söylemeliyim,

Perry."

"Tanrım, harabelerin hep aynı görüldüğünü biliyorsun!" diye itiraz etti Sir Peregrine, ellerini cebine sokarak

Sığır derisi pantolon. "Sana ne olduğunu söyleyeyim Judith: Eğer yol üzerindeki bütün şatoları dolaşmaya karar, yolda tam bir hafta geçirmemiz gerekecek. Ben Londra'ya doğru ilerlemekten yanayım."

"Pekâlâ," dedi Bayan Taverner, *Seyahat Rehberi* 'ni kapatıp koltuğun üzerine bırakarak. "O halde George'da erken bir kahvaltı yapalım ve sen de atları hangi saatte hazır edeceğini söyle."

"Angel'da yatacağımızı sanıyordum," dedi Sir Peregrine.

"Hayır," diye cevap verdi kız kardeşi kararlılıkla. "Unuttun mu Minceman'lar bize oradaki konforun kadar kötü olduğunu anlattılar. Burası George'un evi ve ben de Bayan Minceman'ın bir keresinde kendisini iki çift merdivenden çıkarıp evin arka tarafındaki sefil bir daireye götürmek istediklerinde kopardığı yaygara ve gürültü hakkında beni uyarması üzerine odalarımızı tutmamız için yazdım."

Sir Peregrine başını çevirerek ona dostça sırttı. "Seni bir arka odayla geçiştirmeyi başaracaklarını sanmıyorum Ju."

Bayan Taverner gözlerindeki parıltının biraz yalanladığı bir ciddiyetle, "Kesinlikle hayır," diye cevap verdi.

"Hayır, bu kesin," diye devam etti Peregrine. "Ama görmeyi beklediğim şey, aşkım, yaşlı adamla nasıl başa çıkacağın."

Bayan Taverner biraz endişeli görünüyordu. "Babamla başa çıkabilirim,

Perry, yapamaz mıyım? Keşke Lord Worth gut hastası olmasaydı! Sanırım babamın kontrolden çıktığı tek an buydu."

"Bütün yaşlılarda gut hastalığı vardır," dedi Peregrine.

Bayan Taverner bu açıklamanın doğruluğunu kabul ederek içini çekti.

"Benim inancıma göre," diye ekledi Peregrine, "kasabaya gelmemizi istemiyor. Düşündüm de, öyle dememiş miydi?"

Bayan Taverner retikülünün iplerini gevşetti ve El yordamıyla ince bir mektup paketi buldu. Bunlardan birini açtı. "Lord Worth, Sör Peregrine ve Bayan Taverner'a selamlarını iletiyor ve

Bu mevsimde Londra'ya yolculuk yapmanın zahmetine katlanamazlar. Lord Hazretleri, onları Londra'ya çağırma şerefine nail olacaktır.

Bir dahaki sefere Kuzey'e gittiğinde Yorkshire'da onları ziyaret edecek. Ve bu," diye bitirdi Bayan Taverner, "üç ay önce yazıldı - tarihi kendin de görebilirsin, Perry: 29 Haziran,

1811 ve kendi eliyle bile değil. Eminim bu bir Sekreter ya da o korkunç avukatlar yazdı. Emin olun, Lord Worth varlığımızı bile unuttu, çünkü almamız gereken parayla ilgili tüm düzenlemeleri biliyorsunuz.

avukatlar tarafından yapıldı ve ne zaman çözülmesi gereken bir sorun olsa, bunu yazanlar onlar oluyor. Yani Londra'ya gelmemizi istemiyorsa, bu tamamen onun hatasıdır.

Bize gelmek ya da ne yapmamız gerektiğini söylemek için en ufak bir girişimde bulunmadı. Onun çok kötü bir gardiyan olduğunu düşünüyorum. I

Keşke babam Yorkshire'daki birinin, tanıdığımız birinin adını verseydi. Bir yabancıнын idaresi altında olmak nahoş bir durum."

Peregrine, "Eğer Lord Worth hayatlarımızı düzene sokma zahmetine katlanmak istemiyorsa, çok daha iyi," dedi.

"Şehirde bir kaçamak yapmak istiyorsun ve ben de sana Huysuz, yaşlı bir gardiyan eğlencemizi bozmazsa bol bol eğleniriz."

Bayan Taverner biraz kuşkuyla, "Evet," diye onayladı. "Ama içinde

Londra'da bir ev kurmak için ondan izin istemeliyiz. Umarım onu bize karşı bulmayız,

bir dayatma olarak görüyor. Demek istediğim, belki amcamın kendisi yerine atanmış olabileceğini düşünüyor. Bu ona çok tuhaf geliyor olmalı. Bu garip bir iş, Perry."

Buna sadece homurdanarak karşılık veren kadın, başka bir şey söylemedi ve köşesinde arkasına yaslanarak Lord Worth'tan aldığı tatmin edici olmayan mesajlar.

Bu garip bir işti. Lord Hazretleri, diye düşündü, elli beş ya da altı yaşlarında olmalıydı,

Koğuş arkadaşlarının işleriyle uğraşmak konusunda belirgin bir isteksizlik gösterdi ve bu bazı durumlarda iyi bir şey olarak kabul edilse de, diğerlerinde

belirgin bir kötülük olduğunu fark etti. Ne o ne de Peregrine evlerinden Scarborough'dan daha uzağa gitmemişlerdi.

Londra hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı ve hiç tanıdıkları yoktu.

Orada onlara rehberlik edecek birileri vardı. Tüm kasabada tanıdıkları tek kişi amcaları ve yaşayan bir kadın kuzenleriydi.

Kensington'da saygın bir şekilde, ama küçük bir şekilde. Bayan Taverner bu hanımefendinin kendisini sosyeteye tanıtacağına güvenmek zorundaydı, çünkü emekli bir amiral olan amcası, babasıyla öyle karşılıklı hoşnutsuzluk ve güvensizlik içinde yaşamıştı ki, onun desteğini ya da yakınlığını aramasını engelleyecekti.

Sir John Taverner'in kardeşi hakkında en ufak bir nezaketle konuştuğu hiç duyulmamıştı.

Gut hastalığı en kötü dönemindeyken, ondan lanet olası bir alçak olarak bahsetmeye alışmıştı.

Kendi avlu kolunun uzunluğu kadar. Sir John'un şimdiye kadar kendisinden memnuniyetle bahsettiği çok az insan vardı, ama zaman zaman

çocuklar amcalarının bu tür davranışlarını

Onları, onun gerçekten de pejmürde bir yaratık olduğuna ve Sir John'un önyargısının kurbanı olmadığına ikna etti.

Lord Worth, son on yıl içinde eski dostunu bir kez bile görmemiş birinin çocuklarına vasi olarak atanmasını garip bulabilirdi ama Sir John'u tanıyanlar bunu kolayca anlaşılabilir buluyorlardı. Her zaman asabi olan Sir John, hayatının son yıllarında

Komşularıyla dostluk içinde yaşamak için.
Her zaman tartışmalar olacaktır. Ama yaşadığım için
Karısının ölümünden beri malikanesinde inzivaya çekilmişti ve
Lord Worth ile bir düzine yıl boyunca üç kereden fazla
karşılaşmamıştı.

Kendi ölümü halinde çocuklarına bakacak kişinin o olduğunu
düşünecek kadar duyarsız.

Worth iyi bir adamdı; Sir John çocuklarına bırakacağı hatırı
sayılır servetin idaresi konusunda ona güvenebilirdi; Worth'un
kendi cebini doldurmasından korkmuyordu. Her şey yapıldı,
vasiyetname hazırlandı ve ne Worth'a ne de Sir John'a en ufak
bir atıfta bulunuldu.

Çocukların kendileri, Bayan Taverner
Sir John'un küstahça davranışlarına tamamen uygun olduğunu
düşünmeden edemedi.

Bu düşüncelerden, şezlong tekerleklerinin kaldırım taşlarına
çarparak çıkardığı sesle uyandı ve
Grantham'a vardıklarını görmek için başlarını kaldırdılar.
Kasabaya yaklaştıklarında postacılar yavaşlamak zorunda
kaldılar.

Sokaklarda o kadar çok trafik vardı ki, patikalarda ve hatta
yolun kendisinde o kadar kalabalık bir insan topluluğu vardı ki,
hızlarını oldukça artırdılar.

Her şey telaş ve canlılık içindeydi ve araba nihayet ana cadde
üzerindeki kırmızı tuğlalı devasa bir yapı olan George'un görüş
alanına girdiğinde, Bayan Taverner arabaların, curricles'in,
gigs'lerin ve faytonların onun önüne görünce şaşırdı.

"Bayan Minceman'ın sözünü dinlediğim için çok memnunum"
dedi.

tavsiye etti ve odalarımızı istemek için yazdı. Grantham'ı bu
kadar kalabalık bulacağımızı hiç düşünmemiştim."

Sir Peregrine kendine gelmişti ve pencerelerden dışarı bakmak
için öne doğru eğilmişti. "Görünüşe göre burası
Buruşuk bir şeytan," diye belirtti. "İleride yol dışında bir şey
olmalı."

Bir dakika sonra şezlong, arabanın altına girmişti. Avluya açılan kemerli kapıdan geçerek durdular. Orada daha da büyük bir telaş hüküm sürüyordu, her satıcı o kadar meşguldü ki birkaç dakika boyunca kimse ya da onun gelişini fark ettiğine dair en ufak bir işaret vermedi. Üniformasının üzerinde beyaz bir önlük olan, dişlerinin arasında bir saman çöpüyle duvara yaslanmış, çoktan çizmeli ve mahmuzlu bir postacı, gerçekten de ilgisiz bir tavırla arabayı inceledi, ama atları değiştirmek ya da yolcuların isteklerini sormak işinin bir parçası olmadığından, öne çıkmak için hiçbir harekette bulunmadı.

Sir Peregrine sabırsız bir haykırıyla Şezlongun önündeki kapıyı açtı ve aşağı atlayarak kız kardeşine kıpırdamadan oturup beklemesini tembihledi. Uzanmakta postacı çocuğa doğru yürüdü; çocuk onun yaklaşmasıyla saygıyla doğruldu ve ağzındaki pipeti çıkardı. Çocukla kısa bir konuşma yaptıktan sonra, Sör Peregrine aceleyle şezlonga geri döndü, can sıkıntısı tamamen kaybolmuştu ve gözleri beklentiyle parlıyordu.

"Judith! Şansın en iyisi! Bir değirmen! Bir düşünsene! Yılın onca günü arasından Grantham'a gelmek, hem de şans eseri!"

"Bir değirmen mi?" diye yineledi Bayan Taverner, kaşlarını birbirine yaklaştırarak.

"Evet, size söylemiyor muyum? Şampiyon -Tom Cribb, biliyorsunuz- yarın Molyneux'yle bir yerde dövülecek -adını tam olarak hatırlayamadım- buraya yakın bir yerde. Tanrı'ya şükür ki odalarımızı isteme akıllılığını gösterdiniz, çünkü yirmi mil boyunca yatacak yer olmadığını söylüyorlar! Hadi, daha fazla oyalanma Ju!"

Grantham'a ödüllü bir dövüşün arifesinde geldiği haberi, Bayan Taverner'ın ama hayatının büyük bir bölümünü

babasının ve erkek kardeşinin yanında ve Erkek sporları hakkında çok şey duymaya ve bunların beyefendilerin katılması için son derece uygun olduğunu alışkın olduğundan, Peregrine'in bu dövüşte hazır bulunma isteğini hemen kabul etti. Kendisi için daha çok başka bir yerdeydi. Ödüllü dövüşler onu ancak iğrendirebilirdi ve doğal olarak bu gösteriye tanık olması söz konusu olmasa da, her şeyi ikinci ağızdan duymayı ve kendisini büyük olasılıkla Sportmen beyefendilerle dolup taştan bir handaki tek kadındı. Hafif bir bulunmaya çalıştıysa da dikkate alınacağına dair pek umudu .

"Ama Perry, düşün! Eğer savaşı yarın olacaksa, bu cumartesi gününe denk gelir ve pazartesiye kadar burada kalmamız gerekir, çünkü pazar günü yolculuk etmek istemezsiniz. Biliyorsun, biz

"Yarın Londra'da olmayı umuyorum."

", bu da ne demek oluyor?" diye cevap verdi. "Bu değirmeni yüz pound için bile kaçırmazdım! Bak sana ne diyeceğim: Roma kalıntılarını istediğin kadar keşfedebilirsin. İstediklinin bu olduğunu biliyorsun. Bir de bunu düşünün! Cribb ve Molyneux! Geçen yılki dövüşten bahsettiğimi duymuş olmalısınız, keşke ben de orada olsaydım. Otuz üç raunt ve Siyah istifa etti! Ama Bugün daha iyi durumda olduğunu söylüyorlar. Büyük bir değirmen olacak: bunu kaçırmamı istemezsiniz! Neden, tanıştıklarında elli beş dakika sürmeden önce! Şeytani bir şekilde denk olmalılar. Aşağı gel, Ju!"

Hayır, Bayan Taverner Peregrine'in Ona zevk verebilecek her şeyi. O aldı *Yolcunun Rehberi*'ni ve retikülünü aldı ve onun elinden tutarak şezlongdan avluva indi.

Hana girdiklerinde ev sahibi onları karşıladı ama onlara ayıracak çok az zamanı varmış gibi görünüyordu. Kahve salonu zaten kalabalıktı ve bir düzine

Dikkatini çekmek isteyen önemli beyefendiler. Odalar mı? Evinin konuşulmayan tek bir köşesi bile yoktu. Onlara yeni bir ekip ve Greetham ya da Stamford'a gitmelerini tavsiye ederdi. Bilmiyordu, Norman's Cross'un bu tarafında kalacak yeri olan bir han olmadığına inanıyordu. Çok üzgündü ama olağanüstü olduğunu ve günlerdir tüm yatak odalarının dolu olduğunu anladı.

Ancak bu Judith Taverner için geçerli değildir, Bütün hayatı boyunca emretmeye alışmıştı. "Bir yanlışlık var," dedi o soğuk ve kararlı sesiyle. "Ben Bayan Taverner'im. Mektubumu tam bir hafta önce almış olmalısınız. İki yatak odasına ve hizmetçim için kalacak yere ihtiyacım var, ve birazdan burada olacak olan kardeşimin uşağı ve özel bir salon için."

Ev sahibi çaresizlik içinde ellerini havaya kaldırdı ama kadının otoriter havasından biraz etkilendi. O da İlk başta bu kadar mütevazı giyimli bir çifti küçümseme eğilimindeydi, ama bir hizmetçi ve bir uşaktan söz edilmesi, onu kırmak istemeyeceği kaliteli insanlarla uğraşmak zorunda olduğuna ikna etti. Bir sel gibi akmaya başladı açıklama ve özür diledi. Bayan Taverner'in bu şartlar altında kalmak istemeyeceğinden emindi.

Judith kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten de! Sanırım en iyisi benim Buna siz karar verin. Özel salondan vazgeçeceğim, ama iyi ol yatak odalarımız için bir düzenleme yapmaya yetecek kadar."

"Bu imkânsız hanımefendi!" diye açıkladı ev sahibi. "Ev alabileceği kadar dolu. Her oda dolu! Sizi memnun etmek için bir beyefendiyi dışarı çıkarmak zorundayım."

"O zaman öyle yap," dedi Judith.

Ev sahibi yalvarırcasına Peregrine'e baktı. "Görmelisiniz efendim, kendime engel olamıyorum. Bu durum için çok üzgünüm.

Ama yapacak bir şey yok ve gerçekten de bu arkadaşlık hanımefendinin hoşuna gitmeyecek."

"Judith, öyle görünüyor ki başka bir yere gitmemiz gerekecek," dedi Peregrine makul bir sesle. "Belki Stamford'a. Oradan savaşı görebiliriz, hatta daha da uzağa."

"Kesinlikle ," dedi Judith. "Bu adamın ne dediğini duydun, Norman's Cross'un bu tarafında boş oda olmadığına inanıyormuş. Ben böyle boşa kürek çekmeye niyetli değilim. Odalarımız burada rezerve ve eğer bir hata yapıldıysa düzeltilmesi gerekir."

Çok net olan sesi, karşıda duran bir grup insanın kulaklarına ulaşmış gibi görünüyordu.

pencereden baktı. Bir iki meraklı bakış ona ve bir anlık tereddütten sonra, başından beri Bayan Taverner'i izleyen bir adam odanın karşısına geçerek onu selamladı.

"Özür dilerim, rahatsız etmek istemem ama bir karışıklık var görünüyor. Odamı emrinize vermekten memnuniyet duyarım hanımefendi, eğer bana bu onuru bahşederseniz kabul ediyorum."

Dirseğindeki adam yirmi yedi ile otuz yaşları arasında görünüyordu. Davranışları bir beyefendiyi andırıyordu; kesinlikle modaya uygun bir havası vardı ve yakışıklı olmasa da yüzü yeterince hoştu. Judith bir reverans çizdi. "Çok iyisiniz bayım, ama odanızı iki kişiye veremezsiniz. yabancılar."

Gülümsedi. "Öyle bir şey yok hanımefendi. Benim odalarımın sizin olması gerektiğini söyleyemeyiz. Arkadaşım ve ben -" arkasındaki gruptan birini işaret eder gibi hafif bir jest yaptı- "civarda tanıdıklarımız var ve

Hungerton Lodge. Ben -daha doğrusu *biz demeliyim*- hizmet etmekten mutluluk duyarız."

Ona teşekkür etmekten ve teklifini kabul etmekten başka yapacak bir şey yoktu. Tekrar eğildi ve arkadaşlarına katılmak üzere geri çekildi.

Zor bir durumdan kurtulduğu için rahatlamış olan ev sahibi, kahve odasının yolunu tuttu ve yeni konuklarını bir oda hizmetçisine teslim etti. Çok kısa bir süre içinde kısa bir süre sonra kendilerini iki

Birinci kattaki saygın dairelere yerleştiler ve valizlerinin gelmesini beklemekten başka yapacak bir şeyleri yoktu.

Bayan Taverner'in ilk kaygılarından biri bilinmeyen hayırseverinin adını bulmaktı, ama o zamana kadar Eşyalarını yerleştirdikten ve hizmetçisi için odaya bir kamyonet yatağı ayarladıktan sonra handan ayrılmıştı.

Ev sahibi onu tanımıyordu; kendilerinden sadece birkaç dakika önce gelmişti; o yolun alışılmış bir yolcusu değildi.

Judith hayal kırıklığına uğramıştı ama tatmin olmak zorundaydı. Grantham'a akın eden kalabalığın içinde bir kişinin kim olabileceğini bulmanın imkânı yoktu. Ondan memnun olduğunu kabul etti.

İyi yetiştirilmiş bir havası vardı; sahip olduğu incelik Bütün işi idare , tam gerektiği anda geri çekilmesi, hepsi onun lehine etkilemişti onu. O artık Onunla daha iyi tanıştığım için üzgünüm.

Peregrine onun nazik bir adam olduğunu kabul etti, ona çok şey borçlu olduğunu ve onunla tekrar görüşmekten memnun olacağını söyledi,

Kasabada birbirlerine rastlamaları ihtimalini düşündü, ama daha çok ertesi gün savaşın yapılacağı yere nasıl ulaşacaklarıyla ilgileniyordu. Thistleton Gap'ta, Grantham'ın güneybatısında sekiz ya da daha fazla mil uzaklıkta olacaktı. Bir taşıt bulunmalıydı; karavanıyla gidemezdi: bu düşünülemezdi bile. Bir curricule ya da bir araba kiralanmalıydı ve akşam yemeğine oturmadan önce

Bir tane bulabilir mi diye bakmaya gitmiş olmalı.

Saat dörttü ve Bayan Taverner modaya uygun saatlere alışık değildi. Hemen yemeğe oturacaktı.

Odaya. Sör Peregrine omzunu okşadı ve kendi odasında daha rahat edeceğini söyledi.

Judith ona karşı dudağını büktü. "Öyle düşünmek hoşuna gidiyor canım."

"Kahve odasında yemek yiyemezsin," diye onu temin etti. "Benim için çok iyi olabilir ama senin için uygun değil."

Judith eğlenmekle öfkelenmek arasında bir sesle, "Git ve arabanı bul," dedi.

Daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu; hemen gitti ve saat beşe kadar da dönmedi. O zaman içeri girdi, çok sevinçliydi, iyi talihiyle doluydu. Hiçbir şey yoktu.

Bir curricule ile geliyordu - beyefendinin arabası yoktu, ama bir çiftçiye ait bir araba olduğunu duymuştu, bir eski püskü bir şeydi, bir santim bile boya yoktu ama ve pazarlığı yürütmek için hemen yola koyuldu. Uzun lafın kısası, arabayı geri götürmüştü ve şimdi bir erkek kardeşin kız kardeşini eğlendirmek için yapması gereken her şeyi yapmaya, onu harabeleri görmeye ya da istediği başka bir şeye götürmeye hazırdı. Akşam yemeği? Oh, kahve odasında küçük bir biftek ve tamamen onun emrindeydi.

Bayan Taverner, kasabayla birlikte Sporcu arkadaşlarıyla kaynıyordu, bir keşif gezisi için pek uygun bir zaman değildi, ama kendi odasından bıkmıştı ve planı kabul etti.

Araba incelendiğinde Peregrine'in tarif ettiği kötü olmadığı, ama yine de perişan bir halde olduğu görüldü. Bayan Taverner yüzünü buruşturdu. "Sevgili Perry, ben daha çok Yürü!"

"Yürümek mi? Oh, Tanrım, bunu yeterince yaptım, size söyleyebilirim! Şimdiye kadar bir hayli yol yürümüş olmalıyım. Bu kadar nazik olma, Jul. Ben de bunu tercih etmezdim, ama burada kimse bizi tanımıyor."

"Bırak da ben ," dedi.

Ama elbette bu işe yaramazdı. Eğer ondan daha iyi araba kullanabildiğini düşünüyorsa, büyük bir yanılğı içindeydi. Bu yüzden

Sert bir ağzı vardı, hiçbir şekilde tatlı dilli değildi, bir hanımefendiye göre değildi.

Ana caddede ağırbaşlı bir tempoyla ilerliyorlardı, ama kasabanın dışına çıktıklarında Sir Peregrine ellerini bıraktı ve en iyi tarzda olmasa da büyük bir hızla, yoldaki her eşitsizliğe çarparak ve köşelerde yalpalayarak uzaklaştılar.

Judith sonunda, "Perry, bu dayanılmaz bir şey," dedi. "Her Kafamda diş çingırakları var! Bir şeyle karşılaşacaksın. Sana yalvarıyorum, unutma ki beni Roma kalesi! Yanlış yolda olduğunuza ikna oldum."

"Ah, o lanet unutmşum!" dedi hayıflanarak. "Yarın hangi yoldan gitmem gerektiğine bakacaktım.

Thistleton Gap, biliyorsun. Çok iyi, çok , döneceğim ve geri gideceğim!" Konuşurken atını dizginledi ve hemen dönmeye başladı, bu noktada yolun darlığına ve özellikle keskin bir virajın yakınlığına aldırmadan.

"Yüce Tanrım, şimdi ne yapacaksın?" diye haykırdı Judith. "Eğer köşeden bir şey gelse! Keşke dizginleri bana verseniz!"

Çok geç konuşmuştu. Araba yolun her tarafındaydı ve dikkati dağılırsa hendeğe düşme tehlikesi varmış gibi görünüyordu. Hızla giden atların sesini duydu ve dizginleri kaptı.

Köşeyi döndüklerinde bir dört tekerlekli araba son sürat ilerliyordu. Üzerlerine geliyordu; onlara çarpmalıydı; orada onu durdurmak mümkün değildi. Peregrine nefesinin altında küfrederek atı döndürmeye çalıştı; Judith kendini hareket edemeyecek kadar güçsüz hissetti. Dört kişinin kabus gibi bir görüntüsü vardı.

muhteşem kestaneler yağıyordu ve

Pelerinli bir palto giymiş düz bir figür onları sürüyordu. Bir anda bitti.

Kestaneler mucizevi bir şekilde savruldu; curricle'in çamurluğu sadece arabanın tekerleklerini yakaladı ve kestaneler dalarak durdu.

Çarpmanın şoku, hafif bir sıyrıktan daha fazlası olmasa da, çiftçinin atını ürkütüp kaçmaya zorladı ve bir an içinde arabanın bir tekerleği sığ hendeğe düştü ve Bayan Taverner neredeyse fırlıyordu oturduğu yerden.

Kendini düzeltti, başlığının yamuk olduğunun farkındaydı, ve öfkesi paramparça oldu ve at arabasındaki beyefendinin hiç kıpırdamadan oturduğunu ve atlarını kolayca tuttuğunu gördü. Kadın ona bakmak için döndüğünde, adam onunla değil, omzunun üzerinden tünemiş küçük bir kaplanla konuşuyordu Arkasından. "Götür onu, Henry, onu," dedi.

Öfke, sitem, hatta yeminler Bayan Taverner'in affedebileceği şeylerdi. Kışkırtma büyüktü; kendisi de Peregrine'in kulaklarını tıkamak istiyordu. Ama bu sakın kayıtsızlık her şeyin ötesindeydi. Öfkesi mantıksız bir şekilde yabancıya yöneldi. Adamın tavırları, bütün duruşu onu tiksintiyle dolduruyordu. Onu ilk gördüğü andan beri ondan hoşlanmadığını biliyordu. Şimdi boş zamanı vardı.

Onu daha yakından gözlemledi ve ondan daha az hoşlanmadığını fark etti.

Tam bir moda adamıydı. Kunduz şapkası, özenle taranmış siyah buklelerinin üzerine oturtulmuştu; kolalı tülbentten kravatı çenesini destekliyordu

Bir dizi güzel kıvrımla süslenmişti; eski püskü kumaştan sürücü ceketinde en az on beş pelerin ve çift sıra gümüş düğme vardı. Bayan Taverner onun çok yakışıklı bir yaratık olduğunu kabul etmek zorundaydı, ama çehresinin bütününden nefret etmekte hiç zorlanmadı. Kendini beğenmiş bir hali vardı; yorgun gözkapaklarının altından alaycı bir tavırla onu inceleyen gözleri

Şimdiye kadar gördüklerinin en sertiydi ve can sıkıntısından başka hiçbir duyguyu ele vermiyordu. Burnu onun zevkine göre fazla düzdü. Ağzı çok iyi biçimlendirilmişti, sert ama ince dudaklıydı. Kadın alay ettiğini düşündü.

Hepsinden daha kötüsü de durgunluğuydu. Hem bir kazayı ustalıklı önlediği için hem de arabanın içinde bulunduğu durumla ilgilenmiyordu. Sürüşü muhteşemdi.

o zarif eldivenli ellerde beklenmedik bir güç

Dizginleri böylesine umursamaz bir tavırla elinde tutarken, Tanrı adına, neden kendini beğenmiş bir havaya bürünsün ki?

Kaplan çevik bir hareketle yola atladığında Bayan Taverner'in kızgınlığı ani bir konuşmayla ifade buldu:

"Yardıma ihtiyacımız yok! Yolunuza devam edin, efendim!"

Soğuk gözler onun üzerinde gezindi. Yüzlerindeki ifade, arabanın pejmürdeliğinin, kendi köy giysisinin, Peregrine'le birlikte sergilemek zorunda oldukları görüntünün farkına varmasını sağladı. "Yoluma devam etmekten çok memnun olurum, güzel kızım," dedi at arabasındaki beyefendi, "ama bu Görünüşe bakılırsa kontrol edilemez atınız -fark etmişsinizdir- ilerlememi imkânsız hale getiriyor."

Bayan Taverner böyle bir hitap biçimine alışık değildi ve bu onun öfkesini yatıştırmadı. Çiftçinin atı

Korku içinde arabayı hendekten çıkarmaya çalışırken, dar yolda oldukça çılgınca ilerliyordu,

Ama Peregrine onunla uğraşmak yerine kafasına girse her şey yoluna girecekti. Kaplan, keskin yüzlü bir hurda

Belirsiz bir yaşta, mavi ve sarı renkte şık bir elbise giymiş, işlerin rehberliğini kendi eline almaya hazırlanıyordu. Bayan Taverner, bu rezilliğe dayanamayarak,

şiddetle söyledi: "Efendim, yardıma ihtiyacımız olmadığını size daha önce bildirmiştim! İn aşağı, Perry! Dizginleri bana ver!"

"Size yardım teklif etmek gibi en ufak bir niyetim yok," dedi zarif beyefendi, kaşlarını kibirli bir şekilde kaldırarak. "Henry'nin bu işi halledebileceğini göreceksiniz. benim için yol."

Gerçekten de bu sırada kaplan atın dizginlerini kavramış ve zavallı yarattığı yatıştırmakla meşguldü. Bu çok kısa bir süre içinde gerçekleşti ve bir dakika içinde araba hendekten kurtuldu ve tam Yolun kenarında.

"Görüyorsunuz, oldukça kolay oldu," dedi o çıldırtıcı ses.

O ana kadar atını kontrol etmeye çalışmakla meşgul olan Peregrine tartışmaya katılamadı, dedi öfkeyle: "Hatanın bende olduğunun farkındayım, efendim! Hem de çok iyi biliyorum!"

"Hepimiz bunun farkındayız," diye cevap verdi yabancı dostça. "Ancak bir aptal arabasını tam bu noktada döndürmeye kalkıştı. Beni çok bekletmek mi istiyorsunuz? daha ne kadar , Henry?"

"Hatamı kabul ettiğimi söyledim," dedi Peregrine, rengi , "ve bunun için üzgünüm! Ama size söylemek için izin alacağım, efendim, şok edici bir hızla sürüyordunuz!"

Sözü beklenmedik bir şekilde kaplan tarafından kesildi; yüzünü birdenbire hiddetle kaldırdı ve tiz bir Cockney aksanıyla şöyle dedi "Kapa o kemik kutunu, küstah!

O ülkedeki en iyi kırbaççıdır, ah, ve ben

Sir John Lade'i de unutarak! Onu yenecek kimse yok ve elimizde kanlı kestaneler var ve eğer o tekerlekliler her biri bir tendonunu burkmadıysa senin hatan değil!"

Arabadaki beyefendi güldü. "Çok doğru Henry, ama hâlâ beklediğimi fark etmişindir."

"Tanrı seni seviyor, patron, gelmiyor muyum?" diye itiraz etti kaplan, tüneğine geri tırmanarak.

Peregrine, kaplanın patlaması karşısında yaşadığı şaşkınlığı üzerinden atarak dişlerinin arasından şöyle dedi "Tekrar görüşeceğiz efendim, size söz veriyorum!"

"Öyle mi düşünüyorsunuz?" dedi at arabasındaki beyefendi.

"Umarım yanıldığınız anlaşılır."

Ekip ileriye doğru sıçramış gibiydi; dakika içinde araba gitmişti.

"Çekilmez!" Judith tutkuyla söyledi. "*İnsafsız!*"

Bölüm II

Grantham'daki George Inn'de bir kır gecesi uykusunun sessizliğine alışmış biri için, büyük bir dövüşün gözü neredeyse imkânsızdı. Sabahın erken saatlerine kadar kahve odasından Bayan Taverner'in yatak odasına kadar gürültülü şenlik sesleri yükseldi; zaman zaman uyukladı ve yine alt kattan gelen bir kahkaha sesi, penceresinin altındaki sokaktan gelen sesler ya da aceleci bir ayak sesiyle uyandı kapısının dışında. Saat ikiden sonra gürültü azaldı.

Yavaş yavaş ve sonunda, saat yediyi yirmi üç gece bir kornanın uzun uzun çalınarak uykusunu kadar sürecektir bir uykuya dalabildi.

Yatakta ayağa kalktı. "Yüce Tanrım, şimdi ne olacak?"

Hizmetçisi de ani kargaşayla uyanmıştı,

kamyonet yatağından kayarak çıktı ve pencerenin panjurları arasından için koştu. Pencereden bakınca

Sadece Edinburgh postası ve gece şapkalı yolcuların sunduğu görünüm karşısında kıkırdamaya devam etti.

Handa kahvaltı etmek için oradan iniyordu. Bayan Taverner ilgisiz bir şekilde yastıklarının üzerine uzandı, ama çok geçmeden huzurun sona erdiğini fark etti. Ev

Uyandı ve telaşlanmaya başladı. Çok kısa bir süre içinde tekrar uyumak için tüm girişimlerinden vazgeçtiği için mutluydu, ve ayağa kalk.

Peregrine saat dokuzdan önce onun kapısını çalıyordu. Kahvaltıya inmesi gerekiyordu; iyi bir yer bulmak istiyorsa Thistleton Gap'e doğru yola çıkması tavsiye edilmişti ve oyalanamazdı.

Onunla birlikte kahve odasına gitti. Orada Edinburgh postasının yolcuları tekrar güneşe doğru yola çıkmışlardı ve bir önceki akşam ortalığı ayağa kaldıran sportmen beyefendiler görünüşe göre kahvaltı etmeyi tercih etmişlerdi.

kendi dairelerinin mahremiyeti.

Tahmin ettiği gibi, Peregrine bir gecede şirkete katılmıştı. Şu isimlerini hatırlayamasa da iyi arkadaşlardı ve onlarla bir şişe kırmıştı. Bütün konuşmalar dövüş üzerineydi; onun konuşması da hâlâ dövüş üzerineydi. Şampiyonu destekleyecekti: Judith, onun bir boksör tarafından eğitildiğini bilmeliydi.

Yüzbaşı Barclay, Ury ya da başka biri olduğunu sanıyordu. Böyle tuhaf bir isim, ama emin olamıyordu. Her halükârda, yürüyüş maçlarına giden adamdı - onu duymuş olabilirdi.

Söylendiğine göre Cribb'i

On üç taş altı pound. Cribb iyi durumdaydı.

Siyah hakkında bir şey bilmiyordu ama Cribb'e dört yıl verebileceğini de inkâr edemezdi. Cribb'in

Şimdi otuz. Judith kahvaltısını yerken ve gerektiği yerde evet ya da hayır diye araya girerken bu böyle devam etti.

Peregrine sabahleyin onu kendi haline bırakmaktan hiç çekinmedi: Şehir boş olacaktı ve o da rahatça dolaşabilirdi; hatta hizmetçisini al.

Kahvaltısını bitirdikten kısa süre sonra, bir cebinde bir paket sandviç, diğerinde bir şişeyle yola koyuldu. Yolu bulmakta hiç zorlanmadı.

sadece sekiz millik bir mesafede trafik akışını takip etmek için. Herkes Thistleton Gap'e doğru yola çıkmıştı.

Hantal at arabalarından çiftlik arabalarına kadar akla gelebilecek her türlü ulaşım aracı ve dilenemeyen ya da bir arabada yer satın alamayan çok sayıda kişi yaya olarak.

İlerleme zorunlu olarak yavaştı, ama sonunda Crown Point'ten çok uzak olmayan bir anız tarlası olan çatışma yerine ulaşıldı. Çoktan insanlarla dolmuş görünüyordu. Ortada adamlar yirmi beş metrelik bir sahne kurmakla meşguldü.

Peregrine yerin dörtte birine yönlendirildi.

arabalarının sıralandığı yere ve orada, çembere olabildiğince yakın bir pozisyon aldı. O vardı

Dövüşün başlaması için biraz daha beklemesi gerekecekti, ama memnun olacak bir ruh hali içindeydi ve giderek yoğunlaşan kalabalığı izlerken ilgisini çekecek pek çok şey buldu. Dövüş Şirket çoğunlukla kaba bir şirketti, ancak öğlen yaklaştıkça arabaların sayısı arabalardan daha fazla olmaya başladı.

Peregrine'in keyfini tek durum, etrafını saran Korintliler arasında tek bir tanıdığının bile olmaması ve arabasının eski püskü ve paltosunun en fazla

üç mütevazı pelerin. Bunlar kötü şeylerdi ama yakınlarından biri şöyle bunları unuttu: "İşte Jackson geldi!"

Yalnızlık, palto ve konser aynı anda hiçbir şeydi: İşte bir zamanların şampiyonu, şimdi İngiltere'nin en ünlü boks hocası Gentleman Jackson. Başka bir adamla birlikte ringe doğru yürüyordu. O atlar atlamaz

Sahneye çıktığında kalabalık onun için tezahürat yaptı, o da bunu gülümseyerek ve elini güler yüzlü bir şekilde sallayarak onayladı.

Alnı çok düşük, burnu ve ağzı oldukça kaba ve kulakları kafasından çıkıktı; ancak dolgun ve delici güzel bir çift gözü vardı ve kırk yaşını aşmış olmasına rağmen vücudu hala zarafeti ve

mükemmel orantılara sahipti. Çok küçük elleri vardı ve en güzel şekilde döndürüldüğü söylenen ayak bileklerinin modelleri yapılmıştı. İyi bir tarzda giyinmişti ama Gösterişten uzak, sessiz ve mütevazı bir tavrı vardı.

Az sonra ringden ayrıldı ve Peregrine'in arabasına yakın bir tilburyde oturan kızıl saçlı bir adamla konuşmak için yanına geldi. A

Birkaç genç Korintli onu selamladı ve Peregrine'in de katılmayı çok istediği bir sürü şakalaşma ve kahkaha oldu. Ancak, çok geçmeden kendisinin de Jackson'ın yerine bir vuruş yapacağına dair bahse gireceğini umuyordu.

bir sonraki dövüşlerinde. Ve hiç şüphe yok ki John Jackson, tıpkı şimdi o esprili gülümsemesi ve hoş şakasıyla reddettiği gibi, bahse girmeyi reddedecekti.

Çünkü herkes, hatta hayatı boyunca Londra'ya bundan daha fazla yaklaşmamış olan Sir Peregrine Taverner bile, öğrencilerinin hiçbirinin Jackson'ı, o bu ayrıcalığı onlardan esirgediğinde vurmayı başaramadığını biliyordu.

Jackson birkaç dakika sonra ringin yanındaki bir grup beyefendiye katılmak üzere geri döndü, çünkü hakem olarak görev yapacaktı

ve her zamanki gibi düzenlemelerin sorumlu tutulmuştu.

Peregrine onu izlemekle ve 13 numaradaki ünlü antrenman okulunu düşünmekle meşguldü,

Old Bond Street'i ve kendisinin de çok kısa bir süre sonra orada ders alacağını düşünürken, kendi arabasının hemen yanındaki bir yere doğru düzgünce ilerleyen bir curricule-and-four'un yaklaştığını fark edemedi ve orada çekildi.

Bir ses dedi ki: "Nişasta mükemmel bir şeydir ama ölçülü olsun Worcester, Tanrı aşkına ölçülü olsun! George'un kulağına bir ipucu verdiğini sanıyordum?"

Ses son derece yumuşaktı ama Peregrine'in başını bir sarsıntıyla döndürdü ve sıçramasına neden oldu. Bu

Kanlı kestanelerden oluşan bir takım süren ve on beş pelerinli büyük bir palto giyen bir beyefendiye aitti. Son derece yüksek bir yaka ve boyunluk giymiş zarif bir adama hitap ediyordu, adam renklendi ve şöyle dedi: "Oh, lanet olsun sana, Julian!"

Şanssızlık bu ya, Peregrine'in irkilmesi dizginleri istemeden sıkmasına neden oldu ve çiftçinin atı geri gitmeye başladı. Peregrine onu bir anda durdurdu, ama sağ çamurluğunun Curricie'in sol çamurluğunu sıyrıp geçmesine engel olamadı. Kızgınlıktan yüksek sesle yemin edebilirdi.

Arabadaki beyefendi döndü, kaşlarını kaldırdı. Acı dolu bir şaşkınlık. "Çok saygıdeğer efendim," diye başladı ve sonra durdu. Şaşkınlık yerini teslimiyet ifadesi. "Bilebilirdim," dedi. "Ne de olsa bu buluşma için kendinize söz vermiştiniz, değil mi?"

Oldukça sessiz bir şekilde söylenmişti ama Peregrine üzüntüden ateşler içindeydi, bütün gözleri üzerine çekmiş gerektiğini hissetti. Kuşkusuz yüksek yakalı beyefendi öne doğru eğilmiş, aradan geçerek ona bakıyordu. Ağzından kaçırdı: "Arabanıza neredeyse hiç dokunmadım! Elimde olmadan dokundum!"

"Hayır, ben de şikâyetçiyim," diye iç geçirdi işkencecisi. "Eminim yapamazsınız."

Yüzü kıpkırmızı olan Peregrine şöyle dedi: "Korkmanıza gerek yok, efendim! Sizi temin ederim ki burası artık bana göre değil!"

"Ama sorun ne? Ne diyorsun Julian?" diye sordu Lord Worcester merakla. "Kim o?"

"Benim bir tanıdığım," diye yanıtladı at arabasındaki beyefendi. "Aranmayan, ama lanet olasıca tekrarlayan."

Peregrine dizginlerini hiçbir şekilde sabit olmayan elleriyle topladı; başka bir yer bulamayabilirdi, ama kalabilirdi

olduğu yerde yapmazdı. Dedi ki: "Sizi , efendim!"

"Teşekkür ," diye mırıldandı diğeri, belli belirsiz gülümseyerek.

Araba bir aksilik olmadan hattan çıktı ve insan kalabalığı arasında alışılmadık bir dikkatle ilerledi. Bu sırada ilk sıradaki vagonlarda hiç boşluk kalmamıştı.

Peregrine, bir arabanın sıkışarak ilerleyebileceği uzun bir hat boyunca ilerledikten sonra aceleciliğinden pişmanlık duymaya başladı. Ama tam bir caddeden dönmek üzereyken arkaya geçmek için saflardan ayrıldığında, şık görünümlü viski içen genç beyefendi onu iyi huylu bir şekilde selamladı ve

sağındaki arabaya biraz daha yaklaşmayı ve böylece araba için bir boşluk yaratmayı teklif etti.

Peregrine bu teklifi minnetle kabul etti ve kısa bir süre sonra manevralar ve arabanın tavanında oturan bir grup adamın protestoları sonucunda yer açıldı ve Peregrine tekrar rahat olabilirdi.

Viskinin sahibi dost canlısı genç bir adama benziyordu.

Tombul, gülümseyen bir yüzü vardı.

Biraz çapkın bir çift göz. Uzun belli, tek düğmeli mavi bir ceket, bir santim genişliğinde sarı çizgili mavi bir yelek, dizden iplerle ve rozetlerle bağlanmış pelüş pantolon, üstü çok uzun kısa çizmeler ve siyah benekli beyaz muslinden inanılmaz bir kravat giymişti. Bütün bunların üzerine, iki kat cebi, bir Belcher mendili, sayısız pelerinleri ve büyük bir şapkası olan, umursamazca açık duran beyaz bir sürücü ceketi giymişti.

nosegay.

Peregrine'in, konserine rağmen

ve eski moda giysisiyle, sadece Johnny Raw değildi, kısa sürede sohbete daldı; ve çok kısa bir süre içinde Peregrine onun adının Henry Fitzjohn olduğunu öğrendi.

Cork Sokağı'nda oturuyordu, Oxford'dan geleli çok olmamıştı ve Thistleton Gap'e

Orada bir grup arkadaşına katılacaktı. Ancak, ya henüz gelmedikleri için ya da kalabalık çok fazla olduğu için yerlerini keşfetmesine izin verecek kadar yoğun olduğu için onları kaçırmış ve onlarsız bir yere yerleşmek zorunda kalmıştı. dövüşü görme şansını . Elbisesi Peregrine'e safça söylediği gibi, o yıl üye seçildiği Dört At Kulübü'nün amblemi.

O günkü dövüşü kazanması için Şampiyon'u desteklemişti ve Peregrine'in onu ya da orada bulunan diğer önemli kişileri hiç fark eder etmez, ilgi çekici herkesi göstermeyi kendine görev edindi. Bu, Albay Hervey Aston'la birlikte ringin yanında duran, bahisçilerden Berkeley Craven'dı. Aston, Albay Hervey York Dükü'nün en yakın arkadaşlarından ve ringlerin büyük patronlarından biriydi. Peregrine, Jackson'a yaklaşan çarpık omuzlu şişman adamı gördü mü? O Lord Sefton'dı. Büyük adam! Ve orada, sağ tarafta, Yüzbaşı Barclay, her zaman her dövüşte görülen Sir Watkin Williams Wynne ile konuşuyordu. Bay Fitzjohn, Kraliyet Düklerinden hiçbirinin orada olmadığını sanıyordu; onları göremiyordu, ama Yaşlı Tarry Breeks'in, tabii Clarence'ın da orada olacağını duymuştu.

Peregrine kendini çok alçakgönüllü ve cahil hissederek hepsini . Yorkshire'da herkesi tanımaya ve her yerde tanınmaya alıştı, ama Londra çevrelerinde durumun farklı olduğu açıktı. Beverley Hall ve Taverner servetinin hiçbir önemi yoktu; o sadece bilinmeyen biriydi. Burası il.

Bay Fitzjohn cebinden kocaman bir şalgam saat çıkardı ve ona baktı. "Saat on ikiyi geçiyor," diye açıkladı. "Eğer yargıçların bundan haberi varsa ve bunu durdurmak istiyorlarsa, bu lanet bir uğultu olacak!"

Ama tam o anda, tezahüratlar ve alaycı bağırışlar başladı ve Tom Molyneux, yardımcıları Siyah Bill Richmond ve spor hakemi Bill Gibbons ile birlikte ringe geldi.

"Güçlü bir adama benziyor," dedi Peregrine endişeyle Paltosunun kıvrımları zenciyi görebildiği kadarıyla inceledi.

"On üç ila on dört taş arasında bir ağırlığı var," dedi Bay Fitzjohn bilgili bir şekilde. "Sinirlerine hakim olamadığını söylüyorlar. Geçen yılki dövüşte yok muydun? Hayır, tabii ki Unutuyordum. Kötü, çok kötüydü. Kalabalık onu yuhaladı. Nedenini bilmiyorum, çünkü Richmond'da yuhalamazlar ve o da bir Siyah. Sanırım herkesin Cribb'in kazanmasını istemesinden kaynaklanıyordu. Ama hiç de öyle olmadı ve Siyah'ın kendisine adil davranılmadığını düşünmesine neden oldu, tabii bu sadece benim ve Betty Martin'in gözünden kaçmadı. Cribb hayatımda gördüğüm en iyi adam, en iyi dövüşçü."

"Belcher'ı hiç gördün mü?" diye sordu Peregrine.

"Şey, hayır," diye itiraf etti Bay Fitzjohn üzümlere. "Benim zamanımdan önce, biliyorsunuz, gerçi birkaç yıl önce Cribb tarafından yenildiği son dövüşünde bulunma şansım oldu. Ama kaçırdığım için üzgün müyüm bilmiyorum. Geçmişte kaldığını söylüyorlar ve tabii bir de gözü vardı.

O zamanlar sadece bir tane vardı, biliyorsun. Babam onun zamanında yanına yaklaşacak bir boksör olmadığını söyler. Babamın bana Belcher Gamble'ı beş rauntta nakavt ettiğinde Wimbledon'da olduğunu anlattığını hep hatırlarım. Dövüş sadece yedi dakika sürdü. Yirmi bin kişi vardı.

İnsanlar bunu görmek için oradaydı. Babam bana ringin darağacına nasıl yakın olduğunu ve bu sırada orada zincirlerle asılı olan Jerry Abershaw'un rüzgâr onu her yakaladığında gıcırdadığını duyabildiklerini anlattı. Holla, burası

İş! İşte yaşlı Gibbons, adamının renklerini iplere bağlıyor. Kıpkırmızı ve turuncu, görüyorsunuz. Cribb'in sporu eski mavi kuş gözü. Ha, işte John Gully! Cribb gelmiş olmalı! Şişe tutucusu kim acaba? Onlar olacak an ringe çıkabilirler. Cribb dün gece Witham Common'daki Blue Bull'da yatıyordu ve sanırım Molyneux da Ram Jam'deydi. Yapamam Neden zamanın gerisinde kaldıklarını anlamaya çalışıyorlar. Tanrım, tezahüratlarını dinle! Bu kesinlikle Cribb olmalı! Evet, işte gidiyor! Joe Ward var. Şişe taşıyıcısı olmalı. Tüyleri iyi görünüyor, değil mi? Ona bir maymun koydum, ve bir diğeri de ilk vuruşu yapıyor. Tek sorun yavaş olması. Bunu inkar edemem. Ama mükemmel bir dip, asla hiç utangaç değil."

Şampiyonun şapkası ringe fırlatılmıştı ve o da şapkayı takip etmişti.

Geniş bir gülümseme, elini sallaması, onu karşılayan tezahüratlar ve cesaretlendirici . Bir inç ve bir inçti Siyah'tan yarı yarıya daha uzun boyluydu, ağır görünümlü bir dövüşçüydü ama ayakları düzgündü. Gerçekten de tüyleri iyi görünüyordu ama çıkan Molyneux da öyle. Siyah'ın muazzam bir boyu ve devasa bir kas gelişimi vardı. Zorlu bir müşteri gibi , ancak bahisler Cribb'e üçte bir oranında sabitti.

Birkaç dakika sonra saniyeler ve şişe tutucular ringi terk etti ve tam on ikiyi on sekiz geçe (Bay Fitzjohn saatine bakarak doğruladı) dövüş başladı.

Yaklaşık bir dakika boyunca her iki adam da temkinli bir şekilde mücadele etti, ardından Cribb sağa ve sola hamleler yaptı ve Molyneux kafasına dönerek hızlı bir ralli izledi. Şampiyon boğazına bir darbe indirdi ve Molyneux yere düştü.

Bay Fitzjohn bilgece tavırla, "Şimdilik aralarında bir fark yok," dedi. "Sadece gelişiyorlar. Ama Cribb her zaman yavaş başlar.

İyi ayakta duruyor, değil mi?"

Tekrar start verildiğinde Şampiyon ilk kanı ağzında gösterdi ve hemen hızlı bir ralli başladı. Cribb sağ eliyle iyi bir vuruş yaptı; Molyneux sol floş ile kafasına yıldırım ve bazı hızlı Dövüş yarı kolda devam etti. Birbirlerine yaklaştılar ve şiddetli bir boğuşmanın ardından Siyah, Cribb'e çapraz bir kalça darbesi indirdi.

Heyecanla yerinden kalkan Bay Fitzjohn tekrar yerine oturdu ve bir şey olmadığını söyledi. Peregrine, Şampiyon'un sağ gözünün neredeyse kapalı olduğunu gözlemledi

Son ralliden sonra Molyneux'nun en iyisini yaptığını hissetmekten kendini alamadı. Muazzam bir yumruğu vardı. ve Cribb'den daha hızlı görünüyordu. Üçüncü raunt rüzgâr için biraz tartışmayla başladı; sonra

Cribb, Molyneux'yu uzaklaştıran bir çift vuruş yaptı. Kalabalıktan bir kükreme yükseldi, ama Siyah bacaklarını tuttu ve tekrar içeri daldı. Bir buçuk dakika boyunca hızlı ve şiddetli bir dövüş oldu; sonra bir kez daha kapandılar ve Molyneux Cribb'i tekrar fırlattı.

"Siyah kazanacak!" Peregrine haykırdı. "Bir kaplan gibi dövüşüyor! Siyah'ın kazanacağı midilliler için ikiye bir bahse girerim!"

"Tamamdır!" dedi Bay Fitzjohn, biraz endişeli görünmesine rağmen hemen.

Dördüncü Molyneux kafasına vurmaya devam etti ve bazı sert vuruşlar yaparak kan akıttı. Mr.

Fitzjohn kıpırdanmaya başladı, çünkü Cribb'in iki gözünün de zarar gördüğü görülüyordu. Molyneux'nun ise büyük bir sıkıntı içinde olduğu görülüyordu; büyük göğsü inip kalkıyordu ve ter döküyordu. Şampiyon ama raunt yine düşmesiyle sona erdi.

Peregrine, Siyahın kazanması gerektiğinden emindi ve Cribb lehine yediye dört teklifin nasıl hala verilebildiğini anlayamıyordu.

Bay Fitzjohn sert bir sesle, "Cribb daha başlamadı!" dedi. "Siyah şimdiden Dick'in şapka bandı kadar tuhaf görünüyor."

"Cribb'in yüzüne bak!" diye karşılık verdi Peregrine.

"Tanrım, Siyah'ın mantarını çekmesinde bir şey yok. Sürekli kafayla mücadele ediyor. Ama Cribb'i hedefe giderken izleyin derim. Siyah'ın oyununu inkar etmesem de, yine de adamını yere serecektir."

Her iki adam da bir sonraki rauntta zamana karşı iyi mücadele etti, ancak Molyneux kesinlikle rallinin en iyisiydi. Cribb yere düştü ve kalabalıktan öfkeli bir onaylamama kükremesi yükseldi. Bazıları "Faul!" diye bağırdı ve birkaç dakika boyunca ringe hücum edilecekmiş gibi görünüyordu.

"Sanırım düşerken Siyah ona çarptı," dedi Bay Fitzjohn. "Bence olmuş olmalı. Jackson hiçbir işaret yapmıyor, görüyorsunuz; kötü bir darbe olamaz, yoksa yapardı."

Her iki boksör de altıncı raunt için işarete geldiğinde kargaşa azaldı. Molyneux'nün Wind için çok üzüldüğü artık çok açıktı. Cribb hala çok güçlüydü.

neşeli. Sağa sola savrulan vahşi hamlelerden kaçındı ve vücuduna bir darbe indirdi. Molyneux darbeyi durdurmayı başardı ama hemen ardından boynuna müthiş bir darbe aldı. Kurtuldu ama feci şekilde yaralanmıştı.

"Sana ne dedim ben?" diye bağırdı Bay Fitzjohn. "Yüce Tanrım, Siyah bir at kadar hasta! Hepsi yurt dışında! Cribb onu kaçırttı!"

Darbe gerçekten de Siyah'ı fena halde sarsmışa benziyordu. Kısa vuruşlar yapıyor, ringin etrafında dans ederek kalabalığın daha sert kesimini alaylara ve kahkaha kışkırtıyordu. Cribb onu ringin etrafında takip etti ve tam kol mesafesinde bir vuruşla.

Teklif edilen oranlar beşe bire kadar yükseldi ve Bay Fitzjohn heyecandan yerinde zor duruyordu. "Bir sonraki tur biter!" dedi. "Siyah öfke içinde kayboldu!"

Ancak yanıliyordu. Molyneux tam zamanında geldi ve bir iki darbe indirerek saldırdı. Cribb boğazına birkaç sert vuruş yaptı ve her vuruştan sonra geri çekildi. Siyah sıkıldı, düştü, ama bir vuruştan mı yoksa

Yorgunluktan ne Peregrine ne de Bay Fitzjohn görebiliyordu.

Richmond Molyneux'u tekrar zamana karşı yarışa soktu. Ralli yaptı.

Ama mesafesini iyi ayarlayamamıştı. Cribb onunla istediği gibi oynadı, kafasını kançılaryaya soktu ve düşene kadar yalan söyledi.

"Lombard Sokağı'ndan Çin portakalına!" diye haykırdı Bay Fitzjohn. "Richmond ve Bill Gibbons'ın onun üzerinde nasıl çalıştıklarını görüyorsunuz, ama bana kalırsa işi bitti

Hayır, Tanrım, yine hedefe yaklaşıyor! Damme, adam mükemmel bir kalçaya sahip, ne dersen de! Ama o beleşçi, Taverner. Acaba Richmond havlu Hey, bu onu bitirdi! Ne sol ama! Çenesini kırmaya yeter!"

Siyah bir kütük gibi yere yığılmıştı. Görünüşe göre duyarsız bir halde köşesine sürüklenmişti.

yarım dakika içinde toparlanabileceğini düşünüyordu. Ama Cribb, çirkin yüzüne rağmen her zamanki gibi neşeli görünüyordu, şansını tepti ve seyircileri çok sevindirdi sahnenin etrafında dans ederek kalabalığı coşturdu.

Molyneux ikincisinin dizinden kurtuldu ama daha fazlasını yapamayacağı . Toparlanmak için bir oyun denemesi yaptı ama neredeyse anında düştü.

"Cribb'in çenesini kırıldığına inanıyorum," dedi Siyah'ı yakından izleyen Bay Fitzjohn. "Kahretsin, adamın işi bitti! Richmond havlu atmalı. Bu işte spor yok!

Tanrım, yine ayağa kalktı, cesaret dolu! Hayır, onun işi bitti! Onu tekrar ayağa kaldırmak mümkün olmayacak. Ah, görüyorsunuz- Richmond bunu biliyor! Havlusunu atacak." Burada Bay Fitzjohn tezahüratlara katılmak için sözünü kesti.

Sahne de Şampiyon ve yardımcısı Gully vardı. zaferi duyurmak için bir İskoç dansı yapmakla meşguldü. Peregrine de Bay Fitzjohn'a katılarak şapkasını havada sallayıp tezahürat yaptı ve büyük bir dövüş izlediğini düşünerek tekrar yerine oturdu. Büyük miktarda para kaybetmiş olduğu bilgisi onu hiç de rahatsız etmiyordu. Bay Fitzjohn'la kartlarını değiş tokuş etti, o bilgili genç beyefendiden en iyisi hakkında bazı tavsiyeler aldı. Londra'da kalacağı otel, ilk fırsatta borçlarını ödemek için Cork Street'te onu ziyaret edeceğine söz verdi ve Londra'da en azından bir tanıdığı olduğuna dair hoş bir kanaatle ondan ayrıldı.

Bölüm III

Bayan Taverner kasabayı keşfederek keyifli bir sabah geçirdi. Etrafta neredeyse hiç kimse yoktu ve bu durum havanın güzelliğiyle birleşince, kek ve şaraptan oluşan öğle yemeğinden sonra bir gezintiye daha çıkmaya teşvik etti onu. George'da yapacak bir şey yoktu.

Yatak odasının penceresinde oturup Peregrine'in dönüşünü beklemekten başka bir şey yapmıyordu ve bu olasılık ona pek cazip gelmiyordu.

Şehirde dolaşmak onu yormamıştı ve

Oda hizmetçisinden, Grantham'dan sadece üç mil uzaklıktaki Great Ponton kilisesinin genellikle görülmeye değer bir yer olduğunu öğrenmişti. Bayan Taverner oraya yürümeye karar verdi ve öğleden biraz önce hizmetçisinin refakatini reddederek yola çıktı.

Yürüyüş oldukça güzeldi ve küçük Great Ponton köyüne giden anayolda dik bir tırmanış vardı.

Bayan Taverner enerjisini ödüllendirdi. Gözlerini güzel bir kır manzarası karşıladı ve yan yoldan birkaç adım atarak, çok güzel bir kilise örneği olan daha sonra dik olarak inşa edilmiş, mazgallı bir kuleye ve kulelerden birinin üzerinde keman şeklinde ilginç bir rüzgar gülüne sahiptir.

tepeler. Bu tuhaf pervanenin tarihini sorabileceği kimse yoktu, bu yüzden kiliseyi keşfettikten ve dışarıdaki bir bankta biraz dinlendikten sonra Grantham'a geri dönmek için yola koyuldu.

Köyün dışına çıkan tepenin dibinde sağ sandaletine bir çakıl taşı saplandı ve çok kısa bir süre sonra

yürümeyi rahatsız edici bir iş haline getirmeye başlamıştı.

Bayan Taverner taşı yerinden oynatmak için ayak parmaklarını oynattı ama taş cevap vermedi. Grantham'a kadar topallayarak yürümek istemiyorsa, ayakkabısını çıkarıp

çakıl taşını silkeledi. Tereddüt etti, çünkü anayolun üzerindeydi ve çoraplarının tesadüfen yoldan geçen biri tarafından fark edilmesini istemiyordu. Bir ya da iki araba yanından geçmişti bile: onların

Thistleton Gap: ama o anda görünürde hiçbir şey yoktu. Yolun kenarındaki banka oturdu ve fırfırlı eteğini bir iki santim yukarı çekerek sandaletinin iplerine kadar geldi. Şanssızlık bu ya çözmesi birkaç dakika süren bir düğüm haline geldi. Tam bunu başarmış ve çakıl taşını silkelemeye başlamıştı ki, Grantham'a doğru hızlı adımlarla ilerleyen bir dört tekerlekli araba görüldü.

Bayan Taverner sandaletini arkasına itti ve aceleyle eteklerini indirdi, ama bu, curricle'ın sahibi onun biçimli ayak bileğine bir göz atmadan önce değildi, diye huzursuzca hissetti.

Şemsiyesini eline aldı.

bankın dibine düşmesine izin verdi ve yolun karşı tarafını seyretmekle ilgileniyormuş gibi .

Araba yanaştı ve kontrol etti. Bayan Taverner yukarıya doğru kısa bir bakış attı ve kaskatı kesildi. Bayan Taverner Curricle durdu. Tanıdık bir ses, "Güzel kızın başı yine dertte mi?" diye sordu.

Bayan Taverner ayağa kalkıp ters yöne doğru yürüyebilmek için dünyada sahip olduğu her şeyi verebilirdi. Ancak bu onun elinde değildi. O sadece ayağını görüş alanından çıkarabildi ve oldukça sağırmış gibi davrandı.

Araba yolun kenarına yanaştı ve sürücüsünün işaretiyle kaplan arkasına tüneyerek atladı.

aşağı indi ve tekerlekli atların başına koştu. Bayan Taverner içten içe öfkелendi ve başını başka yöne çevirdi.

Curriclе'in sahibi yavaşça aşağı indi ve onun yanına geldi.

"Neden bu kadar çekingensin?" diye sordu. "Daha önce Dün seninle tanıştığımda söyleyecek çok şeyim var mıydı?"

Bayan Taverner dönüp ona baktı. Yanakları kızarmıştı ama en ufak bir utangaçlık belirtisi göstermeden cevap verdi: "Yolunuza devam edin efendim. Size söyleyecek bir şeyim yok, ve benim işlerim seni ilgilendirmez."

"Bana böyle ya da buna çok benzer bir şey söyledin.

daha önce," diye belirtti. "Söyleyin bana, gülümsediğinizde daha da güzelleşiyor musunuz? Şikayet edecek şeyim yok, hem de hiç yok: Bütün bu etki büyüleyici ve Grantham'da da bulunuyor. Ama sizi kaşlarınızı çatmadan görmek isterim."

Bayan Taverner'in gözleri parladı.

"Muhteşem!" dedi beyefendi. "Elbette sarışınlar pek moda değil ama siz de alışılmışın dışındasınız, biliyorsunuz."

"Çok , efendim!" dedi Bayan Taverner.

Güldü. "Tam tersine, aşırı derecede kibar davranıyorum."

Onun gözlerinin içine baktı. "Kardeşim yanımda olsaydı bana bu şekilde yaklaşmazdınız," dedi.

"Kesinlikle hayır," diye kabul etti, hiç istifini bozmadan. "Çok fazla ayak bağı olurdu. Adın ne senin?"

"Tekrar ediyorum efendim, bu sizi ilgilendirmez."

"Bir gizem," dedi. "Sana Clorinda demek zorundayım. Sizin için ayakkabınızı giyebilir miyim?"

Birden irkildi; yanakları alev alev yanıyordu. "Hayır!" dedi Boğulurcasına. "Benim için araba başka bir şey yapamazsın!"

"Bu kolayca yapılabilir!" diye cevap verdi ve eğildi, kız amacını anlamaya vakit bulamadan onu kollarına aldı ve onunla birlikte arabasına doğru yürüdü.

Bayan Taverner'ın çığlık atması ya da bayılması gerekirdi. Ama ikisini de yapamayacak kadar şaşırmişti.

Bu kadar kolay bir şekilde kaldırılmanın şaşkınlığını üzerinden atmıştı (sanki bir tüy sıkletmiş gibi, ki olmadığını biliyordu) onu esir alan kişiye kolunun tüm gücüyle yankılanan bir tokat attı.

Biraz yüzünü buruşturdu ama kolları gevşemedi, aksine hafifçe sıkılaştı. "Asla açık avuçla vurma Clorinda," dedi ona. "Bir dakika içinde sana nasıl yapılacağını göstereceğim. Hadi bakalım!"

Bayan Taverner at arabasına bindirildi ve Düzensiz bir şekilde koltuğa yığıldı. Pelerinli pardösülü beyefendi şemsiyesini alıp ona verdi, sandaletini onun direnen ellerinden aldı ve sakince ayağına takmak için hazır tuttu.

Onu ele geçirmek için mücadele etmek onur kırıcı bir iş olurdu; curricule'dan aşağı inmek imkânsızdı.

Bayan Taverner öfkeden titreyerek elini uzattı. çoraplı ayak. Sandaleti giydi ve ipini bağladı.

"Teşekkür !" dedi Bayan Taverner korkunç bir nezaketle. "Şimdi arabanızdan inerken bana elinizi uzatırsanız yürüyüşüme devam edeceğim."

"Ama sana elimi vermeyeceğim," dedi. "Seni Grantham'a geri götüreceğim."

Adamın ses tonu kadının küçümseyerek cevap vermesine neden oldu: "Bunun büyük bir onur olduğunu düşünebilirsiniz, efendim, ama-"

"Bu büyük bir onur," dedi. "Ben asla kadınları kullanmam."

"Hayır," dedi kaplanı aniden. "Yoksa burada olmazdım. Bir dakika bile olmazdım."

"Gördüğünüz gibi Henry bir kadın düşmanı," diye açıkladı beyefendi, görünüşe bakılırsa sözünün kesilmesinden en ufak bir rahatsızlık duymamıştı.

"Ne sizinle ne de hizmetçinizle ilgileniyorum!" diye tersledi Bayan Taverner.

"Sende sevdiğim şey bu," diye kabul etti ve hafifçe sıçradı arabaya bindi ve onun üzerinden geçerek locaya çıktı. "Şimdi sana bana nasıl vurulacağını göstereyim."

Bayan Taverner direndi ama o eldivenli elini ele geçirdi ve yumruk yaptı. "Başparmağını tut ve vurdu. Çeneme değil, sanırım. İstersen gözüme ya da burnuma nişan al."

Bayan Taverner kaskatı kesildi.

"Misilleme yapmayacağım," diye söz verdi. Sonra, kadın hâlâ bir hareket şöyle dedi: "Görüyorum ki sana bir teklifte bulunmam gerekecek.

"ve onu çabucak öptü.

Bayan Taverner'in elleri hayranlık uyandıran iki yumruk halinde kenetlendi,

Ama kadınca olmayan bir dürtüyü kontrol etti ve onları kucağında tuttu. Öpücük onu hem sarsmış hem de öfkelen-dirmişti ve nereye bakacağını bilemiyordu. Babası ya da Peregrine'den başka hiçbir erkek onu öpmeye cesaret edememişti. Tahminen

beyefendinin onu Queen's Square'den bir taşra tüccarının kızı olarak yazdığını düşündü.

yatılı okul. Bunun suçlusu eski moda elbisesi ve hiç şüphesiz o iğrenç arabaydı. Yüzünün bu kadar kızarmamasını diledi ve elinden geldiğince küçümseyerek şöyle dedi

"Bir züppe bile bir hanımefendiye gösterilmesi gereken nezaketi hatırlayabilir. Sana vurmayacağım."

"Hayal kırıklığına uğradım," dedi. "Kardeşini aramaya gitmekten başka çare yok. Uzak dur, Henry."

Kaplan geri sıçradı ve tekrar tüneğine tırmanmak için koşmaya başladı. Araba ilerledi ve dakika içinde Grantham'a doğru hızla yol almaya başladı.

Bayan Taverner soğuk bir tavırla, "Beni George'a bırakabilirsiniz, efendim," dedi. "Kardeşim savaştan döndüğünde, ne yazık ki benim yapamadığım şekilde sizi memnun edeceğinden kuşum yok."

Güldü. "Bana vurmayı mı ? Her şey mümkün Clorinda, ama bazıları pek olası değil, öyle diyelim."

Dudaklarını büktü ve bir süre konuşmadı. Onun Arkadaşı, meraktan aklındaki soruyu sormak için onun sözünü kesene kadar durgun bir sohbet akışını sürdürdü. "Neden beni Grantham'a götürmek istediniz?"

Alaycı bir tavırla ona baktı. "Sadece seni kızdırmak için, Clorinda. İçimdeki dürtü karşı konulmazdı, inan bana."

Yine sessizliğe sığındı, çünkü hiçbir şey bulamadı. ona cevap vermek için yeterli kelimeler. Hayatında hiç böyle konuşulmamıştı; biraz fazla onu deli sanmaya meyilliydi.

Grantham görüş alanına girdi; birkaç dakika içinde araba George'un önünde durdu ve Bayan Taverner'in gördüğü ilk şey, alt pencerelerden birindeki panjurun üzerinde ağabeyinin yüzüydü.

Beyefendi at arabasından indi ve kıza tutması için elini . "Gülümse!" dedi.

Bayan Taverner onun inmesine yardım izin verdi ama buz gibi bir tavır takındı. Onun önünde hana girdi ve

Onu karşılamak için aceleyle dışarı çıkan Peregrine ile neredeyse arpışıyordu.

"Judith! Ne oluyor?" diye haykırdı Peregrine. "Bir kaza mı oldu?"

"Judith," diye tekrarladı Curricle'in beyefendisi dalgın dalgın.

"Clorinda'yı tercih ederim."

"Hayır," dedi Judith. " bir şey yok. Bu beyefendi beni arabasına binmeye zorladı, hepsi bu."

"Seni kısıtladım!" Peregrine aceleyle ileri doğru bir adım attı.

Bu kadar çok şey söylediği için üzgündü ve hemen ekledi:

"Burada durup bunu konuşmamıza izin verme! Bence o deli."

Beyefendi kısık bir kahkaha attı ve

Bir cebinden enfiye kutusunu çıkardı ve önce bir burun deliğine, sonra diğerine bir tutam tuttu.

Peregrine ona doğru ilerledi ve hiddetle şöyle dedi: "Efendim, sizden kendinizi açıklamanızı isteyeceğim!"

"Ona seni öptüğümü söylemeyi unuttun Clorinda," diye mırıldandı beyefendi.

"Ne?" diye bağırdı Peregrine.

"Tanrı aşkına sessiz ol!" diye tersledi kız kardeşi.

Peregrine onu görmezden geldi. "Bunun için benimle buluşacaksınız, efendim! I

Seninle tekrar karşılaşabileceğimi ve karşılaştım. Ve şimdi de kız kardeşime hakaret etmeye cüret ettiğinizi görüyorum.

Benden duyacaksın!"

Beyefendinin yüzünde bir eğlence ifadesi belirdi. "Benimle düello yapmayı mı teklif ediyorsun?" diye sordu.

"Nerede ve ne zaman !" dedi Peregrine.

Beyefendi kaşlarını kaldırdı. "Sevgili oğlum, bu çok kahramanca bir davranış, ama siz gerçekten benim

Her ülkede bana kırılmayı seçen kimse yok mu?"

"Julian, Julian, ne yapıyorsun?" diye sordu kahve odasının kapısından gelen bir ses. "Oh, yalvarırım Pardon, hanımefendi! Özür dilerim!" Lord Worcester elinde bir kadehle salona girdi ve kararsız bir şekilde durakladı.

Peregrine ona kısa bir bakış atmanın ötesinde, hiç aldırış etmedi. Cebinde bir kart arıyordu ve az sonra bunu paltolu beyefendiye uzattı. "Bu benim kartım, efendim!"

Beyefendi onu parmağı ile başparmağı arasına aldı ve Boynundaki kurdeleye bağlı altın bir çubuğun ucundaki gözlüğünü kaldırdı. "Taverner," dedi düşünceli bir sesle. "Bu ismi daha önce nerede duymuştum?"

"Sizin tarafınızdan tanınmayı beklemiyorum, efendim," dedi Peregrine, Sesini sabit tutmaya çalışarak. "Belki ben bir hiçim, ama bir beyefendi var ki, sanırım -eminim ki- benim için hareket etmekten memnuniyet duyar: Bay Henry Fitzjohn, Cork Street'ten!"

"Oh, Fitz!" diye başını salladı Lord Worcester. "Demek onu tanıyorsun, öyle mi?"

"Taverner," diye tekrarladı pelerinli beyefendi, Peregrine'in konuşmasına en ufak bir dikkat bile göstermeden. "Bu Sanırım tanıdık geliyor."

"Amiral Taverner," dedi Lord Worcester yardımsever bir şekilde. "Onunla sonsuza dek Fladong'da buluşun."

"Ve eğer bu, kılıcınıza layık olmadığımı sizi ikna etmek için yeterli değilse, efendim, sizi Lord Worth'a yönlendirmeliyim, Ben kimin vasisiyim!" diye duyurdu Peregrine.

"Eh?" dedi Lord Worcester. "*Worth'un koğuşı* olduğunuzu mu söylemiştiniz?"

Paltolu beyefendi Peregrine'e kartını geri verdi. "Demek Lord Worth'un !" dedi. "Canım benim! Ve-er- sizin Lord Worth'u tanıyor musunuz? gardiyan?"

"Bunun sizinle hiçbir ilgisi yok efendim! Şimdi Lord Hazretlerini ziyarete gidiyoruz."

"Pekala," dedi beyefendi yumuşak bir sesle, "onu gördüğünüzde selamlarımı iletmelisiniz. Unutmayın."

"bu değil!" diye haykırdı Peregrine. "Size dövüşmek için meydan okudum, efendim!"

"meydan okumanızı tavsiye edeceğini sanmıyorum," diye yanıtladı beyefendi hafif bir gülümsemeyle.

Judith elini kardeşinin koluna koydu ve soğuk bir sesle, "Seni Lord Worth'a hangi isimle tanıtabileceğimizi henüz söylemedin," dedi.

Gülümsemesi devam etti. "Sanırım lord hazretlerinin kim olduğumu bildiğini göreceksiniz," dedi ve Lord Worcester'ın koluna girerek onunla birlikte kahve salonuna doğru yürüdü.

Bölüm IV

Bayan Taverner zorlukla da olsa kardeşinin yabancıyı takip etmesini engellemek ve Lord Worcester kahve odasına girdi ve orada bir sorunu çözmeye çalıştı. Ama Judith'in böyle bir sahnenin ancak bir halk kavgasıyla sona erebileceğini, bunun da sebebinin kendisi olması gerektiğini söylemesi üzerine, en azından yabancıнын adını öğreneceğini söyleyerek uzaklaşmasına izin verdi.

Onu önündeki merdivenlerden yukarı itti ve kendi odasının tenhalığında ona başından geçenleri anlattı macera. Her şeye rağmen o kadar da kötü değildi; onu telaşlandıracak bir şey yoktu ama öfkeliendirecek çok şey vardı. O yaptı

Yabancıнын onu öpmesi olayının ışığında: güzel bir oda hizmetçisine böyle umursamaz bir kucaklama bahşedeceğini söylemeye cesaret etti. Adamın onun hayattaki konumunu yanlış anladığı kesindi.

Peregrine memnun olamazdı. Hakarete uğramıştı ve yabancıyı hesaba çekmek ona düşüyordu. Onu bu kararlılığından vazgeçirmek için uğraşmaya başladı, Judith bu beyefendiyi kendi başına yakalaması gerektiğini fark etti. Peregrine'in bu işi halletmesi onu tatmin etmeyecekti; yabancının küstahlığını cezalandırmak ona düşüyordu ve bunu yardım almadan yapabileceğini sanıyordu.

Peregrine tekrar aşıya, kahve odasına indiğinde yabancı beyefendi gitmişti. Ev sahibi, hâlâ taciz edildiğini ve şirketle meşgul olduğunu söyleyemezdi. Peregrine'in adını, hatta Lord Worcester'a hizmet ettiğini bile hatırlamıyordu. O gün hanına o kadar çok beyefendi akın etmişti ki, yarısını unuttuğu için suçlanamazdı. Kestanelerden oluşan bir takıma gelince, böyle yarım düzine takım sayabilirdi; hepsi de George'un bildiği her şey için. Peregrine sadece Bay Fitzjohn'un Londra'ya dönmek üzere yola çıkmış olmasına üzülebilirdi: yabancının adını biliyor olabilirdi.

Akşam yemeği vakti Grantham sessizdi. Birkaç beyefendi gecelediler, ama sayıları fazla değildi. Bayan Taverner kesintisiz bir dinlenme beklentisiyle yatağa girebilirdi.

Kavga hakkında daha fazla konuşmaktan kendini oldukça güvende hissediyordu. Olay ona en az beş kez ayrıntılı olarak anlatılmıştı. Söylenecek daha fazla şey olamazdı.

Söylenecek başka bir şey yoktu. Peregrine bunu fark etti ve ertesi sabah kahvaltı sırasında bir iki kez haykırmanın ötesinde Daha iyi bir değirmen görmeyi hiç ummadığını söyledi ve kız kardeşine şu ya da bu vuruştan bahsedip bahsetmediğini sordu. Morali bozuktu; bir önceki günün heyecanından sonra Grantham'da Pazar günü dayanılmayacak kadar yavandı. Lanetlenmişti, Judith'in vicdan azabı bir an önce Londra'ya gitmelerini engellediği için üzgündü sadece.

Kiliseye gitmekten ve kız kardeşini koluna takıp kasabada biraz dolaşmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Arabanın bile sahibine iade edilmesi gerekiyordu.

Törene birlikte katıldılar ve törenden sonra yavaşça George'a doğru yürüdüler. Peregrine esniyor ve soyutlama. Hiçbir şeye hayranlık duymuyor, bir zamanlar Üçüncü Richard'ın yattığı söylenen Angel Inn'in tarihiyle bile ilgilenmiyordu.

Judith onun böyle eski püskü şeylere hiç önem vermediğini biliyor olmalıydı. Zaman geçirmenin bir yolu olmasını diledi; akşam yemeğine kadar ne yapacağını bilemiyordu.

Bu gerginlik içinde homurdanmaya devam ediyordu ki Judith'in parmaklarının koluna yaptığı baskı dikkatini çekti. Judith "Perry, odasını bize veren beyefendi! Keşke onunla konuşsanız: Ona olağanüstü bir nezaket borçluyuz."

Bir anda parladı ve bakındı. Adamla el sıkışmaktan memnun olacaktı; hatta Judith kabul ederse onu kendileriyle birlikte yemeğe davet bile edebilirdi.

Beyefendi yolun aynı tarafından onlara doğru yaklaşıyordu. Onları tanıdığı belliydi; biraz bilinçli görünüyordu ama durmak istemiyor gibiydi.

Yaklaşırken Çapkasını kaldırıp hafifçe eğildi ve Peregrine kız kardeşinin kolunu bırakıp yoluna çıkmasaydı geçip gidecekti.

"Özür dilerim," dedi Peregrine, "ama sanırım siz Cuma günü bize karşı çok nazik davranan beyefendisiniz?"

Diğeri tekrar eğildi ve bunun önemli olmadığına dair bir şeyler mırıldandı.

"Ama bu bizim için çok önemliydi, efendim," dedi Judith.

"Korkarım size oldukça kısa bir şekilde teşekkür ettik ve siz de bizi çok kaba buldu."

Gözlerini kızın yüzüne dikti ve ciddiyetle: "Hayır, kesinlikle değil, hanımefendi. Hizmet etmekten mutluluk duydum. Benim için hiçbir şey: Başka bir yerde kalabilirim. Yalvarırım bunu bir daha düşünmeyin."

Adam yoluna devam edecekti ve onun gitmek için bu kadar istekli olduğunu gören Bayan Taverner onu alıkoymak için daha fazla çaba sarf etmedi.

Ama Peregrine daha az anlayışlıydı ve yine de yolu kapattı. "Sizinle tekrar karşılaştığıma sevindim efendim. Ne derseniz deyin, size borçluyum. Adım Taverner-Peregrine Taverner. Bu da kız kardeşim, belki biliyorsunuzdur."

Beyefendi bir an tereddüt etti. Sonra alçak bir sesle şöyle dedi: "Biliyordum. , adınızın geçtiğini duydum."

"Öyle mi? Öyle olduğunu söyleyebilirim. Ama biz sizinkini duymadık efendim," dedi Peregrine gülerek.

"Hayır, bunu yapmak istemedim - kendimi sizin sunmak istemedim," dedi diğeri. Yüzüne bir gülümseme yayıldı gözlerini ; biraz da hayıflanarak "Benim adım da Taverner."

"Yüce Tanrım!" diye haykırdı Peregrine büyük bir şaşkınlıkla. "Bizimle akraba olmadığınızı söylemeye çalışmıyorsunuz, değil mi?"

"Korkarım öyle," dedi Bay Taverner. "Benim babam Amiral Taverner."

"Ne kadar da ünlü!" diye haykırdı Peregrine. "Bir oğlu olduğunu hiç bilmiyordum!"

Judith karışık duygular içinde dinliyordu. Hem şaşırmış hem de beklenmedik bir şekilde

Sevecen bir akrabaydı ve babasının bu kadar içtenlikle güvenmediği adamın oğlu olduğu için üzgündü. Onun Alçakgönüllülüğü, kendini onlara hemen tanıtmaktan kaçındığı incelik, tavırları,

Son derece ilgi çekiciydi, diğerlerinden daha ağır basıyordu. Elini ona doğru uzattı ve dostça bir tavırla şöyle dedi: "O halde kuzeniz ve birbirimizi daha iyi tanımalıyız."

Parmaklarının üzerinde eğildi. "Çok iyisiniz. Sizinle konuşmak istiyordum ama anlaşmazlıklar

Daha doğrusu babanla benim aramdaki yabancılaşma beni çekingen yaptı."

"Bunun bizi ilgilendirmesi için bir neden yok!" dedi Peregrine ve havalı bir hareketle konuyu geçiştirdi. "I

"Amcamın da babam kadar aceleci olduğunu söyleyebilirim, değil mi Judith?"

Bunu kabul edemezdi; kendilerine tamamen yabancı olan biriyle babaları hakkında bu şekilde konuşmamalıydı.

Bay Taverner de bunu hissediyor gibiydi. Dedi ki: "Ciddi hatalar olduğuna inanıyorum, ama yargılayamayız. kesinlikle . Anlayacaksınız, benim için çok zor ama zaten çok şey söyledim."

Özellikle Judith'e hitap etti. Judith

Konuşma tarzında belli belirsiz bir acılık olduğunu düşündü.

Ondan her zamankinden daha çok hoşlandığını fark etti.

Davranışları, babasının onaylayamayacağı bazı davranışlarının farkında gösteriyordu -ya da o öyle düşünüyordu. Suskunluğu için ona saygı duyuyordu; tam da olması gerektiği gibi hissediyor gibiydi. Peregrine'in onu kendileriyle birlikte yemeğe davet ettiğini memnuniyetle duydu.

Mazeret bildirmek zorunda kaldı: arkadaşlarıyla meşguldü; keşke kabul etmek onun elinde olsaydı.

Samimi olduğu belliydi; üzgün görünüyordu. Judith ise üzüntüyle hayal kırıklığına uğramıştı ama ne ona baskı yapıyor ne de Peregrine'in bunu yapmasına izin veriyordu.

Bay Taverner elini tekrar eğdi ve süre tuttu. "Üzgünden de öteyim. Çok isterdim

Ama öyle olmamalı. Söz veriyorum. Bana karşı açık olabilir misin, kuzen?

sizi ziyaret etme nail olabilir miyim?"

Kadın gülümsedi ve izin verdi.

"Size danışmanlık yapacak bir vasiniz var," dedi. "Lord Worth'u tanımıyorum ama genelde çok sevilen biri olduğuna inanıyorum. O sana bir yol gösterecektir. Her şeyi. Ama eğer sizin için yapabileceğim bir şey olursa -eğer bir arkadaşına ihtiyacınız olduğunu hissederseniz- Umarım kötü kalpli kuzeninizin size hizmet etmekten mutluluk duyacağını unutmazsınız." Bu sözler, kibirli bir bakış ve gülümseme imasıyla söylenmişti. Peregrine'e kartını verdi.

Peregrine onu parmaklarının arasında tuttu. "Teşekkür . Seni daha sık görmeyi umuyoruz kuzen. Şimdilik Grillon'larda kalmayı düşünüyoruz ama kız kardeşimin Evi kuruyorum. Nasıl bitecek bilmiyorum. Ama Grillon's bizi bulacak."

Bay Taverner bunu cep defterine not etti, tekrar eğildi ve onlardan ayrıldı. Onun caddede uzaklaşmasını izlediler.

Peregrine birden, "Bak ne diyeceğim Ju," dedi, "bana terzisinin adını söylemesini isterdim. fark ettin mi?"

Fark etmemiştir; sadece belli bir zarafetin farkındaydı. Onda züppeliğe dair hiçbir şey yoktu.

Kuzenlerini merak ederek George'a doğru yürüdüler. Kartına baktıklarında adının Bernard olduğunu ve Harley Sokağı'nda bir adreste bulunduğunu öğrendiler.

Babasının orada yaşayan bir bahsettiğini duymuştu, orası saygın bir semtti.

Günün geri kalanı sakın geçti; sabah erkenden yola çıkmaya hazır olmak için tam vaktinde yattılar.

Yolcu *Rehberi* 'ne danışan Bayan Taverner en azından yolculuğun geri kalan kısmının bir günde rahatça tamamlanamayacağına ikna oldu. Peregrine'in, sabah sekizde yola çıkmanın bir gün içinde sabah en geç akşam dokuzda Londra'ya ulaşmayı başarabilirlerdi. Bayan Taverner, Londra'ya

hesaplamasına göre. Posta atları, yemin ettiği gibi, saatte dokuz mil yol alabilirlerdi, ama onları değiştirmek, dönemeçlerde durmak ya da karşılaşacakları diğer kontroller için hiçbir hesap yapmamıştı.

Aralıksız on iki saat kadar yolculuk yapmak ve Londra'ya akşam karanlığından sonra varmak istemiyordu. Peregrine kötü bir niyetle de olsa yol vermek zorunda kaldı.

Ancak, ertesi gün öğleden sonra saat üçten kısa bir süre sonra Stevenage'a vardıklarında, o

Karavanda oturmaktan çok yorulmuştu ve Swan Inn'e inip kollarını bacaklarını esnetmekten, akşam yemeği ve gece için yatak istemekten çok memnundu.

Ertesi sabah kahvaltı eder etmez tekrar yola koyuldular. Artık kat etmeleri gereken sadece otuz bir mil vardı ve Londra her an biraz daha yaklaşırken hem varmak için sabırsızlanıyor hem de her kilometre taşını görmek için tetikte bekliyorlardı.

Barnet son ve burada nihayet Londra'ya ulaşmış gibi görünüyorlardı. şehir hareketliydi, çünkü Holyhead yolunun yanı sıra Büyük Kuzey yolunun trafiği de buradan geçirdi. sayıda han ve sadece posta işine ayrılmış iki büyük ev vardı. Bunlardan daha küçük olan Red Lion, kuzeye giden araçların çoğunu alırken, daha büyük olan şehrin ortasında yer alan ve en az yirmi altı çift at ile on bir postabaşı bulunduran Green Man, güneye giden karavanları ele geçirdi.

İkisi arasındaki rekabet son derece şiddetliydi; birden fazla olayda özel arabaların önünün kesildiği ve atların hanlardan birinde ya da diğerinde zorla değiştirildiği söyleniyordu.

Bunun bir işareti de, Yeşil Adam'ın ostler'larının geminin yaklaşmasıyla birlikte koşarak dışarı çıkmalarında görölüyordu.

Tavernacıların arabasına bindi ve onu büyük ahırın avlusuna götürdü. Peregrine'e bir kadeh şeri uzatıldı ve kız kardeşine sandviç ikram edildi; bu, Green Man'ın Red Lion'a göre üstün cazibelerinden biriydi müşterilerine ücretsiz ikramlar sunduğunu açıkladı.

Atların değişimi iki dakika içinde tamamlandı; bir Birkaç postacı çocuk, temiz kalmaları için mavi ceketlerinin üzerine giydikleri çıkarıp eyerlere atladılar; yolcular nefeslerini toplamaya vakit bulamadan tekrar ahırın dışına çıktılar ve Londra'ya doğru koşturuyor.

İki mil daha gittiklerinde Whetstone köyüne ve Finchley Common'ın başlangıcını belirleyen paralı yola ulaştılar.

Bu ünlü arazinin adı bile dehşet verici düşünceler uyandırmaya yetiyordu, ama bu güzel, ılık Ekim gününde fundalık yeterince nazik görünüyordu. Hiçbir maskeli figür dörtnala gelip arabayı tutmadı; gökkuşağının tüm renklerine boyanmış bir sahne arabasından daha ürkütücü bir şeyle karşılaşılmadı; ve kısa bir süre içinde

East End köyüne ulaşıldı ve Common'ın saklayabileceği her türlü korku güvenle geride bırakıldı.

Highgate, yolcuların Londra'ya ilk bakışlarını sağladı. Şezlong tepeyi aşip güney tarafına doğru inmeye başladığında manzara da kendini gösteriyordu

Bayan Taverner'in meraklı gözleri önünde. Kuleler, Thames Nehri'nin şeridi ve kadar çok duyduğu büyük binalar topluluğu, güneş ışığının pusu içinde altında uzanıyordu. Gözlerini bu manzaradan alamıyordu ve sonunda gerçekten de bu şehre geldiğine inanamıyordu.

Uzun zamandır hayalini kurduğu şehir.

Yol, manzara kaybolana kadar aşağıya doğru devam etti ve şezlong, Islington Spa'ya kadar yüksek bankalar arasında alçalarak devam eden ıssız bir yol olan Holloway yoluna girdi.

ulaşıldı. Burası, yeşillikler üzerinde büyüyen uzun karaağaçları, başıboş sığırlar için rustik bir barınağı ve bir dizi fayton hanı ile büyüleyici bir köydü.

Son gişe de geçildi ve onu açan bilet kapı bekçisine verildi.

Çok kısa bir süre içinde

Şezlong evlerin arasında, taş döşeli bir zeminde ilerliyordu.

Her şey bir anda gözünün önünden geçiyor gibiydi. Bayan Taverner geçtikleri sokakların isimlerini okumaya çalıştı ama bakacak çok fazla şey vardı; şaşkınlığa başladı. Her yer çok büyük ve hareketliydi.

Araba nihayet durduğunda kasabanın içinden geçip gidiyorlarmış gibi görünüyordu. Öne doğru eğilen Bayan Taverner, şu anda içinde bulundukları caddenin

Her iki tarafta da çok kibar görünümlü evler sıralanmıştı ve bazı evlerin aksine son derece bakımlı bir havası vardı. içinden geldikleri.

Arabanın kapısı açıldı, basamaklar indi ve bir dakika sonra Bayan Taverner Grillon'un otelinin içinde duruyordu.

Kısa bir süre sonra Bay Fitzjohn'un

Peregrine ill. Grillon'un oteli konuklarına konfor adına hayal edilebilecek her şeyi sunuyordu. Yatak odaları, salonlar, mobilyalar, şey son derece zevkliydi. Bayan Taverner, Peregrine'in

Yabancı bir genç beyefendinin tavsiyesine uymanın bilgeliğinden kuşkuluydu, tatmin olmuştu. Grillon'un evindeki çarşafı incelemeye gerek yoktu.

Yapılacak ilk iş, bavullarının açıldığını ve giysilerinin düzenli bir şekilde verildiğini görmektir; bir sonraki iş, oda hizmetçisi için zil ipini çekmek ve biraz sıcak su istemektir.

Salonlardan birinden merdivenlere giderken otelin diğer ziyaretçilerinden bazılarını görmüştü. Dar pantolon giymiş bir beyefendi gazete okuyordu; iki

Pencere kenarında sohbet eden çürük muslin elbiseli hanımlar ve Bayan Taverner'e mağrur bir tavırla bakan türbanlı, görkemli bir dul kadın, şapkasının eski püskü olduğunu ve uzun süre post-şezlongda oturmaktan elbisesinin ezildiğini hissettirdi.

Akşam yemeği için en güzel elbisesini giydi ama korkuyordu, Uzun aynadaki yansımasına kuşkuyla bakarak, bu kadar şık bir otel için yeterince şık olmadığını düşündü.

Ancak, en azından incileri kıyaslanamazdı. O ipi boynuna doladı, ellerine bir çift ipek eldiven geçirdi ve Peregrine'i beklemek üzere oturdu.

Judith'e çok geç bir saat gibi gelen, ama Peregrine'in bir süredir sohbet ettiği

Eşyalarını yerleştirirken diğer konuklardan bazılarıyla konuşmuş ve birtakım tuhaf bilgiler toplamayı başarmıştı, ona hiç de geç kalmadığını, aksine modaya uygun olmayan bir şekilde erken geldiğini söylemişti.

Peregrine heyecandan çılgına dönmüştü, mavi gözleri parlıyordu ve tüm sıkıntısı kaybolmuştu. Ayağa kalkıp bir şeyler yapmak istiyordu ve Judith'i yemekten sonra onunla birlikte oyuna gitmesi için ikna etmeye çalıştı. Bunu reddetti, ama kendisini onun önlüğünün iplerine bağlı düşünmemesi için onsuz gitmesini istedi. Kendisi ise çok yorgundu ve ilk fırsatta yatağa.

Adam gitti ve kadın onu ertesi sabah kahvaltı masasında karşılaşana kadar bir daha görmedi. Adam Covent Garden'a, Kemble'ı görmeye gitmişti; oyun listesini onun için saklamıştı; orada olmadığına çok üzülüyordu, çünkü her çok hoşuna giderdi. Kim bilir kaç locası olan, hepsi perdelerle asılmış, sütunlarla desteklenmiş ve en geniş çukuru olan böyle büyük bir tiyatro! Cesaret edemedi kaç tane mum olduğunu söyleyemezdi: her şey ıslık ıslıldı; ve topluluğa gelince, neden, hiç bu kadar

Hayatında çok giyinip kuşanmış insan vardı; hayır, yarısı kadar da bilgi yarışması!

Kadın her şeyi dinledi ve ona bir düzine soru sordu. Ona oyun hakkında pek bir şey söyleyemedi; bütün modacıları seyretmekle meşguldü. *Othello* ya da onun gibi bir şey olduğunu düşündü. Kendisi

Şimdi düşününce bunun *Othello* olduğundan neredeyse emindi; meşhur bir şeydi, ama maskaralık daha çok hoşuna gitmişti. Peki şimdi ne yapacaklardı? Kendi payına o, onların en iyisi Lord Worth'u arayıp bu işi halletmek.

Bunu kabul etti ve kahvaltıdan sonra şapkasını ve eldivenlerini giymek için odasına çıktı. Lord Worth'un tavsiyesine rağmen Londra'ya geldikleri için onlara kızmayacağını umuyordu, ama şimdi onu görmeye çok yaklaşıyordu

hafif bir tedirginlik hissettiğini itiraf etti. Ama Peregrine haklıydı: kendilerini gardiyanlarına tanıtana kadar hiçbir şey yapılamazdı.

Ne onun ne de Peregrine'in Cavendish Meydanı'nın nerede olduğuna dair en ufak bir fikri olmadığından ve her ikisi de Onlar yolu sorarak cahilliklerine ihanet etmeyi umursamayınca, Peregrine sokaklarda bolca bulunan hackneylerden birini çağırdı ve arabacıya yönü gösterdi.

Cavendish Meydanı'na çok geçmeden varıldı ve hackney, büyük, alçı cepmeli bir evin önünde durdu.

Peregrine kız kardeşini aşağı indirdi, arabacının parasını ödedi ve sert bir sesle şöyle dedi "Ne de olsa bizi yiyemez Ju."

"Hayır," dedi Bayan Taverner. "Hayır, tabii ki . Oh Perry, Bekle! Kapıyı çalma! Ayakkabında bir saman çöpü var; onu o korkunç arabanın zemininden almış olmalısın."

"Tanrım, onu görmek ne büyük bir şans!" dedi Peregrine, kamışı kaldırarak ve son bir hareketle

Ceketinin yakalarını. "Şimdi, Ju!" Elini tokmağa doğru kaldırdı ve kapiya hafifçe vurdu.

"Bunu asla duymayacaklar!" dedi kız kardeşi küçümseyerek.

"Eğer

korkuyorsanız, kesinlikle !" Bir adım öne çıktı ve kapının tokmağını sıkıca kavrayarak buyurgan bir sesle onunla birlikte.

Bu işlemin tam ortasında kapı açıldı ve Bayan Taverner'ın canı sıkıldı. Çok iri bir uşak

Onlarla yüzleştirdi ve işlerini öğrenmek için başını hafifçe eğdi.

Bayan Taverner toparlayarak Lord Worth'un evde olup olmadığını sordu ve kibarca adının sorulması üzerine büyük bir edayla, "Lord hazretlerine Sör Peregrine ile Bayan Taverner'ın burada olduğunu söyleme nezaketini gösterir misiniz?" diye cevap verdi.

Uşak bu konuşmadan çok etkilenmiş gibi selam verdi ve geçmeleri için kapıyı açtı

eve girdiler. Burada ikinci bir uşak onları teslim aldı ve kendisini takip etmelerini rica ederek, geniş bir salon gibi görünen bir yerden geçerek bir salona açılan maun bir kapıya götürdü. Onları bu salona soktu.

ve onları orada bıraktı.

Peregrine bir parmağını kravatının içinden geçirdi. "Bunu çok iyi başardın Ju," dedi onaylayarak. "Umarım yaşlı beyefendi de bu kadar güzel idare edebilirsin."

"Oh," dedi Bayan Taverner, "en ufak bir ihtiyaç olacağını sanmıyorum. Biliyor musun Perry, Lord Worth'u aramızda bir dev haline getirdiğimizi düşünüyordum ve bire on ama o tamamen sevimli?"

Peregrine fazla umutlanmadan, "tabii," diye kabul etti. "Çok güzel bir evi var, değil mi?"

Gerçekten de güzel bir evdi, görünüşe göre ilk zarafet tarzında döşenmişti. İçinde bulundukları salon

Zarif mavi bir kâğıtla asılmış ve meydana açılan uzun pencereleri olan asil bir daire. Mavi ve kırmızı ipekten yapılmış perdeler bunların üzerine

Zevkli fistolar ve kocaman ipek püsküllerin bağlı olduğu kordonlarla bağlanmıştı. Axminster halısı zemini kaplıyordu; yıldızlı parşömenli bir ya da iki kanepesi vardı. uçları ve kırmızı döşemesi; saten ahşap bir kanepesi; birkaç Sheraton sandalyesi; silindirik önü ve üst kısmı camlı kapaklarla çevrili bir sekreter; bir çift yüksek ayaklı pencere tabureleri; ve yıldızlı sfenkslerle desteklenen güzel bir konsol masası.

Duvarlarda birkaç resim vardı ve Bayan Taverner bunlardan birini kapı tekrar açıldı ve içeri biri girdi.

Tam Peregrine'den bir haykırış yükselirken hızla döndü ve yere yapışmış bir halde, şaşkınlıkla içeri giren adama baktı. Bu adam

Curricule'in beyefendisi.

Artık pelerinli bir palto ve çizme giymiyordu, ama mavi kumaştan dar pantolonuna, dar pantolonuna ve küçük altın püskülleriyle parlayan Hessian'larına rağmen onu tanıyamadı. Bu oydu.

Onu tanıdığına dair hiçbir işaret vermedi ama odanın karşısına geçip resmi bir şekilde eğildi. "Bayan Taverner, sanırım?" dedi. Sonra, kadın cevap vermeyince

Konuşmasını bitirince Peregrine'e döndü ve elini uzattı. "Ve sanırım sen de Peregrine'sin," dedi. "Nasılsınız?"

Peregrine içgüdüsel olarak kendi elini uzattı ve neredeyse tekrar geri kaptı. "Bu evde ne yapıyorsun?" diye ağzından kaçırdı.

İnce siyah kaşları belli belirsiz bir ifadesiyle kalktı. "Bu evde bulunmaya daha çok hakkı olan birini düşünemiyorum," diye cevap verdi diğeri. "Ben Lord Worth'um."

Peregrine geri çekildi. "Ne!" Yanaklarına öfkeli bir kızarıklık yayıldı. "Bu terbiyesiz bir şakadan başka bir şey değil! Sen Lord Worth değilsin! Olamazsın!"

"Neden Lord Worth olamıyorum?" dedi beyefendi.

"Bu imkansız! Buna inanamıyorum! Lord Worth -Yaşlı bir adam!" diye bağırdı Peregrine.

Beyefendi hafifçe gülümsedi ve mineli bir tabanca çekti. Cebinden enfiye kutusunu çıkardı ve işaret parmağıyla bir fiske vurarak açtı. Bu hareket onun resmini ortaya çıkardı. George Inn'in salonunda durmuş, Judith'in aklına geri dönmüştü. Birden dilini yuttu ve elinin bir hareketiyle Peregrine'in sessizliğini yakalayarak düz bir sesle, "Doğru mu? Siz gerçekten Lord Worth musunuz?"

Bakışları kadının yüzünü taradı. "Elbette öyleyim," dedi ve kutudan bir tutam enfiye alıp nazikçe kokladı.

Beyninin allak bullak olduğunu hissetti. "Ama siz, efendim, babamın arkadaşı olamazsınız, değil mi?"

Kutusunu tekrar kapattı ve cebine geri koydu. "Üzgünüm hanımefendi, bu şerefe nail olamadım," dedi.

"O zaman bir yanlışlık var!" dedi. "Bir hata olmalı!"

"Büyük olasılıkla," diye kabul etti lord hazretleri. "Ama hata benim değil Bayan Taverner."

"Ama sen bizim koruyucumuz değilsin!" Peregrine patladı.

"Korkarım kaçmak için hiçbir boşluk yok," diye yanıtladı Worth.

"Ben senin koruyucunum." Kibarca ekledi: "Sizi temin ederim ki bu durumdan benden daha fazla pişmanlık duyamazsınız."

"Bu nasıl ?" diye sordu Judith. "Babam öyle demek istemedi!"

"Ne yazık ki," dedi Worth, "babanızın vasiyeti benim ölümünden dokuz ay sonra hazırlandı."

"Ah!" diye inledi Bayan Taverner, yaldızlı ve kıpkırmızı koltuklardan birine çökerek.

"Ama isim!" dedi Peregrine. "Babam bu ismi yazmış olmalı!"

"Baban," dedi Worth, "seni Worth'un Beşinci Kontu Julian St. John Audley'in tek vasiliğine bıraktı. Bu isim kesinlikle babamındı. Aynı zamanda benim de. Hata -eğer bir hataysa- başlıkta. Babanız benimkine Beşinci Earl yanlılıkla. Ben Beşinci Kont'um."

Bayan Taverner'in yüzünde hiç de hoş olmayan bir ifade belirdi. "!" dedi acı acı. "Oh, buna kolayca inanabilirim!"

Peregrine yutkundu ve şöyle dedi: "Bunun düzeltilmesi gerekiyor. Biz senin gardiyanların değiliz. Dünyadaki herhangi bir şey olmayı tercih ederdik. senin koşuşlarından daha iyi!"

"Muhtemelen," dedi Kont, kayıtsızca. "Ama üzücü olan gerçek şu ki, siz benim korumalarımınsınız."

"Hemen babamın avukatına gideceğim!" diye ilan etti Peregrine.

"Elbette. Nasıl isterseniz öyle yapın," dedi Kont. "Ama şu düşünceden kendinizi kurtarmaya çalışın. acı çekiyor."

Eldivenli bir eliyle gözlerini kapatarak oturmakta olan Bayan Taverner şimdi doğruldu ve İki eli de kucağındaydı. Onun için çok açıktı ki Konuşma hiçbir yere varmadı. Worth'un söylediklerinin doğru olduğundan ve Vasiyetnameyi bozmanın imkânsız olduğundan şüpheleniyordu. Eğer öyleyse bu çekişme hem sonuçsuz hem de

ve onursuzdu. Peregrine'i kaşlarını çatarak susturdu ve Kont'a hitap etti. "Pekâlâ efendim, eğer Gerçekten de olarak belki de Londra'ya yerleşip yerleşemeyeceğimizi bize bildirme nezaketinde bulunursunuz?"

Worth, "Benim iznime tabi olarak," diye cevap verdi.

Peregrine dişlerini sıktı ve pencereye doğru fırlayıp meydana bakmaya başladı.

Bayan Taverner'ın öfkeli mavi gözleri, gardiyanının soğuk gri gözleriyle buluştu ve çok şey anlatan uzun bir bakış attı.

"Yapabilirsin,

Babamın vasiyetindeki bir hata yüzünden, ismen vasimiz olun, efendim, ama hepsi bu."

Kont, "Vasiyetnameyi okumuş olamazsınız, Bayan Taverner," dedi.

"Servetimizin kontrolünün senin elinde olduğunun farkındayım. Eller," diye tersledi Bayan Taverner. "Ve sizinle bir anlaşmaya varmak için sabırsızlanıyorum!"

"Elbette," diye kabul etti Worth. "Beni hiç de zor bulmayacaksınız. Umarım hayatlarınıza çok fazla müdahale etmek zorunda kalmam." Bir gülümseme parıltısıyla ekledi: "Benim tavsiyeme rağmen Londra'ya gelmeniz konusunda bile size kendimi sevimsiz göstermeyeceğim."

"Teşekkür ," dedi Bayan Taverner alaycı bir tavırla.

Sekreterliğe doğru ilerledi ve onu açtı. "Sonuçta bu, kendi rahatım için verdiğim bir tavsiyeydi. Kasabaya gelmenize gerçekten bir itirazım yok ve sizi görmek için elimden geleni yapacağım.

rahatça kurulmuştur." Bir belge aldı ve

Bayan Taverner'ın görmesi için tuttu. "Elimde Brook Sokağı'nda mobilyalı bir evin kira kontratı var, en kısa zamanda taşınabilirsiniz. Beğeneceğinize inanıyorum."

"Çok nazıksınız," dedi Bayan Taverner, "ama Brook Sokağı'nda kalmayı isteyeceğimi sanmıyorum."

Gülümsemesi yeniden parladı. "Gerçekten mi, Bayan Taverner? Hangi sokakta kalmak istersiniz?"

Dudağını ısırdı ama vakur bir tavırla cevap verdi. "Henüz Londra'yı tamamen tanımıyorum, efendim. Londra'ya gelene kadar

Nerede yaşamak istediğime kendim karar verebilirim."

"Siz kararınızı verirken," dedi Worth, "Brook Sokağı'nda kalabilirsiniz." Kira güvercin deliğine geri koydu ve sekreteri kapattı. "Bu görev

Hizmetçilerinizle ilgilenme işini sekreterime bırakabilirsiniz. Kendisine bu konuyla ilgilenmesi talimatını verdim."

Bayan Taverner, "Kendi hizmetçilerimi tutmayı tercih ederim," dedi.

Worth kibarca, "Elbette," diye cevap verdi. "Blackader'a sizi otelinizde ziyaret etmeleri için en uygun gördüğü kişileri yönlendirmesi talimatını vereceğim. Nerede kalacaksınız?"

"Grillon'un otelinde," dedi Bayan Taverner kısık bir sesle. Kâhyalar, uşaklar, kahyalar, hizmetçiler, seyisler, hepsi de Grillon'un otele röportaj yapmak için akın ediyordu. zihninin gözüne zorla çarptı. Worth Kontu'nun çeliğine layık bir düşman olduğunu anlamaya başlamıştı.

Kont kılıcını indirdi -ya da ona öyle geldi. "Blackader'ın kendisini görmeyi ve ona emirlerinizi vermeyi tercih etmezseniz tabii?"

Bayan Taverner içten içe duyduğu minnettarlığı gizleyen soğuk bir kibirle bu teklifi kabul etti.

Peregrine omzunun üzerinden baktı ve kavgacı bir tavırla şöyle dedi: "Atlarımdan bazıları için Yorkshire'a göndereceğim, ama diğerlerine ve kız kardeşim için bir arabaya ihtiyacımız olacak."

"Elbette benim yardımım olmadan da bir araba satın alabilirsiniz."

dedi Worth yorgun bir sesle. "Atlarınızı satın alırken muhtemelen aldatılacaksınız ama bu deneyim size zarar vermeyecek."

Peregrine boğuldu. " demek istemedim! Elbette, yardımınıza ihtiyacım yok! Tek demek istediğim -açıklığa kavuşturmak istediğim-"

"Anlıyorum," dedi Worth. "Şu anda bir şey yapıp yapamayacağınızı bilmek istiyorsunuz. ahırınızı kurun. Kesinlikle. En ufak bir itirazım yok."

Sekreterden uzaklaştı ve odanın içinde yavaşça şömineye doğru yürüdü. "Geriye sizinle birlikte yaşayacak bir hanımefendi bulma sorunu kalıyor Bayan Taverner."

"Kensington'da yaşayan bir kuzenim var, efendim," dedi Bayan Taverner. "Bana gelip gelmeyeceğini ona soracağım."

Düşünceli bir ifadeyle ona baktı. "Bana söyler misiniz Bayan Taverner, Londra'ya gelmekteki amacınız tam olarak nedir?"

"Bunun konuyla ne ilgisi var, efendim?"

"Beni daha yakından tanıdığınızda," dedi Kont, "asla anlamsız sorular sormadığımı anlayacaksınız. sosyetenin kıyısında yaşamak mı, yoksa moda dünyasında yerinizi almak mı? Pantheon sizin için uygun mu, yoksa Almack'ınki mi olmalı?"

Anında cevap verdi: "En iyisi bu olmalı, efendim."

"O zaman kuzenin yaşadığı yeri düşünmemize gerek yok. Kensington," dedi Worth. "Neyse , bir hanımefendi tanıyorum (her ne kadar bazı açılardan onu aşırı bulabileceğinizden korksam da

aptalca) görevini üstlenmeye istekli olmakla kalmayıp size eşlik ediyor, ama hiç şüphesiz bir dünya istiyorsun. Adı Scattergood. Dul bir kadın ve benim kuzenim sayılır. Sizi ziyaret etmesi için onu getireceğim."

Bayan Taverner hızlı ve zarif bir hareketle ayağa kalktı. "I Kuzeniniz yerine başka birini tercih ederdim, Lord Worth!" dedi.

Enfiye kutusunu tekrar çıkardı ve parmağıyla başparmağı arasına bir tutam aldı. Gözleri onunkilerle buluştu. "Bu sözün söylenmemiş sayılması konusunda anlaşalım mı Bayan Taverner?" nazıkçe önerdi.

Saç diplerine kadar kızardı. Asi diline izin verdiği için kızgınlıktan ağlayabilirdi.

onu bir okul kızı kabalığına sürükledi. "Özür dilerim!" dedi sertçe.

Eğildi ve enfiye kutusunu masanın üzerine bıraktı. Görünüşe göre ona söyleyecek başka bir şeyi yoktu, çünkü Peregrine'e döndü ve onu pencereden uzaklaştırdı. "Bir terziyi ziyaret ettiğinde," dedi, "bana tekrar gel ve senin adını hangi kulüplere vermemi istediğini konuşalım."

Peregrine yarı somurtkan, yarı hevesli bir şekilde masaya geldi. "Beni White'ın bir üyesi yapabilir misiniz?" diye sordu. Utangaçça.

"Evet, seni White'ın bir üyesi yapabilirim." dedi Kont.

"And-and-Watier'in, değil mi?"

"Buna dostum Bay Brummell karar verecek. Onun Sizi o görmesine izin vererseniz karar sizin lehinize olmayacaktır. Conduit Sokağı'ndaki Weston'a ya da Schweitzer ve Davidson'a git ve adımı söyle."

"Stultz'a gitmeyi düşündüm," dedi Peregrine, bağımsızlık için bir teklifte bulunarak.

Lord Hazretleri omuz silkerek, "Bütün Londra'nın terzinizi bir bakışta tanımasını istiyorsanız, elbette," dedi.

"Ah!" dedi Peregrine biraz utanarak. "Onu bana Bay Fitzjohn tavsiye etti."

"Öyle tahmin ediyorum," dedi Kont.

Bayan Taverner sesinin tonunu yükselterek şöyle dedi: "Lütfen efendim,

"Kıyafetim konusunda bana verecek bir tavsiyeniz yok mu?"

Döndü. "Size tavsiyem, Bayan Taverner.

kendinizi Bayan Scattergood'un ellerine teslim edin.

Başka bir konu daha var. Sen benim emrim altındayken Lütfen, ödüllü bir dövüşün düzenlendiği kasabalarda bulunmaktan kaçının."

Nefesini tuttu. "Evet, lordum? Belki de bu tür şehirlerde bulunmamın beni birilerine açık hale getirebileceğini düşünüyorsunuz. hakaret?"

"Tam tersine," diye cevap verdi Kont, "bence bu sizi aşırı bir nezakete maruz bırakabilir."

Bölüm V

Londra'daki ilk haftasının olayları ve izlenimleri Bayan Taverner'in beynini allak bullak etti. Tam da O gün öğleden sonra Peregrine ile birlikte Gardiyan, Bayan Scattergood'u onu görmeye getirmekle kalmadı, daha sonra Bay Blackader'ı hizmetçiler konusunu görüşmek üzere gönderdi.

Bayan Scattergood, Bayan Taverner'in nefesini . Orta boylu, çok zayıf bir kadındı, kesinlikle kırkının yanlış tarafında, ama bir elbise giymiş Kestane rengindeki saçları arkadan kısa kesilmiş, önden bukleler kıvrılmıştı ve keskin, canlı yüzü taşralı Judith'i oldukça şaşırtan cömert bir tarzda boyanmıştı.

Jaconet muslinden yarı şeffaf bir elbise giymiş, boğazına kadar sivri uçlu dantelden üçlü bir büzgü yapmış ve arkadan sayısız küçük düğmeyle tutturmuştu. Elbisesi işlemeli geniş bir son buluyordu ve ayaklarında dantel çoraplar ve sarı çocuk ayakkabısı vardı.

Roma çizimleri. Çenesinin altından uzun sarı şeritlerle bağlanmış lavanta rengi bir şapka, küçük beyaz saten bir elbisenin üzerine yerleştirilmişti.

Şapkasının altında uzun saplı bir şemsiye ve ipek bir retikül taşıyordu.

Parıldayan gözleri Judith'i bir bakışta içine çekti. Judith Kızı daha yakından görmek istercesine bir adım geri çekildi ve sonra başını hızla salladı. "Büyülendim! Sevgili Worth, çok etkilendim! Bana izin vermelisin.

Seni giydiriyorum, çocuk! Adın ne? Hayır, o değil.

Sert Bayan Taverner! Judith! Worth, ne için kalıyorsun? Modadan bahsedeceğim, biliyorsun. Hemen gitmelisin!"

Taverner, Bayan Scattergood'un hizmetlerini kibarca reddetmeye niyetlenmişti ama kendini güçsüz hissetti. Kont selam vererek yanlarından ayrıldı ve Bayan Scattergood Hemen Judith'in biçimli ellerinden birini sıkıca eldivenli ellerinin arasına aldı ve ikna edici bir sesle "Bana izin vereceksin

gelip seninle yaşayacaksın, değil mi? Şok edici derecede pahalıyım, ama buna aldırmayacağınızı söyleyebilirim. Elbiseme bakıp ne kadar tuhaf bir elbise olduğunu düşünüyorsun.

görünüşümü sunuyorum. Görüyorsunuz, güzel değilim, hiç değilim, hiçbir zaman da olmadım ve bu yüzden tuhaf olmak zorundayım. Bunun için bir şey yok! Çok güzel cevap veriyor. Ve böylece Worth bir ev aldı

Brook Sokağı'ndasınız! Tam da olması gerektiği gibi: büyüleyici bir

durum! Biliyor musun, öfkenin sen olacağına karar verdim.

Sanırım hemen sana gelmeliyim.

Grillon's! Sanırım şehirde bundan daha kibar bir otel yoktur, ama genç bir bayan tek başına -oh, bir erkek kardeşiniz var, ama ne faydası var? Kutularımı hemen toptasam iyi olacak.

Nasıl da ! Sizinle yaşamamı hiç istemezsiniz herhalde. Ama Kensington'da bir kuzen! Onun sana bir şey katmayacağını göreceksin, hayatım. Eminim, yaşlı bir kadındır. Başka türlü Kensingtonda yaşıyor, sözüme güvenin."

Böylece Bayan Taverner pes etti ve o akşam refakatçi, sandıklar ve bando kutularıyla hafif bir arabayla Grillon'a vardı.

Öğleden sonra saat dört sularında kartını gönderen Bay Blackader'la ilgilenmek çok daha kolay oldu. Utangaç bir genç adamdı ve mirasçıya gizlemediği bir hayranlıkla bakıyordu. Son derece vicdanlı ve isteklerini yerine getirmeye son derece hevesli görünüyordu. En az bir düzine hizmetçinin kimlik belgelerine kaşlarını çattı ve Bayan Taverner gülerek ona yalvarıncaya kadar bir tomar kâğıdın yapraklarını karıştırdı onu durdurmak için.

Bay Blackader'ın ciddiyeti bir anda kayboldu. dikkat çekici bir şekilde sırtıyordu. "Biliyor musunuz hanımefendi, sanırım her şeyi sizin için halletmeme izin verirsiniz daha çabuk hallolur?" diye özür dilercesine öneride bulundu.

Her şey ayarlanmıştı. Bay Blackader aceleyle bir aşçı tutmaya gitti ve Bayan Taverner Londra'ya bir göz atmak için dışarı çıktı.

Piccadilly'ye döndü ve kendini bir anda moda mahallesinin kalbi. Görülecek, merak edilecek o kadar çok şey vardı ki! Bu kadar çok şey olduğuna inanmamıştı. Mütevazı insanlar vardı, arabalara gelince, hiç bu kadar zarifini görmemişti. Dükkânlar, binalar çok hoştu. En yeni yayınlarla dolu vitrinleriyle ünlü Hatchard's vardı. Neredeyse dükkândan çıkan beyefendinin büyük Bay Scott'ın kendisi olduğunu hayal edecekti, ya da belki de *Gölün Hanımı'nın* yazarı İskoçya'daydı (ki bu ne yazık ki muhtemeldi), *Hafızanın Zevkleri* 'yle pek çok boş anın tadını çıkarmış olan Bay Rogers olabilirdi.

Dükkana girdi ve bir saat sonra tekrar çıktı. Kolunun altında Bay Southey'in son şiiri *Kehama'nın Laneti*'nin bir kopyası ile herhangi bir sayıda kitabı çevirerek büyüleyici bir yarım saat geçirdi.

Grillon'a döndüğünde refakatçisi gelmişti, ve onu bekliyordu. Bayan Taverner aceleci bir tavırla onun yanına girdi ve haykırdı: "Ah, hanımefendi, Hatchard'ın kapımızın önünde olduğunu düşünsenize! Hatchard'ın Orada dünyadaki herhangi bir kitabı satın alabilirsiniz, bundan eminim!"

"Tanrım, canım!" dedi Bayan Scattergood dehşet içinde. "Sakın kitapsever olduğunu söyleme! Şiirler! Oh pekala, bunda bir sakınca olmayabilir, insan son şiirler moda olduğunda onlardan söz edebilmeli. *Marmion*! Benim için çok uzun olmasına rağmen onu çok sevdiğimi hatırlıyorum.

bitirmek için. Dediklerine göre bu genç adam Yurtdışında böyle tuhaf şeyler moda oldu ama bilemiyorum. O korkunç şiirinde zavallı Lord Carlisle'a karşı aşırı derecede kabaydı. Bu yüzden onu sevemiyorum.

Birisi ya da bir başkası bana tüm Byron'lar arasında husumet olduğunu söylüyordu. Ama, tabii ki, eğer o moda olacaksa ona göz kulak olmalıyız. Seni uyarayım aşkım, asla zamanın gerisinde kalma!"

Bu, dünyevi bilgeliğin birçok parçasından ilkiydi. Depodan , değirmenciden çizmeciye sürüklenen Bayan Taverner'ın kafasına başka şeyler de sokulmuştu. O

James's Caddesi'nde hiçbir bayanın araba kullanırken veya yürürken görülmeyeceğini öğrendi; her bayanın Hyde Park'ta beş ile altı saatleri arasında gezinirken görüldü. Almack's'ın patroniçeleri tarafından onaylanmadan vals yapmaya cesaret .

sıcak tutan pelerinler ya da şallar giymek istemezler.

En hafif sargılar ona her hava koşulunda yetmelidir; böyle birine karşı sadece en az nezaketi göstermelidir; o

uzlaştırıcı olmalı. Ve hepsinden önemlisi, en hayati olanı, Bay Brummell'in onayını kazanmak için elinden geleni yapmalıydı.

"Eğer Bay Brummell sizi olduğunuz gibi görmezse Kayboldun!" dedi Bayan Scattergood etkileyici bir şekilde.

"Sizi toplumsal yıkımdan hiçbir şey kurtaramaz, sözüme güvenin. Sana kaşını kaldırması yeter. O zaman bütün dünya sende hayranlık uyandıracak hiçbir şey bulamadığını anlayacaktır."

Bayan Taverner'ın düşmanlığı anında ortaya çıktı. "Bay Brummell değil!" dedi.

Bayan Scattergood hafif bir çığlık attı ve ona dikkatli olması için yalvardı.

Ancak Bayan Taverner, bu seslerden çok sıkılmıştı.

züppenin adı. Bay Brummell kolalı boyun örtüsünü icat etmişti; Bay Brummell beyaz elbise modasını başlatmıştı.

Bay Brummell, hiçbir beyefendinin at arabası kullanırken görülmemesini şart koşmuştu; Bay Brummell'in beyaz satenle kaplı ve yastıklı kendi sedan koltuğu vardı; Bay Brummell, alayı Manchester'a gönderildiği için askeri kariyerini bırakmıştı; Bay Brummell, White's'ın Bow-window takımından hiçbirinin, kulüp penceresinde oturdukları takdirde sokaktaki tanıdıklarının selamlarını kabul etmeyeceğine karar vermişti. Ve Bay Brummell, dedi Bayan Scattergood, Eğer edep anlayışına aykırı davranırsa, ona sert çıkışlarından birini yapardı.

"mi?" dedi Bayan Taverner, gözlerinde savaşçı bir ışıkla.
"Gerçekten mi?"

Ağabeyinin bu tür şeylere meyilli olduğunu görmek onu rahatsız etmişti.

Bu taçsız moda kralının gölgesinden etkilenmişti. Peregrine, Bay Fitzjohn'un refakatinde Weston'da birkaç takım elbise için ölçü almaya gitti ve iki kumaş rulosu arasında karar veremeyerek tartıştığında terzi öksürdü ve yardımsever bir şekilde şöyle dedi "Prens Regent, efendim, süper ince kumaşı tercih ediyor, Bay Brummell ise Bath kaplamayı, ama Hangisini seçtiğiniz önemli değil: haklı olmalısınız. Varsayalım ki, efendim, banyo kaplaması diyelim? - Sanırım Bay Brummell'in biraz daha fazla tercihi var."

İlk hafta Peregrine'in günleri de kız kardeşininki kadar dolu geçti. Arkadaşı Bay Fitzjohn onunla yakından ilgileniyordu. Hoby's'de çizme ya da Lock's'ta şapka almadığı zamanlarda Wells Sokağı'nda köstek seçiyor ya da Bir tilbury'ye bakmak için Long Acre'a gitmek ya da Tattersall'da araba atlarını bilerek incelemek.

Brook Sokağı'ndaki ev, biraz da Bayan Taverner'in canını sıkacak şekilde, her açıdan hayranlık uyandırıcı, salonları güzel ve mobilyaları da tam onun sevdiği gibi çıktı. Bay Taverner'ı gördükten sonra üç gün içinde oraya yerleşti. Blackader ve yeni elbiselerinin bir kısmı

düzgün bandrollü kutularda teslim edildi, saçları
Şık bir şekilde kesilmiş ve hizmetçisine onaylanmış birkaç klasik
tarzda giyinmeyi öğretmiş olan Bayan Scattergood, onun sabah
ziyaretçilerini kabul etmeye hazır olduğunu ilan etti.

Bunlardan ilki amcası Amiral ve oğlu Bay Bernard Taverner'di.
Uygunsuz bir anda gelmişlerdi; sabahın büyük bir bölümünü
brokar bir sabahlıkla geçiren Peregrine, berber ve sosisçi onu
beklerken, o anda
kolalı boyunbağını düzeltmeye çalışıyordu.

Colburn'ün Ödünç Verme Kütüphanesi'ne kadar kendisine eşlik
edilmesini talep etmek için odasına giren kız kardeşi, ilgili ve
oldukça küçümseyici bir izleyiciydi. " ne saçmalık Perry!" diye
haykırdı kız kardeşi, Perry öfkeli bir yeminle dördüncü ezilmiş
ve parçalanmış kravatını fırlatıp atarken. "Bu bozduğun
dördüncü kravat! Keşke onları daha dar yaptırıydın!"

Peregrine, gömleğinin yakasını kaldırarak yüzünü ve başını
iyice gizlemiş bir halde, sınanırcasına konuştu: "Kadınlar böyle
şeyleri asla anlamaz. Fitz bir ayak yüksekliğinde olması
gerektiğini söylüyor. Şımarık dört kişiye gelince, bu bir şey
değil! Fitz, Brummell'in bazen
bir sayı kadar mahvetti. Şimdi tekrar dene, John! Önce yakamı
aşağı katla, seni aptal!"

Biri kapıyı çaldı. Peregrine, boynunda bir karış genişliğinde bir
boyunbağı ve çenesi tavana dönük halde bağırdı: "Girin!" diye
bağırdı ve bunu yaparken de boyun örtüsünde öyle bir
kırışıklık yarattı ki
Beau'nun kendisi tarafından daha iyi.

Uşak içeri girdi ve Amiral ile Bay Taverner'in geldiğini haber
verdi. Peregrine, Amiral ve
basit bir yöntemle daha fazla kırışıklık yapmak
Yavaş yavaş çenesini indirerek ona kulak vermek istedi ama
Judith hemen ayağa fırladı. "Oh, Perry, acele et! Bu bizim
kuzenimiz! Amiral'e beklemesi için yalvar Perkins. Biz geleceğiz.

Doğrudan. Bayan Scattergood aşağıda mı? O zaman her şeyle o ilgilenecek! Perry, hiç yapmayacak mısın?"

Kravat bu sırada daha normal boyutlara indirilmişti. Peregrine aynada endişeyle onu inceledi, dikkatli bir parmakla kırışiklardan birini mükemmelleştirmeye çalıştı ve kasvetli bir şekilde bunun yeterli olacağını açıkladı. Bu başını bir iki santimden fazla iki yana çevirmesine izin vermeyecek kadar yüksekti, ama Judith'e bunun Yolun dışında hiçbir şey yok.

Bir sonraki iş, ona yeni paltosunu giydirmektir. Öngörülen banyo kaplamasından yapılmış, uzun kuyruklu ve gümüş düğmeli zarif mavi kreasyon. Ona tam oturmuştu. Öyle ki, uşağın onu sokmak için yardım etmesi gerekti. Bir keresinde, iki güçlü adamın ortak çabaları bile Ama zorlu bir mücadeleden sonra bunu başardı ve Peregrine nefes nefese kalarak kız kardeşine döndü ve gururla ona nasıl görüldüğünü sordu.

Gözlerinde bir kahkaha vardı, ama Peregrine'in tam erkek olduğuna dair onu temin etti. Başka bir erkek olsa bu kadar saçma bir ceket, bu kadar korkunç bir kravatı, bu kadar dar bir pantolonu acımasızca kınardı ama Peregrine onun sevgilisiydi ve istediği gibi giyinmesine izin verilmeliydi. Gerçekten de Peregrine'e

Altın rengi saçlarının epeyce dağınık olduğunu fark etti, ama bunun kasıtlı olduğunu ve bunu başarmasının yarım saatini aldığını öğrenince başka bir şey söylemedi. koluna girdi ve onunla birlikte birinci kattaki salona indi.

Burada Bayan Scattergood'u bir sırdaşın üzerinde otururken buldular.

Bayan Taverner'in rahmetli babasının erkek kardeşini tanımakta güçlük çekmediği, kır saçlı, iri yapılı bir beyefendinin yanında. Bay Bernard Taverner onların karşısında bir sandalyeye oturmuştu, ama kapı açılıp da

kuzenleri, hemen ayağa kalktı ve selam verdi. Gülümsemesinde belli bir sıcaklık vardı; bakışları onaylıyor, hatta hayranlık duyuyor gibiydi. Judith sadece o sabah dantel süslemeli jonquil muslin elbisesini ve gök mavisi yeni çocuk ayakkabılarını giymeyi seçtiği için memnun olabilirdi.

Amiral sırdaşının yanından ağır ağır kalktı, ve şimdi elini uzatmış, çiçekli yüzünde kararlı bir zevk ifadesiyle öne çıktı. "Evet!" dedi.

"Benim küçük yeğenim! Canım benim! İyi!"

Bir an için adamın kendisini öpeceğinden korktu; bu, hiç beklemediği bir durumdu.

Ağır alkollü içki koktuğu için soğukkanlılığını koruyordu. Kadın kararlı bir tavırla elini uzattı, adam an tereddüt ettikten sonra elini tuttu ve iki arasına aldı. "Demek zavallı John'un kızıydın!" dedi biraz sert bir iç çekişle. "Ah, bu üzücü bir işti! Hayatımda hiç bu kadar şok olmamıştım. hayat."

Kaşları hafifçe birbirine yaklaştı; eğildi ve elini geri çekti. Onu samimi bulmuyordu ve aralarındaki ilişkinin gerektirdiği tüm dikkati göstermeye kararlı olsa da, ondan hoşlanamıyordu.

Kadın sadece: "Kardeşim Peregrine, efendim."

El sıkıştılar. Amiral yeğeninin omzuna vurdu, onun şehre kaçmak için geldiğini düşündü, onu suçlamadı ama dikkatli olması için yalvardı.

Yoksa kendini uçacak bir tüyü bile olmadan bulacaktı. Bütün bunlar büyük bir neşe içinde söylenirken Peregrine kibarca gülümsedi ve içten içe amcasını şeytana havale etti.

Bay Taverner Judith'in yanında durmak için ilerledi ve şimdi de ona bir sandalye uzattı. Judith sandalyeye oturdu ve Bay Taverner'in babasına hiç de iltimas geçmediğini .

Bir tabure çekti ve oturdu. "Kuzenim Londra'dan memnun mu?" dedi gülümseyerek.

"Evet, gerçekten," diye cevap verdi. "Gerçi çok şey gördüm Henüz çok az. Sadece bazı dükkanlar ve dün Perry'nin beni götürdüğü Exeter Borsası'ndaki vahşi hayvanlar."

Güldü. "Her bu bir başlangıç." Bayan Scattergood'a baktı. Amiral ve Peregrine arasındaki konuşma ve Sesini alçalttı. "Gördüğüm kadarıyla sizinle birlikte yaşayacak kaliteli bir hanımefendiniz var. Tam da olması gerektiği gibi. Ben bu kadar

Bugüne kadar onunla tanışma şerefine nail olamadım ama kendisi benim için biraz şöhretlidir. Sonucunun çok adil olduğuna inanıyorum. Şanslısınız."

Judith sakın bir tavırla, "Onu son derece seviyoruz," diye cevap verdi.

"Anladığım kadarıyla Peregrine de meşgulmüş," dedi, gözlerindeki gülümseme geri dönmüştü. "Grantham'da tanıştığım genç beyefendiyi tanımadan önce ona iki kez baktığımı itiraf edersem bana kızar mısınız?"

Kendi gözlerinde de bir pırıltı vardı. "İkimize de, belki, efendim?"

"Hayır," diye ciddi bir şekilde cevap verdi. "Seni her zaman tanırım kuzen." Amiral'in dirseğinin dibinde olduğunu fark etti. Judith'in dikkatini çekmek istedi ve hemen ayağa kalktı.

"Affedersiniz, efendim. Siz mi konuşuyordunuz?"

"Orada karaya oturduğun için mutlusun oğlum, hiç kuşum yok!" dedi babası, parmağıyla kaburgalarını dürterek.

"Diyordum ki, canım, genç Perry'nin burada olması binlerce kez yazık.

donanmaya alınmadı. Siz gençler için hayat böyle.

-Bu senin için de geçerli Bernard. Bu savaşla birlikte, biliyorsun, herhangi bir adam servetini denizde kazanabilir.

Damme, eğer yirmi yaş daha genç olsaydım, bugün küçük bir firkateyne komuta etmekten daha uygun bir şey olamazdı! Ama genç adamlar böyledir işte.

Bugünlerde! Hepsi kasabadan bir mil öteye gitmeye bile çekiniyor!"

Bayan Scattergood, "Yapmayın, efendim, bu olmaz!" diye itiraz etti. "Bütün subayların o korkunç Yarımada'ya gittiğini bile eminim çok korkunçtur ve siz burada genç erkeklerin kasabadan dışarı çıkmayacağını söylüyorsunuz! Yapabilirdim size bir düzine büyüleyici yaratık sayabilirim.

Fransızlar tarafından öldürüldü. Benim de genç bir akrabam var" - Judith'e başını salladı - "Worth'un kardeşi, biliyorsun - Charlie Audley - çok hoş, cüretkâr bir sefil - o da Şimdi orada."

"Ah, ordu! Orduyu saymıyoruz, size söyleyebilirim, hanımefendi," dedi Amiral. "Onlar ne anlarlar ki bu işten, böyle savaşta oynarlar mı? Trafalgar savaşında bizimle birlikte olmalıydılar! Ay, o gerçek bir savaştı!"

"Ciddi değilsiniz efendim," diye araya girdi oğlu. "İspanya'da çok çetin savaşlar görmüşler."

Sessizce ama kesin bir azarlama havasıyla konuştu, anlamlı gözlerini babasının yüzüne dikti. Amiral biraz şaşırılmış görünüyordu ama gülüp geçti. Yapacak bir şeyi yoktu. Ordudakilere karşı bir şey söylemedi; çok iyi adamlar olduklarından hiç şüphesi yoktu; tek demek istediği, denize gitseler daha iyi olurdu.

Sözlerinden Amiral'in sağduyudan çok daha azına sahip olduğu anlaşılıyordu. Bayan Taverner, Amiral'den oğluna bakarken, Amiral'in yüzünde belli belirsiz bir küçümseme ifadesi fark etti. Bunun için üzgündü ama yine de onu suçlayamazdı. O anın garipliğini gidermek için Amiral'e döndü ve onunla Trafalgar harekâtı hakkında konuşmaya başladı.

Her şeyi ona anlatmaktan yeterince memnundu, ama o önemli günde yalnızca kendi yaptıklarıyla ilgili olan ve araya pek çok yemin ve kaba ifadeler serpiştiren onun pek ilgisini çekmedi. Lord Nelson'ı duymak istiyordu.

doğal olarak okul günlerinin kahramanıydı. Amcasının onun gözündeki tek erdemiydi.

Büyük adamla konuşmuş, ama Nelson'ı en kaba terimlerden başka bir şeyle tanımlamasını . O da onu sevmemişti, çok dikkat çekici olduğunu görmemişti, kadınların onda ne bulduklarını asla anlayamamıştı - silik bir adam: bakılacak bir şey değil, ona söz vermişti.

Bay Taverner, Peregrine'le pencerelerden birine çıkmış ve onunla at etinden konuşmaya başlamıştı. Bir hizmetçi Bayan Taverner'a bir mesaj getirmek için içeri girdi.

Scattergood onu bir özür telaşı içinde alıp götürdü.

ve tül perdeler. Kapı arkasından kapanır kapanmaz Amiral'in konuşması aniden değişti.

Sandalyesini Judith'inkine biraz daha yaklaştırmak, kısık bir sesle, "Gittiğine sevindim. Çok iyi olduğunu söyleyebilirim, ama zavallı küçük bir kadın, değil mi? Biliyorsun, canım, işler çok garip bir şekilde kaldı. Hoşuna gitmeyecek bir yabancının ellerinde olacak. Ve bu adam, Worth, senin servetini idare edecek! Hoşuma gitmiyor. O bir oyunbaz, Duyduğuma göre cebinde fazla dolgun değilmiş. Burada Bunun zavallı babanın aptalca bir vasiyeti olduğunu inkar ederek. Ama sanırım kendisi değildi, değil mi?"

Bay Taverner'ın kulakları oldukça keskin işitiyor olmalıydı, çünkü başını sertçe çevirerek babasına sertçe baktı ve Judith'in küstahlık olarak algılayabileceği bir cevap verme ihtiyacı duymadan önce, odanın öbür ucundan onlara doğru gelerek hoş bir sesle şöyle dedi

"Affedersiniz efendim, sanırım böyle bir tartışma kuzenime acı olmalı. Judith, bu konuda bir girişimde bulunabilir miyim?

Peregrine'i oyunda bana eşlik için ikna edeceğim. Sizin ve Bayan Scattergood'un da beni onurlandıracağınızı umabilir miyim? Sanırım tiyatroya gitmediniz.

henüz." Ona gülümsedi. "İlk oyununuzda size eşlik etme ayrıcalığına sahip olabilir miyim? Ne olacak? Orada

Covent Garden'da Kemble ve Bayan Siddons ya da Drury Lane'de Bannister, eğer zevkiniz komediyse. Sadece isim vermeniz yeterli."

Yanakları zevkle parlıyordu. Ona teşekkür etti ve Peregrine'in tiksintisine rağmen trajediyi seçerek kabul etti. Amcası hâlâ oğlunu bu başarısından dolayı kutlamakla meşguldü. Böyle bir güzelliği misafiri olarak seçtiği için çok şanslıydı. Kapı açıldı ve uşak Worth Kontu'nu anons etti.

Bayan Taverner neye uğradığını şaşırmış bir halde kardeşiyle hızlıca bakıştı ve uşağa özürlerini lord hazretlerine iletmesi için talimat vermeye başladı. Ancak çok geçti; Kont uşağı merdivenlerden yukarı kadar takip etmiş olmalıydı ki, inkâr sözleri duyulurken odaya girdi Judith'in dudaklarındaydı.

Onları kesinlikle duymuştu ama dudaklarını hafifçe kıvırmaktan başka bir işaret . Onun soğuk Değerlendirici bakışlarıyla etrafındakileri süzdü; hafifçe eğildi, ve durgun sesiyle koğuşlarını evde bulduğu için şanslı olduğunu söyledi. Judith amcasını ve kuzenini takdim etmek zorunda kaldı. Kont'un ziyareti daha kötü bir zamanda olamazdı; onun fikirleri umurunda değildi ama Amiral'i onunla tanıştırmak yine de utanç verici olmalıydı. Adamın yüzünde bir küçümseme ifadesi sezdiğini düşündü ve kuzenini onun dikkatine sunarak rahatlardı. Orada en azından utanılacak bir şey yok.

Karşılıklı birkaç nezaket konuşması yapıldı; Kont, Bay Taverner'i rahatlatan bir resmiyetle kendi payına düşeni yaptı, daha açık tavırları avantaja çevirdi. Kont'un bozmak için hiçbir çaba göstermediği sessizlik kısa sürede bozuldu ve Judith Söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalışıyor ve Bayan Scattergood'un odaya geri dönmesini diliyordu, kuzeni, içgüdüsel bir zevkle hissetmesi gereken şeyle,

Amiral'e civarda başka bir görevlerinin olduğunu ve ayrılmaları gerektiğini hatırlattı.

Zil , uşak ziyaretçileri dışarı çıkarmak için geldi ve birkaç dakika içinde gittiler.

Judith'i gözlüğünün üzerinden sakince inceleyen Kont, gözlüğünü bıraktı ve şöyle dedi: "Görüyorum ki tavsiyemi dinleyin, Bayan Taverner." Odaya şöyle bir göz gezdirdi. "Bu ev hoşunuza gitti mi? Genel olarak döşenmiş evlerin oldukça üzerinde gibi görünüyor."

"Daha önce içine girmedin mi?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi kaşlarını kaldırarak. "Neden bileyim ki?"

"Senin olduğunu sanıyordum-" diye sözünü kesti, bu kadar çok şey söylediği için kendine kızmıştı.

"Hayır," diye yanıtladı. "Blackader onu seçti." Başını çevirip Peregrine'e baktı ve yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. Yüz hatları değişti. "İyi çocuk, Bay Fitzjohn ve arkadaşlarının tarzına mı öykünüyorsun, yoksa boynundaki o korkunç ereksiyon sadece uşağının beceriksizliğinden mi kaynaklanıyor?"

"Acelem vardı," dedi Peregrine savunmaya geçerek ve kendine rağmen kızardı.

"O zaman yine acele etmeyin. Kravatlar bir anda bağlanmamalı. Scrutton'ın doru kısrakını Tattersall's."

"Evet," dedi Peregrine.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı lord hazretleri. Peregrine kuşkulu görünüyordu ama bunu sormamanın daha akıllıca olacağına karar verdi.

Bu biraz şifreli sözün anlamı.

Kont'un bakışları Bayan Taverner'a döndü. Yumuşak bir sesle: "Benden oturmamı istemelisiniz, biliyorsunuz."

Dudakları titredi: Lord hazretlerinin yöntemlerini takdir etmekten başka bir şey yapamıyordu. "Lütfen oturun, efendim!"

"Teşekkür Bayan Taverner, ama burada kalmayacağım. Sadece Peregrine'le işlerinizi konuşmak için geldim," dedi Worth. belirgin bir nezaket.

Bu çok saçmaydı; gülmek zorunda kaldı. "Pekala, efendim. I Babamın talihsiz vasiyetiyle ilgili yapılacak bir şey olmadığını anlıyorum."

" şey," dedi. "Beni nezaketle kabul etseniz iyi olur. Sadece gülünç duruma düşersiniz. yapmazsın, biliyorsun." Sonra, kadın kaskatı kesilince güldü ve elini uzatarak dikkatsiz bir parmağıyla çenesinin altından yüzünü yukarı kaldırdı. "Zavallı Güzel sıkıntı içinde!" dedi. "Ama gülümseme umduğum gibiydi." Döndü. "Şimdi, Peregrine, lütfen."

Birlikte odadan çıktılar ve o gün Kont'u bir daha görmedi. Peregrine yarım saat sonra koşarak merdivenlerden çıktı ve kız kardeşini Mrs.

Bir moda dergisinin sayfalarına dalmış olan Scattergood, aceleci bir tavırla, Worth'un vasileri olmasıyla çok iyi bir iş çıkarabileceklerini düşündüğünü söyledi.

Judith uyarırcasına Bayan Scattergood'a baktı, ama Peregrine kontrol edilmeyecekti. Tanışmalarının çok erken bir döneminde bu hanımefendinin gözüne girmiş, ona karşı belirgin bir saygı eksikliği ve büyük bir sevgi gösterisinde bulunmuştu.

"Ah, Kuzen Maria

Worth'un umurunda bile değil!" dedi havalı bir şekilde. "Ama benimle konuŖuyor ve sana bir Çey söyleyebilirim Judith, kesenin ağzını çok sıkı tutmak niyetinde değil. Sanırım onunla hiçbir sorunumuz olmayacak. Kuzen Maria, sence Worth bize sorun çıkarır mı?"

"Hayır, gerçekten, neden yapsın ki? Aşkım, burada çileklerin yüze ezilerek bütün gece bırakılmasının güneş yanıklarını temizleyeceğini ve narin bir cilt vereceğini okudum. Merak ediyorum acaba

denemeli miyiz? Biliyorsun, sende tam bir çil şüphesi var Judith. Her zaman güneşe ve rüzgara çıkacaksınız ve canım, hiçbir şey kadın cazibesini temiz havayla temas kadar yok edemez." '

Bayan Taverner eğlenerek, "Sevgili hanımefendi, bu mevsimde çileği nereden bulacaksınız!" dedi.

"Çok doğru, aşkım; unutuyordum. O zaman Danimarka Losyonu olmalı. Perry'yle birlikte araba kullanacaksan biraz almanı dilerim."

Judith söz verdi ve eldivenlerini giymeye gitti. Bir süre sonra erkek kardeşiyle yalnız kaldığında, onunla ciddi bir şekilde vasileri hakkında konuştu. "I

Ondan hoşlanamıyorum, Perry. Gözlerinde bir şey var, bir sertlik, alaycı bir bakış - güvenmediğim bir şey. Nezaketten de yoksun, ah, daha da kötüsü! Bütün tavırları, benimle, bizimle bu kadar içli dışlı olması! Bu çok kötü. Ben

Onu anlıyorum. Bizim onun vasisi olmak istemediğimiz kadar onun da bizim vasimiz olmak istediğini düşünmemizi ama yine de bizim işlerimizle bu kadar yakından ilgilenmesi garip değil mi? Bayan Scattergood bile onun her şeyi avukatların halletmesine razı olmamasını garip buluyor. Diyor ki, onu hiç bu kadar şimdi olduğu gibi."

Böylece Bayan Taverner tedirgin bir ruh haline büründü. Ancak Kont'un çağrısını tekrarlamak için acelesi yok gibiydi. Birkaç gün boyunca onu hiç görmediler.

birçok kişi vardı. Leydi Sefton kızlarından biriyle geldi ve Bay Skeffington, çok uzun boylu, zayıf bir adamdı.

yüzü ve sarı bir yeleği vardı. Çok güzel kokuyordu, bu da meyhanecileri hemen ona karşı doldurdu ve tiyatro hakkında çok konuştu. Hiç aktör yokmuş gibi görünüyordu.

samimiyet kurmadığı biriyle yaşıyordu. Daha sonra kendisinin bazı oyunlar yazdığını ve hatta bunları sahneye koyduğunu keşfettiler. Davranışları özellikle

Nazik ve hoş biriydi ve Tavernacıların onu kazanması çok uzun sürmedi. O kadar nazikti ki, boyayı ve kokuyu affetmek gerekirdi.

Leydi Sefton'ın da sevilmesi gerekiyordu ve Bayan Scattergood ne kendisinin ne de popüler kocasının dünyada bir düşmanı olmadığına dair suçlamalarına güvence verdi.

Almack's'ın güçlü patroniçelerinden bir diğeri olan Lady Jersey, Bayan Drummond-Burrell'la birlikte geldi. Buz gibi iyi huylu bir hanımefendi olan Drummond-Burrell çok az konuşuyor ve dayanılmaz derecede kibirli görünüyordu. Leydi Jersey huzursuz haliyle çok iyi huylu görünüyordu. Evin içinde durmadan konuşuyordu.

Kısa bir ziyarette ve çırpınan ellerinin önüne çıkan her şeyle oynuyordu. Tekrar arabasına binerken görüşme bittiğinde şöyle dedi: "Şey, canım, sanırım- Değil mi? Çekici bir kız? Oldukça güzel! Ve tabii ki servet! Bana en az seksen bin diyorlar! Bütün servet avcılarını iş başında göreceğiz!" Peri gibi güldü. "Alvanley bana zavallı sevgili Wellesley Poole'un kartını Brook Sokağı'nda bıraktığını söyledi. Şey, ben

Elbette kıza iyi bir koca diliyorum. Bence oldukça sıra biri."

Bayan Drummond-Burrell hafifçe omuzlarını silkti, "*Farouche*," dedi soğuk bir şekilde. "Taşralılardan nefret ederim."

Bayan Taverner için bu kararın kısa süre sonra bir başkası tarafından onaylanması talihsizlik oldu. Bay John Mills. Mozaik Züppesi olarak anılıyordu, meraktan Brook Sokağı'na sabah ziyaretine gitti ve yeni güzelliğin daha iyi olabileceği haberini kasabaya yaymak için geri döndü Sütçü Kız olarak bilinirdi. Davranışları Bayan Taverner'i memnun etmemişti. Etkilenmişti, büyük bir kibirle konuşuyor ve o kadar küstahça bir küçümseme takınıyordu ki ona sert bir çıkış yapmak zorunda kaldı.

Bayan Scattergood tahriki kabul etti, ancak endişeliydi. "Yaratıktan hoşlanmıyorum, kimsenin

Öyle. Brummell ondan nefret ediyor, biliyorum ama inkar edemem, aşkım, dili var ve yaramazlık yapabilir. Umarım seni kızdırmaya çalışmaz."

Ama Bayan Taverner'a taktığı lakap modanın ilgisini çekmeye yetmişti. Bay Mills

zevk sahibi hiçbir beyefendinin bu kadar şatafatlı bir güzelliğe hayran olmayacağını ilan etti. Bir çok insan

Judith'i onaylayıp onaylamamakta tereddüt edenler (çünkü onun açık sözlü, kararlı tavırları oldukça yeni bir şeydi ve sadece rütbeli kişilerde hoşgörülebilirdi) hemen ikna oldular küstah ve kibirli olduğunu düşünüyordu. Kendisini küçümseyenler oldu, hayranlarının sayısı azalmaya başladı ve birden fazla şık hanımefendi omzunu çevirdi.

Bu lakap Judith'in kulağına geldi ve onu öfkeliendirdi. Herhangi bir züppenin kamuoyunu etkileme gücüne sahip olması katlanılacak bir şey değildi. Judith bu lakabı öğrendiğinde Verdiği zararın boyutları onu dehşete düşürmemiş ya da gözyaşlarına boğmamıştı, aksine savaş için sabırsızlanıyordu. O yapmazdı

Bir züppenin zevkine uymak için davranışlarını değiştirmeyi; Brummell de dahil olmak üzere hepsinin dişleri arasında Toplumu kendisini kabul etmeye zorlamayı tercih ederdi.

İşte böyle tehlikeli bir ruh hali içinde kardeşi ve Bayan Scattergood'la birlikte Almack's'ta ilk kez görünmek üzere yola çıktı. Leydi Jersey, Bayan Drummond-Burrell'in açıkça onaylamamasına rağmen ilk görüşüne sadık kalarak makbuzları göndermişti: Sosyetenin en önemli kapısı Bayan Taverner'a açıktı. Bu onun için olmalıydı, Bayan Scattergood acilen geri kalanını yapmamı söyledi. Kapı kapanabilirdi.

Özel olarak, kızın görünüşünün günü taşıması gerektiğini düşünüyordu.

Kadife kurdeleleri altınla süslenmiş beyaz krepten balo elbisesi ve sol gözünün üzerinde fiyonklu bir kurdeleyle tutturulmuş sayısız bukleler halindeki saçlarıyla Judith

En titiz eleştirmenleri bile memnun edecek bir vizyon. Keşke biraz uzlaştırmacı olabilse!

Akşam kötü başladı. Bayan Scattergood kendisinin ve Judith'in tuvaletiyle o meşguldü ki Peregrine'e ayıracak bir bakış bile bulamadı. Üçünü de taşıyan araba King Caddesi'nin yarısına gelene kadar Peregrine'in ayakkabılarının altına sıkıca bağlanmış uzun bir pantolon giydiğini fark etti.

Müthiş bir çığlık attı. "Perry! Yüce Tanrım, bundan daha kışkırtıcı biri olabilir mi? Peregrine, o şeyleri giymeye nasıl *cüret* edersin? Arabayı hemen durdurmalısın! Hiç *kimse*, anlıyor musunuz? Prens Naibi'nin kendisi bile Almack's'a pantolonla kabul edilmiyor! Dizlik, seni aptal, yorucu çocuk! Her şeyi mahvedeceksin. Hemen ipi çek! Seni yere indirmeliyiz."

Peregrine'in tartışması boşunaydı; nasıl olduğunu anlamamıştı. Almack'ın kuralları çok katıydı; eve gidip üstünü değiştirmesi gerekiyordu ve Almack'a saat on biri bir dakika geçe gelirse bu bile işe yaramazdı: geri çevrilirdi. Uzakta.

Judith kahkahalara boğuldu, ama refakatçisi onu onayladı, Peregrine'i sokağa çıkarırken, bunun gülünecek bir şey olmadığını söyledi.

Ama iki bayan sonunda Almack'ın evine vardıklarında, Judith'e kulübün bütün bu zahmete değeceği hiç de belli olmamıştı. Kayda değer bir şey yoktu. Odalar genişti, Çay, portakal suyu ve limonata ile kek, ekmek ve tereyağından oluşan ikramlar, Bayan Taverner'in gözüne çok az göründü. Kulübün amacı iskambil değil, dans etmektir; yüksek bahislere izin verilmiyordu, bu yüzden iskambil salonunda sadece dullar ve orta halli beyler bulunuyordu. altı penilik puanlar için whist oynamaktan memnun.

Leydi Sefton, Prenses Esterhazy ve Kontes Lieven orada bulunan tek hamilerdi. Avusturya Büyükelçisi'nin Karısı çok canlı, küçük, dolambaçlı bir hanımefendiydi; Kontes Lieven, en iyi giyinen ve en güzel kadın olarak tanınırdı. Londra'daki bilgili hanımefendi, zeki ve neredeyse Bayan Drummond-Burrell kadar gururlu görünüyordu. O da Bayan Scattergood'u ne Prenses tanıyordu, ne de Prenses Bayan Taverner'a iyi yetişmiş bir insanın kendine özgü kaballığıyla bakmanın ötesinde, en azından onunla daha fazla ilgilenmedi. Prenses, ortağı Sir Henry Mildmay'e Altın Çubuk'un kim olduğunu soracak kadar ileri gitti ve adını duyunca gülerek oldukça sesli bir şekilde şöyle dedi "Oh, Bay Mills'in Sütçü Kızı!"

Leydi Sefton'ın öne çıkması gerekiyordu ve o da yeni gelenleri görür görmez bunu yaptı. Bayan Taverner'a birkaç kişi takdim edildi ve o da

Bir süre sonra kendini Leydi'nin oğlu Lord Molyneux ile dansa giderken buldu.

Prenses Esterhazy'nin yorumunu duymamıştı ama birlikte gelen anlamlı bakışı yakalamıştı. Boğazında öfkeli bir yumru vardı; gözleri

genellikle parlaktır. Muhteşem görünüyordu ama o kadar sertti ki Lord Molyneux paniğe kapıldı. Bay John Mills'in pencerelerden birinde bir hanımla sohbet ettiğini görmek Bayan Taverner'ın ruh halini yumuşatacak hiçbir şey yoktu. Lord Molyneux dans sona erdiğinde rahatlamaktan başka bir şey hissetmedi ve

Onu duvara dayalı bir sandalyeye oturtttuktan sonra, ona bir bardak limonata getirme bahanesiyle kaçtı.

Saat on bire daha on dakika vardı ama insanlar gelmeye devam etmesine rağmen Peregrine'den hiçbir iz yoktu. Judith onun gelmemek için bir bahane bulduğuna çok memnun olduğunu tahmin ediyordu, çünkü dans etmeyi umursamıyordu, ama Judith hiçbir zaman hayatında daha yalnızdı ve her an onun içeri girdiğini görmeyi umuyordu.

Bayan Scattergood, birkaç arkadaşıyla buluşmuş, derin bir sohbeta dalmıştı ama aniden sözünü keserek, sorumlusu olan kadının yanına geldi. "Bay Brummell!" diye tısladı Judith'in kulağına. "Dua et, aşkım, kendini tut ve eğer seninle konuşursa, bunun ne anlama gelebileceğini hatırlamanı rica ediyorum!"

Şu anda herhangi bir züppenin adının geçmesi bile Bayan Taverner'in öfkelerini alevlendirmeye yetiyordu. O Gözlerini kapıya çevirip az önce içeri giren beyefendiye baktığında, yüzünde gizlenemeyen bir küçümseme ifadesi belirdi.

Aigrette ile süslenmiş mor türbanlı bir bayan Bayan Scattergood'a doğru yaklaştı ve onu o kadar büyük bir nezaketle kenara çekti ki Judith'in Kraliçe Charlotte'un kendisi olduğunu öğrenince şaşırdı. Bay George Bryan Brummell'ı ilk kez görmenin tadını çıkarmak için arkasını döndü.

Gülmemek için kendini zor tutuyordu, çünkü bundan daha eğlenceli bir figür olamazdı. Bir an kapının girişinde öylece durdu, gerçek bir kuklaydı, öyle güzel giysiler giymişti ki, arkasından giren iki beyefendiyi gölgede bırakmıştı. Daha iyi olamazdı. Ondan

Yeşil saten paltosundan gülünç derecede yüksek topuklu ayakkabılarına kadar tam da kadının ondan beklediği gibiydi. Onun kibri,

Belli ki sınır tanımıyordu. Gözünden en az bir adım uzakta tuttuğu sınav gözlüğüyle odayı inceledi, Prenses Esterhazy'nin yanına gitti ve ona gösterişli bir selam verdi.

Judith gözlerini ondan ayıramıyordu; adam ona doğru bakmıyordu, bu yüzden gülümsemesine izin verebilirdi. Gerçekten de yüzündeki öfke kaybolmuş ve yerini bir gülümsemeye bırakmıştı. Demek Modanın Kralı buydu!

Dirseğinin dibinden gelen sessiz bir ses, "Affedersiniz hanımefendi: Sanırım

hayranını mı düşürdün?"

Birden irkilerek döndüğünde, kapının arkasından giren iki kişiden biri olduğunu anladığı bir beyefendiyle karşılaştı. Beau elinde yelpazesıyla onun yanında duruyordu. Bir teşekkür sözcüğü ve bir açıklıkla aldı, değerlendirci bakışlar. Gördükleri hoşuna gitmişti. Beyefendi orta boyluydu, açık kahverengi saçları *Brütüs* gibi taranmıştı ve tam olarak yakışıklı olmasa da genel olarak hoş bir yüzü vardı. Ağzından mizah eksik olmuyordu; gri ve son derece zeki olan gözleri bir çift etkileyici kaşın altındaydı. Çok iyi giyinmişti ama

Öyle ki Judith onun ne giydiğini tarif etmekte zorlanırdı.

Gözlerinde alaycı bir ifadeyle ona baktı. "Bayan Taverner, değil mi?" diye sordu.

Adamın sesinin özellikle iyi olduğunu, tavırlarının da sessiz ve mütevazı olduğunu fark etti. Kararlı bir samimiyetle şöyle dedi: "Evet, ben Bayan Taverner, efendim. Gerçi beni nasıl tanıdığınızı bilmiyorum, çünkü sanırım tanışmadık, değil mi?"

"Hayır, bu hafta şehir dışındaydım," diye cevap verdi. "İ Tabii ki aramalıydım. Vasiniz benim bir arkadaşım."

Bu durum Bayan Taverner'ın pek de güvenilir bir kanıt sayılmazdı, ama o sadece şöyle dedi "Çok iyisiniz efendim. Ama beni nereden tanıyorsunuz?"

"Bana sizi tarif etmişsiniz, Bayan Taverner. Yanılmam mümkün değil."

Yanaklarında bir kızarıklık belirdi; gözlerini kaldırdı ve dikkatle ona baktı. "Bay Mills tarafından, belki de, efendim?"

Hareketli kaşlarından biri kalktı. "Hayır, hanımefendi, Bay Mills tarafından değil. Sorabilir miyim - yoksa bu bir terbiyesizlik mi?"

öyle mi düşündün?"

"Bay Mills beni öyle bir şekilde tarif etmeyi kendine iş edinmiş ki Birçok açıdan bu doğal bir sonuçtu," dedi Judith acı bir şekilde.

"Gerçekten de!" Adam kadına oldukça delici bir şekilde baktı.

"Ben çok meraklı bir yaratığım, Bayan Taverner. Umarım bana neden bu kadar kızgın görüldüğünüzü söylemek istiyorsunuzdur," dedi.

Gülümsedi. "Yapmamalıyım, biliyorum. Ama sizi uyarmalıyım efendim, benimle konuşurken görülmek pek moda değil."

Bunun üzerine ikisinin de kaşları kalktı. "Bay Mills'in verdiği yetkiye dayanarak mı?" diye sordu beyefendi.

"Evet, efendim, anladığım kadarıyla. Bay Mills bana Sütçü Kız ismini takma nezaketini gösterdi ve moda dünyasından hiç kimsenin benim kişiliğime tahammül edemeyeceğini söyledi." Hafifçe konuşmaya çalıştı ama sadece öfkesini belli etmeyi başarabildi.

Bir sandalye çekti. "Sizi temin ederim ki Bayan Taverner, Bay Mill'in küstahlığının sizi üzmesine hiç gerek yok. Oturabilir miyim?"

Kadın onayladığını belirtti; onun bunu istemesine ancak sevinebilirdi. Yeşil püsküllü bir ceket giymeyebilirdi ve Bütün Londra'yı burnundan tutup sürüklüyordu ama herhangi bir züppeyle konuşmaktansa onunla konuşmayı tercih ederdi. Açıkça şöyle dedi: "Yapmamam gerektiğini biliyorum ve aslında bu beni üzmüyor. Bu beni sadece

Kızgın. Görüyorsunuz, biz -kardeşim ve ben- daha önce hiç Londra'da bulunmadık ve kibar çevrelere çok istiyorduk. Ama görünen o ki, toplum Bay Mills - tabii ki pek çok insan çok nazık davrandı."

"Biliyor musunuz, Bayan Taverner, bana fark ettiğimden daha uzun süredir şehir dışında olduğumu hissettiriyorsunuz?" dedi beyefendi, komik bakışlarından biriyle. "Ayrıldığımda

Londra'da Cheveley için Bay Mills sosyeteye liderlik etmiyordu, sizi temin ederim."

"Ah," dedi, "bunu kimin yaptığını bilmediğimi sanmayın! Beau Brummell'in adı kulaklarımda çınladı, ta ki bıkana kadar! Başarılı olmak istiyorsam her ne pahasına olursa olsun onun onayını kazanmam gerektiği söylendi ve ben de size diyorum ki Açıkçası, efendim, bunu yapmaya çalışmak gibi en ufak bir fikrim yok!"

Adamın gözlerinde biraz ürkmüş bir ifade gördü ve ekledi meydan okurcasına: "Arkadaşınız olması üzüyor, ama kararımı verdim, ne onun iyi görüşünü ne de tanışmasını istiyorum."

"Onun hakkında ne düşünüyorsanız bana söyleyebilirsiniz," dedi beyefendi ciddiyetle. "Ama o bana ne yaptı? aşağılamanızı hak ediyor musunuz, hanımefendi?"

Judith, gözlerinin dikkat çekici bir şekilde evin kapısına doğru ilerlemesine izin vererek, "Efendim, ona bakmanız yeterli!" dedi.

Odanın diğer ucundaki muhteşem figür. " bir palto!" dedi küçümseyerek.

Bakışları onunkilerin yönünü takip etti. "Sizinle aynı fikirdeyim, Bayan Taverner," dedi. "Gerçi ben kendim o şeye palto diyorum."

"Ah, hepsi bu kadar da değil!" dedi. "Her zaman onun duygulanımlarını ve küstahlıklarını duyuyorum! Ona karşı tüm sabrım tükendi."

Adamın kendisine güldüğü izlenimine kapılmıştı ama Konuştuğunda son derece ciddiydi. "Ah, hanımefendi, ama Bay Brummell'in aptallığı onu bu hale getirdi. Düşeslerin yüzüne bakmasa ve prenslere omzunun üzerinden başını sallamasa bir hafta içinde unutulur giderdi. Ve eğer dünya onun saçmalıklarına hayranlık duyacak kadar aptalsa -siz ve ben daha iyi biliyor olabiliriz- ama bu ne anlama geliyor?"

"Sanırım hiçbir şey," dedi Judith. "Ama eğer onun onayını almak zorunda kalmadan başarılı olamayacaksam başarısız olur."

"Bayan Taverner," diye cevap verdi, gözlerinde yine o gülümseme dans ediyordu, "kehanette bulunuyorum ki çok popüler olacaksınız."

Başını iki yana salladı. "Bunu nasıl düşünebilirsiniz, efendim?"

Ayağa kalktı. "Hiç sanmıyorum, hanımefendi. Bundan eminim. Şimdi bile tüm gözler senin üzerinde. Beni tuttun yarım saate yakın sohbet edeceğiz." Selam verdi. "Sizi ziyaret etme şerefine nail olabilir miyim?"

"Memnun oluruz, efendim."

"Acaba?" dedi şaşkın bir bakışla ve Lord Alvanley'nin duvara yaslanmış durduğu yere doğru ilerledi.

Bayan Taverner, Bayan Scattergood'un heyecan içinde dirseğinin dibinde olduğunu fark etti. "Aşkım, sana ne söyledi? Hemen söyle bana!"

Judith döndü. "Bana mı dedi?" diye tekrarladı şaşkınlıkla. "Bizi ziyaret edip edemeyeceğini sordu ve-"

"Judith! Ciddi değilsin, değil mi? Hiç böyle bir şey oldu mu? Ve sen sonsuza dek konuşuyordun! Lütfen, başka ne söylendi?"

Judith büyük bir şaşkınlıkla ona baktı. "Ama bu ne anlama gelebilir, hanımefendi?"

Bayan Scattergood bastırılmış bir çığlık attı. "Bize merhamet edin!"

Bay Brummell'i yarım saat boyunca yanında tut ve sonra bana bunun ne anlama gelebileceğini sor!"

Judith'in nefesi kesildi ve beti benzi attı. "Hanımefendi! Aman Tanrım, hanımefendi, o kesinlikle Bay Brummell değil miydi?"

"Bay Brummell değil mi? Elbette öyleydi! Ama sevgili aşkım, seni özellikle uyarmıştım! Ne yapıyordun?"

Judith uyuşmuş bir halde, "Yeşil paltolu o iğrenç yaratığı kastettiğinizi sanmıştım," dedi. "Nasıl hayal edebildim ki-" Sözüünü yarıda kesti ve odanın öbür ucundaki Bay Brummell'e baktı.

Göz göze geldiler; adam gülümsedi; açıkça gülümsedi.

"Onu kesinlikle kucaklayabilirim!" dedi Mrs. Scattergood, bu bakış alışverişini hevesle izliyordu.

"Sen yaratılmışsın, canım! John Mills için ne güzel bir set! Brummell senin hakkında söylediklerini duymuş olmalı, insanları sana karşı kışkırtmaya cüret ediyor! Bu ne terbiyesizlik!"

"Söyledi," dedi Bayan Taverner kuru bir sesle. "Ona söyledim."

Bölüm VI

İki gün sonra Bay Brummell Brook Sokağı'na uğradı ve bir saatin dörtte üçü kadar kaldı. Bayan Taverner ona farkında olmadan yaptığı kabalık için özür dilemesini teklif etti ama Bay Brummell başını salladı. "Pek çok insan benim kaba şeyler söylediğimi duymuştur, hanımefendi, ama hiç kimse onlar için özür dileme aptallığını yaptığımı duymamıştır," dedi ona.

"Benden dilemeniz gereken tek özür, Bay Frensham'ı benimle karıştırmış olmanızdır. Bir darbe, hanımefendi, itiraf ediyorum. Bunun mümkün olmadığını düşünmüştüm."

"Görüyorsunuz efendim, siz onun arkasından geldiniz ve o çok iyiydi," diye kendini mazur gösterdi.

"Onu terzisi yapıyor," dedi Bay Brummell. "Şimdi ben, terzimi ben yapıyorum."

Bayan Taverner bu açıklamayı duymak için Peregrine'in de orada diledi.

Bay Brummell gitmek için ayağa kalktığı anda, Almack'ın evinde onun üzerinde bıraktığı tüm olumlu izlenimler onaylandı. Çok hoş bir arkadaşı, davranışları özellikle iyiydi ve tavırları zarif ve yapmacıksız. Söylediklerini komik bir şekilde dile getirmesi onu eğlendiriyordu.

Bay Mills'in tam tersi bir görüşe sahip olduğu için ya da arkadaşı Worthu memnun etmek istediği için, onun ilk çıkışına ilgi gösterecek kadar iyiydi. O feci açık sözlülüğünü zerre kadar azaltmamasını tavsiye etti. İsteddiği kadar açık sözlü olabilirdi.

Bayan Taverner muzaffer bir bakış fırlattı. "Parkta kendi faytonumu kullanabilir miyim, efendim?"

"Elbette," dedi Bay Brummell. "Daha iyi bir şey olamaz. Yoldan çekilmek için elinizden gelen her şeyi yapın."

Bayan Taverner onun tavsiyesine uydu ve hemen Ağabeyini kendisine bir fayton ve bir çift araba atı bulması için görevlendirdi. Ahırlarındaki hiçbir şey onun için uygun değildi; tek dileği onunla birlikte Tattersall'a gidebilmektir. Onun at seçme yeteneğine güvenmiyordu.

Neyse ki Worth Kontu bu işe el attı.

Peregrine yarım düzineden fazla tatlı giden, güzel adım atan, ileri doğru hareket eden

Morning Post'un sütunlarında ilan edilen pazarlıklar. Bir öğleden sonra kendi arabasıyla Brook Sokağı'na geldi ve Bayan Taverner'ı bir şeyler ayarlamak üzereyken buldu.

Hyde Park'ta gezintiye çıkmıştı. "Sizi fazla tutmayacağım," dedi şapkasını ve eldivenlerini masanın üzerine bırakarak. "Sanırım bir levrek faytonu satın aldınız.

kendi kullanımınız için?"

"Elbette," dedi Bayan Taverner.

Ona şöyle baktı. "Kullanabilir misin?"

"Başka türlü satın alamazdım Lord Worth." "Sade bir faytonun daha güvenli olacağını önerebilir miyim? bir hanımefendi için taşıma aracı?"

"İstediğinizi önerebilirsiniz, efendim. Ben bir perch-phaeton kullanıyorum."

"O kadar emin değilim," dedi. "Onu sürebileceğinize beni henüz ikna edemediniz."

Pencereden dışarı baktı, kaplanı, curricule'a koşumlanmış huzursuz tekerlekli araçların başında .

Kont bugün kestanelerini değil, gri bir takımını . "Sizi temin ederim ki, efendim, ben sadece

bir çifti idare ediyorum, ama sizin takımınızı da aynı kolaylıkla sürebilirim!" dedi.

"," dedi Kont beklenmedik bir şekilde. "Sür onu!"

Kadın oldukça şaşırmıştı. "Şimdi mi demek istiyorsunuz?" "Neden olmasın? Korkuyor musunuz?"

"Korkuyorum! Daha iyisini istemezdim ama araba kullanmak için giyinmedim."

"Yirmi dakikanız var," dedi Kont, masanın yanındaki bir sandalyeye .

Bayan Taverner onu bu kadar soğukkanlı bir şekilde kovmaktan hiç hoşlanmamıştı, ama bunu kanıtlamak için çok endişeliydi. için kalmaya ikna etti. Kendini odadan dışarı attı ve merdivenlerden yukarı çıktı, hizmetçisi için bir zil çaldı ve şaşkın refakatçisine parkta yürümek olmayacaktı. Lord Worth'umla birlikte araba kullanacaktı.

Çeyrek saat sonra lord hazretlerine tekrar katıldı. koyu renk kumaştan bir elbise ve küçük kadife bir şapka Kümelenmiş altın saçlarından bir tarafa doğru döndü, Diğerinde ise kıvrılmış bir tüy sarkıyordu. "Hazırım lordum," dedi bir çift kullanışlı York taba rengi eldiven giyerek.

Ona kapıyı açtı. "Size şunu söylememe izin verin, Bayan Taverner, başka ne kusurunuz olursa olsun, giyim zevkiniz tartışılmaz."

"Hatalı bir şey olduğunu kabul etmiyorum, efendim," diye parladı Bayan Taverner.

Bekleyen kaplan onu görünce şapkasına dokundu ama efendisine ciddi ve sorgulayıcı bir bakış fırlattı.

Bayan Taverner kırbacı ve dizginleri eline aldı ve yardıma tenezzül etmeden sürücü koltuğuna atladı.

"Emirlerini Bayan Taverner'dan al, Henry," dedi Kont, gardiyanının yanında ayağa kalkarak.

Henry neredeyse ağlamaklı bir sesle, "Lordum, bizi bir kadının sürmesine asla izin vermeyeceksiniz, değil mi?" dedi.

"Gururum ne olacak?"

Kont dostça, "Yut şunu, Henry," diye karşılık verdi.

Kaplanın göğsü kabardı. Gözlerini yakındaki bir elektrik direğine dikti ve uğursuz bir sesle şöyle dedi: "Binbaşı Forrester'ın kaplanı için beni istediğini duydum. Kulağıma geldi. Lord Barrymore da. Ne kadar istediğini bilmiyorum. bana ulaşmak için neler vermezdi."

"Sör Henry Payton'a gitseniz çok daha iyi olur."

Worth'u tavsiye etti. "Onun için size bir not vereceğim."

Kaplan ona kızgın bir sitem dolu bakış fırlattı. "Evet, öyle yapsaydım nerede olurdun?" diye sordu.

Bayan Taverner atlarına hareket etmeleri için işaret etti ve emir verircesine konuştu: "Başlarından uzak durun! Eğer korkuyorsanız, bizi burada bekleyin."

Kaplan tekerlekleri bıraktı ve tüneğine doğru koşmaya başladı. Arabaya tırmanırken güçlü bir duygusallıkla şöyle dedi:

"Ayıkken arkanızda oturdum, patron, sarhoşken arkanızda oturdum, Sir John'u Brighton'a götürürken arkanızda oturdum ve hiç şikâyet etmedim, ama

Daha önce hiç arkanda deli gibi oturmamıştım!" diyerek kollarını kavuşturdu, karanlık bir şekilde başını salladı ve onaylamayan bir sessizliğe gömüldü.

Bayan Taverner, cesaretini toplayarak ekibi aşağıya doğru yönlendirdi.

Sokakta hızlı bir tırısla, onları kadar iyi sürüyordu. İnce ve hafif elleri vardı, liderlerini nasıl yönlendireceğini biliyordu ve Çok geçmeden Reis'e kırbaç kullanımında yeterince uzman olduğunu gösterdi. Kırbacın başını salladı ve bileğini hafifçe çevirerek tangayı tekrar

Sopayı sessizce yukarı kaldırdı. Lord Hazretleri'ni en ufak bir aksilik olmadan Hyde Park'a götürdü ve parkın etrafını iki kez dolaştı.

Bir an için soğuk ve resmi olmayı unutarak düşüncesizce şöyle dedi: "Babamın bütün atlarını ben sürerdim, ama bunlar kadar hafif ağızlı bir takımı hiç kullanmadım, efendim."

"At etinden anlayan biri olduğumu sanırlar, Bayan Taverner," dedi Kont.

Kordon boyunca koluna girmiş gezinirken Saygıdeğer Frederick Byng'in, Sir Harry Peyton'ın nefesi kesildi ve haykırdı: "Yüce Tanrım. Poodle, bak! Curricie Worth!"

", " diye onayladı Bay Byng, bir genç bayanı süzmeye devam ederek.

"Ama grilerini bir dişi sürüyor! Hem de şeytani derecede iyi bir dişi!"

Bay Byng bu olaydan yeterince etkilenmiş olacak ki curricie'a baktı. "Çok tuhaf . Belki de Bayan Taverner'dir. Onun vasisi, biliyorsunuz. Duyduğuma göre aşırı derecede hoş bir kız. Sanırım seksen bin pound."

Sör Harry pek dikkat etmiyordu. "Ben buna inanmazdım! Worth ya deli ya da aşık olmalı! Henry de öyle! Bak ne diyeceğim, Poodle: Bu, sonunda Henry'yi elde edeceğim anlamına geliyor!" Bay Byng akıllıca başını salladı. "Worth onun gitmesine izin vermez. Nasıl olduğunu bilirsin -Curricie Worth ve Henry'si: neredeyse bir atasözü. Worth onu bulmadan önce bir baca temizleyicisinin çocuğu olduğunu söylüyorlar."

"Öyleydi. Ve eğer Henry'yi tanıyorsam Worth'la daha fazla kalmayacaktır."

Yanılıyordu. Araba Brook Sokağı'nda tekrar durduğunda Henry keskin gözlerinde saygıya benzer bir ifadeyle Bayan Taverner'a baktı. "Ne alışık olduğum, ne de onayladığım bir şey," dedi, "ama onları sen idare ediyorsun.

Çok iyi, bayan, çok iyi idare ediyorsunuz!"

Kont himayesindeki adamın arabadan inmesine yardım etti.

"Levrek faytonunu alabilirsin," dedi. "Ama haber ver

Peregrine, senin kullanman için uygun bir çift bulmakla kendimi görevlendireceğim."

"Çok iyisiniz efendim, ama Peregrine benim için atlarımı seçebilir."

"Doğal tarafgirliğinizi anlayışla karşılıyorum Bayan Taverner, ama bu çok ileri gitmek olur," dedi Kont.

Yeterince kırıcı bir karşılık vermeyi düşünemedenden uşak kapıyı açmıştı. Gardiyanıyla bir hizmetçinin önünde tartışmanın uygun olmayacağını düşündü, bu yüzden ona sadece eve gelmek isteyip istemediğini sordu. Adam bunu reddetti, selam verdi ve merdivenlerden inerek tekrar arabasına bindi.

Bayan Taverner onun bu davranışından duyduğu rahatsızlıkla Planlarına el altından müdahale edilmesinden ve tam da istediği atları alacağından artık tamamen emin olmanın verdiği memnuniyetten.

Birkaç gün sonra Hyde Park'taki moda kalabalığı zengin Bayan Taverner'in ortaya çıkışıyla irkildi kuğu boyunlu çift tüneği olan çok şık bir spor faytonda muhteşem bir çift koy sürüyor desen. cüppeli bir seyis vardı ve (Bay Brummell'in tavsiyesini dikkate alarak) bir

Kendine olan güveni, yarattığı sansasyona karşı kayıtsız görünmesiyle güzelce harmanlanmıştı. Şans eseri Bay Brummell arkadaşı Jack Lee ile birlikte parkta yürüyordu. El sallamaktan memnun oldu ve Bayan Taverner Onunla konuşmak için ayağa kalktı ve parıldayarak şöyle dedi: "Böyle biriyle konuşurken görülmenize şaşırdım efendim. Benim gibi demode bir insan için."

Brummell ciddiyetle, "Sevgili hanımefendi, lütfen bundan söz etmeyin!" diye karşılık verdi. "Yakınımızda kimse yok."

Kadın güldü, Bay Lee'yi takdim etmesine izin verdi ve kısa bir sohbetten sonra yoluna devam etti.

Bir hafta içinde zengin Bayan Taverner'in faytonu kasabanın gözde araçlarından biri oldu ve birkaç hevesli hanım aynı tarzda bir şey denedi. Ama Leydi Lade dışında hiç kimse bu kadar kaba ve

düşük doğumlu (Sir John ile evlenmeden önce Sixteen-String Jack olarak bilinen bir haydutun metresiydi)

Bayan Taverner'in becerisine yakın bir beceriyle, bırakın bir çifti, bir atı bile sürebileceğini düşünemediği için, bu girişimlerden kısa sürede vazgeçildi. Bayan Taverner yüksek faytonuyla hızla geçip giderken, dirençsiz bir atla boğuşmak ya da halsiz bir atın arkasında ağırbaşlı bir şekilde koşmak hiçbir hanımefendinin itibarına katkıda bulunamazdı. Bayan Taverner'in çiftini rakipsiz sürmesine izin verildi.

Ancak her zaman araba kullanmazdı. Bazen ata binerdi, genellikle erkek kardeşiyle, bazen Lord Anglesey'in güzel kızlarıyla ve çok sık olarak da kuzeni Bay Bernard Taverner'le. Çok canlı siyah bir ata binerdi ve Bayan Taverner'in Siyah, Lord Morton'un uzun kuyruklu grisi kadar iyi tanınıyordu. Kendine has özellikler edinmenin püf noktalarını öğrenmişti.

Bir ay içinde Tavernacılar o kadar güvenli bir şekilde Öyle ki Bayan Scattergood bile artık korkulacak bir şey kalmadığını itiraf etti. Peregrine

Sadece White's'a üye olmakla kalmamış, aynı zamanda Watier's'e de seçilmeyi başarmıştı; daimi Başkan Bay Brummell, siyah bir top yerine beyaz bir top seçmeye ikna edilmişti.

Lord Sefton, Peregrine'in kulübe getireceği

Bay Brummell'in deneyimine göre, ahırların ya da kötü karartmanın en hafif kokusu

sık sık taşralı züppelere yapışırdı.

Bay Fitzjohn'un davetlisi olarak Lyceum'daki Sığır Biftekleri

Yüce Topluluğu'nun toplantısına gitti ve orada Norfolk Dükü'nün o muhteşem şahsiyetini görme mutluluğuna erişti.

Tüm dünyaya iğrenç bir kamu görevlisi gibi görünerek geldi ve kirli çamaşırlar ve eski mavi bir ceketle akşam yemeğine başkanlık etti; herkesten daha fazla biftek yedi; çok güler yüzlü ve iyi huyluydu; ve toplantı bitmeden çok önce derin bir uykuya daldı.

Jackson's Saloon'da boks dersleri aldı; Manton's Galleries'de atış yaptı; Angelo's'da eskrim yaptı; Cribb's Parlour'da Blue Ruin içti; kendi tilbury'siyle yarışlara gitti ve

Genelde, kendini bir servet sahibi olarak gören diğer genç beyefendiler gibi davranırdı.

modaya uygun. Konuşması bir anda karıştı.

Kaba ifadelerle; makao oynayarak ya da ahabplarıyla bahis oynayarak büyük miktarda para kaybetti; oldukça fazla içti ve kız kardeşini oldukça endişelendirmeye başladı.

Kadın onunla tartıştığında, adam sadece güldü, ona çizgiyi koruyacağına dair güvence verdi, sportmen beyefendilerden oluşan bir partiye katılmak için ve geç saatlerde oldukça sarhoş bir şekilde geri döndü ya da - kendisinin de söylediği gibi

İfade edersek, vasatın biraz üzerinde.

Judith tavsiye almak için kuzenine döndü. Amiral'le hiçbir zaman samimi olamamıştı ama Bernard Taverner çok geçmeden yakın bir arkadaş olmuştu.

Onu ciddiyetle dinledi; şu konuda onunla hemfikirdi Peregrine çok öfkeli bir şekilde yaşıyordu ama nazıkçe şöyle dedi: "Senin için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyorsun. Anlattığın her şeyi gördüm ve bunun için üzüldüm ve Lord Worth'un müdahale etmemesine şaşırdım."

Gözlerini ona çevirdi. "Yapamaz mıydın?" diye sordu.

Gülümsedi. "Buna hakkım yok kuzen. Sence Perry benimle ilgilenir mi? Eminim yapmazdı. O yapardı Beni sıkıcı bir adam olarak yazın ve benimle işiniz bitsin. Bu-" tereddüt etti. "Açıkça konuşabilir miyim?"

"Keşke yapsan."

"O zaman Lord Worth'un yetkisini kullanması gerektiğini düşündüğümü söyleyeceğim. Buna sadece onun hakkı var."

Judith acı acı, "Perry'nin adını Watier'nin yerine koyan Lord Worth'tu," dedi. "Başta sevinmiştim, ama ne yapacağımı bilmiyordum.

Orada her şey oyunmuş. Onu Cribb's Parlour dedikleri o iğrenç meyhaneye götüren oydu, orada sürekli bahsettiği tüm ödüllü dövüşçülerle tanıştı."

Bay Taverner bir an sessiz kaldı. En şöyle dedi: "Bilmiyordum. Yine de suçlanamazdı: Bu onun kendi dünyası ve Perry'nin girmek için can attığı bir dünyaydı. Lord Worth'un kendisi de bir oyun meraklısıdır, çok önemli bir Korintlidir. Carlton House setinden. Belki de o

Perry'nin yaptıklarıyla çok yakından ilgileniyor. Onunla konuş Judith, seninle ilgilenmek zorunda."

"Neden söylüyorsun?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Kusura bakmayın sevgili kuzenim, bana bazen lord hazretlerinin belli bir tarafgirliği varmış gibi geliyor, daha fazlasını söylemeyeceğim."

"Olamaz!" dedi güçlü bir tiksintiyle. ". Böyle bir şey düşünülemez bile."

Elini tutacakmış gibi bir hareket yaptı, ama kontrol etti ve ciddi bir bakışla şöyle dedi: "Sevindim."

"Onunla bir alıp veremediğin mi var?" dedi hemen, "Yok bir şey.

Eğer korkmuş olsaydım - eğer bu düşünceden hoşlanmamış olsaydım

biraz tarafgirlik olabilir, beni affetmelisiniz. Kendimi tutamadım.

Ama çok fazla şey söyledim. Perry'den Lord Worth ile konuş.

Eminim onun büyümesini istemiyordur.

vahşi!"

Bu konuğma ve onunla birlikte gelen bakışlar onu oldukça heyecanlandırmıştı. Hoşnutsuz değildi, onu çok seviyordu; ama daha fazla konuşmamasını diledi. Bir bildiri

Çok yakınmış gibi görünüyordu; bunu başaramadığı için şükrediyordu. Kendi kalbini tanı mıyordu.

Onun tavsiyesi göz ardı edilemeyecek kadar mantıklıydı. O Bunu düşündü, söylediklerinin doğruluğunu anladı ve faytonuna binerek Worth'u ziyarette gitti.

Brook Street'e gelmesini talep etmek Bayan Scattergood'un huzurunda; bir velinin vasisini ziyaret etmesinde hiçbir uygunsuzluk düşünüyordu.

Salona alındı, ama birkaç dakika sonra Uşak geri geldi ve onu takip etmesini istedi. Bir çift merdivenden Lord Hazretleri'nin özel odasına götürüldü ve anons edildi.

Kont pencerenin yanındaki bir masada durmuş, elindeki Bir çeşit demir şişi şarap şişesine benzeyen bir şeyin içine soktu. Masanın üzerinde birkaç parşömen yaprağı, bir elek, iki cam şişe ve şimşir ağacından yapılmış bir havan tokmağı ve havan vardı.

Bayan Taverner, Kont'un ne yapıyor olabileceğine bir türlü akıl erdiremediği için büyük bir şaşkınlıkla bakakaldı. Odanın rafları çok sayıda yüksek kaliteli eşyayla doluydu. sırlı kavanozlar ve kurşun kutular. Hepsinin üzerinde Scholten, Curacao, Masulipatam, Bureau Demi-gros, Bolongaro, Old Paris gibi kulağa tuhaf gelen isimler vardı. Gözlerini merakla lord hazretlerine çevirdi, hâlâ şişesini ve şişini emdi.

"Sizi burada kabul ettiğim için beni bağışlayın Bayan Taverner, ama çok meşgulüm," dedi. "Karışımı bu halde bırakmak benim için ölümcül olurdu, yoksa size gelirdim. Maria Scattergood'u aşağıda mı bıraktınız, sorabilir miyim?"

"O benimle değil. Yalnız geldim, efendim."

Şarap şişesinin içinde ince bir toz var gibiydi. Kont şiş yardımıyla biraz alıp havana attı ve zaten orada olanla karıştırmaya başladı, ama Bayan Taverner'in

ve okunması zor bir şekilde ona baktı.

Sonra bakışları havana döndü ve işine etti. "Gerçekten mi? Beni onurlandırdınız. mısın?"

Rengi hafifçe soldu ama bir sandalye çekti. "Belki bana tuhaf gelebilir, efendim, ama gerçek şu ki Bayan Scattergood'un önünde söylemek istemediğim bir şey var."

"Tamamen hizmetinizdeyim, Bayan Taverner."

Eldivenlerini çıkardı ve düzeltmeye başladı. "Buraya büyük bir isteksizlikle geldim Lord Worth. Ama kuzenim Bay Taverner bana tavsiyede bulundu ve haklı olduğunu düşünmeden edemiyorum. Ne de olsa siz bizim koruyucumuzsunuz."

"Devam et, . Wellesley Poole size bir evlilik teklifi yaptı mı?"

"Aman Tanrım, hayır!" dedi Judith.

"Yapacak," dedi lord hazretleri soğukkanlılıkla.

"Kendi işlerim için gelmedim efendim. Sizinle Peregrine hakkında konuşmak istiyorum."

"Hayat hayal kırıklıklarıyla dolu," diye yorumladı Worth. "Hangi spunging evinde?"

"Hiçbir yerde değil," dedi Judith stiffly. "Yine de, eğer bir şeyler yapılmazsa sonunun o olacağından pek şüphem yok. onu engellemek için yapıldı."

"Büyük olasılıkla," diye kabul etti Worth. "Ona zarar vermez." Masadaki şişelerden birini aldı ve içindeki karışımdan birkaç damlayı nazıkçe karışımın üzerine döktü.

Judith ayağa kalktı. "Görüyorum ki efendim, zamanımı boşa harcıyorum. İlgilenmiyorsunuz."

" sayılmaz," diye itiraf etti Earl, şişeyi yerine koyarken Tekrar aşağıya. "Şu ana kadar verdiğiniz istihbarat pek ilginç bir nitelik taşımıyordu, değil mi?"

"Evlatlığınızın kendisine hiçbir faydası dokunmayacak bir grup çılgın arkadaşın içine düşmesi sizi ilgilendirmiyor mu Lord Worth?"

"Hayır, hiç de değil; bunu bekliyordum," dedi Worth. Hafif bir gülümsemeye başını kaldırdı. "Dikkatli kız kardeşini telaşlandırarak ne yapıyor?"

"Sanırım çok iyi biliyorsunuz, efendim. Sürekli oyun kulüplerinde ve korkarım -neredeyse eminim- bundan daha da kötüsü. St. James's Caddesi'nde bir evden bahsetti."

"Pickering Place'de mi?" diye sordu.

"Sanırım öyle," dedi sıkıntılı bir sesle.

"Beş Numara," diye başını salladı. "Biliyorum: bir cehennem. Onu cehennemle kim tanıştırdı?"

"Tam olarak emin değilim ama sanırım Bay Farnaby'ydi."

Parşömen birinin üzerinde elindeki karışımı sallıyordu. "Bay Farnaby?" diye tekrarladı.

"Onu tanıyor musunuz, efendim?"

Bütün dikkatini bu işe vermiş gibiydi, ama bir süre sonra kadının sorusunu duymazdan gelerek şöyle dedi "Anladığım kadarıyla Bayan Taverner, Peregrine'in ayak izlerini daha akli başında yollara yönlendirmenin benim görevim olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Siz onun koruyucususunuz, efendim."

"Farkındayım. Londra'nın en seçkin iki kulübüne onun adını verdiğimde hayranlık uyandırmak için üzerime düşeni yerine getirdim. I

Varlığım boyunca başka hiç kimse için bu kadar çok şey yaptığımı hatırlamıyorum."

Judith, "Perry'yi bir oyun kulübüyle tanıştıtararak onun için iyi bir şey yaptığını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Elbette."

"Servetinin tamamıyla oynadığında da böyle düşüneceğinden şüphem yok!"

"Bir konuda iiniz rahat Bayan Taverner, ben kesenin ağzını tutarken Perry servetiyle oynamayacak. uzakta."

"Peki ya sonra? Oyun tutkusunu öğrendikten sonra ne olacak?"

"O zamana kadar biraz daha akıllanmış olacağına inanıyorum," dedi Kont.

Judith acı bir sesle, "Sana gelmemem gerektiğini bilmeliydim," dedi.

Başını çevirdi. "Hiç de değil. Sen çok haklıydın bana gel. Perry'nin yaptıklarını bilmediğimi düşünmekle hata ettiniz. O çok fazla davranıyor tahmin gibi. Ama bunun bende özel bir endişe yaratmadığını fark etmişsinizdir."

"Evet," dedi Bayan Taverner vurgulayarak. "Bunu fark ettim. Bu kadar meşgul olduğunuz şey her neyse, kaygınız onun için saklanıyor."

"ok doğru," diye kabul etti. "Enfiye karıştıyorum - endişe verici bir iş, Bayan Taverner."

Bir an için dikkati dağıldı. "Enfiye! O kavanozların hepsinde enfiye mi var?"

". "

Raflara hayretle biraz da küçümseyerek baktı. "Sanırım bunu bir yaşam çalışması haline getirmişsiniz."

"Neredeyse. Ama bunların hepsi benim kullanımım için değil. Buraya gel."

Kadın isteksizce geldi. Onu odanın içinde dolaştırdı, kavanozları ve şişeleri dikkatini çekecek şekilde gösterdi. "İspanyol kepeği: genellikle en popüler olanıdır. Bu Macouba, çok popüler bir

güçlü kokulu enfiye, sadece tatlandırmak için. Bu Brezilya, belki çok güçlü bir tada sahip olsa da iyi bir iri taneli enfiye. Ben bunu sadece karışımına ton vermek için kullanıyorum. Bu şişede Regent'in kendi karışımı var. Otto ile kokulandırılmış.

Güllerden. Yanında sizin cinsiyetiniz için sakladığım bir enfiye var. Adı Violet Strasbourg, iğrenç bir karışım ama genellikle kadınlar tarafından çok sevilir. Kraliçe bunu kullanıyor." Kavanozu indirdi ve enfiyeden avucunun içine biraz salladı ve ona uzattı. "Dene bakalım."

bir fikir gelmişti. Gözlerini onun yüzüne dikti. "Birçok hanım enfiye kullanır mı Lord Worth?"

"Hayır, çok değil. Daha yaşlı olanlardan bazıları."

Adamın elinden bir tutam aldı ve dikkatle kokladı. "Bundan pek hoşlanmadım. Babam King's Martinique kullanırdı."

"Bazı misafirlerim için biraz saklıyorum. Oldukça hoş bir enfiye, ancak karakter olarak oldukça hafif."

Mendiliyle parmaklarının tozunu aldı. "Eğer bir hanımefendi "Yoldan biraz uzaklaşmak için enfiye çekmek isteseydi, hangisini seçerdi, efendim?"

Gülümsedi. "Lord Petersham ya da Lord Worth'tan kendisine Bayan Taverner'in Sort'u olarak bilinecek özel bir tarif hazırlamalarını isteyecekti."

Gözleri parlıyordu. "Bunu benim için yapar mısınız?"

"Bunu sizin için yapacağım Bayan Taverner, eğer dikkatli davranacağınıza güvenebilirsiniz."

"Ne yapmalıyım?"

"Onu kokuyla ıslatmamalı, çok kurummasına izin vermemeli ya da kutunuzu soğuyacağı bir yerde bırakmamalısınız. İyi enfiye Soğukken . Yastığınızın altında uyuyun ve tazelenmesi gerekirse bana gönderin. Kendiniz bu şekilde bir şeye kalkışmayın. Kolay bir iş değil."

"Ve her elbiseye uygun bir enfiye kutusu," dedi Bayan Taverner düşünceli bir ifadeyle.

"Elbette. Ama önce kutunuzu nasıl kullanacağınızı öğrenin. Bay Bay Sullivan'ın yöntemlerini gözlemlemekten daha iyisini yapamazsınız."

Brummell. Sadece bir elini kullandığını fark edeceksiniz, sol elini ve kendine özgü bir zarafetle."

Tekrar eldivenlerini giymeye başladı. "Bana bu tarifi yapma nezaketini gösterirseniz size çok minnettar olacağım efendim," dedi. Ziyaretinin asıl amacından ne kadar fark etti ve acımasızca geri döndü. "Ve Perry'nin oyun cehennemine gitmesine ve bu kötü arkadaş grubuyla sonsuza dek birlikte olmasına engel olacak mısınız?"

Kont sakince, "İstesem bile Peregrine'in bunlardan birini yapmasını engelleyemem," diye cevap verdi. "Biraz tecrübe ona zarar vermez."

"Anladığım kadarıyla, onun işleriyle ilgilenmeyi tercih etmiyorsunuz, efendim?"

"Bunu yaparsam benimle ilgilenmesi gibi en ufak bir olasılık yok, Bayan Taverner."

"Sizinle ilgilenmesi sağlanabilir."

"Telaşlanmayın, Bayan Taverner. Onun benimle ilgilenmesi gerektiğini gördüğümde yapacağım, her türlü göz ardı edilme olasılığının ötesinde."

Kadın tatmin olmamıştı, ama belli ki onu daha fazla zorlamanın bir yararı yoktu. Kadın ondan ayrıldı. Adam ona faytonuna kadar eşlik etti ve eve geri dönmek üzereydi ki bir çift atlının kendisini selamladığını duydu.

o anda oradan geçiyordu. Biri Lord Alvanley'di; yuvarlak, gülümseyen yüzü her zamanki gibi oldukça şişman olan yüzünde kalan enfiye ile hafifçe pudralanmıştı.

Diğeri ise Albay Hanger'dı, çok daha yaşlı ve çok gösterişli bir adamdı.

Worth'u selamlayan oydu. "Hola, Worth, demek mirasçı bu, ha? Şeytan gibi güzel kız!" diye bağırdı Bayan Taverner'in faytonu Holies Sokağı'nda gözden kaybolurken.

"Seksen bin, değil mi? Şanslı köpek, hey? Bir maç yapıyorsun, hey?"

"Çok kabasınız, Albay," diye yakındı Alvanley.

"Evet, sade Georgy Hanger, benim. Dikkat et de cesur bir çocuk kırsağı burnunun dibinden kapmasın, Julian!"

"Yapacağım," diye söz verdi Kont, bu hiç etkilenmemişti. Albay binici kırbacının ucunu Lord'a doğrulttu

Alvanley. "Mesela burada William var. Şimdi, ne diyorsun, William? Bana bundan daha fazlası olduğunu söylüyorlar. Eğer o genç kardeş ölürse seksen bin. Öyle değil mi Julian?"

"Ama on dokuz yaşında ölme ihtimali kuşkusuz çok düşük," dedi Kont.

"Oh, asla bilemezsin!" dedi Albay neşeyle. "Bir başkası onu yakalamadan önce onu hemen bağlasak iyi olur. İşte Browne orada. Zengin bir eşe ihtiyacı olabilir."

"Delabey Browne'u kastediyorsanız, kısa bir süre önce bir mirasa konduğu izlenimine kapılmıştım," diye cevap verdi Kont.

Lord Alvanley kederle, "Evet," diye onayladı, "ama aptal adam bütün serveti tüccarların faturalarını ödeyerek batırdı."

Arkadaşına başıyla işaret etti. "Gelin, Albay. Hazır mısınız?"

Birlikte ata bindiler ve Worth eve geri döndü. Görünüşe bakılırsa Albay'ın haklı bir nedeni vardı, çünkü iki hafta içinde Lord Hazretleri, Bayan Taverner'in evlenmesine izin verilmesi için en az üç başvuru almıştı.

Üçüncü talibi kibarca reddetmesinin ertesi günü Bayan Taverner bir mektup aldı. twopenny post. Oldukça kısaydı.

"Worth Kontu, Bayan Taverner'e saygılarını sunar ve kendisine talip olan herhangi bir beyefendiye şu konuda güvence verirse minnettar kalacağını bildirmek için yalvarır Lord hazretlerinin, vesayet süresi içinde onun evlenmesine rıza göstermesi mümkün değildir."

Haklı olarak öfkelenen Bayan Taverner masasına oturdu. zarif, küçük, tamburlu yazı masası ve Lord Hazretleri'nin yakın gelecekte kendisini ziyaret etmesini rica eden aceleyle yazılmış bir not. Bunu bir mektupla göndermişti. elini uzattı. Bay Blackader'ın düzgün gelen cevapta, Lord Hazretleri'nin bir tatil için yola çıkmak üzere olduğu bildiriliyordu.

Woburn'deki hafta sonunda, Lord Hazretleri'nin bir sonraki hafta Brook Street'e uğrama şerefini kendisine bahşedeceğini söylemekle görevlendirilmişti.

Bayan Taverner bu sivil mektubu öfkeyle yırttı. Olmak için Worth'un reddetme cüretine karşı öfkesini bastırmak zorunda kaldı.

tüm taliplerinin (hiçbiriyle evlenmek için en ufak bir arzusu yoktu) kendi isteklerine danışmadan, üç gün kadar ve büyük olasılıkla daha uzun bir süre boyunca, o kadar dayanılmazdı ki hafta sonunu hiçbir şekilde soğukkanlılıkla karşılayamadı.

Ancak, o kadar da kötü değildi. Cumartesi günü bir kart partisi zamanın geçmesine yardımcı oldu ve Pazar günü ona yeni ve oldukça hayranlık uyandırıcı bir tanıdık getirdi.

O ve Bayan Scattergood sabah ayini için Chapel Royal'e gittiler. Bayan Scattergood açıkçası Etrafındaki en yeni modaya bakmaktan kendini alamıyor ve özellikle dikkat çekici bir şapka gördüğünde sorumlusu ile fısıldaşmaktan geri kalmıyordu, ama daha sıkı bir şekilde yetiştirilmiş olan Bayan Taverner, aklını ileriye dönük olarak tutmaya çalışıyordu. Bütün düşünceleri küstahlığı ve evliliğine rıza göstermeyeceğini açıklaması pek de hoş karşılanmadı.

Kolay. İlk dersin okunması sırasında zihni dağıldı, ancak bir sarsıntıyla hatırladı.

"Ve Zakkay dedi ki: 'İşte, , malımın yarısını yoksullara veriyorum'" diye okudu din adamı.

Bayan Taverner'in oldukça oturan birinden gelen bir ses aniden araya girdi ve yüksek sesle şöyle dedi telaşlı bir şekilde: "Çok fazla, çok fazla! Ondalıkları umursamıyorum ama buna dayanamıyorum!"

Bir ya da iki boğuk kıkırdama oldu ve birçok kafa döndü. Bayan Scattergood, sesini böyle yükseltenin kim olduğunu görmek için boynunu bükmişti uygunsuz bir şekilde Judith'in kolunu ısırdı ve ısrarla fısıldadı: "Bu Cambridge Dükü. Kendi kendine konuşuyor, biliyorsun. Sanırım yanındaki de kardeşi Clarence, ama tam olarak göremiyorum. Ve eğer , aşkım, Bayan Jordan'dan ayrıldığının bir gerçek olduğuna inanıyorum ve Zengin bir eş arıyor! Bir de seni düşünse!"

Bayan Taverner bu kadar saçma bir şey düşünmeyi tercih etmedi ve şaperonunu kaşlarını çatarak susturdu.

Bayan Scattergood tahmininde haklıydı; gelen Clarence Dükü'ydü. Ayinden sonra Lord ve Leydi Sefton'la birlikte kiliseden çıktı; iri yarı, kırmızı yüzlü, mavi gözlü ve armut biçimli kafalı bir beyefendiydi. Bayan Sefton.

Bir tanıdığıyla selamlaşmak bahanesiyle stratejik olarak oyalanan Scattergood girmeyi başarmıştı. Leydi Sefton eğilip gülümsedi ama Dük, oldukça iri gözlerini Bayan Taverner'e dikmişti,

çok belirgin bir şekilde kolunu kıpırdattı.

Parti durdu, Leydi Sefton Bayan Scattergood ve Bayan Taverner'ı takdim etmek için izin istedi ve Judith kendini Kraliyet ailesine ilk reveransını yaparken buldu.

Dük, Kral'ın tüm oğullarına ait olan o kalın ses tonuyla, o patavatsız, kopuk tarzıyla konuştu: " da ne? Bu da ne? Bayan Taverner mi? Bu gerçekten çok ünlü! Bayan Taverner ile tanışmak istiyordum.

bu üç hafta. ? Duyduğuma göre bir fayton ve çift mi kullanıyorsunuz hanımefendi? Worth'un koğuşı için doğru yol bu!"

Bayan Taverner basitçe, "Evet efendim, fayton ve çift kullanıyorum," dedi.

"Ay, ay, bana sizin bütün yelkenleri suya indirdiğinizi söylüyorlar. Parkta gözümü sizden ayırmayacağım, hanımefendi.

Worth'u tanıyorum, biliyorsunuz: özel bir Kardeşim York'un arkadaşı. Beni çekmekten ve faytonunuza almaktan korkmanıza gerek yok."

"Onur duyarım, efendim," diye cevap verdi Bayan Taverner, onun blöf yapan güler yüzlülüğüne şaşırarak. Onun deyimiyle neden faytonuna binmek istediğini anlayamıyordu ama eğer istiyorsa da buna en ufak bir itirazı yoktu. Hiç de korkutucu olmayan, iyi huylu, rahat bir Prens'e benziyordu; ve (oldukça yaşlı ve olmasına rağmen) garip bir şekilde oldukça sevimli.

Cambridge Dükü, kardeşinin aksine

Son derece uzun boylu, güzel ve yakışıklı bir çehreye sahip olan bu adam tam bu sırada gruba doğru geldi ve Dük

Clarence o gürültülü attı: "Ah, görüyorsunuz, çok yoruldu; . Kardeşim gibi bir adamın kilisede yüksek sesle konuştuğunu hiç gördünüz mü? Ama o

Bunu kastetmediğimi biliyorsunuz; şok olmamalısınız leydim.

Sizi Park'ta arayacağım, Bayan Taverner; unutmayın, size göz kulak olacağım!"

Judith reverans yaparak Bayan Scattergood'la birlikte uzaklaştı

ve o akşam Peregrine'e karşılaşmasını mizahla anlatmanın

ötesinde bu konu hakkında başka bir şey düşünmedi. Ama

Kraliyet Tar'ının ona göz kulak olduğu kesin. O

Ertesi gün Hyde Park'a gitmedi, ama Salı günü yanında

damadıyla birlikte oradaydı ve Dük'ün kendisine el salladığını gördüğünde henüz çok uzaklaşmamıştı.

gezinti yeri. Başka bir beyefendiyle birlikte yürüyordu.

Bayan Taverner onun işaretine uyarak yanaştığında, arkadaşından aniden ayrılarak faytonun yanına geldi ve kendisini alıp almayacağını öğrenmek istedi.

"Onur duyarım efendim," dedi resmiyetle ve damada inmesi için işaret etti.

Dük onun yanına tırmanarak şöyle dedi: "Oh, bu saçmalık-asla törene bağlı kalmayın. Bak, kuzenim Gloucester gidiyor. Burada senin yanına tünediğim için beni kıskandığını söyleyebilirim. Ne dersin?"

Bayan Taverner güldü. "Hiçbir şey efendim, nasıl yapabilirim? Eğer kabul edersem, iğrenç bir şekilde kibirli olmalıyım, ki umarım ; ve eğer itiraz edersem, benden güvence istediğimi düşüneceksiniz."

Bu cevabın açık sözlülüğünden çok etkilenmiş görünüyordu, içtenlikle güldü ve iyi geçinmeleri gerektiğini söyledi birlikte ünlü.

konusmak hiç de zor değildi ve Bayan Taverner'ın arabayı parkın yarısına kadar sürmesine daha çok vardı.

Amiral Nelson'ın sıkı bir dostu olduğunu keşfetti. Kadın hemen sevindi; adam onunla Amiral hakkında konuşmaya çok hazırды ve bu şekilde birbirlerinden son derece memnun bir şekilde Park'ın etrafında iki tur attılar.

Bayan Taverner onu yere bıraktığında, güçlü bir tokalaşma ve çok uzak olmayan bir tarihte Brook Sokağı'na gelme sözüyle ondan ayrıldı.

Bölüm VII

Tavernacıların ikisi de o akşam Vauxhall'da bir partiye katılmış, jambon talaşı ve kutu içinde yanmış şarap yemişlerdi,

Sonra da Bay Blackmore'un ip üzerinde yaptığı gösterileri ve ardından her zamanki havai fişek gösterisini izlediler. Saatler ilerleyince tekrar kendi kapılarına indiler ve ikisi de son derece uykuluydu, Peregrine kız kardeşinden daha çok uykuluydu, çünkü

Yanık şaraba ek olarak bir miktar da rakı. Müthiş bir şekilde esneyerek doğruca yatağına gitti, ama Bayan Taverner salondaki mermer masanın üzerinde kendisini bekleyen küçük not yığınının bakamayacak kadar yorgun değildi. Notların çoğu Davetiye gibi görünüyordular ve o da davetiyelerin sıkıcı olduğunu düşünecek kadar uzun süredir şehirde olmadığından Hepsini toplayıp yatak odasına götürdü.

Hizmetçisi saçlarını tararken o da saçlarını karıştırdı. Yığının ortasına geldiğinde Bay Blackader'ın yumruğu ve hemen diğerlerini kenara itip mührü kırdı. Worth Kontu'nun ertesi sabah Brook Street'e uğrayacağını bildiren kısa bir nottu bu.

Bayan Taverner, en sıradan nezaketin Lord Hazretleri'nin kendisini ne zaman kabul etmesinin uygun olacağını sormasına yol açması gerektiğini düşünerek hemen bir plan yaptı. Bütün sabah Hans Town'daki Botanik Bahçeleri'ndeydik.

Bahçelere karşı olağanüstü bir ilgisi olmayan Bayan Scattergood'un itirazlarına rağmen bu plan acımasızca uygulandı. Kâhyaya Lord Worth için bir mesaj bırakıldı ve Bayan Taverner'ın, bahçeyi ziyaret edemediği için üzgün olduğu belirtildi.

O sabah başka bir işle meşgul olduğu için bu nazik notu daha erken almıştı.

Mesaj hiç iletilmedi. Bayan Taverner Botanik Bahçeleri'nden döndüğünde Kont'un

Ama onun yerine bir notla birlikte bir uşak göndermişti.

Bayan Taverner, bütün bir sabahı kızgınlıkla düşünerek bitkilerin arasında ziyan oldu, mührü kırdı ve mektubu açtı. HerBay Blackader yine karşısındaydı ve Lord Hazretleri'nin ne yazık ki

Sözünü yerine getirmekle birlikte, önümüzdeki birkaç gün içinde Bayan Taverner'i ziyaret edebileceğine güveniyordu.

Bayan Taverner mektubu yırtıp ve büyük bir öfke içinde yukarı çıktı.

Sadece Bayan Scattergood'un eşlik ettiği akşam yemeğini evde yemişti ama kuzenini akşamın ilerleyen saatlerinde kabul etme beklentisi içindeydi. Kuzeni ona kendi kitabından bir cilt getireceğine söz vermişti.

Okumaktan düşündüğü bir kütüphane vardı ve bir grup arkadaşıyla yemek yiyeceği Limmer's Hotel'den eve dönerken Brook Street'e uğrayacaktı.

Saat onda uşak çay masasını getirirken kapının çalındığı duyuldu. Bayan Scattergood bu kadar geç saatte onları kimin ziyaret edebileceğini merak ediyordu ve Bayan Taverner Nakış çerçevesini memnuniyetle bir kenara bırakmıştı ki, kuzeni değil ama Worth Kontu anons edildi.

"Ah, sen misin Julian?" dedi Bayan Scattergood. "Emin olun, bu çok hoş. Bizimle çay içmek için tam zamanında geldiniz, çünkü bu akşam yalnızız, gördüğünüz gibi, bu bizim için çok garip bir şey haline geldi, söyleyebilirim sen."

Bayan Taverner, koruyucusuna hafifçe eğildi, nakışını tekrar eline aldı ve onunla meşgul oldu.

Bayan Scattergood çay yapmaya başladı. "Senin şehir dışında olduğunu sanıyordum, sevgili Worth. Bu büyük bir sürpriz oldu."

"Woburn'deydim," diye cevap verdi, kadının uzattığı fincan ve tabağı alıp Bayan Taverner'e götürürken. "Sizi evde bulduğum için şanslıyım."

Bayan Taverner fincan ve tabağı kısa bir süre için kabul etti. teşekkür etti ve onu dirseğinin dibindeki koltuk masasına bırakarak iğnesini batırmaya devam etti.

Bayan Scattergood, "Evet, gerçekten de öylesiniz," diye onayladı. "Geçen hafta boyunca hep buralardaydık. Hiçbir fikrin olamaz!

Balolar, toplantılar, kart partileri ve aslında. Worth, Leydi Cork'a bir davetiye! Judith'e söylüyorum, hiçbir şey daha iyi, her ne kadar sıkıcı olduğunu düşünse de! Kart yok, aşkım-

O türden bir şey değil, ama en seçkinlerin arkadaşlığı ve tümüyle zekâ ve zarafet dolu bir sohbet. Eminim bunun için o sevgili, hoş Emily Cowper'a teşekkür etmeliyiz!"

Kont çayını yudumlarken, "Tam tersine, bunun için bana teşekkür etmelisiniz," dedi

"Sevgili Worth, gerçekten öyle mi? Neden tahmin edemedim ki? Zavallı annenin Leydi Cork'la olan ilişkisini unutacağımı mı sandın! Elbette unutabilirim.

hepsini senin yaptığını biliyordum. Çok güzel yapmışsınız; bunu düşündüğünüz için sizden çok memnunum. Bu yüzden mi buradasınız? Bize söylemeye mi geldin?"

" de değil," dedi Kont. "Bayan Taverner'in ricası üzerine geldim." Bayan Scattergood şaşkın sorgulayıcı bakışlarını Judith'e çevirdi. "Bana Worth'u davet ettiğinizi hiç söylememiştiniz. canım?"

"Lord Worth'tan buraya uğramasını rica ettim," dedi Bayan Taverner, dikkatle başka bir ipek kumaş seçerek. "Ancak belirli bir gün ya da saatten söz etmemiştim."

"Doğru," dedi Kont. "Bu sabah sizi etmek niyetindeydim, Bayan Taverner, ama-er-şartlar müdahale etti."

"Şanslıydım efendim. Bu sabah evde değildim." Gözlerini bir an için işinden kaldırdı ve adamın kendisine alaycı bir bakışla baktığını gördü

O anda aklına, adamın onun evden çıktığını görmüş olabileceği ve planlarını hemen değiştirmiş olabileceği gibi istenmeyen bir kuşku geldi.

"Bu sabah!" dedi Bayan Scattergood güçlü bir ürpertiyle.

"Lütfen bundan bahsetme! Üç saattir

Botanik Bahçeleri'nde daha azı olmadığına ikna oldum ve tüm bunları umursadığınıza dair en ufak bir fikrim yoktu. iğrenç derecede nadir bitkiler!"

"Botanik Bahçeleri," diye mırıldandı Kont. "Zavallı Bayan Taverner!"

Artık adamın onu bir yerlerde görmüş olması gerektiğinden emindi. Ayağa kalktı. "Çayınızı , efendim, belki bana diğer salona gelme nezaketini gösterirsiniz. Bizi mazur görün hanımefendi, biliyorum. Ben Lord Worth'a söyleyecek özel bir şeyim var."

Bayan Scattergood, "aşkım, ne olması gerektiğini anlayamıyorum," dedi.

Bayan Taverner onu aydınlatmadı. Lord hazretlerinin kendisi için açık tuttuğu kapıdan arka salona çıktı ve salondaki masanın yanına oturdu.

Odanın ortasında. Kont kapıyı kapattı ve sıkılmış bir eğlence havasıyla onu inceledi. "Evet, Bayan Taverner?" dedi.

"Bana yazdığınız bu mektubu açıklamak için ziyaretime gelmenizi istemiştim, efendim," dedi Judith. rahatsız edici belgeyi retikülünden çıkardı.

Ondan aldı. "Biliyor musun, zavallı notlarıma bu kadar özenle değer vereceğini hiç ." dedi.

Bayan Taverner dişlerini sıktı ama cevap vermedi. Kont, kızın alaycı gözlerinde bir meydan okuma olduğunu hissetmeden edemediği bir ifadeyle ona baktıktan sonra gözlük camını kaldırdı ve içinden kendi mektubunu inceledi. Bunu yaptıktan sonra bardağını indirdi ve sorgularcasına baktı

Bayan Taverner'a baktı. " kurcalayan nedir, Clorinda? Bana oldukça açık görünüyor."

"Benim adım Clorinda değil!" diye tersledi Bayan Taverner. "Çağrıştırması gereken anıları ilgilenmenize şaşıyorum! Eğer *sizin* için iğrenç *değillerse* -"

"Nasıl ki?" dedi Worth. "Böyle düşünüyorsanız en azından birini unutmuş olmalısınız."

Şaşkınlığını gizlemek için arkasını dönmek zorunda kaldı. "Nasıl yaparsın?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Telaşlanma," dedi Worth. "Bunu bir daha yapmayacağım Clorinda. Hatırlarsın, sana babanın vasiyeti altında acı çeken tek kişinin sen olmadığını söylemiştim."

Kuzeninin uyarısı Bayan Taverner'ın zihninde canlandı. Soğuk bir tavırla: "Bu konuşma tarzı sizi eğlendiriyordur kuşkusuz, efendim, ama bana son derece iğrenç geliyor. Sizi geçmiş tartışmak için görmek istemedim. Bu sadece unutulabilir. Elinizde tuttuğunuz mektupta şöyle yazıyorsunuz

Vesayetiniz altındaki bir yıl içinde evliliğime rıza göstermeniz mümkün değil."

"Bundan daha açık ne olabilir ki?" diye sordu Kont.

"Sizi anlamakta güçlük çekiyorum efendim. Bana hitap etmenize izin vermeniz için size bazı başvurular yapıldı."

"Üç," diye başını salladı lord hazretleri. "İlki Wellesley Poole'du ama onu bekliyordum. İkincisi Claud Delabey Brown'dı, onu da bekliyordum. Üçüncüsü kimdi? Ah evet, genç Matthews'du, değil mi?"

"Bu bir şey ifade etmiyor, efendim. Sizden açıklamanızı istediğim şey, bu beyefendileri nasıl olup da isteklerime danışmanın formalitesi."

"Onlardan biriyle evlenmek istiyor musun?" diye sordu Kont. özenle. "Umarım Browne değildir. Anladığım kadarıyla işleri siz reşit olana kadar beklemesine izin vermeyecek kadar acil."

Bayan Taverner gözle görülür bir çabayla dilini kontrol etti.

"Bu beylerin hiçbirleriyle evlenmeyi düşünmüyorum, efendim," dedi. "Ama evlenmek için hiçbir yolunuz yoktu. bunu bilerek reddettiniz."

"Doğrusunu söylemek gerekirse Bayan Taverner, bu konudaki istekleriniz bana pek önemli görünmüyor. Elbette kalbinizin kırılmamasına sevindim," diye ekledi. Nazikçe.

"Kalbim senin reddetmenden dolayı neredeyse hiç kırılmayacaktı.

Evliliğime rıza gösterin, efendim. Evlenmek istediğimde, sizin rızanız olsa da olmasa da evleneceğim."

"Peki," diye sordu Kont, "bu talihli adam kim?"

"Kimse yok," dedi Bayan Taverner sert bir sesle. "Ama-"

Kont enfiye kutusunu çıkarıp açtı. "Ama sevgili Bayan Taverner, biraz kaba davranmıyor musunuz?

Bir beyefendiye emir vermeyi teklif etmiyorsunuzdur umarım.

seninle evlenmek için? Böyle bir eylemin uygunsuzluğu sizin gibi usta bir zihni bile etkilemiş olmalı."

Bayan Taverner'in gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. "Size açıkça belirtmek istediğim şey, Lord Worth, eğer herhangi bir "Eğer biri benden onunla evlenmemi isterse, ne demek istediğimi çok iyi biliyorsunuz!"

Gülümsedi. "Evet, Bayan Taverner, ne demek istediğinizi anlıyorum. Ama mektubumu yanınızdan ayırmayın, çünkü o da size ne demek istediğimi aynı açıklıkla anlatıyor."

"Neden?" diye çıkıştı ona. "Hangi nesneye sahip olabilirsin?"

Bir tutam enfiye aldı ve parmaklarını hafifçe toz haline getirdi. ona cevap vermeden önce. Sonra soğukkanlı bir şekilde şöyle dedi: "Çok zengin bir genç kadınsınız, Bayan Taverner."

"Ah!" dedi Judith, "anlamaya başladım."

"Öyle olduğunu düşünseydim mutlu olurdum," diye cevap verdi, "ama bunun son derece şüpheli olduğunu hissediyorum. Hatırı sayılır bir

kendi servetiniz. Bundan daha önemlisi, babanızın vasiyeti uyarınca

"Kardeşinin mülkünün büyük bir kısmı kiralanmamış."

"Eee?" dedi Judith.

"Öyleyse," dedi Worth, enfiye kutusunu bir çırpıda kapatarak.

"Şu anda aklıma gelen herhangi biriyle evlenmene rıza göstermem pek mümkün değil."

"Bayan Taverner dışlarının arasından, Siz hariç!" dedi. "Elbette kendim hariç," diye kibarca onayladı.

"Ve sizce, Lord Worth, herhangi bir büyük Seninle evlenme olasılığım var mı?" diye sordu Judith zarif, aldatıcı bir sesle.

Kaşlarını kaldırdı. "Size evlenme teklif edene kadar, Bayan Taverner, en ufak bir ihtimal bile yok," diye yanıtladı nazikçe.

Tam bir dakika boyunca konuşmak için kendine güvenemedi. Odadan çıkıp gitmek isterdi ama Earl onunla kapı arasındaydı ve hiçbir şey söyleyemedi.

Yoldan çekilmesine bağlıydı. "Beni yalnız bırakma nezaketini gösterin, efendim. Size söyleyecek başka bir şeyim yok."

Kadının hemen önünde durana kadar ilerledi.

Adamın ellerini tutmaya şüphelendi, ikisini de arkasına savurdu ve geriye doğru hızlı bir adım attı. A

büyük dolap daha fazla geri çekilmesini engelledi ve

Earl soğukkanlılıkla onu takip ederken, kendini köşeye sıkışmış buldu. Çenesini avucunun içine aldı, başını kaldırmasını sağladı ve hafif alaycı bir gülümsemeyle ona baktı. "Çok yakışıklısınız, Bayan Taverner; ama

Akılsızsın - benimle olan ilişkilerin hariç; sen bir büyücüsün. İşte sana bir tavsiye: Kılıcını kınında tut." Sert ve sessiz bir şekilde durdu, inatla onun yüzüne baktı. "Evet, benden aşırı derecede nefret ediyorsunuz, biliyorum. Ama siz benim vesayetim altındasınız Bayan Taverner ve eğer akıllıysanız bunu iyi bir nezaketle kabul edecektir." Kızın çenesini bıraktı, yanağını dikkatsizce okşadı. "İşte, bu düşündüğünden daha iyi bir tavsiye. Ben senden daha deneyimli bir düellocuyum. Sana enfiyeni ve tarifini getirdim."

Her ikisini de reddetmek dilinin ucundaydı, ama kulağa çocukça geleceğinin farkında olarak kelimeleri ısırdı. "Size minnettarım," dedi ifadesiz bir sesle.

Kapıya doğru ilerledi ve açık tuttu. Kadın yanından geçti Salona girdi. Bekleyen uşağa başıyla işaret etti, o da hemen ona şapkasını ve eldivenlerini getirdi. Onları alırken şöyle dedi: "Bayan Scattergood'a özürlerimi iletmenizi rica ediyorum. İyi geceler, Bayan Taverner."

"İyi geceler!" dedi Judith ve topuklarının üzerinde ön salona geri döndü.

Biraz aceleci bir adımla içeri girdi ve kapıyı çarparak olmasa bile en azından kararlı bir şekilde arkasından kapattı. Gözleri fırtınalıydı; yanakları sıcak görünüyordu. Odaya bir göz attı ve yüzündeki öfke söndü. Bayan Scattergood orada değildi; sadece

Bay Taverner, pencere kenarında oturmuş, bir gazeteye göz gezdiriyordu.

Hemen ayağa kalktı ve gazeteyi bir kenara bıraktı. "Çok geç kaldım.

Affet beni, kuzen! Olması gerekenden daha uzun süre alıkonuldum.

"Bu saatte size uğramayı pek istemezdim ve aslında kitabı uşağınıza bırakmaktan başka bir şey yapmayacaktım, ama uşağım bana sizin emekli olmadığınızı söyledi."

"Geldiğinize çok sevindim!" Judith elini ona doğru uzattı. "Kitabı hatırlaman büyük incelik. Bu mu o? Teşekkür ederim kuzen."

Kitabı masadan aldı ve yapraklarını çevirmeye başladı.

Kuzeninin zorlayıcı bir şekilde elini onunkinin üzerine koyması başını kaldırmasına neden oldu. Ona dikkatle bakıyordu. "Ne oldu?

Judith?" diye sordu o sessiz haliyle.

Küçük, öfkeli bir kahkaha attı. "Bir şey değil, bir şey olmamalı. Ben aptalım, hepsi bu."

"Hayır, aptal değilsin. Seni bayıltacak bir şey oldu."

Kadın elini çalıştı ama adam bırakmadı. "Anlat bana," dedi.

Belirgin bir şekilde onun eline baktı. "Lütfen kuzen."

"Özür dilerim." Hafifçe eğilerek geri çekildi.

Kitabı bir kenara bıraktı ve lake ahşap ve kamıştan yapılmış üç arkalıklı bir kanepeye doğru ilerleyip oturdu. "Sen gerek yok. Sadece nazik olmak istediğinizi biliyorum." Gülümsedi

ona. "Üzücü tutkularımdan birine kapılmış görünsem de sana kırgın değilim."

Onu kanepeye kadar takip etti ve onun bir işaretiyle yanına oturdu. "Worth mu?" diye sordu doğrudan.

"Oh, evet, zamanki gibi öyle, benim asil koruyucum," diye cevap verdi omuzlarını silkerek.

"Bayan Scattergood bana onun sizinle birlikte olduğunu söyledi. Ne yapıyordu yoksa sormamalı mıyım?"

"Bunu kendim yaptım," dedi Judith, iflah olmaz bir dürüstlikle.

"Ama öyle davranıyor ki, ah kuzenim, babam bir bilse! Lord Worth'un ellerindeyiz. Hiçbir şey daha kötü olabilir! İlk başta benimle dalga geçtiğini düşünmüştüm. Şimdi ise korkuyorum, belli bir amacı olduğundan şüpheleniyorum ve bu amacı başarıya ulaşamasa da bu yılı benim için sıkıntılı hale getirebilir."

"Belli bir amaç," diye tekrarladı. "Tahmin edebilirim, sanırım." "Sanırım öyle. Beni biraz tetikte tutan sizdiniz."

Başını salladı; kaşları hafifçe çatılmıştı. "Sen çok zengin," dedi. "Ve pahalı biri. Servetinin ne kadar olduğunu bilmiyorum; hatırı sayılır bir servet olduğunu sanıyordum, ama kendisi bir kumarbaz ve Naip'in bir dostu. Modanın önündedir; giysileri ilk terziler tarafından yapılır; ahırları rakipsizdir; kaç kulübe üyedir söylemeye cesaret edemiyorum - White's, Watier's, Alfred (ya da duyduğum kadarıyla Half-Read), Je ne sais quoi, the

Jokey Kulübü, Four Horse, Bensington -belki daha fazlası."

Judith, "Tek kelimeyle, kuzen, o bir züppe," dedi.

"Bundan daha fazlası. Pencere takımından olduğunu kabul ediyorum, ama Eşsiz Dörtlü'den değil. Bildiğiniz gibi bu grup sadece Dandy'lerden -Brummell, Alvanley, Mildmay ve Pierrepont- oluşuyor. Worth'un başka ilgi alanları da var. pahalı."

"Lord Alvanley de öyle," diye araya girdi.

"Çok doğru. Örneğin Lord Alvanley avlanıyor, ama sanırım Worth kadar çok alanda birinci olmayı hedeflemiyor. Bir yarışa gittiğinizde Worth'un koşan bir atı olduğunu görürsünüz, kullandığı takımlar kötü şöhretlidir."

"Onun yararına olduğunu bildiğim tek şey bu," dedi Judith.

"Onun mükemmel bir kırbaç olduğunu kabul ediyorum. Ama geri kalanı için onu sadece bir züppe, gösteriş budalası, kandırılmış bir yaratık olarak görüyorum.

Modaya uygun kıyafetler içinde, enfiyenin gerçek önem taşıyan olaylardan daha önemli olduğunu düşünüyor. O gururlu, o olabilir

Küstah. Bir çekingenlik, bir açıklık eksikliği var - daha fazlasını söylememeliyim: Kendimi öfkeliendiririm ve bu olmaz."

Gülümsedi. "Züppeleri sevmiyor musun Judith?"

"Ah, buna gelince, Bay Brummell herkes arasında en çekici arkadaştır. Lord Alvanley de her zaman

Lütfen. Ama genel olarak, hayır, onlardan hoşlanmıyorum. Ben bir erkeğin erkek olmasını severim, moda maskesi takmasını değil."

Bunu kabul etti ama ciddi bir şekilde şöyle dedi:

"Söylediklerinizden daha fazlası olduğunu tahmin ediyorum. Bu hatalar, her ne kadar onları küçümseyeniz de, sizi kızdırmak için yeterli değil.

"Bu akşam çok kızgınım kuzen."

Bir an sessiz kaldı, Kont'la yaptığı görüşmeyi hatırlayınca gözleri yeniden parladı. Bay Taverner elini onun elinin üzerine koydu ve sıktı. "İstemediğin sürece bana söyleme," dedi nazıkçe, "ama inan ki sadece sana hizmet etmek istiyorum, eğer daha fazla olamazsam, sadece senin dostum."

"Hepiniz çok düşüncelisiniz," dedi. "Tüm nezaketinle."

Gülümsedi ama dudakları titriyordu. "Gerçekten seni dostum olarak görüyorum. Zihnimi açabileceğim kimse yok, Perry'yi kurtarıyor ve o genç, yeni tanıdıkları ve eğlenceleriyle meşgul. Bayan Scattergood çok

ama Worth ile akraba.
unutamıyorum. Ne kadar yalnız olduğumu düşünüyordum.
Sadece Perry var ama ben bir ruh haline giriyorum.
Kendime acıyorum, ki bu çok saçma. Perry'ye sahip sürece
korunmayı isteyemem." Başını hafifçe salladı. "Lord Worth'un
beni ne kadar aptal yaptığını görüyorsun! Biz
Bir araya gelemiyoruz ama kendimi onunla kavga ederken
buluyorum ve o zaman ben de onun kadar iğrenç oluyorum.
Özellikle de bu gece... Bana haber verdi.
vasim olduğu sürece kendisinden başka biriyle evlenmeme izin
veremez! Bu beni öyle öfkелendirdi ki
sırf ona inat Gretna Green'e kaçabilirdim." Başladı. "Sevgili
kuzenim!"

"Oh, tabii ki yapmayacağım! Bu kadar şaşırmış görünmeyin!"
"O değil - kesinlikle değil, ama size sormaya hakkım yok - biriyle
mi tanıştınız? Yanında bir adam var.
düşünebildiğiniz-?"

"Hiç kimse, şerefim üzerine!" dedi gülerек. Gözleri bir an için
onunkilerle buluştu ve sonra düştü. Rengi değişti, elinin onun
elinin altında olduğunu fark etti ve nazikçe çekti.
"Bayan Scattergood nereye gitmiş olabilir acaba?"

Ayağa kalktı. "Gitmeliyim. Geç oluyor." Durakladı, ciddiyetle ona
baktı. "Peregrine'den yardım isteyeceğini biliyorum. Sadece
şunu söylememe izin verin, size hizmet etmek için elinden gelen
her şeyi yapacak kuzeniniz de var."

"Teşekkür ," dedi, neredeyse duyulmayacak bir sesle. Ayağa
kalktı. "Geç oldu. Beni arayıp kitabı getirmen çok iyi oldu."
Veda etmek için uzattığı elini tuttu ve öptü. "Sevgili Judith!"
dedi.

O sırada odaya geri dönen Bayan Scattergood ona çok sert bir
şekilde baktı ve
onu daha fazla kalmaya ikna etmek için en küçük bir girişimde
bulunmadı. Her iki hanımla da vedalaştı ve kendini dışarı attı.

Bayan Scattergood, "O genç beyefendiyle aşırı derecede samimi olmaya başladınız, aşkım," diye ekledi.

Judith sakın bir tavırla, "O benim kuzenim, hanımefendi," diye cevap verdi.

"H'm, evet! . Kuzenler hakkında çok az fikrim var, size söyleyebilirim. Bay'a karşı olduğumdan değil.

Taverner, hayatım. Hoş bir yaratığa benziyor. Ama

Bu her zaman böyledir! Bir adam ne kadar az seçkinse, o keyifli olmak zorundadır! Buna güvenebilirsiniz."

Judith nakışlarını kaldırmaya başladı. "Sevgili , bu ne anlama gelebilir? Evlilik gibi bir düşünce yok. aramızda."

Bayan Scattergood ellerini havaya kaldırarak, "Bana Bath-miss havaları atma, çocuğum, !" dedi. "Çok güzel konuşuyorsun, doğru, ama sende çoğu kızdan daha fazla ataklık var ve sen de çok iyi biliyorsun ki, , bekâr bir kadınla yakışıklı bir beyefendi arasında, beyefendinin aklında olmasa bile, her zaman bir evlilik düşüncesi vardır,

kesinlikle onunkinde. Bu kuzen çok önemli olmayan genç bir bayan için çok iyi olabilir, ama sen bir mirasçısın ve bir koca için çok daha yükseklerle bakmalısın. Ona bir akrabaya gösterilmesi gereken göstermemelisin demiyorum, ama biliyorsun canım, ona olağanüstü bir nezaket borçlu değilsin ve elini öpmesine ve sana sevgili Judith diye hitap etmesine izin vermen

Yeter!"

Judith döndü. "Sizi anlamama izin verin hanımefendi. Bir koca için daha ne kadar yukarılara bakmalıyım?"

"Ah canım, bir kadın senin kadar varlıklı olduğunda, istediğin kadar yüksekte olabilir! Clarence'ı düşündüm, ama şu var ki Korkunç Evlilik Yasası' aşılması gerekiyor ve Naip'in buna asla rıza göstermeyeceğini söyleyebilirim."

Judith kuru bir sesle, "Bayan Jordan'ın da üstesinden gelinmesi gerekiyor," dedi.

"Saçmalama aşkım, ondan tamamen ayrıldığına eminim. Bağlantının tüm çocuklarını elinde tutacağını söyleyebilirim - sanırım on tane var, ama yanılıyor da olabilirim. yanlış."

Judith, "Dük'ün sadık bir baba olduğunu bana kendiniz söylediniz, hanımefendi," dedi.

Bayan Scattergood içini çekti. "Peki, ben de dememiş miydim yapmayacağına inanıyor musun? Yine de söylemeliyim ki, hayatım, eğer onun karısı olma şansın olsaydı, bu çok garip olurdu.

Sadece birkaç Fitz-Clarence yüzünden buna karşı çıkman senin için iyi olmaz. Ama bunu düşünüyordum ve cevap vermeyeceğine ikna oldum. Başka bir yere bakmalıyız."

"Nereye bakalım hanımefendi?" diye sordu Judith, sesinde çelik gibi bir tonla. "Sıradan bir halk benim için çok alçak, bir Kraliyet Dükü ise çok yüksek. Anladığım kadarıyla Devonshire bekâr. Şapkamı ona mı takmalıyım, hanımefendi, yoksa etrafımda bir koca mı aramalıyım? Örneğin, Kontlar?"

Bayan Scattergood sertçe başını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun, aşkım?"

"Lord Worth bana uygun bir koca olmaz mıydı?" dedi Bayan Taverner sakın bir sesle.

"Ah, sevgili çocuğum, en iyisi!" diye bağırdı Bayan Scattergood. "Seni gördüğümünden beri aklımda hep bu vardı!"

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Judith. "Belki de lord hazretleri bu yüzden benimle yaşaman konusunda bu kadar kararlıydı?"

"Worth bana tek bir kelime bile etmedi, yemin ederim!" diye cevap verdi Bayan Scattergood, yüzünde gülünç bir ifade vardı. Yüzünde dehşet vardı.

Bayan Taverner kibar bir kuşkuyla kaşlarını kaldırdı. "Hayır mı hanımefendi?"

"Gerçekten de konuşmadı! Tanrım, keşke konuşmasaydım! Tek kelime etmeyi aklımın ucundan bile geçirmemiştim, ama sonra siz

ve ben daha hatırlayamadan ağzımdan kaçtı. Şimdi seni öfkeliendirdim!"

Judith güldü. "Hayır, , sevgili . Beni bir evliliğe zorlamaya çalışmayacağınıza eminim. düşüncesi bana iğrenç geliyor."

"Hayır," diye onayladı Bayan Scattergood. "Elbette istemezdim, ama itiraf etmeliyim ki aşkım, senin bu konudan bahsettiğini duyduğuma üzıldüm. bir değer."

Judith hafifçe, "Ondan hiç söz etmeyelim," dedi. "Ben kendi adıma yatmaya gidiyorum."

Yatağa gitti ve hemen uyumaya başladı, ancak gece yarısından bir süre sonra kapısının çalınmasıyla uyandı. Doğrulup seslendi: "Kim var orada?"

"Uyanık mısın? İçeri girebilir miyim?" diye sordu Peregrine'in sesi.

Başına ne tür bir felaket geldiğini merak ederek izin verdi. Elinde bir dal mumla içeri girdi ve yatağının yanındaki masanın üzerine koyarak yaklaşan tehlikeyi haber verdi gül ipekli perdelerin arasından. Saten diz pantolonu ve kadife ceketle bir akşam partisi için giyinmişti ve bastırılmış bir heyecandan muzdarip gibiydi. Judith endişeyle ona baktı. "Bir sorun mu var, Perry?" diye sordu.

"Yanlış mı? Hayır, nasıl olsun ki? Uyumuyordun, değil mi? Henüz uyuduğunu sanmıyordum. Saat oldukça erken, biliyorsun."

"Eh, artık uyumuyorum," dedi gülümseyerek. "Hareket et mumları biraz yak, canım! Beni yatağında yakacaksın."

Bu isteği yerine getirdi ve yatağın kenarına bir dizine sarıldı. Judith sabırla onun neden geldiğini söylemesini bekledi, ama adam

Hoş rüyaya daldı ve mum alevlerinde bir resim görüyormuş gibi onlara bakarak oturdu.

"Perry, bana söylemek istediğin bir şey var mı, yok mu?" diye sordu kız kardeşi eğlence ve kızgınlık arasında.

Bakışlarını onun yüzüne çevirdi. "Eh? Oh hayır, özel bir şey yok. Leydi Fairford'u tanıyor musun Ju?"

Başını iki yana salladı. "sanmıyorum. Yapmalı mıyım?"

"Hayır, yani sanırım sizi çağıracağından neredeyse eminim."

"Ona çok minnettarım. Onu sevebilir miyim?"

"Evet, hem de ! Çok hoş bir kadın. Bu gece Covent Garden'da ona takdim . Yemek yiyordum.

Fitz'le birlikte oyuna diye düşündük ve onlar da bir kutunun içinde oradaydılar. Fitz biraz

Aileyi tanıyordum, o da beni yanına aldı, uzun lafın kısası daha sonra baloda onlara katıldık ve Leydi Fairford özellikle kız kardeşimi sordu ve sizi ziyaret etmeyi düşündüğünü söyledi, ama

Londra dışında olduğu için

Kısa bir süre önce -sanırım Hertfordshire'da bir yerleri var- şimdiye kadar gücü yetmemiştir. Ama o yapacağını söyledi kesinlikle gel." Ona kısa bir bakış attı ve tırnaklarını incelemeye başladı. "Belki de -bilmiyorum ama- kızını da getirebilir," diye ekledi, fazla gayri ciddi bir tavırla.

"Oh!" dedi Judith. "Umarım öyle olur. Sadece bir kızı mı var?"

"Hayır, sanırım çok kalabalık bir ailesi var, ama Bayan Fairford dışarıda kalan tek kişi. Adı," dedi Peregrine coşkuyla, "Harriet."

Bayan Taverner görevini biliyordu ve hemen cevap verdi: "Ne kadar güzel bir isim, emin olun!"

"Evet, , değil mi?" dedi Peregrine. "Bence o da çok güzel. Sizi nasıl etkileyeceğini bilmiyorum, ama ben kesinlikle onu alışılmadık derecede yakışıklı buluyorum." "Esmer mi yoksa açık tenli mi?" diye sordu kız kardeşi.

Ancak bu soruya kesin bir yanıt veremedi.

Cevap. Bayan Fairford'un gözlerinin mavi olduğunu sanıyordu ama gri de olabilirdi, emin olamıyordu. Uzun boylu değildi, tam tersine, yine de Judith bir kız çocuğu hayal ediyor olmamalıydı. Öyle bir şey değildi, ama bunu görecekti. kendisi.

Bu gerginlik içinde epeyce konuştuktan sonra, kız kardeşini düşünceleriyle baş başa bırakarak yatmaya gitti.

Onu genç bir kadının sıkıntıları içinde görmeye alışık değildi ve belli bir duygu hissettiği için suçlanamazdı.

Kıskançlık. Onu kovmak için elinden geleni yaptı ve oldukça da başarılı oldu. Kırklı yaşlarının başında, nazik ve duyarlı bir kadın olduğu ortaya çıkan Leydi Fairford onu ziyarete geldiğinde Söz gibi büyük kızını da yanında getirdi ve Judith, Peregrine'in büyücüsünü gözlemlemek için boş zaman buldu.

Bayan Fairford okuldan çıkalı çok olmamıştı ve on yedi yaşının doğal utangaçlığını taşıyordu. O

Judith'e güvercini andıran iri gözleriyle büyük bir huşu içinde bakıyor, kendisine doğrudan hitap edildiğinde biraz renkleniyor ve yumuşak ağzının kaçak, çekici bir gülümsemeye titremesine izin veriyordu. Güzel kahverengi bukleleri ve düzgün bir vücudu vardı, ama Juno çizgileri üzerine inşa edilmiş olan Judith'e kısa boyludan başka bir şey gibi görünemezdi.

Peregrine içeri , ki az sonra girdi, Leydi

Fairford onu büyük bir memnuniyetle karşıladı ve ertesi Salı günü akşam yemeğine hem kendisinin hem de kız kardeşinin davet edilmesini rica etme fırsatını buldu. Davet kabul edildi: Aslında Peregrine daveti daha önce kabul etmişti.

Judith kendi randevularını hatırlayabiliyordu. Judith'in Bayan Fairford'a bir manzara kitabı gösterme bahanesiyle

onu biraz uzaklaştırmayı başardı ve bu manevra hanımefendinin gözünden kaçmadı. annesini hafif bir gülümsemeden başka bir işaretle kışkırtmadan. Bayan Taverner ziyaretçisinin Olası bir eşleşmeye olumlu bakmaya meyilliydi. Hiç şaşırmamıştı. Peregrine iyi doğmuş, yakışıklı ve büyük bir servete sahipti. Beş kızı olan hiçbir anne, böylesine uygun bir talibi biraz cesaretlendirdiği için suçlanamazdı.

Soruşturma sonucunda Fairford'ların çok iyi bir Albemarle Sokağı'nda iyi bir tarzda yaşayan saygın bir aileydi. Carlton House setine ait olmayı arzulamadan en iyi çevrelerde hareket ettiler; orduda bir oğlu vardı, biri şu anda Oxford'da ve üçüncüsü Eton'da.

Salı günü geldiğinde, akşam yemeğine davet edilen topluluğun çok sayıda olmadığı, ancak son derece seçkin olduğu görüldü ve

Parti, Lord Dudley ve Ward'ın sebep olduğu aksaklıktan başka bir aksaklık olmadan devam etti.

kendi evinde, Bayan Taverner'dan mezelerden birinin kötülüğü için yüksek sesle özür diledi. Aşçının hasta olduğunu söyledi.

Beyler yemekten sonra kısa bir süre sonra hanımlara katıldılar; bir ıslık masası oluşturuldu ve partinin geri kalanı oturdu, bazıları birkaç rublelik Casino oynadı ve geri kalanı da bir oyun oynadı.

piyango biletleri. Bayan Fairford piyango masasına oturduğunda Judith, Peregrine'yanına oturduğunu görünce eğlendi ama şaşırmadı. Geçten içe gülümseyerek, bunun tam da bir hafta önce Peregrine'in çok kötü bir spor olarak değerlendirileceği bir akşam olduğunu düşündü.

Bölüm VIII

Kız kardeşinin beklentilerinin , Peregrine'in Bayan Fairford'a olan aşkı azalma belirtisi göstermiyordu. O da

Şehirde sık dolaşmaya devam etti, ama ne zaman bir fırsat çıkarsa, eğer

Fairford'un kapı eşiğinde, kesinlikle onların bulunabileceği herhangi bir partide. Bayan Taverner kuzenine Öyle ki, kızsı mı sevinse mi bilemiyordu. Aşk acısı çeken bir Peregrine yorucuydu, ama Bayan Fairford'un Atraksiyonlar onu kumar kulüplerinden ve tavernalardan uzak tutabilirse kesinlikle memnun olmalıydı. Düşüncelerinin evlilik üzerinde yoğunlaştığını fark ettiğinde biraz kuşkulandı. Adam Ona böyle bir şeyi düşünmek için çok genç görünüyordu.

Ne olursa olsun, Bayan Fairford'la tanıştıktan sonraki bir ay içinde o kadar iyi anlaşılmıştı ki Cesaretini iki elinin arasına aldı ve kızsın ailesiyle görüşmek istedi.

Leydi Fairford, kızsının böylesine muzaffer bir şekilde ödüllendirildiğini görmek istemesinin yanı sıra

Peregrine kendi iyiliği için

Ama Sir Geoffrey daha sağduyulu davranarak genç çiftin beklemesinin daha iyi olacağını düşündü. Kızsını kaybetmek istemiyordu ve talibinin kararlılığından kuşku duyabilirdi, ama o bile

Bu evliliğin, Harriet'ını görmeyi umduğundan daha iyi bir olacağını hissediyordu. Nişanı yasaklamayacaktı ama çok hoş olan adab-ı muşeret anlayışı, Lord Worth'un bilgisi ya da onayı olmadan yapılan herhangi bir teklifi dinlemeyi reddetmesine neden oluyordu.

Bu açıklama Peregrine'i hızlı adımlarla vasisinin gönderdi.

Ancak Worth'un

biraz anlaşılmazdı. Evine art arda yapılan üç arama onu bulmayı başaramadı ve her şeyi açıklayacak bir mektup yazmaya yönelik başarısız bir girişimin ardından Peregrine onu kulüplerinde arama fikrini ortaya attı.

Bu plan daha başarılı oldu. White's'ta Kont'un şehir dışına çıktığı ve Alfred'de altı aydır kulübe girmediği söylendikten sonra, sonunda

Watier's'de kakao oynarken onu yere serdi.

"Oh!" dedi Peregrine. "Demek buradasın! Bütün şehirde seni arıyordum!"

Kont ona belli belirsiz bir şaşkınlık ifadesiyle baktı ve kartlarını topladı. "Peki, beni bulduğunuza göre, oyun bitene kadar - isterseniz beni gözetim altında tutarak- oturabilir misiniz?" dedi.

"Özür dilerim, kesmek istemezdim!" dedi Peregrine. "Sadece White's'ta bana senin şehir dışında olduğunu söylediler. Alfred'i aradığımda aylardır oraya gitmediğinizi söylediler."

Lord Alvanley nazikçe, "Gelin ve bir el atın," dedi. "Sen Half-Read'de zamanını boşa harcamamalıydın, evlat. Duyduğuma göre orada on yedi piskopos varmış. Worth ve ben sekizinciden sonra vazgeçtik. White'lara gelince, Worth'un onlara her zaman şehir dışında olduğunu söylemeyi öğrettiğine inanıyorum. Yap Bize katılmak ister misiniz?"

Peregrine'in gururu okşandı, ona teşekkür etti ve yerine oturdu. Sir Henry Mildmay ile kızıl saçlı ve mavi gözlü bir beyefendi arasında

Lord Yarmouth. Masadaki bahisler son derece yüksekti ve çok geçmeden şansının tükendiğini fark etti. Bu Worth'un, üç aylık ödeneğinden geriye kalan az miktardaki borcunu ödemeyi reddedebileceğini pek düşünmediğinden, bu durum onu fazla rahatsız etmiyordu. O

Kayıplarını iyi bir şekilde karşıladı ve bankayı elinde tutan Worth'un kayıtsız bir yüz ifadesiyle kabul ettiği bir dizi I O Us'ı neşeyle yazdı.

Oyunu izlemeye gelen Bay Brummell kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi. Saat ilerlemişti. önemli ölçüde ilerledi ve masa

banka el değiştirdi. Bay Brummell, Earl'ü yanına alarak buzlu şampanya aramaya çıktı ve mırıldandı: "Senin masanda oynamak zorunda mı Julian? Gerçekten, iyi görünmüyor."

"Genç aptal," dedi Kont, duygusuzca.

Brummell, garsonun kendisine uzattığı tepsiden bir bardak alarak, "Sadece biraz ," dedi.

O sırada Bedford Dükü, Lord Frederick Bentinck ve Bay Skeffington'la birlikte geldi ve kısa süre sonra Bay Brummell' etrafında toplanan topluluğun çekirdeğini oluşturdular ve Peregrine ve kayıpları hakkında başka bir şey söylenmedi. Beau'nun yakın dostu olan Dük, önemli bir konuda onun fikrini almak istiyordu. "Şimdi George, söyle bana!" dedi ciddiyetle. "Terzimi değiştirdim, biliyorsun ve bu da yeni adamımın benim için dikiği palto. Ne diyorsun? mı? Kesimini beğendin mi?"

Bay Brummell şampanyasını yudumlamaya devam etti, ama bardağının kenarından düşünceli düşünceli lütfuna baktı Etrafındaki çember onun kararını ilgiyle bekliyordu. Dük endişeli bir şekilde kendini . Bay Brummell'in gözleri kayda değer bir süre ceketin çok parlak yaldızlı düğmelerine takıldı; hafif bir iç çekti ve Dük kızardı.

"İyi oturuyor; uzun kuyruklarını sevdim," dedi Lord Frederick. "Kim yaptı bunu Dük? Nugee mi?"

" dön," dedi Bay Brummell.

Dük itaatkâr bir tavırla döndü ve başını omzunun üzerinden kaldırarak bu durumun nasıl bir etki yarattığını görmek için durdu.

Beau'nun üzerinde giysi vardı. Bay Brummell tepeden tırnağa inceledi ve etrafında yavaşça yürüdü. Kuyrukların uzunluğunu inceledi ve dudaklarını büzdü.

omuzlardaki kesimi inceledi ve kaşlarını kaldırdı. Son olarak, yakalardan birini parmağının arasına aldı

ve dikkatlice yokladı. "Bedford," dedi ciddiyetle, "bu şeye palto mu diyorsun?"

Dük, yüzünde yarı dehşet, yarı eğlence dolu gülünç bir ifadeyle çevredekilerin kahkahalarını böldü. "Hayır, gerçekten, George, bu senin için çok kötü! Söz veriyorum, bunun için seni aramak için iyi bir fikrim var!"

Brummell, "Bana Bedford diyebilirsin, ama seni uyarıyorum, bu iş orada bitecek," diye cevap verdi. "En ufak bir niyetim yok Varlığımı böyle iğrenç bir şekilde son vermek."

"Hiç düello yaptın mı, Brummell?" diye sordu Bay Montagu, kabriole bir sandalyeye oturarak.

"Tanrı'ya şükür, hayır!" dedi Beau ürpererek. "Ama bir keresinde Chalk Farm'da bir olay yaşadım ve korkunç bir : önceki gecenin dehşetini hayatım boyunca unutamam!"

Worth gülümseyerek, "Hiç uyudun mu George?" diye sordu.

"Hiç, gözümü bile kırpmadım. Bu söz konusu bile olamazdı. Şafak benim için ölümün habercisiydi ama yine de onu neredeyse zevkle selamlıyordum. Ama ikinci kez merdivene adım atmam

Çünkü bana tüm korkunç ayrıntıları dikkatle açıklamaktan başka ne yapabilirdi ki? Böylece gecenin kaygılarından kurtulmuş olan azıcık -çok az- cesareti de yok etmiş ! Evden ayrıldık ve ne bir kaza, ne de bir talih

Buluşma yerine giderken yolda üzücü bir olay oldu, benim düşünceme göre çok erken, belirtilen saatten çeyrek saat önce vardık." Durakladı ve sanki hatırladıklarıyla baş edemeyecekmiş gibi gözlerini kapattı.

" et George, ne oldu?" diye sordu Dük, son derece eğlenmiş bir halde.

Bay Brummell gözlerini tekrar açtı ve şampanyayla kendini güçlendirdi. "Evet, Bedford, yerde kimse yoktu ve her dakika dehşet ve korku içinde bir yaş gibi geliyordu.

rakibimin yaklaşmasını bekledim. Sonunda komşu kilisenin saati O saat gelmişti. Artık kent yönüne bakıyorduk, ama düşmanımı göremiyorduk. Asker arkadaşım kibarca saatlerin değiştiğini ima etti; bu gerçeği çok iyi biliyordum ve onun bu sözlerini duyma zevkini bana bahsedebileceğini düşünüyordum: ama bir saniye her zaman 'lanet olası iyi huylu bir arkadaşır'! Sonraki çeyrek saat korkunç bir sessizlik içinde geçti. Hâlâ kimse görünmüyordu, ufukta bile. Arkadaşım ıslık çaldı ve ne yazık ki hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Yarım saat geçti, hâlâ kimse yoktu; üçüncü çeyrek; nihayet bir saat. Coldstream'deki , bu kez *gerçekten* arkadaşım olarak geldi ve bana, kulağıma gelen en tatlı vurgular olduğunu söyleyebilirim: 'Pekala George, sanırım gidebiliriz' dedi. "Sevgili dostum," diye cevap verdim, "sen de zihnimden bir yük aldı: *hemen* gidelim!"

Bu doruk noktasını karşılayan kahkaha çığlığı Aralarında Peregrine'in de bulunduğu birkaç kişi daha grubun yanına geldi ve koruyucusunun sözlerini duymak için tam zamanında yetişti: "Kana susamış rakibin senin başına *gelmeyen* kazayla mı karşılaştı George, yoksa onun ikincisi seninkinden daha mı az kararlıydı?"

"İnanmaya meyilliyim," diye cevap verdi Beau ciddiyetle, "o Zamanla beni çağırmakla ne kadar büyük bir sosyal ayıp işlediğini fark etti."

Peregrine insan kalabalığının arasından Worth'un yanına doğru ilerledi ve koluna dokundu. Kont biraz kaşlarını çatarak başını çevirdi. "Peki, Peregrine, ne oldu?"

Peregrine alçak bir sesle, "Gittiğini sanıyordum," dedi. "Seninle konuşmalıyım; bunun için geldiğimi biliyorsun."

"Sevgili oğlum, eğer istediğin buysa, Watier'de benimle özel olarak kalamazsın. Gelip beni görebilirsin. yarın sabah evde."

"Evet ama sen de orada olacak mısın?" diye itiraz etti Peregrine.

"Benim var

Evinize üç kez ve siz hiç evde yoksunuz. Şimdi seninle geri yürüyemez miyim?"

"Yarın evime uğrayabilirsiniz," diye tekrarladı Earl bıkkınlıkla.

"Bu arada siz de Mr.

Brummell."

Peregrine kızardı, özür diledi ve Lord Alvanley'in geldiği sırada aceleyle geri çekildi. Lord Alvanley'nin

Tombul yüzünde endişeli bir ifade vardı. Elini Worth'un omzuna koydu. "Julian, ben ne kadar aptal bir adamım!

Beni affet! Ama biliyor musunuz, çocuğa o kadar ters davrandınız ve o kadar rahatsız görünüyordu ki, ondan bize katılmasını istemek zorunda kaldım."

"Keşke iyi kalpli olmasaydınız!" dedi Kont. "I

Siz araya girdiğinizde onu oldukça başarılı bir şekilde küçümsemişti."

Alvanley, "Elbette, masaya dalmamalıydı," diye itiraf etti. "Ama sonuçta çok genç ve gördüğüm kadarıyla oldukça iyi bir çocuk."

"Kesinlikle," dedi Worth. "Sahip olduğunda daha da iyi olacak birkaç şarkı daha çalındı. George, bununla ."

Bay Brummell başını salladı. "Sevgili Worth, koğuşun için daha fazlasını yapmamı gerçekten bekleyemezsin. Neden, ben Bir keresinde White'dan buraya kadar kolumu ona vermiştim!"

"Ah, belki de bu onun açıklayabilir," dedi Worth. "Ona kendi kesiklerinden birini versen daha iyi olurdu."

"Ama onu modaya uydurmak için elimden geleni yapmamı istediğinizi sanıyordum," dedi Beau ağlamaklı bir sesle.

Peregrine, doğal bir sabırsızlıktan mı, yoksa koruyucusunu bir kez daha kaçırma korkusundan mı bilinmez, Cavendish'teydi.

Ertesi sabah saat on buçukta meydandaydı ve Lord Hazretlerinin giyinmekte olduğu haberini aldı. Bu nedenle, yarım saat boyunca salonda topuklarını tekmelemekten başka yapacak bir şeyi yoktu. gazeteye göz gezdirdi ve birazdan söyleyeceklerini sessizce prova etti.

Saat on birde uşak geri geldi ve Lord Hazretleri'nin kendisini kabul edeceğini bildirdi. Adamı takip etti. geniş merdivenlerden çıktı ve Kont'un yatak odasına götürüldü. Burası, bir duvarın tamamını kaplayan gölgelikli bir yatağın bulunduğu geniş bir daireydi. Son derece güzel bir yatak odasıydı.

İki bronz gryphon tarafından desteklenen ve kaideler üzerindeki bir çift daha küçük gryphon tarafından tutulan kıvırmalı ipek asmalar. Beşinci bir gryphon, kanatlarını uçuşa hazır bir şekilde açmış olarak gölgelikten sarkıyordu ve tüm asmalar Görünüşe göre pençelerine bağlıydı. Peregrine o kadar Bu yapının ihtişamından o kadar etkilendi ki, birkaç dakika boyunca sadece durup ona bakabildi.

Kont, maun bir soyunma masasının önünde oturuyordu. çekmecesini çekilmiş ve üst kısmı geriye itilerek ortadaki ayna ortaya çıkarılmış masa, ona kısa bir bakış attı ve tuvaletiyle ilgilenmeye devam etti.

Peregrine yatağı tüm ayrıntılarıyla inceledikten sonra etrafına bakınıp koruyucusunu aradı ve onu fark edince, giydiği brokar sabahlığın zarafeti karşısında gözlerini kırıştırdı ve lord hazretlerinin siyah saçlarının zarif düzensizliğini yakalayabilmeyi diledi. Bunlar, Peregrine'in hemen *au coup de vent* olduğunu fark ettiği bir tarzda fırçalanmıştı. Kendisi de sarı buklelerini aynı şekilde düzenlemek için yarım saatini harcamıştı ve sonunda bir melek tarzıyla yetinmek zorunda kaldı.

"Günaydın, Peregrine. Telefon etmek için çok erken bir saat seçmişsin," dedi Kont, "Beklemene gerek yok, Foster. Kal ve masanın üzerinde bulacağın paketi bana ver. Teşekkür ederim; Gidebilirsin."

Uşak Peregrine için bir sandalye koydu ve .
Peregrine oturdu ve adamın Kont için getirdiği kâğıtlara tedirginlikle baktı. En ufak bir endişesi yoktu. onları tanımakta güçlük çekti ve kaçırdı: "Bunlar benim Ben'im, değil mi?"

"Evet," dedi Kont. "Bunlar senin Ben ve Biz'in. Daha ileri gitmeden anlaşılmı mı?"

Peregrine gözlerini endişeyle o sakın profile dikti ve dudaklarını ıslattı. "İşin aslı, bunu yapabileceğimi sanmıyorum," diye itiraf etti. "Dün gece ne kadar kaybettüğimden tam olarak emin değilim ama-"

"Dört binden fazla değildir herhalde," dedi Kont. "Çok fazla değil, o kadar da büyük bir rakam değil. Sonuçta toplam, mi?" dedi Peregrine cesurca.

"Bu," dedi Kont, açık çekmecedan ince bir bıçak aldı ve onunla tırnaklarını kesmeye başladı, "büyük ölçüde servetinizin büyüklüğüne bağlı."

"Evet," diye onayladı Peregrine. "Çok doğru. Hatırı sayılır bir servetim var, değil mi?"

"Şu anda," diye yanıtladı Worth, "bağımsızlık diyebileceğim bir şeye sahipsiniz."

Peregrine memnuniyetsiz bir sesle, "Yani bana izin verdiğiniz kadarına sahibim," dedi.

"Bunu anladığınızı görmekten memnun oldum," dedi Worth. "Farkında olmadığınızdan korkmaya başlamıştım."

"Tabii ki biliyorum. Ama para orada, değil mi? Mesele sadece bana biraz avans vermek."

Kont bıçağı yere bıraktı ve ellerini dirseğinin dibinde duran su dolu kaseye koydu. Onları duruladıktan sonra ince bir peçetenin üzerinde dikkatlice kurulamaya başladı. "Ama size hiçbir vermeye niyetim yok," dedi.

Peregrine kaskatı kesildi. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Kont bir an için gözlerini kaldırdı ve soğuk bir ifadeyle gardiyanına baktı. "Aranızda kalsın, sen ve kız kardeşin bana hak edecek bir şey yaptığının farkında olmadığım bir anlam belirsizliği yüklüyorsunuz. Bu beni gerçekten eğlendirmiyor. I tam olarak ne söylediğimi kastediyorum."

"Ama onur borcumu ödemem için bana para vermeyi reddedemezsiniz!" dedi Peregrine öfkeyle.

"Yapamaz mıyım?" dedi Kont. "Yapabileceğimi sanıyordum."

"Damme, ben böyle bir şey duymadım! Borçlarımı ödemeliyim!"

"Doğal olarak," diye kabul etti Kont.

"Peki, keseyi açmazsan nasıl yapabilirim- İpler mi?" diye sordu Peregrine, "Ceplerimin bir sonraki çeyreğe kadar dolu olduğunu biliyor olmalısınız!"

"Bilmiyordum ama buna inanmak çok da zor değil. Tüm sempatimi kazandınız."

"Sempati! Bunun bana ne faydası var?" diye bağırdı Peregrine, epeyce incinmiş bir halde.

"Korkarım bunun size faydası yok," dedi Worth. "Konuyu biraz saptırıyoruz, değil mi? Bana dört bin sterlinden fazla borcunuz var - eğer bize verdiklerime bakarsanız tam miktarı kendiniz de öğrenebilirsiniz - ve bana ne zaman ödeme yapmayı düşündüğünüzü bilmek istiyorum."

"Sen benim vasimsin!" dedi Peregrine öfkeyle. "Tüm servetimin kontrolü sende!"

Kont bakımlı bir elini kaldırdı. "Oh, hayır, Peregrine! Vasiniz olarak beni bu tartışmanın tutmalısınız, lütfen. Senin vasin olarak Servetinizi elinizden yardımcı olmak gibi bir niyetim olmadığını zaten belirtmiştim. Alacaklınız olarak sadece bu senetleri ne zaman itfa edeceğinizi bilmek istiyorum."

Bu sırada Peregrine kendini çok gevşek hissediyordu, ama çenesini dik tuttu ve olabildiğince düzgün bir sesle şöyle dedi "Bu durumda, efendim, sizden gelecek çeyrek güne kadar bekleme nezaketini göstermenizi rica etmek zorundayım. Sana olan borcumun tamamını değil ama büyük bir kısmını ödeyebilirim."

Kont bir kez daha ona öyle bir baktı ki, talihsiz Peregrine kendini çok küçük, sıcak ve rahatsız hissetti. "Belki de vasin olarak sana, şeref borçlarını bir an önce ödemenin adet olduğunu söylemeliydim," dedi nazikçe.

Peregrine kızardı, ellerini dizlerinde kavuşturdu ve mırıldandı: "Biliyorum."

"Aksi takdirde," dedi Kont, kravatının kıvrımlarından birini özenle düzelterek, "kendinizi kulüplerinizden istifa etmek zorunda bulabilirsiniz."

Peregrine aniden ayağa kalktı. "Parayı yarın sabaha alacaksınız Lord Worth," dedi sesi titreyerek. "Bilseydim - nasıl bir tavır takınacağınızı tahmin etseydim Sizi aramadan önce ödemeyi ayarlamış olmam gerektiğini varsaymayı tercih ediyorum."

"Sana bir şeyi açıkça söyleyeyim -bir kez daha senin koruyucun olarak konuşuyorum, Peregrine. Önümüzdeki iki yıl boyunca arkadaşlarım Howard ve Gibbs'i ya da başka bir tefeciye ziyaret ettiğin zaman, reşit olana kadar Yorkshire'a döneceksin."

Ağzı bembeyaz kesilen Peregrine, Kont'a baktı ve uyuşuk bir sesle şöyle dedi "Ne yapacağım ben? Ne yapabilirim ki?"

Kont sandalyeyi işaret etti. "."

Peregrine itaat etti ve gözlerini endişeyle koruyucusunun yüzüne oturdu.

"Söylediklerimde ciddi olduğumu anladınız mı? Ne oyun borçlarınız için size para vereceğim ne de Yahudilere gitmenize izin vereceğim."

"Evet, anlıyorum," dedi zavallı Peregrine, kendisine ne olacağını merak ederek.

"Pekâlâ o zaman," dedi Worth ve küçük kâğıt demetini alıp kez yırttıktan sonra tuvalet masasının altındaki çöp sepetine attı.

Peregrine'in bu beklenmedik hareket karşısında hissettiği ilk duygu şaşırtıcı bir rahatlama oldu. Bir nefes verdi ve rengi geri geldi. Sonra hızla ayağa kalktı ve elini sepetin içine soktu.

"Hayır!" dedi sarsakça. "Ben oynamam ve ödemem, efendim! Eğer bana ne para verirsiniz ne de Kendi elde etmeme izin verin, notlarımı reşit olana kadar saklayın, lütfen!"

Kont'un eli bileğinin üzerine kapandı ve ince parmaklarının kavrayışı Peregrine'in irkilmesine neden oldu. "Bırak düşünler," dedi sessizce.

Yırtık notları yakalamış olan Peregrine, onları hapsedilmiş eliyle tutmaya devam etti. "Vermeyeceğim! Parayı adil bir oyun sırasında kaybettim ve kendimi size karşı böyle bir yükümlülük altına sokmayı tercih etmiyorum! Çok iyisiniz -son derece naziksınız, eminim- ama bunu kabul etmektense bütün servetimi kaybetmeyi tercih ederim. ne cömertlik!"

"Bırakın düşünler," diye tekrarladı Kont. "Ve övünme Notları yok etmekle size karşı nazik olmaya çalıştığımı kendinize itiraf edin. Kendi koğuşundan dört bin sterlinden fazla para kazanmış bir adam olarak görünmeyi tercih etmiyorum."

Peregrine suratını astı: "Bunun ne anlama anlamıyorum."

"O halde çok kalın kafalı olmalısınız," diye karşılık verdi Kont. "Sizi uyarmalıyım ki, sabrım hiçbir şekilde tükenmez. o notları!" Konuşurken daha da sıktı. Peregrine nefesini sertçe içine çekti ve

buruşmuş kağıtların sepete geri düşmesine izin verdi. Worth onu . "Bana söylemek istediğın şey neydi?" diye sordu sakince.

Peregrine pencereye doğru döndü ve gözlerini dikip baktı Bir eli perdenin püskülüyle kıpırdanırken, körlemesine dışarı çıktı. Bütün duruşu güçlü bir üzüntü duygusu altında olduğunu gösteriyordu. Kont oturdu ve gözlerinde hafif bir gülümsemeyle onu izledi. Bir sonra, Peregrine hâlâ kendisiyle mücadele ediyor gibi görüldüğü için ayağa kalktı ve sabahlığını çıkarıp yatağın üzerine attı. Paltosunu almak için yürüdü ve giydi. Dikkatlice ayarladıktan sonra, parlayan Hessian'larından bir toz zerresini silkeledi ve Uzun aynada görünüşünü eleştirel bir gözle sonra tuvalet masasından bir Sevres enfiye kutusu aldı ve şöyle dedi: "Gelin! Bu konuşmayı aşağıda bitirelim."

Peregrine isteksizce döndü. "Lord Worth!" diye başladı uzun bir nefes alarak.

"Evet, aşağı indiğimizde," dedi Kont kapıyı açarak.

Peregrine sert bir selam verdi ve onun önden gitmesi için geride durdu.

Kont ağır ağır merdivenlerden indi ve salonun arkasındaki hoş kütüphaneye doğru ilerledi. Kâhya, içinde kadehler ve sürahi bulunan bir tepsiyi masanın üzerine koyuyordu. Kâhya bunları kendi zevkine göre ayarladı ve kapıyı arkasından kapatarak geri çekildi.

Kont sürahiyi aldı ve iki kadeh şarap doldurdu. Bir tanesini Peregrine'e uzattı. "Madeira, ama tercih ederseniz size şeri de sunabilirim," dedi.

Peregrine, lord hazretlerinin soğuk yüz ifadesini taklit ettiğini umduğu bir ifadeyle, "Teşekkür , benim için bir şey yok," dedi. haysiyet.

Görünüşe göre öyle değildi. "Aptal olma, Peregrine," dedi Worth. Peregrine bir an ona baktı ve sonra bakışlarını indirerek mırıltılı bir teşekkürle bardağı aldı ve yerine oturdu.

Kont kulaklıklılı derin bir sandalyeye doğru ilerledi. "Peki şimdi ne var?" diye sordu. "Önemli bir mesele olduğunu tahmin ediyorum, çünkü bütün şehirde beni aramanıza neden oldu."

Gardiyanının sesi bir kez olsun her zamanki gibi Peregrine, bu işten hiç bahsetmeden çekip gitmeye karar vermişti.

onu getirdi, fikrini değiştirdi, Kont'a hızlı ve utangaç bir bakış fırlattı ve ağzından kaçırıldı: "Sizinle çok hassas bir konu hakkında konuşmak istiyorum. Aslında, evlilik!" Yarısını yuttu kadehindeki şarabı içti ve Kont'a bu kez meydan okumayla karışık bir bakış daha attı.

Ancak Worth sadece kaşlarını kaldırdı. "Kimin evliliği?" diye sordu.

"Benim!" dedi Peregrine.

"Gerçekten de öyle!" Worth şarap kadehinin sapını parmağıyla başparmağı arasında çevirerek, boş boş şarabın üzerindeki ışığı izledi. "Biraz ani oldu gibi. Hanımefendi kim?"

Başlangıçta kendisini dinlemeyi reddetmeye oldukça hazır olan Peregrine, haberi bu şekilde sakın karşılayınca cesaretlendi ve sandalyesinde öne doğru oturdu. "Onu tanımadığınızı sanıyorum, efendim, ama sanırım ailesini tanıyorsunuzdur, en azından şöhretinden."

Kont kadehini dudaklarına götürmek üzereydi ama tekrar indirdi. "Ailesi var o zaman?" diye sordu, sesinde bir şaşkınlık ifadesi vardı.

Peregrine bakakaldı. "Tabii ki ailesi var! Aklından ne geçiyor olabilir?"

"Belli ki bambaşka bir şey," diye mırıldandı Lord Hazretleri. "Ama devam edin: Bana şöhretleriyle tanıdık gelen bu ebeveynler kim?"

"Sör Geoffrey ve Leydi Fairford," dedi Peregrine, bu açıklamanın nasıl karşılanacağını merakla bekliyordu. "Sör Geoffrey Brook'ların bir üyesi sanırım. Albemarle Sokağı'nda oturuyorlar ve St. Albans yakınlarında bir evleri var. Kendisi Parlamento Üyesi."

"Çok saygıdeğer görünüyorlar," dedi Worth. "Kendine bir kadeh şarap daha doldur ve bana ne kadar zamandır bu aileyi tanıyorum."

"Oh, tam bir ay!" Peregrine ona güvence vererek ayağa kalktı ve masaya gitti.

Kont ciddiyetle, "Bu kesinlikle bir dönem," dedi.

"Ah, evet," dedi Peregrine, "daha dün aÇık oldum diye korkmanıza gerek yok. Bu konuda aklımdan oldukça eminim. Bir ay bunun için yeterince uzun bir süre."

"Ya da bir gün, ya da bir saat," dedi Earl düşünceli bir sesle.

"Doğrusunu söylemek gerekirse," diye itiraf etti Peregrine kızarak, "Bayan Fairford'u gördüğüm anda emindim, ama bekledim, çünkü sadece kesik bir şey söyleyeceğinizi biliyordum.

- " Biraz şaşkınlıkla sözünü kesti. "Yani-"

"Kesici bir şey," diye ekledi Kont. "Muhtemelen haklıydınız."

Peregrine savunmacı bir tavırla, "Sanırım beni dinlemezsiniz," dedi. "Ama şimdi durumun son derece ciddi olduğunu anlamış olmalısınız. Yalnız, reşit için Sör Geoffrey, senin rızan alınmadan hiçbir şeyin karara bağlanamayacağını düşünüyor."

"Çok uygun," diye yorumladı Kont.

"Sir Geoffrey bunu kabul etmekte hiç tereddüt etmeyecektir, eğer siz

buna karşı değilsiniz," diye ısrar etti Peregrine. "Leydi Fairford da

tüm şikayet. *Buna* bir itirazım yok."

Kont ona biraz küçümseyici ama kaba olmayan bir bakış fırlattı. "Öyle bir şey olsaydı beni çok şaşırtırdı," dedi.

"Peki, Bayan Fairford'a hitap etmek için izninizi alabilir miyim?" diye sordu Peregrine. "Ne de olsa sizin için şey ifade etmiyor!"

Kont buna hemen cevap vermedi. Bir süre esrarengiz bir şekilde koğuş arkadaşına baktıktan sonra enfiye kutusunu açtı ve düşünceli bir şekilde bir tutam aldı.

Peregrine odanın içinde kıpırdanıp ve sonunda patladı: "Dur bakalım, neden itiraz ediyorsun?"

"İtiraz ettiğimin farkında değildim," dedi Worth. "Aslında, altı ay sonra da aynı fikirde olursanız, buna seve seve rıza göstereceğimden hiç kuşum yok."

Peregrine dehşete kapılarak, "Altı ay!" diye söylendi.

"Bayan Fairford'la hemen evlenmeyi mi düşünüyordunuz?" diye sordu Worth.

"Hayır, ama biz en azından bir önce nişanlanmayı umuyorduk."

"Elbette. Neden olmasın?" dedi Kont.

Peregrine neşelendi. "Bu da bir şeydir ama evlenmek için o kadar beklememize gerek olduğunu sanmıyorum. Üç aylığına nişanlanmış olsaydık, mesela-"

"Altı ayın sonunda," dedi Worth, "evlilik hakkında konuşacağız. Bugün havamda değilim."

Peregrine tatmin olmamıştı, ama daha kötüsünü beklediği için iyi bir nezaketle kabul etti ve sadece nişanın resmen ilan edilip edilemeyeceğini sordu.

"Çok az fark yaratabilir," dedi Kont.

Olaya olan ilgisini hızla kaybediyor gibiydi. "Bu konuda nasıl isterseniz öyle yapın: müstakbel kayınvalideniz

Şüphesiz tüm tanıdıklarını bundan haberdar edecektir, o yüzden istediğiniz kadar resmi olun."

"Leydi Fairford," dedi Peregrine sert bir sesle, "çok üstün bir kadındır, efendim, bu tür şeylerin çok üstündedir."

"Eğer kızına yılda on iki bin sterlinlik bir malikâne ile koca bulmaya çalışmıyorsa, o eşsiz bir kadındır," dedi Kont belli bir sertlikle.

Bölüm IX

Nişan, gazetenin sütunlarında duyuruldu.

Morning Post ve bunun en ani etkisi Amiral Taverner'i kolunun altında gazetenin bir kopyası ve yüzünde güçlü bir öfke ifadesiyle Brook Street'e getirmek oldu. Nezaket göstermekte hiç vakit kaybetmedi, hatta

Bayan Scattergood'un varlığı onun fikrini açıklamasını engelleyecek güce sahipti. Peregrine'in geleceğini böylesine berbat hale getirmesine neden olan şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyordu.

"Bayan Harriet Fairford!" dedi. "Bayan Harriet Fairford kim? Okuduğumda bunun mümkün olmadığını düşünmüştüm. 'olun,' dedim (çünkü Bernard da yanımdaydı), 'Emin olun hepsi lanet bir uğultu! "Delikanlı gördüğü ilk güzel yüze kendini kaptırmaz. Ama konuşmuyorsun; hiçbir şey söylemiyorsun! Doğru mu o zaman?"

Bayan Taverner oturması için ona yalvardı. "Evet, efendim, bu tamamen doğru."

Amiral nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

Yemin eder gibi bir ses çıkardı ve kâğıdı buruşturup odanın bir köşesine fırlattı. "Bu konuşmak anlamına gelmiyor!" dedi. "Hiç bu kadar kötü yönetilen bir iş oldu mu? Bana bak, çocuk daha on dokuzunda bile değil! O kadar da onun yaşında evlenmek. Ruhum üzerine, merak ediyorum Değer! Ama bunun onun bilgisi dışında yapıldığını söyleyebilirim?"

Bayan Taverner, amcasının gözlerindeki umut ışıltısını, nişanın Kont'un tam rızasıyla ilan edildiğini sessizce söyleyerek kovmak zorunda kaldı.

Amiral buna inanmakta güçlük çekiyor gibiydi. O Bunun üzerine haykırdı, kendini kutsadı ve bunu anlayamadığını söyleyerek bitirdi. "Worth'un elinde şeytani ve derin bir oyun var!" dedi. "Keşke ne olabileceğini bilseydim! Yirmi yaşından önce evlenmiş! Ay, bu şeytana pabucunu ters giydirmek anlamına gelir!"

Bayan Scattergood, hiçbir zaman Amiral'in tarafını tutmamıştı, bunun üzerine ağ kutusunu kapattı ve kararlı bir sitem tonuyla şöyle dedi "Ne demek istediğinizi anlamadığıma eminim, efendim. Lütfen, kuzenim nasıl bir oyun oynuyor olabilir? Vahşiliğe meyilli genç bir adamın Bayan Fairford gibi saygın bir kadınla nişanlanmasının kötü bir şey olmadığını söyleyebilirim. Bu onu dengede tutacaktır ve kendi adıma Bayan Fairford'un ona çekici bir eş olacağından en ufak bir şüphem yok."

Amiral kendini toparladı. "Kötü niyetli! Oh, hayır, hiçbir şey demek istemiyorum! O adamla akraba olduğunuzu unutmuşum. Ama Perry servetini değersiz bir baronetin kızı için harcıyor! Bu acınacak bir iş. Gerçekten!"

Belli ki çok sinirlenmişti ve Bayan Taverner, Onun kızgınlığının ardındaki gerçek nedeni tahmin etmesi gerektiği gibi, kendisini bu kadar açık bir şekilde ortaya koyduğunu görmekten sadece üzüntü duyabilirdi. Adamın başka ne söylemiş olabileceğini bilmesine imkân yoktu, çünkü uşak başka bir ziyaretçiyi anons etmek için kapıyı açtığında konuşma yarıda kesilmek zorunda kalmıştı.

Bu ikinci ziyaretçi Clarence Dükü'nden başkası değildi; güler yüzlü bir gülümsemeyle içeri girdi ve her iki hanımefendiyi de blöf yaparak selamladı.

Bayan Taverner, amcası onunla otururken onun gelmesine üzülmüştü ama Amiral'in Kraliyet ailesi tarafından karşılaşıldığında davranışlar belirgin bir

değişti. Eğer değişmezse, kırmızı yüzü ve kan çanağına dönmüş gözleri, çok itibarlı bir görünüm sergiliyor. En azından Dük'ün ziyareti sırasında yeğenini utandıracak hiçbir şey söylemedi. Dük'ün nezaketi Bayan Taverner'in zihnindeki hoş tonu tatmin edemeyecek kadar yaltakaydı, ama Dük hiçbir şeyi yadırgamıyor , öyle ki Bayan Taverner onun bu tür dalkavuklukları yadırgamayacak kadar alışkın olduğunu düşündü. Dük sadece yarım saat kaldı, ama Bayan Taverner'a karşı gizlemeye hiç çalışmadığı tarafgirliği Amiral'in dikkatinden kaçtı. Dük selamını verip uzaklaşır uzaklaşmaz Amiral şöyle dedi: "Sen Clarence'la aranızın çok iyi olduğunu söyle, sevgili yeğenim. Bu gerçekten yüksekten uçmak! Ama çok hasta olacaksın-onun ilgisini teşvik etmek için tavsiye edilir, biliyorsun. Rengini değiştirebilirsin ama onun seni onun nesnesi. Ama bu konuda umutlanacak şey yok. Bu morganatik evlilikler sana göre değil. Daha kötüsu olamazdı! Bayan Fitz-Herbert'i düşünün, Golders Green'de yaşamaya gitti! O zavallıyı düşün. Sussex Roma'da evlendi, senden daha iyi bir soydan geliyordu, canım, ama evlilik feshedildi ve şu anda nerede olduğunu bilmiyorum, iki çocuğu ve bir dilenci ödeneği, tamamen atılmış!"

Bayan Taverner soğuk bir tavırla, "Uyarınız oldukça gereksiz, efendim," dedi. "Clarence Dükü beni istese bile onunla evlenmek gibi bir niyetim yok -ki böyle bir şeyi hiç beklemiyorum."

Amiral belli ki yeterince konuştuğunu hissetmişti. Özür diledi ve hemen oradan ayrıldı.

"Şey, aşkım," dedi Bayan Scattergood, "bir akrabanıza karşı sert olmak istemem, ama Amiral'in pek de öyle olduğunu düşünmediğimi söylemeliyim."

"Biliyorum," diye yanıtladı Bayan Taverner.

"Benim için oldukça açık ki, o Perry ile unvanı arasında bir kreş dolusu şişman çocuk duruyordu. Beni affetmelisin canım ama nasıl kaldığını tam olarak bilmiyor."

Judith, "Perry yerine geçecek bir oğul bulamadan ölürse unvan amcama kalacak, ayrıca mirasın bir kısmı da -sadece bir kısmı, o da çok az bir miktar- bana kalacak," diye cevap verdi.

"Servetin büyük bölümünü miras alacak olan benim."

"Anlıyorum," dedi Bayan Scattergood düşünceli bir ifadeyle. Başka bir şey söylemek üzereymiş görünüyordu, ama Fikrini değiştirerek, sadece onların arabasıyla Bond Sokağı'ndaki bir dükkâna gitti ve orada özellikle güzel bir kızla eşleşebileceğini düşündü. pamuk ağ.

Hookham'ın Kütüphanesi'nde değiştirmesi gereken bir kitabı olan Bayan Taverner oldukça hoş karşıladı ve kısa bir süre içinde her ikisi de

Bayanlar açık bir binerek yola koyuldular; gün (Kasım ayı olmasına rağmen) o kadar ılımandı ki, Mrs.

Scattergood ciğerlerinin iltihaplanmasından ya da cildinin zarar görmesinden korkmuyordu.

Saat ikiyi biraz geçe Bond Sokağı'na vardılar ve her zamanki gibi o saatte sokağı at arabaları ve akıllı bir topluluk. Stephen's Hotel'in önünde birkaç tilki arabası ve eyer atı bekliyordu ve Bayan Taverner'in arabası Jackson's Boxing Saloon'un kapısından geçerken kardeşinin Bay Fitzjohn'un kolunda içeri girdiğini gördü. Ona el salladı, ama durmadı ve araba hareket etti. Bir tuhafiyeci dükkânının önünde Bayan Scattergood'u indirdi ve kütüphaneye doğru yola koyuldu.

Tales of Fashionable Life'ı henüz teslim etmişti ve yeni çıkan dergilerden birinin ciltlerine göz gezdiriyordu.

Kolunda bir dokunuş hissettiğinde ve kuzenini dirseğinde bulmak için döndüğünde yayınlar.

Limon çocuk eldivenli elini ona uzattı. "Nasılsınız? Sanırım Hookham'da herkesle tanışacağıma eminim, yakında ya da geç. , bu romanı okudun mu? Raftan rastgele seçtim. Kimin yazdığını bilmiyorum, ama sevgili kuzenim, okuduğum yeri oku.

tamamen kazara açtı!"

Onun omzunun üzerinden baktı. Parmağıyla bir satırı işaret etti. Okurken gülümseyerek onu izledi, kelimelerin onun üzerinde nasıl bir etki yaratacağını görmek için.

"Buna sevindim. Çok centilmen bir adama benziyor; ve sanırım, Elinor, seni tebrik edebilirim.

"Ben, kardeşim! Ne demek istiyorsun?"

"Senden hoşlanıyor. Onu dikkatle izledim ve buna ikna oldum. Servetinin miktarı nedir?"

"Sanırım yılda yaklaşık iki bin."

"Yılda iki bin mi?" dedi ve sonra coşkulu bir cömertlikle ekledi: "Elinor, senin iyiliğin için bunun iki katı olmasını bütün kalbimle isterdim."

Bir kahkaha, Bayan Taverner'in bu pasajın kuzenini tam da onun düşündüğü gibi etkilediğinden emin olmasını sağladı. Dedi ki cildi: "Bunu yazanın çok canlı bir zihni olmalı. Bu kitabı almaya kararlıyım. Hepsi sıradan insanlar hakkında yazılmış gibi görünüyor ve biliyor musunuz, Sicilyalılardan ve İtalyan Kontlarından oldukça sıkıldım.

çok garip bir şekilde. *Sense and Sensibility! Gece Yarısı Çanları* ve *Korkunç Gizemler*'den sonra hoş bir tınısı var, öyle değil mi?"

"Kuşkusuz. Sanırım henüz yoluma çıkmadı, ama hakkında iyi rapor vererseniz kesinlikle tavsiye edeceğim. Yürüyor musunuz? Size eşlik edebilir miyim?"

"Arabam dışarıda bekliyor. Bayan Scattergood için Jones'a uğramam gerekiyor. Bana eşlik etmenizi dilerim."

Onu arabaya bindirdikten sonra yanına oturdu ve ciddi bir bakışla şöyle dedi: "Sanırım babam bu sabah sizi ziyarete geldi.
sabah."

Başını öne eğdi. "Evet, amcam bir saat kadar bizimle kaldı."

"Yaptığı işi tahmin edebiliyorum. Bunun için üzgünüm."

"Buna gerek yok. Perry'nin evliliği düşünmek için çok genç olduğunu düşünüyor ve ben de kısmen ona katılıyorum."

"Perry'nin dostlarının hepsi bu gerçeği hissediyor olmalı. Ne yazık. Dünyayı çok az gördü ve on dokuz yaşında, bilirsiniz, insanın zevki sabit değildir. Babam hiçbir zaman erken evliliklere inanan biriyim. Ama yine de bir sonuç ."

Judith kararlı bir tavırla, "Ben öyle düşünmüyorum," dedi. "Perry genç,

Ama o kendi fikrini bilir ve bir kez karar verdikten sonra genellikle onu değiştirmek mümkün olmaz. Aramızdaki bağın derin olduğuna inanıyorum; kesinlikle karşılıklı. Ve biliyorsunuz, bu kadar kısa sürede yapılan bir nişandan ne kadar pişman olursam olayım, bozulduğunu görmek istemem."

O da onayladı. "Bu çok kötü olurdu. Ona sadece mutluluklar dileyebiliriz. Bayan Fairford'u tanımıyorum. Hoşlanıyorsun onu?"

Judith, "Çok sevimli, iyi bir kız," diye karşılık verdi.

"Buna sevindim. Sanırım düğün uzun süre ertelenmeyecek?"

"Tam olarak emin değilim. Lord Worth altı aydan söz etti ama Perry daha erken bir tarihte gerçekleşmesi için onu ikna edebilmeyi umuyor. Bunu nasıl başaracağını bilmiyorum."

"Lord Worth'un bunu ertelemenin yollarını bulma olasılığının daha yüksek olduğunu düşünüyorum."

Kadın ona sorgulayan bir bakış fırlattı. Adam başını salladı. "Göreceğiz ama ben biraz endişeliyim. Ben Worth'un bu evliliğe rıza göstermesini anlıyorum. Ama onu yanlış değerlendirmiş olabilirim."

Araba tuhafiyecinin önünde durdu ve Mrs. Dükkandan çıkan Scattergood, Judith'in Konuyu daha fazla uzatmadı. Kuzeni Bayan Scattergood'un arabaya binmesine yardım etmek için aşağı indi. Reddetti Tekrar bindi; civarda yapması gereken bir iş vardı; onu kaldırımında bıraktılar ve yavaşça caddede ilerlediler. Jackson'ın evinin karşısına geldiklerinde yine bir trafik sıkışıklığı yüzünden arabacı atlarını durdurmak kaldı. ilerlerken iki beyefendi salondan çıktı ve bir an için kaldırımında, barouche'un hemen yanında durdular. Biri Worth Kontu, diğeri ise York Dükü'nün yakın arkadaşı olan ve Bayan Taverner'in çok az tanıdığı Albay Armstrong'du. Her ikisi de Beyler onu selamladılar; Albay Armstrong caddeden uzaklaştı ve Worth arabaya doğru bir adım attı.

"Evet, koğuşum?" dedi. "Nasılsın kuzen?"

"Bizim mı gidiyorsunuz?" diye sordu Bayan Scattergood. "Sizi yukarı çıkarabilir miyiz?"

"sokağın dibine kadar," diye yanıtladı arabaya binerken.

Bayan Taverner bir değirmencinin vitrinine bakıyordu. Yolun karşı tarafında, turuncu leopar benekleriyle kabartılmış sarı saten bir boneye hayranlıkla bakıyordu, Ama Bayan Scattergood'un bir sonraki sözleriyle başını çevirdi ve söylenenlere isteksizce kulak verdi.

Bayan Scattergood, "Sana rastladığım için son derece memnunum, Julian," dedi. "Üç gündür sana Perry'yi neye bağlamak üzere olduğunu sormak istiyordum.

kendini bu şekilde yetiştirdi. Söyleyecek bir sözüm yok. Bayan Fairford'a karşı: Eminim son derece sevimli, hoş bir kızdır! Ama kendisi için çok daha iyisini yapabileceğini biliyorsun. Nasıl oldu da böyle bir şeye rıza gösterdiniz? hazır mısın?"

Tembelce konuştu: "Alışılmadık derecede iyi bir ruh halinde olmalıyım, sanırım. Kibriti beğenmedin mi?"

"Saygıdeğer ama parlak değil ve söylemeliyim ki Worth, bence Perry çok genç."

Adam cevap vermedi. Bayan Taverner gözlerini onun yüzüne dikti. "Onun evlenmesine izin vermenin akıllıca olduğunu düşünüyor musunuz?" diye sordu.

Worth, "Sanırım henüz evlenmedi, Bayan Taverner," diye cevap verdi.

Araba ilerlemeye başladı. Judith şöyle dedi: "Kamuoyuna bu kadar açıklandığına göre, artık bir karara varılmış olmalı. şey."

"Oh, olmaz," dedi Worth. "Bunu engelleyecek bir düzine şey olabilir."

"Onurlu bir şekilde bir nişandan geri dönemez."

"Doğru, ama uygun görürsem onu bundan vazgeçirebilirim," dedi Kont.

Bayan Taverner sert bir tavırla, "Madem bu nişandan hoşlanmıyorsunuz, neden onun bu nişana girmesine izin verdiniz?" diye sordu.

"Çünkü onun Bayan Fairford'u kaçırmaya ikna ettiğini görmek için en ufak bir arzum yoktu," diye cevap verdi Worth.

Kaşlarını çattı. "Anladığım kadarıyla onun evlendiğini görmek ?"

"Hiç de değil. Neden yapayım ki?" Arabacıya dönerek köşede indirilmesini rica etti. Arabacı

Araba Piccadilly'ye döndü ve durdu. İndi, ve eli kapının üzerinde bir an durdu. Yüzü

Bayan Taverner'a bakarken yumuşadı, ama sadece şöyle dedi: "İnanın bana, işlerinizi gayet iyi ediyorum. Buradan nereye gideceksiniz? Arabacınızı yönlendireyim mi?"

Bayan Scattergood, "Nehrin karşısındaki yeni köprüye bakmaya gidiyoruz," dedi. "Ama o biliyor. Şey, ben Sizinle tanıştığımıza memnun oldum ve hiç şüphem yok ki söylediklerinde. White's'a gidiyorsunuz sanırım? Eminim siz beyler günü geçirecek kulüpler olmasaydı ne yapardınız bilmiyorum!"

Bu gözlemine cevap vermedi, sadece eğildi ve geri çekildi.

Araba hareket ederken Bayan Scattergood, "Evet, aşkım," dedi. "Ne dersiniz deyin, ama Bay Brummell dışında şehirde Worth kadar iyi giyinen kimse yok! Öyle bir moda havası var ki! Yüzünüzü onun çizmelerinde de aynada gördüğünüz gibi görebileceğinize inanıyorum."

"Hiçbir zaman Lord Worth'un

"Bayan Taverner kayıtsızca cevap verdi. "Beni şaşırtan tek şey onun boks maçından çıktığını görmek. salon."

Bayan Scattergood özür dileyerek, "Ah, canım, herhalde Albay Armstrong'a eşlik etmeye gitmiştir," dedi.

"Büyük olasılıkla," diye onayladı Judith, küçümseyici bir gülümsemeyle.

Worth çıkmak üzereyken salona giren Peregrine de şaşırmıştı. Lord hazretlerinin idman belliydi, çünkü soyunma odasından yeni çıkmıştı ve Bay Jackson'la birkaç kelime konuşmak için kapıda duraklamıştı.

Salonun diğer ucunda Peregrine'i gördü, ona başıyla selam verdi ve şöyle dedi: "Koğuşumun durumu nasıl, Jackson?"

Jackson omzunun üzerinden baktı. "Sör Peregrine Taverner, lordum? Her zaman liderliği ele almaya hazır, ama bazen de göz göre göre dışarıda kalıyor.

İyi bir dip ama yeterli bilim yok. Onu bir ya da iki rauntta görmek ister misin?"

"Tanrı korusun!" dedi Worth. "Bunu çok iyi hayal edebiliyorum. Söyle bana,

Jackson, gelecek vaat eden bir gence elini uzatabilir misin? Ringde değil de dışarıda biraz para kazanmaktan memnun olacak bir ağır sıklet?"

Jackson ona merakla baktı. "Cribb gençlerin çoğunu tanıyor lordum. Beş gine için için minnettar olan gençler, öyle mi?" Worth başını salladı. Jackson, "Onlardan çok sayıda bulunabilir," dedi. "Bunu biliyorsunuz lordum. Ama bir tanesine ihtiyacınız var mı?"

Kont eldivenleriyle umursamazca oynarken, "Şimdi aklıma geldi," dedi. "Cribb'i göreceğim." Albay Armstrong soyunma odasından çıkarken arkasını döndü. "Hazır mısın Armstrong?"

"Sanırım öyleyim," diye yanıtladı Albay, çok ateşli görünüyordu. "Üzerimden kilolarca ter döktüğüne yemin edebilirim, Jackson. İkiniz de nasıl bu kadar havalı görünmeyi başarıyorsunuz bilmiyorum."

Eski şampiyon gülümsedi. "Lord Hazretleri bugün bunu çok kolay kabul ediyordu."

"Ne, dövüşmekten utanıyor musun?" dedi Albay, gözleri parlayarak.

"Hayır, utanmıyorum; sadece önemsiz bir şey," dedi Jackson.

"Ama bana daha düzenli gelmelisiniz, Albay. Körükler Üç dakika sonra seninle barışacağım ve o dalmalarından hoşlanmıyorum."

"Seni yüzüstü bırakmaya çalışıyorum, Jackson," diye sırtı Albay.

Jackson başını sallayarak, "Bunu böyle yapmayacaksınız, efendim," dedi. "İzin verirseniz beyler, gidip Bay Fitzjohn'u genç adamlarımdan biriyle küçük bir tekli çubuğa "

"Oh, , biz de tam , " dedi Armstrong. "Geliyor musun Worth?"

"Evet, geliyorum," diye yanıtladı Kont. Jackson'a baktı.

"Gözetimim için elinden geleni yap. Jackson, bu arada diğer konuda da sağduyuna güvenebileceğime eminim."

"Bundan her zaman emin olabilirsiniz lordum."

Kont başıyla onayladı ve arkadaşıyla birlikte dışarı çıktı. Bay Jackson dikkatini yeni gelenlere çevirdi ve Bay Jackson'la eşleşti.

Fitzjohn eğitmenlerinden biriyle teke tek dövüştü ve beline kadar soyulmuş olan Peregrine'in vuruşunu eleştirel bir tavırla izledi

bir yumruk topunda. Kısa bir süre sonra hevesli genç adamlar bir antrenman maçı yaptı, Bay Fitzjohn'a bir sıra verdi ve sakinleşmeleri için ikisini de kovdu.

Bay Fitzjohn, ", neden gardının üzerinden iyi bir tane atamıyorum?" diye nefes nefese kaldı. "Yeterince uğraşıyorum!"

"Yeterince hızlı çalışmıyorsunuz Bay Fitzjohn. Ayak hareketlerine daha çok dikkat etmelisin. Bana vurmana izin vermeyeceğim.

hak ."

"Peki ya ben?" diye sordu Peregrine, gözlerindeki teri silerek.

"Şekillendiriyorsunuz efendim, ama kafanızı daha fazla tutmalısınız. Çok sert dövüşüyorsunuz. Önümüzdeki Salı günü Fives Court'ta yapılacak olan boks gösterisine gidin, orada çok güzel bokslar göreceksiniz."

"Yapamam," dedi Peregrine, omuzlarına bir havlu sararak.

"Cock-Pit'e gidiyorum. Yorkshire Beyefendileri Kent Beyefendilerine karşı, taraf başına bin gine ve her savaş için kırk gine. Sen de gelmelisin, Jackson. Bir Wednesbury grisiyle dövüşeceğim. dövüldü!"

"Bana kırmızı bir pyle verin!" dedi Bay Fitzjohn, "Sizin grilerinizden, mavilerinizden ya da siyahlarınızdan hiç hoşlanmıyorum. Kırmızı tek renktir

gerçek oyun kurucunuz."

"Tanrım, Fitz, bu duyduğum en büyük saçmalık. Wednesbury'ye dokunacak bir şey yok gri!"

Bay Fitzjohn inatla, "Kırmızı bir pyle dışında," dedi.

"Her renkten iyi horozlar vardır," diye araya girdi Jackson.

"Umarım sizinki savaşını kazanır, Sör Peregrine. Gelirdim ama Bay Jones'a Fives Court'taki düzenlemelerde yardımcı olacağıma söz verdim."

İki genç adam birlikte soyunma odasına gittiler ve üzerlerine su sıçratarak ve görevli tarafından ovularak aralarındaki fikir ayrılıklarını unuttular. Ama Peregrine gömleğini tekrar giyerken

Bay Fitzjohn'u Salı günü Cock-Pit Royal'e gelip maçı izlemeye davet etmek için tartışmayı yeterince hatırladı. Bay Fitzjohn bunu hemen kabul etti ve sadece Sussex doğumlu olduğu için Peregrine'in grisiyle savaşmak üzere kendi kırmızı pyle'ını sokamayacağı için üzüldü. "Ağırlığı ne kadar?" diye sordu, "Benimki tam dört kilo geliyor."

"Benimki yeni bitti," diye yanıtladı Peregrine. "Üç yaşında ve görebileceğiniz en keskin topuk. Cocker'ım ona sahipti bu altı haftayı hazırlıyor. Şimdi onu dinlendiriyor." O aklına bir şey geldi. "Bu Fitz, eğer kız kardeşimle karşılaşma şansın olursa ona bundan söz etmene gerek yok. Horozu hiç sevmiyor ve ona kuşumu Yorkshire'dan getirttiğimi söylemedim."

Bay Fitzjohn küçümseyerek, "Tanrım, ben kadınlara horozlanmaktan söz etmem, Perry!" dedi. "Salı günü orada olacağım. Önemli olan ne?"

"On altı."

"Kötü sayı. Çift sayıyı sevmem," dedi Bay Fitzjohn başını sallayarak. "Beş buçuk, sanırım? Sizinle buluşacağım."

Orada."

Dakik olmayı alışkanlık haline getirmiş genç bir beyefendi değildi, ama saati kendisinin de bilmediği bir şeydi, Doğru zamandan yirmi dakika önce, Salı akşamı tam horozlar tartılıp eşleştirilirken Birdcage Walk'taki Cock-Pit Royal'e vardı. Peregrine'e katıldı ve grinin çantasından çıkarıldığını gördü ve onu çok bilerek inceledi. Güçlü bir vücuda olduğunu kabul etti; kolanını yakından inceledi; ve kimin sikiyle eşleştiğini bilmek istiyordu.

"Farnaby'nin pirinç sırtı. Kuşuma katılmamı öneren Farnaby'ydi, ama o pirinç sırtı bir dunghill horozu gibi gösterecek, değil mi Flood?"

Cocker griyi çantasına geri koydu ve kuşkulu bir ifadeyle baktı. "Tam olarak öyle diyebileceğimi sanmıyorum, efendim," diye cevap verdi. "İyi , hiç daha iyi olmamıştı, ama göreceğiz."

Parlak renkleri seven Bay Fitzjohn, "Çantanızı pek beğenmedim," dedi.

Cocker yavaşça gülümsedi. "'Yırtık pırtık bir torbadan iyi bir horoz çıkar,' efendim," diye alıntı yaptı. "Ama göreceğiz."

İki genç adam testereyi akıllıca başlarıyla selamladılar ve bankların ilk sırasındaki yerlerini almak üzere uzaklaştılar. Burada onlara Bay Farnaby de katıldı ve ufak bir tartışmadan sonra, orta yaşlı, paltolu bir beyefendiye yer açması için baskı yaptı.

Peregrine'in yanına oturdu. Arkalarındaki banklar hızla doluyordu ve daha yükseklerdeki dış halka Ayakta durma salonu kalabalığın daha sert üyeleriyle sıkıca doluydu. Çukurun ortasında, sahneye koyuculardan başka kimsenin çıkmasına izin verilmeyen bir sahne vardı. Bu sahne yerden birkaç metre yüksekte inşa edilmişti ve üzeri ortasında bir işaret bulunan ve hemen üzerinde asılı büyük bir avize ile aydınlatılan halı.

İlk dövüş, iki kırmızı horoz arasındaydı, sadece dokuz dakika sürdü; ikincisi ise bir siyah-beyazlı ile gri ve kırmızı bir pyle, ve çukurda bazı sert vuruşlar ve seyirciler arasında büyük bir gürültülü bahis vardı. Bu ve bir sonraki dövüş sırasında

Peregrine ve Bay Fitzjohn çok heyecanlandılar, Bay Fitzjohn ördek kanatlı bir gri ile kırmızı bir pyle arasında

Kırmızının şansına büyük önem veriyor, taktiklerini övüyor ve griyi rakibine çok uzun süre baktığı için kınıyor.

Peregrine onurla griyi kazanması için destekledi ve

Bay Fitzjohn'a ötmenin dövüşmek olmadığını kaçmak da olmadığını söyledi.

"mı! Sen hiç kaçan kırmızı bir pyle görmedin!" dedi Bay Fitzjohn öfkeyle. "İşte! Şuna bir bakın! O mahmuzlarını çıkarmak zorunda kalacaklar."

Dövüş on beş dakika sürdü, her iki kuş da fena halde hırpalandı; ama sonunda kızıl, griyi ölü olarak çimlere yolladı ve Bay Fitzjohn tamamen yabancı birinin elini sıcak bir şekilde sıktı ve bir kızıl pyle'ı yenecek hiçbir şey olmadığını söyledi.

Bay Farnaby, "İyi kuşlar, inkar etmiyorum, ama şimdiye kadar yumurtadan çıkmış olanlara karşı pirinç sırtımı destekleyeceğim," dedi,

kulak misafiri oldum. "Onu Taverner'in gri zemininde göreceksin, yoksa benim adım Ned Farnaby değil."

Peregrine, "O zaman yeni bir tane düşünsen iyi olur, çünkü savaşımız şimdi başlıyor," diye karşılık verdi.

"Pooh, senin kuşunun hiç şansı yok!" diye alay etti Farnaby.

Bu sırada horozlar arenadaydı ve Bay Fitzjohn onları eleştirel bir inceleyerek aralarında seçilecek çok az şey olduğunu söyledi.

Çok iyi eşleşmişlerdi; başları tam bir kızıldı; kuyrukları, yeleleri ve kanatları güzelce kırpılmıştı; mahmuzları çok uzun ve , içeriye doğru iyi kancalanmıştı. Bay Fitzjohn, "Taverner'kuşunu ikisinden daha çok beğendim," dedi. "Şeytan gibi dik görünüyor,

ve sanırım en büyük kolan da onda. Ama içinde pek bir şey yok."

Kuşlar birbirlerine uzun süre bakmadılar; kapandılar

Neredeyse bir anda ve bazı kesici aletlerle

tüyleri uçtu. Pirinç sırtlı yere serildi, ama tekrar ayağa kalktı ve çizik attı. Her iki kuş da nasıl tutunacaklarını biliyordu ve taktikleri

kalabalığın coşkusu. Bahisler biraz griden yanaydı ve bu durum Peregrine'i çok sevindirdi.

Bay Fitzjohn baKını salladı ve sadece kendi kırmızı penisini saymazsak, daha çok sevdiği bir penis görmediğini söyledi. Bay Farnaby hiçbir şey söylemedi ama Peregrine'e bir iki kez yan yan baktı ve dudaklarının altını dışarı çıkardı.

Horozların dövüşü yaklaşık on dakika sürmüştü ki, o ana kadar griden daha savunmacı bir taktik benimsemiş olan pirinç sırtlı, aniden saldırdı, vurdu ve

Ünlü bir tarzda kesiyordu. Gri cesurca karşılık verdi ve Bay Fitzjohn haykırdı: "Gördüğüm en iyi eşleşmiş çift! İşte gidiyorlar, tokat tokat! Grinin kazanacağına bahse girerim! Hayır, Tanrım, düştü! Ha, mahmuzlar yine hızlı!"

Avcılar kuşlarını güvence altına aldıktan sonra ve sırtlıların mahmuzları serbest bırakıldıktan sonra, her ikisi de tekrar serbest bırakıldı. Ve

Gri biraz görünüyordu, pirinç sırtlı ise daha az sersemlemişti. İkisinin de yaraları kanıyordu ve ikisi de rakibiyle tekrar yakınlaşmaya hevesli görünmüyordu. Öylece kaldılar

Birbirlerinden temkinli bir şekilde ayrılmışlar, zaman tutucu

Sayım yapıldı ve iki taraf da savaşmaya devam etme eğilimi göstermeden elliye ulaşıldı. İki taraf da

her biri kendi kuşunu aldı ve onu

arenanın ortasına yerleştirdi ve onu diğeriyle gaga gagaya

getirdi. İlk vuran gri oldu; hızlı ve cezalandırıcı bir darbe, pirinç sırtlı hayvanı yere serdi.

Seyirciler arasında ani bir kargaşa çıktı. Bay Farnaby ayağa fırladı ve bağırdı: "Faul! Faul! Gri sıkıştı!"

Birisi seslendi: "Saçmalık! Böyle bir şey yok! Oturun!"

Peregrine dönüp Farnaby'ye baktı. "Sıkıştırılmadı! beri izliyordum ve adamımın ona tuzak kurmaktan başka bir şey yapmadığına yemin etmeye hazırım!"

Hakemin kararını bekleyen setçilerden her biri kendi kuşunu yakalamıştı, bu da brass-back için şanslı bir durumdu,

Son darbeye fena halde yaralanmış gibi görünüyordu. Hakem kararı grinin lehine verdi ve Bay Fitzjohn küstahça şöyle dedi: "Tabii ki gri sıkılmadı! Otur, dostum, otur! Hey, sikiinin utangaç olmasına şaşmamalı! Sanırım

Gri olanın gözü son fırçada kaldı. Perry, bu senin nadir kuşlarından biri! Bir gün onu benimkiyle , benim evimde. Ha, bu onu bitirir! Pirinç sırtlı artık bir göz kırpıcı ya da ölü. Sanırım öldü. , Perry! !"

Bay Farnaby yüzünde çirkin bir ifadeyle döndü. "Ay, gerçekten! Horozun korkaktı ve onu dövüştürmek için sıkı." "

Bay Fitzjohn güçlü bir onaylamazlıkla, "İşte, diyorum Farnaby, kayıplarına katlanmayı öğren!" dedi.

Peregrine, çocuksu çehresinin kaşları çatılmış bir halde, arkadaşını susturmak için elini kaldırdı ve gözlerini ona dikti Farnaby's. "Ne söylediğinizi bilemezsiniz. Eğer bir hata varsa hakem bunu görmüş olmalı."

"Oh," dedi Farnaby alaycı bir ifadeyle, "zengin adamlar horozlarını dövüştürürken hakemler bazen hata yapabilirler."

Çok uzağa taşınacak kadar yüksek sesle söylenmemiştir ama Peregrine'i bir anda ayağa kaldırdı. "Ne!" diye öfkeyle bağırdı. "Cesaretin varsa bir daha söyle!"

Farnaby'nin hemen yanındakiler dışında hiç kimse onun sözlerini duymamış olsa da

Bu sırada bir tartışma yaşanıyordu ve topluluğun daha kaba kısmı hemen taraf tutmaya başladı, bazıları (pirinç sırtında paralarını kaybetmiş olanlar) yüksek sesle grinin sıkıştırıldığını iddia ederken, diğerleri Aynı hararetle adil bir dövüş olduğunu ilan ediyorlardı. Gürültü patırtı arasında tiz bir Cockney sesi Peregrine, Bay Farnaby'nin gün ışığını karartmak için bir tavsiyede bulundu; bu tavsiyeye pek de ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu, çünkü yumruklarını tehditkâr bir şekilde sıkmaya başlamıştı bile.

Farnaby'nin son konuşmasını da dinlemiş olan Bay Fitzjohn, onunla Peregrine'in arasına girmeye çalışarak hızlı bir sesle şunları söyledi

"Bu kadar aptallık yeter. Sen kurnazsın, Farnaby. Kendinden utanmalısın."

Farnaby gözlerini Peregrine'inkilerden , "Ah, , değil mi?" dedi. "O kadar da kurnaz değilim, ama bir kuşun dövüşmesi için sıkıştırıldığında görebildiklerim, ve tekrar ediyorum, Efendim

Peregrine Taverner, eğer yeterince paran varsa garip şeyler ."

"!" dedi Bay Fitzjohn sinirlenerek. "Ona aldırma Perry."

Ancak Peregrine bu tavsiyeyi beklememişti. Bay Fitzjohn konuşurken sol eliyle Farnaby'nin yüzüne sert bir darbe indirdi ve beyefendiyi kürsünün üzerine yuvarladı. Çok sayıda alkış koptu, "Bir değirmen, bir değirmen!" diye bağırıldı, seyircilerin daha sessiz olanlarından bazı protestolar geldi; ve Bay Farnaby'nin dizlerinin üzerine düştüğü paltolu adam, Watch'un çağrılmalı.

Bay Farnaby kendini toparladı ve eve kanayan burnunu gösterdi. Kendisine öğüt veren aynı ses

Peregrine neşeyle bağırıldı: "Mantarını çekti! Fib onu, patron! Bırakın biraz ev yapımı içsin!"

Bay Farnaby mendilini burnuna tuttu ve şöyle dedi:

"Arkadaşım sabah sizinkine uğrayacak, efendim! Uslu durun

Adamına isim verecek kadar!"

"Fitz?" dedi Peregrine omzunun üstünden sertçe.

"Hizmetinizdeyim," diye yanıtladı Bay Fitzjohn.

"Bay Fitzjohn benim adıma hareket edecek, efendim," dedi Peregrine, solgun ama son derece kararlıydı.

"Benden haber alacaksınız, efendim," diye söz verdi Farnaby kalın bir sesle ve kızarmış mendilini hâlâ burnuna tutarak dışarı çıktı.

Bölüm X

Ertesi sabah Cork Sokağı'ndaki kahvaltı eden Bay Fitzjohn'un yüzünde alışılmadık derecede ağırbaşlı bir ifade vardı. beyefendi çağırmıştı, iç çekerek ve başını sallayarak masadan kalktı.

Bay Fitzjohn'un parmağıyla başparmağı arasında tuttuğu beyefendinin kartı ona çok az şey anlatıyordu. Adı Northumberland House ile St. Petersburg arasında uzanan labirentte bir sokak adresini bilmiyordu. James's Square, onu olumlu etkilemedi.

Kaptan Crake odaya buyur edildi ve Bay Fitzjohn, melek yüzünün yalanladığı bir kurnazlıkla, anında askeri rütbesinin kendisine bahşedilmiş olduğuna karar verdi. Hiç hoşnut değildi. Görgü kurallarına çok önem veren, dikkatli bir baba tarafından yetiştirilmişti ve Yüzbaşı Crake'e bir kez bakması, onun hiçbir beyefendinin yanında bulundurmak isteyeceği biri olmadığına ikna olması için yeterliydi.

bir onur meselesinde ikinci. İkinci bir kişinin ilk görevi uzlaşma aramaktır; Kaptan Crake'in aklında böyle bir düşünce olmadığı belliydi. O sadece bir anlaşma ayarlamak için gelmişti. toplantı yeri ve zamanını belirlemek ve müdürü adına silah olarak tabancaları seçmek.

Bay Fitzjohn bunu kabul etti, ama Kaptan, Bay Farnaby'nin zarar gören taraf olduğunu varsayarak, Yirmi beş metrelik bir menzil öngörüldüğünde hiç tereddüt etmeden buna razı olmayı reddetti. Böyle bir menzil, daha deneyimli düellooculararın lehine olmalıydı ve Peregrine, Manton'un Galerisi'nde ne kadar gofret atabilirse atsın, Mr. Fitzjohn daha önce gerçek bir düelloya katılmadığından oldukça

Buna razı olmadı ve Kaptan'ın ona karşı elini yükseltmeye kalkışması üzerine, Bay Farnaby'nin haksızlığa uğrayan taraf olduğunu hiçbir şekilde kabul edemeyeceğini açıkça söyledi. Sör Peregrine gerçekten de darbeyi vurmuştu ama tahrik çok güçlüydü.

Bir süre tartıştıktan sonra Kaptan bu noktada pes etti ve on iki yarda menzil üzerinde anlaşmaya varıldı. Artık uzlaşma umudu kalmamıştı. Bay Fitzjohn, çok iyi biliyordu ki Onur Yasası'na göre, bir darbeden sonra özür dilenemeyeceğinin ya da kabul farkındaydı ve Yüzbaşı Crake'in Şimdi bu tavır onu, her ne kadar Mr. Farnaby hatalı olduğunu biliyor olabilir, ancak bunu yerdeyken *deloping* yaparak ya da havaya ateş açarak zımnen kabul etmesine güvenilemezdi.

Kaptan Crake odadan çıkarıldıktan sonra Bay Fitzjohn ara verdiği yemeğine hemen devam etmedi, onun yerine kasvetle ateşe baktı. Bay Farnaby'yi pek tanımasa da, onu çok iyi tanıyordu.

Biraz da şöhreti vardı. Adam sosyetenin kenarından köşesinden biriydi ve genellikle servet sahibi genç adamlarla birlikte görülüyordu. Şöhreti iyi değildi.

Aleyhinde kesin bir şey bilinmiyordu ama birden fazla itibarsız olaya karışmıştı ve iyi bir nişancı olduğu biliniyordu. Bay Fitzjohn ertesi günkü toplantının ölümle sonuçlanacağını tahmin etmiyordu: sonuçlarının çok ciddi olacağını düşünüyordu; ama yine de içi rahat değildi. Farnaby sarhoş değildi, ne de

Cock-Pit'te en ufak bir faul belirtisi yoktu. Bu tartışma Peregrine'in üzerine yıkılmış gibi kuşkulu görünüyordu. Yine de bunda bir amaç bulamadı ve sadece bir kaçamak yaptığı sonucuna varmak zorunda kaldı. Fantezi. Kahvaltısını bitirir bitirmez şapkasını ve eldivenlerini ve Brook Sokağı'na kadar olan kısa mesafeyi yürümeye başladı. Tavernacıların evine vardığında adını yazdırdı ve hemen üst kata, Peregrine'in yatak odasına çıkarıldı.

Peregrine hâlâ giyinmek gibi zorlu bir işle uğraşıyordu ve Bay Fitzjohn endişeyle kravatını düzeltiyordu. içeri girdi. Neşeyle şöyle dedi: "Fitz ve ben bu boyun beziyle işimi bitirene kadar kıpırdama, konuşma!"

Bay Fitzjohn itaat etti ve arkadaşının çırpınışlarını izleyebileceği bir sandalye seçti. Tahmin ettiği üzere Ertesi sabahki toplantı Peregrine'in ilk toplantısı olacağından, umursamaz tavrından gayet memnundu. Bu Müdürünün yüzünü kızartacak hiçbir şey olmayacağı belliydi; delikanlı bir çakıl taşı kadar oynaktı. Peregrine'in hangi umutsuz cesaretle kendisini neşeli selamını söylemeye zorladığını ya da gece boyunca kaç uykusuz saat geçirdiğini bilmiyordu.

Peregrine sonunda kravatını düzelttikten sonra uşağını kovdu ve arkasını döndü. "Her şeyi ayarladın mı Fitz?" diye sordu.

Bay Fitzjohn kısaca, "Yarın saat sekizde, Westbourn Green'de," dedi. "Sizi çağıracağım."

Peregrine bunların hiçbirinin gerçekten yaşanmadığına dair tuhaf bir hisse kapıldı. Şaşırtıcı bir şekilde kendi sesini duydu. sabit, söyle: "Westbourn Green mi? Paddington'a yakın mı?"

Bay Fitzjohn başını salladı. "İyi bir mısın, Perry? Adam tabancaları seçti."

"Beni Manton'da gördünüz mü, yoksa görmediniz mi?"

"Seni Manton'da görmedim, ama Farnaby'yi gördüm," dedi Bay Fitzjohn . "koruyacaksın, değil mi, Perry, ve unutma ki her şey hızlı olmak içindir?"

Peregrine'in ağzında nahoş bir kuruluk vardı, ama iyi bir umursamazlık çabasıyla şöyle dedi: "Tabii ki. I Ancak onu öldürmeyi amaçlamayacağım."

Bay Fitzjohn, "Hayır, yapmayın," diye onayladı. "Bunu bir ölüm meselesi haline getirmek istediğini de sanmıyorum. Neden yapsın ki? Eğer , bunun için bir sürgü yapmak zorunda kalır ve sanırım bu ona uygun olmaz. Bugün ne yapıyorsun?"

Peregrine omuzlarını silkmeyi başardı. "Oh, zamanki tur, sevgili dostum! Sanırım Star'da yemek için nişanlandım. Sanırım oyuna bakacağız ve Sonra da Piazza'ya."

Bay Fitzjohn onaylayarak, "İşe yarayacaksın," dedi. "Ama bunun içkili bir parti olmadığını görün ve çok geç saatlere kadar oturmayın. Biriyle anlaşmaya gidiyorum.

Şimdi cerrah. Sanırım ihtiyacımız olmayacak ama orada olması gerekecek. Üzerinizdeki yeleği beğendim."

Peregrine, "Evet, kendimle gurur duyuyorum, son derece yakışıklı," diye cevap verdi. Dudaklarını ıslattı. "Fitz, birden aklıma geldi, biliyor musun, sanırım yanımda hiç düello tabancası yok?"

Bay Fitzjohn ayağa kalkarak, "Onu bana bırakın, ben hallederim," dedi. "Ben şimdi gidiyorum. Yarın saat yediyi çeyrek geçe seni ararım."

Peregrine neşeyle gülümsedi. "Hazır olacağım. Fazla uyuma!" "Hiç korkmayın!" dedi Bay Fitzjohn.

Peregrine'in yatak odasından çıktı ve merdivenlerden salona indi. Burada ne yazık ki Sokak için giyinmiş olan Bayan Taverner kahvaltı salonundan yeni çıkmıştı.

Sabahın bu erken saatinde onu gördüğüne biraz şaşırmış görünüyordu ve gülerek saate baktı. "? Bağışlayın beni ama hiç yurtdışına çıkmadığınızı sanıyordum. Öğlene kadar! Perry'ye gelince, o üzücü bir vaka: onu yatağında mı buldunuz?"

Bay Fitzjohn ona, "Hayır, hayır, uyanık," diye güvence verdi. "Onunla küçük bir işim vardı; önemli bir şey değil, biliyorsun, ama arayabileceğimi düşündüm."

Sol elinde çok güzel bir buhl enfiye kutusu tutan Bayan Taverner, fiskeyle kutuyu açtı ve bir tutam aldı. bileğini zarifçe çevirdi. "Sanırım sizi öğleden önce dışarı çıkarmak önemli olmalı," dedi.

Bay Fitzjohn onun enfiye kutusuyla yaptığı manevraları büyük bir şaşkınlıkla izleyerek şöyle dedi: "Hayır, sadece satın almayı düşündüğü bir atla ilgili önemsiz bir soru. Ama Bayan Taverner - gücenmeyin - genel olarak Bir hanımefendinin enfiye çektiğini görmek hoşuma gidiyor, ama yemin ederim, bunu öyle bir havayla yapıyorsunuz ki! Her şeyi geçiyor!"

Bu sanatı uygulamak için bir hafta harcayan Bayan Taverner, ilk dinleyicileri üzerinde yarattığı etkiden fazlasıyla memnundu.

Bayan Scattergood o anda merdivenlerin belirince, Bay Fitzjohn izin isteyerek dışarı çıktı. sokağa çıktı. Merdivenlerde bir an durakladı, hangi cerrahı görevlendirmesi gerektiğini düşündü, elini salladı kendisini istediği yere taşımaya hazır olduklarını işaret eden bir çift sandalyeciye başını salladı ve soyut bir şekilde pejmürde giyimli bir delikanlıya baktıktan sonra bitişikteki bir evin parmaklıklarına yaslanmış, Great Ormond Caddesi'ne doğru yola koyuldu.

Oraya vardığında Dr. Lane'in işyerinin merdivenlerini koşarak çıktı, kapıyı yüksek sesle çaldı ve kısa süre sonra içeri alındı. Kısa süre sonra tüm memnuniyeti ile tekrar dışarı çıktı.

Görevini başarıyla tamamlamış birinin havasıyla, bir taksi çağırdı ve Cork Sokağı'na geri döndü.

Yarım saat sonra bir tilbury Great Ormond Caddesi'ne çıktı ve Dr. Lane'in evinin önünde durdu. İkinci bir beyefendi doktorun kapısını çaldı ve kabul edildi. Ziyareti

Bay Fitzjohn'unkinden biraz daha uzun sürdü, ama sonunda ortaya çıktığında o da görevinin başarısından son derece memnun bir ifade takınmıştı.

Bu arada Peregrine, Bay Fitzjohn yanından ayrıldıktan sonra tuvaletini her zamankinden daha az özen göstererek tamamladı ve yarın hakkında fazla düşünmemeye çalıştı. Ne var ki, düşünceleri tekrar bu konuya dönme eğilimi gösterdi ve

duymuş bütün ölümcül düelloları hatırlarken buldu kendini. Ne mutlu ki bunların hiçbiri çok yeni değildi. Sadece

Aklına gelen son düellolar York Dükü'nün Albay Lennox ile buluşması (kendi doğumundan üç yıl önce gerçekleşmişti) ve Lord Castlereagh'ın Bay Canning ile olan son ilişkisiydi. Bu buluşmaların hiçbiri

Ama Peregrine, daha önce hiç duymadığı, daha önemsiz kişiler arasında da bir sürü kavga yaşanmış olabileceğini kabul etmekten kendini alamadı. Kendisi ile Farnaby arasında yaşanacak bir silahlı çatışma büyük olasılıkla kavgayı sona erdirecekti ama daha ciddi bir sonucun ortaya çıkma olasılığı da vardı.

yüzleşmek zorundaydı. Peregrine iç çekerek ve yüreği burkularak kız kardeşine bir mektup yazmak üzere salona gitti.

Bay Bernard Taverner odaya girdiğinde bu zor görevle meşguldü.

Peregrine irkilerek kaldırdı ve mektubu hemen boş bir kâğıdın altına gizledi. "Oh, sensin, değil mi?

Günaydın; beni mi yoksa Judith'i mi görmeye geldin? O dışarıda, Maria'yla alışveriş yapıyor, biliyorsun."

Bay Taverner bir an için onu dikkatle inceledi. Odaya daha da yaklaşarak şöyle dedi: "O zaman talihsizim. Geçen gün bir kız arkadaşı olduğundan bahsetmişti.

Madame Tussaud'nun Balmumu Heykelleri'ni görmek istiyordu, ben de ona eşlik etmeyi teklif etmeye geldim. Ama başka bir sabah da olur. Sizi rahatsız etmiyorumdur umarım? Sanırım ben geldiğimde meşguldünüz."

Peregrine zili çekmek için elini uzatarak, "Oh, hiç de değil; bunun özel bir önemi yok," dedi. "Bir kadeh şarap alırsın, değil mi?"

"Teşekkürler, izin verirseniz biraz şeri alayım."

Hizmetçi geldi, emir verildi ve Peregrine kuzenine oturması için yalvardı. Bay Taverner bir dizi boş konu hakkında konuşmaya başladı. Peregrine'in cevapları Mekanik bir şekilde konuşuyordu; düşüncelerinin başka bir yerde olduğu belliydi. Şarap getirilip uşak tekrar uzaklaştığında, Bay Taverner sakın bir sesle: "Bağışla beni Perry, ama seni üzecek bir şey mi oldu?" dedi.

Peregrine hemen vazgeçti ve konuşmak için başka bir konu açmaya çalıştı. Ancak kuzeninin gözleri onun üzerindeydi ve kısa bir süre sonra rahat görünme çabasından vazgeçerek sarsak bir kahkaha attı: "Tahmin ettiğinizi görüyorum; aklım başka bir konuyla meşgul. Yapmam gereken bazı düzenlemeler var. Sen iyi bir dostsun Bernard, sana güvenebilirim. Gerçek şu ki, yarın sabah Farnaby ile buluşmak üzere sözleştim. nerede."

Bay Taverner şarap kadehini yere bıraktı. "Bir onur meselesi mi anlamalıyım? Bunu kastetmiş olamazsınız!"

Peregrine omuz silkti. "Bundan kaçış yoktu. Adam bana hakaret etti, ben de ona bir yumruk indirdim ve meydan okuma."

Bay Taverner ciddi bir ifadeyle, "Bunun için üzgünüm," dedi.

"Oh, bu konuda çok ciddi bir şey beklemiyorum. sonuçları olabilir," dedi Peregrine. "Ama iyi olmak için

Hazırlıklı olduğumu biliyorsun. Siz içeri girdiğinizde Judith'e ve Bayan Fairford'a birer mektup yazıyordum, ölümcül bir şekilde yaralanma ihtimalime karşı."

"Anladığım kadarıyla geri çekilmeniz mümkün değil?"

Peregrine kararlı bir tavırla, "Kesinlikle imkânsız," dedi.

"Sessizliğinize ihtiyacım yok, eminim. Bu olayın kız kardeşimin ya da Bayan Fairford'un kulağına gitmesini istemediğimi anlayacaksın."

Bay Taverner eğildi. "Elbette. Bu konuda bana güvenebilirsiniz. Sizin için kim çalışıyor?"

"Fitzjohn." Peregrine kösteğiyle oynadı. "Bernard, eğer bana bir şey olursa - eğer geri dönmezsem

"Judith'e göz kulak , değil mi? Elbette Worth'un elinde ama ondan hoşlanmıyor ve sen bizim kuzenimizsin, ona zarar gelmemesini sağlarsın."

"Evet," dedi Bay Taverner oldukça sert bir sesle. Ayağa kalktı.

"Şimdi sizi yalnız bırakayım; halletmeniz gereken işleriniz var. İnanın bana, ben bunun için üzgünüm."

Peregrine günün geri kalanını çok mantıklı bir şekilde geçirdi. Jackson's Saloon'a gitti dövüşerek dertlerini unuttu; oradan da Albemarle Sokağı'na giderek Bayan Fairford'u tilbury'siyle Park'a götürmek için izin istedi. Richardson's Hotel'de akşam yemeği, Drury Lane'e bir ziyaret ve Piazza Coffee House'da akşam yemeği günü sona erdirdi ve gece yarısından kısa bir süre sonra Brook Street'e uzun süre tutulamayacak kadar yorgun döndü.

düşünceleriyle uyandı.

Uşağı, zorunlu olarak onun yanına alınmıştı.

güvenle, ertesi sabah saat altıda yatak perdelerini geri çekip tıraş takımını hazırlamaya başlarken, Peregrine, geceliğini tek gözünün üzerine örtmüştü, oturup

bir fincan sıcak çikolata yudumladı. Oda hizmetçilerinden biri bir ibne getirdi ve boş ızgarada bir ateş yaktı.

Ham bir sabahtı ve mum ışığında giyinmek zorunda olmak tuhaf bir şekilde iç karartıcıydı. Ne zaman

Oda hizmetçisi gittikten sonra Peregrine yataktan kalktı, sabahlığını giydi ve tıraş olmak için aynanın karşısına oturdu. Yorkshire'dan yanında getirdiği uşağı çok kasvetli görünüyordu ve Peregrine

Birçok giysisi arasından dikkatli bir seçim yaptığıında, sert bir iç çekti ve böyle bir titizliğin anlamsız olduğunu düşünüyor gibiydi. Ama Peregrine, bunun yapacağı son seçim olup olmayacağını merak ediyordu.

Görünüşüne her zamanki özeni göstermediğinin anlaşılmamasına kararlıydı. Bir çift devetüyü pantolon ve hafif bir yelek giydi, kravatını büyük bir titizlikle düzenledi, gümüş düğmeli mavi bir ceket giydi ve bir çift Hessian sallanan püsküller.

"Yeni şapkam, John, ve Belcher mendilli büyük sürücü paltomu giyeceğim."

"Ah, efendim!" diye inledi uşak, "Bugünü görecekt kadar yaşayacağımı hiç düşünmemiştim!"

Peregrine'in dudaklarının altı hafifçe titredi, ama gözlerine bir parıltı geldi ve bir kahkaha attı: "Sen! Bugünleri görecekt kadar yaşayıp yaşamayacağımı merak eden ben olmalıyım!"

"Keşke Londra'ya hiç gelmemiş olsaydık!" dedi uşak. "Tush!"

dedi Peregrine, bu sözlerden hiç de rahatlamamıştı.

konuşma. " kaç? Yediyi geçiyor, mi? Pekâlâ, şu paltoyu giymeme yardım et de gideyim. Artık mumları üfleyebilirsin; hava iyice aydınlanıyor. Sana verdiğim mektuplar sende mi?"

"Şu anda cebimde, efendim, ama lütfen Tanrı onları yakmaktan başka bir şey yapmamı istemesin!"

," dedi Peregrine, şapkasını ve eldivenlerini toplayarak.

Sağ elini uzattı ve onu izledi

yakından. Yeterince sabitti. Bu onu biraz neşelendirdi. Odadan usulca çıktı ve merdivenlerden aşağı indi.

Karanlık merdiveni aydınlatmak için bir dal mum taşıyan uşak ön kapının sürgülerini geri çekti.

Evin önünde düzgün bir şehir arabası duruyordu ve Bay Fitzjohn kaldırımında durmuş, paltosunu , saatine bakıyordu.

"Güle güle John," dedi Peregrine. "Ve eğer seni bir daha göremezsem, hoşça kal ve mektupları unutma. Geç kalmadım, değil mi Fitz?"

Bay Fitzjohn ona, "Tam ," diye güvence verdi. Gözlerini Peregrine'in üzerinde gezdirdi ve tatmin olmuş görünüyordu. "Atla Perry. İyi uyudun mu?"

"Uyu! Tanrım, evet! Adamım bu sabah beni uyandırana kadar hiç kıpırdamadım!" diye cevap verdi Peregrine, arabadaki yerini alarak.

"Damme, sen yaşlı bir el olabilirsin!" dedi Mr. Fitzjohn onayladı. "Bu ilk buluşmanız mı, yoksa daha önce dışarı çıktınız mı?"

"Şey, hayır, bakarsanız, bu benim ilk deneyimim," diye itiraf etti Peregrine. "Ama umarım sonuncusu olmaz."

Bay Fitzjohn oldukça içten bir sesle, "Korkacak bir şey yok," dedi. Bastonunun ucuyla karşı koltuğu başladı. "Siz onu öldürmek istemiyorsunuz, ben de onun sizi neden öldürmek istediğini anlayamıyorum. Aynı zamanda.

Perry, işi şansa bırakma ve söz verildiği anda ateş edeceksin, musun? Ateş ettin.

Manton's, değil ? Hedefe nasıl hızlı bir şekilde ulaşacağınızı biliyorsunuz ve tek yapmanız gereken kendinizi Galeri'de bir gofrete ateş ederken hayal etmek. Burada fark."

Peregrine bakışlarını geçen evlerden çekti ve arkadaşına uzun ve net bir attı. "Hiç fark yok mu?" diye sordu.

Bay Fitzjohn bir an onun gözlerine baktı ve sonra bastonunun başını inceledi. "Evet, arada bir fark var," dedi. "Ama babam bir keresinde bana, iyi bir adamın sırrının düello, hiç olmadığını hayal etmektir."

Peregrine başıyla onayladı ve karşıdaki koltuğun üzerinde duran düz çantayı alıp açtı. İçinde bir çift sade düello tabancası duruyordu.

Bay Fitzjohn, "Onları idare edebilirsin; dolu değiller," dedi.

Peregrine bir tanesini yatağından kaldırdı, elinde tarttı ve çekişini test etti. Sonra tekrar yere bıraktı ve kutuyu kapattı. "Güzel dengelenmiş," diye belirtti.

"Evet, birinci sınıf bir çift," diye onayladı Bay Fitzjohn. "Saç tetik, tabii ki. Bir dokunuşta patlayacak."

At arabası Great Ormond Sokağı'nda doktoru almak için durdu; doktor atlar durur durmaz evinden çıktı ve çevik bir hareketle at arabasına atladı. Kolunun altında Peregrine'in bildiği siyah bir çanta vardı.

mesleğinin aletlerini içeriyor olmalıydı. İşin tuhafı, bunu görmek onu tabanca çantasından daha etkilemişti.

Doktor ellerini birbirine sürterek, "Tam zamanında geldiniz beyler," dedi. "Soğuk bir sabah, değil mi?"

"Yeterince soğuk," dedi Bay Fitzjohn. "Ama uzun sürmez Hepimiz Green'de bildiğim bir yerde sıcak kahve içmeden önce."

"Ben kahveye asla dokunmam," dedi doktor. "Mideye zararlı olduğunu . Kakao, bir fincan kakaonun hiçbir zararı yoktur; hatta bazı durumlarda son derece faydalı olduğunu bile biliyorum."

Konusuna ilgi duyarak ve muhtemelen Peregrine'in aklını yaklaşan düellodan uzaklaştırmak amacıyla, şarap ve çayın insan üzerindeki etkilerini tartışmaya devam etti

ve araba Westbourn Green mezrasına hâlâ konuşuyordu.

Toplantı yeri yoldan çok uzakta değildi; araba bir tarlanın üzerinden geçerek toplantı yerini görebiliyordu.

"Önce yere," dedi Bay Fitzjohn, aşağı atlayarak.

"Ama fazla beklememiz gerekmeyecek, çünkü saat sekize . Tabii adamımız daha düşünmediyse. Perry, eğer bir özür teklifi gelirse kabul edeceğim."

Konuşmakta giderek zorlanan Peregrine, "Pekâlâ," dedi.

Arabadan indi ve arkadaşının yanında yere kadar yürüdü. Gün, donuk olsa da, şu anda oldukça aydınlıktı. Keskin bir rüzgâr esiyordu ve tepedeki bulutlar yağmurun yaklaştığını haber veriyordu. Peregrine ellerini sıcak tutmak için ceplerine soktu ve gökyüzüne baktı. Karnında oldukça rahatsız edici bir his vardı ama bunun dışında kendini ilginç bir şekilde bağımsız hissediyordu.

Varışlarından beş dakika kadar sonra, bu kez bir seyahat arabası olan başka bir araç tarlaya girdi ve Mr.

Farnaby ve Kaptan Crake dışarı çıktı.

Arabayı inceleyen Bay Fitzjohn bir kez daha o hafif duygusunun farkına vardı. , arabanın arkasına bağlanmış bir kutu vardı.

Araç sadece bir çift at ve bir posta arabası tarafından çekiliyor olmasına rağmen, uzun bir yolculuk yapacakmış gibi bir görüntüsü vardı. Dudakları gerildi; Bay Farnaby'nin tahmin ettiğinden daha sert bir amacı olduğundan şüphelenmeye başladı ve Peregrine'in ölümcül bir yara alması durumunda, rakibinin kaçmasının önüne her türlü engeli koymaya karar verdi.

Her iki yeni gelen de ayaklarını yere vuruyordu. ve ellerini kollarına vuruyorlardı, ama Kaptan

Crake kısa bir süre sonra tarlayı geçerek Bay Fitzjohn'un Onu bekliyordu ve kısa bir selamlaşmadan sonra ikili tabancaları inceleme ve doldurma işine koyuldu. Hayır İkinci atışa izin verildi, böylece sadece Bay Fitzjohn'un tabancaları (çok iyi bir çift Manton namluları on inç uzunluğunda ve çelik nişangâhlı) dolduruldu.

Bay Fitzjohn Peregrine'e tekrar katıldı ve alçak sesle şöyle dedi: "On iki adım. Iskalayamazsın, Perry. Bırak alsın!"

"Evet, eğer yapabilirsem yaparım," diye yanıtladı Peregrine. düğmelerini açtı. "Bu mı yoksa paltosuz mu savaşmayı önerirsiniz?"

"Onsuz," dedi Bay Fitzjohn, paltonun süslediği çok büyük sedef düğmeleri acımasızca inceleyerek. "Sizi siyah bir ceket giymeniz konusunda uyarmalıydım.

Boğaza kadar kapatın ve adamla aynı hizada durmamayı unutmayın, sadece yan tarafınızı verin ve kolunuzu iyice içine. Farnaby vurulana kadar indireyim deme, Perry! İşte adam geliyor. Elbette onu selamlamalısın ama bunu sana söylememe gerek yok." Bu formalite tamamlanıncaya kadar bekledi ve sonra şöyle dedi: "Beni dinle, Perry! Onu nereden vurmak istediğine karar ver ve onun seni nereden vurmak istediğini merak ederek kafanı yorma! "Her şey hazır" dediğimde nişan al.

Gözünü mendile dik ve mendili bıraktığımda ateş et! Eğer onu öldürürsen seni bir şekilde kurtarırım."

Peregrine solgun dudaklarını gülümsemeye zorlayarak, "Kulağa çok umutsuzca geliyor," dedi. "Sen çok iyi bir arkadaşınsın Fitz.

Teşekkür ederim, ve-oh, şey, sadece teşekkür ederim!"

Bay Fitzjohn onun omzunu kavradı. "Kahvaltıyı daha sonra lojmanımda yaparım," dedi ve Kaptan Crake'le birlikte adımlarını ölçmek üzere uzaklaştı.

Peregrine ceketinin düğmelerini boğazına kadar ilikledi ve bunu yaparken siyahlar giymiş olan Bay Farnaby'nin

aynısını yaptı. Bay Farnaby selam verdikten sonra bir daha ona bakmadı. Sabırsız görünüyordu ve ikincisine acele etmesini ve hepsini soğukta bekletmemesini söyleyip duruyordu. Sülük yapması istendiğinde hemen Bay Fitzjohn'un kendisine uzattığı tabancayı aldı ve namlusu yere bakacak şekilde durdu.

Peregrine'e ikinci tabanca verildi ve avuçlarının hafifçe terlediğini fark etti. Onları sildi Pantolonunu giydi, tabancayı dikkatlice aldı (çünkü çok iyi bildiği gibi, en ufak bir dokunuş düello tabancasının yarı horozda patlamasına neden olurdu) ve kendini pozisyona soktu. Doktor arkasını döndü ve saniyeler sekiz adımlık bir mesafeye çekildi. Peregrine, sarı buklelerini mahveden keskin bir rüzgârın farkındaydı: Gözlerini Farnaby'ye dikmiş, işaret olarak seçeceği bir nesneye karar vermeye çalışıyordu.

Bay Fitzjohn elinde bir mendil tutuyordu; mendil rüzgârda dalgalanıyordu, gri zemin üzerinde beyaz bir sıçrama gibiydi.

Derken, daha söz verilmeden bir kesinti yaşandı. Üçüncü bir araba, bu sefer ağır, hantal bir şeydi, Birkaç adam arabadan atladı ve bağırarak düellooculara doğru koşmaya başladı: "Kanun adına! Durun!"

Peregrine başını çevirdi, Farnaby'den boğuk bir yemin duydu ve bir dakika sonra iri yarı bir memurun pençesine düştü. "Seni kanun adına tutukluyorum!" diye bağırdı bu kişi. "Huzuru bozmaya teşebbüs! Sizi bir yargıcın önüne çıkarmak zorundayım."

Daha sonra bir polis memurunu gördüğüne hiç bu kadar sevinmediğini itiraf eden Bay Fitzjohn, uzun bir nefes aldı rahat bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Oh, çok iyi! Bunun için bir şey yok, Perry; ceketini tekrar giysen iyi olur."

Bay Farnaby, ikinci polis memurunun pençesinde, direnme eğilimi gösterdi. "Sizi kim kışkırttı?" diye sordu.

"Alınan bilgiye göre hareket ediyorum," diye cevap verdi. "Şimdi o tabancayı bana verin, efendim! Direnmenin faydası yok."

Peregrine'in aklından istenmeyen bir şüphe geçti. Çabucak şöyle dedi: "Bilgiyi kimin verdiğini biliyor musunuz?"

"Hayır, beni ," diye cevap verdi polis memuru. "Ceketinizi giyin ve bizimle gelin, efendim."

Bay Fitzjohn Peregrine'e yardım etmeye gitti. "Birinden mi şüpheleniyorsunuz?" diye sordu kısık bir sesle.

"Vallahi biliyorum ve gerçeği bilmek istiyorum!"

"Bunu kim biliyordu?"

"Kuzenim," dedi Peregrine. "Ama ona ne olduğunu söylemedim. Buluşma yeri, bundan kesinlikle eminim! Bunu nasıl öğrendi, eğer o ise-"

"Ama Perry, eğer ona gizlice söylediyse, ki sanırım öyle yapmalısın, yargıçlara haber vermez. var mı?"

"Bilmiyorum, ama !" dedi Peregrine, paltosunun düğmelerini ilikleyerek.

Bay Fitzjohn ani bir kuşkuyla duran doktora döndü. "Sanırım bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun, Lane?"

Doktor kuru bir ses tonuyla cevap verdi: "Müdürünüz aleyhinde bilgi vermedim, efendim, ama bu düellonun benim yüzümden kesilmiş olabileceğini kabul etmek zorundayım. Eğer öyle olduysa, bundan pişmanlık duyamam, ancak kesinlikle böyle bir niyetim yoktu.

o."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Bay Fitzjohn.

Doktor alet çantasını kolunun altına sıkıştırdı. "Dün, efendim," dedi, "siz beni ziyaret ettikten kısa bir süre sonra, bugün bir onur meselesinde hizmetimi talep eden başka bir beyefendi ziyaret etti. Ona bunun benim elimde olmadığını, çünkü zaten nişanlı olduğumu söyledim. O da

Bana rakibinizin yardımcısı olarak hareket ettiğini anladım - bu gerçeğe kolayca inanabilirdim, çünkü aynı gün Londra'da iki düello yapılması garip, neredeyse görülmemiş bir olay . Bunu ona bildirdim.

Beyefendi, müdürümün adını açıklayamayacağımı, ancak bilinmeyen kişi olduğu ortaya çıkarsa onun adamına da katılmaya itirazım olmayacağını söyledi.

Düşman. Tereddütlerimin yerinde olduğunu anladı ve hemen bana sizin ve Sir Peregrine Taverner'in adlarını vererek meselenizle ilgili olduğunu açıkça belirtti. Müdiresi için elimden geleni yapmaktan mutluluk duyacağımı söyledim ve hatırladığım kadarıyla hafif bir sohbete daldık.

buluşma yerini belirtin. Rakibiniz yere geldi, efendim, ve arkadaşının ziyaretçime hiç benzemediğini fark ettim, itiraf etmeliyim ki şaşırdım. Ama sonra

Düşündüğümde ziyaretçimin gerçekten Olayda ikinci kişi olarak hareket söyledi, ben de onu yanlış anladığımı ve bana ikinci kişinin yerine geldiğini düşündüm."

Bu konuşmayı büyük bir sabırsızlıkla dinleyen Peregrine, "biriydi?" diye sordu. "Uzun boylu, oldukça esmer ve şık giyimli miydi?"

"Evet," dedi doktor. "Kesinlikle uzun boyluydu. Ben olsam onu çok esmer olarak tanımlar. Beyefendi gibi bir adamdı, sakın tavırları ve belirgin bir moda havası vardı."

"!" dedi Peregrine. "Kuzenim hayata!"

Bu noktada polis memurlarından biri gelip kendisini arabaya kadar takip etmelerini rica etti. Sadece itaat edebildiler ve birkaç dakika içinde tüm parti arabaya doğru yola çıktı. en yakın sulh hakimi.

Tam bir saat sonra müdürler kendi yollarına gitmekte özgürdüler. Her ikisi de barışı korumak için bağlandı, pek çok formalite yerine getirildi.

kefaletler ödendi, yargıç onlara bir konferans verdi ve Bay Fitzjohn kahvaltısını özlemle bekledi. Sonunda serbest bırakıldılar. Bay Farnaby ve ikinci adamı, ikisi de Peregrine ve Bay Fitzjohn arabalarına binip Cork Caddesi'ne gittiler, doktor bir süre önce Hackney'e binip gitmişti. daha önce.

Bölüm XI

Düellonun sırrı çok geçmeden ortaya çıktı. Peregrine saat on birden kısa bir süre sonra Brook Sokağı'na vardığında, bir saat önce onu kaybettiğini söyleyen uşağını, kardeşinin veda mektubunu okurken Bayan Taverner'in başında bulmuştu.

Peregrine odaya girdiği anda Bayan Taverner'in dudaklarından "Aman Tanrım!" sözleri döküldü. Mektubun sayfaları yere düştü. Bayan Taverner ağlayarak ayağa fırladı: "Hemen gitmeliyim! Ona ne yapmışlar? Fitzjohn nerede?"

Sonra kapı aralığında Peregrine'i gördü ve hemen ardından onun kollarına atıldı. "Perry! Oh, Perry, sevgilim, güvendesin!"

"Evet, evet, elbette güvendeyim," dedi Peregrine, beceriksizce omzunu sıvazlayarak. "Ne demek istiyorsun?"

Bütün bu heyecanı neden yaratıyorsun, John? Seni aptal, Bay Fitzjohn'dan haber alana kadar beklemen mi sana?"

Kız kardeşi ceketinin yakalarını kavradı. " söyle bana Peregrine, ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı. Sana söyleyebilirim ki, çok öfkeliyim Ju! Nadir bir aptal gibi görünüyorum! Aleyhimize bilgi aldık ve bu işi kimin yaptığına dair güçlü bir fikrim var. bilgi!"

"O her kimse, sonsuz minnettarlığımı kazandı!"

Judith, yaşadığı korkunun etkisinden hâlâ kurtulamamıştı.

"Bana tek kelime etmeden nasıl dövüşmeye gidersin? Düello yapmaktan nasıl da nefret ediyorum! Kavgayı çözmenin bir yolu olduğunu düşündüğünüz için hepinizden nasıl da nefret ediyorum!"

"Saçmalık!" dedi Peregrine, kadının bırakarak. "Sana gelince, John, işinin başına dön! Karıştın Bir gün için yeterli! Adamın güvenilmez olduğunu hayal etseydim -ama bilebilirdim! Ona kanacak halim yoktu. Babam bizi ona karşı uyarmıştı ve oğlunun da ondan daha iyi olmadığına emin olabilirsiniz."

"Kuzenimden mi bahsediyorsunuz? Sizi bu korkunç olaydan kurtaranın o olması mümkün mü?"

"Tanrım, Ju, böyle aptalca konuşma! Bu işlerden anlamıyorsun. Evet, kuzenimizdi; o olduğuna ikna oldum. Hemen onunla anlaşmaya gidiyorum."

Onu alıkoydu. "Gerek yok; onu her an burada bekliyorum. Bayan Scattergood ve beni Madame Tussaud'nun sergisine götürecekt. Aslında onu ne bilmiyorum, çünkü saat on bire kadar burada olacağını söylemişti ve gördüğünüz gibi saat on biri geçti."

"Bu çok havalı, yemin ederim!" diye haykırdı Peregrine. "Beni bir gaganın önüne oturtma küstahlığında bulunuyor ve kız kardeşimi gaganın üstüne çıkarıyor! Çok hoş bir adam bu Bernard Taverner!"

"Adımı mı duyuyorum?" Sessiz bir ses geldi Peregrine'in arkasındaki kapı aralığında. "Ah, Peregrine! Tanrı'ya şükür!"

Peregrine kuzeniyle yüzleşmek için döndü. "Ay, beni gördüğüne şaşırdın, değil mi?"

Bay Taverner kararlı bir tavırla, "Memnun oldum," diye cevap verdi. "Sen dayattın Sessizlik üzerime çöktü; beklemek benim için zor oldu. Ama bu zamana kadar senden bazı haberler almam gerektiğini tahmin ediyordum. Yaralanmadınız değil mi?"

"Sessizlik!" diye bağırdı Peregrine. "Bana bu konuda sessiz söyleyecek misiniz?"

Kuzeni dikkatle ona ve ondan Judith'e baktı.

Kanepeye çöktü ve ona sadece titreyerek gülümseyebildi.

"Bundan ne anlamamı istediğini söyler misin?" diye sordu düzgün bir ses tonuyla.

"Bize karşı bilgi veren ve bizi tutuklatan adam kimdi?" Peregrine ona doğru atıldı.

Bay Taverner kaşları hafifçe çatılmış bir halde ona bakmaya devam etti. Peregrine öfkeyle şöyle dedi: "O adam kimdi? cerrahın buluşma yerini açıklamasına neden oldu? Buluşmayı sizden başka kim biliyordu?"

"Bu soruya cevap veremem. Perry. Bunu başka kimin bildiğini söylemem mümkün değil," diye cevap verdi Bay Taverner.

"Bana açıkça evet ya da hayır de!" diye tersledi Peregrine. "Bu bilgiyi sen mi verdin?"

Bay Taverner yavaşça şöyle dedi: "Öfkenizi anlıyor ve başışlıyorum, ama lütfen bir an düşünün! Sessizliğimle meşguldünüz: beni inancımı bozmakla mı suçluyorsunuz? Seninle mi?"

Erkek onur kurallarının incelikleri Bayan Taverner'in sempatisini aştığından sabırsızlıkla bağırdı: "Ne olabilir ki Perry için böylesi bir tehlike karşısında bunun anlamı nedir? Başka ne

Toplantıyı durdurmak için her ne pahasına olursa olsun herhangi bir arkadaşına yol açılabilir mi?"

Bay Taverner gülümsedi ama başını salladı. Peregrine biraz şaşırmış bir halde kekeledi: "Size haksızlık etmek istemem ama bana cevap vermiyorsunuz! Buluşmadan sadece bir kişinin haberi vardı, o da uşağımdı ve o da Dr. Lane verdi."

"Peki bu tarifi ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Uzun boylu, beyefendi gibi bir adamdı ve modaya uygun bir havası vardı!"

Bay Taverner oldukça eğlenmiş görünüyordu. "Sevgili Perry, ben şehirdeki bu tanıma uyan tek adam mı? Bu mu?"

tüm bu şüphelerinizi dayandırdığınız şey nedir? Değil mi? Rakibinizin de büyük olasılıkla sizin gibi toplantı hakkında konuşmuş olabileceğini düşündünüz mü?"

"Farnaby?" Peregrine şaşkındı. "Hayır. Böyle bir şey olmamıştı - yani, bunun mümkün olduğunu sanmıyorum-"

"Neden, nedir bu? O halde bilgiyi benim vermiş olmam daha mı olası?"

Peregrine stiffly, "Elbette yapmadığınızı garanti ederseniz sözünüzü kabul etmek zorundayım," dedi.

"Buna sevindim," dedi kuzeni. "Seni yeniden gücendirmek pahasına itiraf etmeliyim ki, bu olayla ne kadar az ilgim olsa da, kuzenimin bu kadar iyi bir insan olduğunu görmek beni fazlasıyla memnun etti. bilgi ."

"Çok iyisiniz," dedi Peregrine, ona biraz da kuşkuyla bakarak.

Bay Taverner güldü. "Peki, bu kadar endişeli miydin mı? Gel, benimle tartışmaya girmemelisin, biliyorsun! Judith, sergiye gidiyor musun? Bayan Scattergood hazır mı?"

Judith ayağa kalktı. "Siz gelmeden önce bir not yazmak için kahvaltı salonuna gitti. Onu getirelim mi?"

"Elbette. Sanırım zamanın gerisinde kaldık. Alıkonuldum ve özür dilerim." Peregrine'e hoş bir şekilde başını salladı ve Judith'in çıkması için kapıyı açtı.

Salonda onun kapıyı kapatmasını bekledi ve sonra alçak bir sesle: "İnkâr etmediniz," dedi.

Kaşlarını kaldırdı ve ona şaşkınlıkla baktı. "Sen de mi benimle tartışmaya gireceksin Judith?"

"Hayır, kesinlikle," dedi ciddiyetle. "Perry sadece bir çocuk; böyle saçma sapan fikirleri var. Sen daha akıllısın. Oh, bana anlatma! Gerçekten de gerek ! Onu kurtardınız ve ben size ne kadar minnettarım bilemezsiniz!"

Onun elini iki elinin arasına aldı. "Senin iyi düşüncelerini kazanmak için yapmayacağım şey yok!" dedi.

Kızın gözleri onunkilerin önünde düştü. "Bunu hak ettiniz. Kalbimin derinliklerinden sana teşekkür ediyorum."

"Minnettarlıktan fazlasını istiyorum," dedi adam, onu sıkıca tutarak. "Söyle bana, umabilir miyim? Sana baskı yapmaya cesaret edemem; sende konuşmamı istemediğinizi gösteriyor gibiydi, ama yine de konuşmalıyım! Sadece umut edebileceğim konusunda beni temin edin. daha fazla!"

Çok garip bir şekilde duygulandı ve ona nasıl cevap vereceğini bilemedi. Eli titriyordu; adam eğildi ve onu öptü. Kadın mırıldandı: "Bilmiyorum. Evliliği hiç düşünmedim. Keşke bana sormasaydın. Ne yapabilirim ki? Cevap?"

"En azından bana başka kimse olmadığını söyle?" "Kimse yok kuzen," dedi.

Bir dakika elini tutmaya devam etti ve kız kendini ayırmak için bir hareket yaptı, hafifçe bastırdı serbest bıraktı. "Ben memnunum. Gidip Bayan Scattergood'u arayacağız."

Bay Farnaby, şehrin başka bir yerinde, o sırada ikinci adamıyla bu meseleyi konuşmaya devam ediyordu.

Bu konudan yürekten bıkmıştı. Müdürü bu konudan o kadar sıkılmış görünüyordu ki, biraz sonra şöyle dedi: "Oyunun nedir Ned? Bana anlattığından daha fazlası var, değil mi?"

O genç fidanın ortadan kaldırılmasını kim ister? Size para ödeniyor, hem de bu görev için cömertçe ödeniyor, değil mi?"

"Neden bilmiyorum," dedi Farnaby. "Taverner yüzüme vurdu."

Arkadaşı, Bay Farnaby'nin yüzünü gölgeleyen yarayı ilgiyle inceleyerek, "Gördüğüm kadarıyla öyle olmuş," dedi.

Farnaby kızardı. "Hakareti hazmedecek bir adam olmadığımı bilmelisiniz!" dedi.

Kaptan Crake, "Para almadığınız sürece olmaz," diye onayladı.

Bay Farnaby asaletle Kaptan'ın kendini unuttuğunu söyledi.

"Ben kendimi unutmadım, ama bana öyle geliyor siz unutmuşsunuz."

dedi Kaptan açık yüreklilikle. "Eğer bu işte para varsa, benim payım neredeydi? Söyle bana!"

Bay Farnaby, "Para yok," dedi ve görüşmeyi kapattı.

Günün geri kalanını acı bir hoşnutsuzluk içinde geçirdi ve akşam King's Arms'a gitti.

Duke Street ve King Street'in köşesinde, cin ve orada bulabileceği ahbablarının arkadaşlığıyla kendini teselli etmek için.

King's Arms, İngiltere'nin ağır sıklet şampiyonu Thomas Cribb'e aitti. Erkeklerin her türlü durumu,

Ünvanlı beyefendilerden kömür işçilerine kadar herkes burayı sık sık ziyaret ederdi ama ünlü salona kabul edilmek her ziyaretçinin şansı değildi. Bay Farnaby ayrıcalıklılar arasında yer almıyordu. Onun için boks konuşmak değil, cin içmek önemliydi.

ama bu onu etmedi ve musluk odasının rahat bir köşesine yerleşip

Ödül dövüşçülerinin ve Korintlilerin geçip iç mekâna gidişini izledi. Taverna her zaman kalabalıktı;

Her genç delikanlı buraya gelirdi, her ödüllü dövüşçü buraya gelirdi ve hırslı birinin buraya gelmesi alışılmadık bir şey değildi.

içeri girer ve daha sonra Şampiyon ile yumruklaştığını söyleyerek övünme ayrıcalığına sahip olmak için güler yüzlü ev sahibi ile tartışmaya girerdi. Bu uygulama son zamanlarda daha az popüler hale gelmişti, çünkü Cribb hayal kırıklığı yaratan bir alışkanlık edinmişti

Kendisine saldıracak olanları doğruca bir yargıcın huzuruna çıkararak, eğer kendisini yere sermek isteyen herkesi buna mecbur bırakırsa hiç huzuru kalmayacağını söyledi.

Bay Farnaby bu özel akşamda içki salonunda bir köşe buldu ve bir bardak daffy'sine oturdu.

İçeri girebilecek herhangi bir tanıdık için gözcülük.

İçeri pek çok insan girdi, ama bazılarının başını sallasa ya da kısa bir selam verse de, özel arkadaşları aralarında yoktu. Büyük Jem'in kardeşi Tom Belcher, yaşlı Bill Gibbons'la kol kola içeri girdi;

Warr gitmeden önce Cribb ile bir süre sohbet etti.

Beyefendi Jackson, öykülerinden biriyle eğlendirdiği bir grup Korintliyle birlikte salona geldi. Bay Farnaby onları kıskanmadan izledi ve bir bardak daha Daffy istedi.

Kapı itilerek açıldığında ve Worth Kontu içeri girdiğinde meyhane neredeyse ağzına kadar doluydu. Bir an için eşikte durdu ve etrafına bakındı.

Bir dizi piponun dumanı ve Tom Cribb, az önce salondan çıktı, onu gördü ve odayı geçerek yanına geldi. "İyi akşamlar lordum," dedi. "Lord hazretlerini gördüğüme sevindim. Bu gece salonda küçük, rahat bir toplantı bulacaksınız. Lord Yarmouth orada, Albay Aston, Sir Henry Smyth, Bay Jackson ve daha kimler var bilmiyorum. Gececek misiniz lordum?"

"Birazdan," dedi Kont. "Burada önce konuşmak istediğim biri var."

"Burada mı, lordum?" dedi Cribb, kırışmış kaşlarıyla bakarak.

"Evet, buyurun," dedi Kont ve pelerinli ceketini sallayarak onun yanından geçip Bay Farnaby'nin oturduğu masaya doğru ilerledi.

Bay Farnaby boş boş birkaç adamı izliyordu.

Komşu masada zar atan Kont, tam üzerinde durana kadar onu görmedi. O zaman başını kaldırdı ve aceleyle ayağa .

Kont kibarca, "İyi akşamlar," dedi.

Farnaby onu selamladı. "İyi akşamlar efendim," diye karşılık verdi Kont'a yan yan bakarak.

Worth masanın üzerine bıraktı ve eldivenlerini çıkarmaya başladı. "Şüphesiz beni bekliyordunuz," dedi.

Farnaby alaycı bir tavırla, "Hayır, de değil!" diye cevap verdi. "Lord Hazretlerinin Cribb'in Salonuna sık sık gitme alışkanlığı olduğunu biliyorum, ama sizin tarafınızdan tanınmak gibi bir beklentim yoktu."

Kont masanın karşı tarafına bir sandalye çekti ve . Yüzüne doğru eğik duran kıvrık kenarlı şapkasının gölgesi altından gözleri

hoş olmayan bir şekilde alay etti. "Sizinle birlikte görünmekten çekinebileceğimi mi düşünüyorsunuz? Çok doğru, ama dünya üzerindeki itibarımın oldukça iyi olduğuna inanıyorum. İtibarım hâlâ ayakta kalabilir. Oturabilirsiniz."

"Bunu yapmaya niyetim var," diye karşılık verdi Farnaby, eylemi söze uydurarak ve ikinci kadehinden kalanları . "Lord Hazretleri'ne eşlik etmekten büyük onur duyduğuma !"

"O halde bunun tadını çıkar," diye öğütledi Kont, "çünkü bu bir daha başına gelebilecek bir onur değil."

Farnaby'nin eli boş bardağıyla kıpırdandı; o Earl'ü gizlice izliyordu. "Gerçekten de öyle! Peki lord hazretleri ne demek istiyor olabilir?"

"Sadece bu geceden sonra senin arkadaşlığına ihtiyacım kalmayacak, Farnaby. Koşullar yollarımızın kesişmesine neden oldu, ama şimdi tekrar ayrılıyor, oldukça geniş, sizi temin ederim."

"Lord Hazretlerini anlama zevkine erişebilseydim-!"

"Bu kadar çok şey elde edeceğinizi düşünmemiştim. Bundan zevk alıyorum," dedi Kont. "Ama bunu yaparsanız, tadını sonuna kadar çıkarın, çünkü beni oldukça iyi anladığınızı düşünüyorum."

"Sizi temin ederim ki efendim. Nedenini anlayamıyorum. benimle bu tonda konuşmalısınız, ve şunu da ekleyebilirim, lordum,

buna içerliyorum!"

Kont enfiye kutusunu çıkarıp açtı. Düşünerek bir tutam içine çekti. "Takınmayı seçebileceğim herhangi bir tavra kızacak durumda değilsin, Farnaby," dedi. Kutusunu açık bir şekilde masanın üzerine bıraktı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. Açık renk yelege, mavi ceket ve kravatının kusursuz kıvrımlarıyla, "Dürüst olalım," dedi. "Çok basit bir işi aptalca batırdın, Farnaby."

Farnaby etrafına hızlıca bir göz attı. "Efendim!"

"Telaşlanmayın," dedi Worth. "Kimse seni dinlemiyor. Sör Peregrine Taverner'ı yolundan çekmek için tutulduunuz ve bunu hak etmeyi başaramadınız."

Farnaby'nin elleri kenetlendi; öne doğru eğildi. "Lanet , kapa çeneni!" diye fısıldadı. "Benim öyle olduğumu söylemeye cesaret edemezsin.

İşe alındım!"

Worth kaşlarını kaldırdı. "Neden düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Bunu söyleyemezsin!"

"Tam tersine, bunu büyük bir rahatlıkla söyleyebilirim. iyi Farnaby, ve eğer bana bir sorun çıkarırsan bunu söyleyeceğim. Ve size daha önce de belirttiğim gibi, dünya üzerindeki itibarım iyi olduğundan, benim sözüme sizinkinden önce inanılacağını düşünüyorum. İsterseniz bunu test edelim."

Farnaby bembeyaz kesilmişti; gözlerinde büyük bir korkuyla Kont'a baktı ve soluk soluğa şöyle dedi

"Herkes ne olduğunu biliyor! Taverner'in siki sıkıldı ve ben de bunu söyledim ve bilmenizi isterim ki lordum, bunun böyle olduğunu bana doğrulayacak düzinelerce kişi var!

Taverner bana vurdu, ben de ona bir kartel gönderdim, işte tüm hikaye bu!"

"Hikâyenin tamamı bu değil," dedi Worth. "Düellonun senin beceriksizliğin yüzünden durdurulduğunu eklemeyi unutmuşsun."

Farnaby suratını asarak, "Eğer bize karşı bilgi verildiyse bu benim suçum değil," dedi.

Worth soğukkanlılıkla, "Bu konuda sizinle aynı fikirde değilim," dedi. "Sör Peregrine Taverner'ı düelloya zorlamak bir şeydi, ama bunu Cock-Pit Royal gibi halka açık bir yerde yapmak bambaşka bir . Sanırım bunlar sizin talimatlarınız değildi. I

Senin bile böyle aptalca bir şey yapabileceğine inanmakta zorlanıyorum, Farnaby. Cock-Pit'te

Bu haberi doğru yere ulaştırmayı görev sayacak bir sürü insan olmalı. Yine de tam olarak böyle oldu. Hata yaptın Farnaby ve bu olaydaki rolün sona erdi."

Farnaby büyülenmiş gibi Kont'a bakıyordu. "Sen bir şeytansın!" dedi boğuk bir sesle. "Kiralandığımı söyleyemezsin! Bunun için bir kuruşa bile dokunmadım!"

"kuruşuna bile dokunmadığın gibi, bir kuruşuna bile dokunmayacaksın," dedi Worth, bir tutam daha enfiye alarak ve parmaklarının tozunu ince bir

Mendil. "Sör Peregrine'in gardını düşürmek için işe . Eğer başarmış olsaydın -ama başaramadın Farnaby, öyleyse neden boş varsayımlarla zaman kaybedelim? Benim sana anlatmaya çalıştığım şey, ödülün hâlâ kazanılması gerektiği ama senin bunu kazanacak adam olmadığını."

Farnaby boğazında bir şey yuttu. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu zayıf bir sesle.

"Demek istediğim, Farnaby, Sör Peregrine'den kurtulma işi daha az beceriksiz bir kiracıya bırakılmalı," dedi Kont.

Hoş bir şekilde. "Onun hayatına yönelik herhangi bir girişiminizin son derece şüpheli bir görünüm arz edeceğini anlayacağınızdan eminim."

"Benim sıradan bir cani olmadığımı mı ima etmeye cüret ediyorsunuz, lordum!"

"Seni yanlış değerlendirdiğim için beni affetmelisin," dedi. İğneleyici bir şekilde. "Senin bbreğindeki insanların vicdanları ne yazık ki benden gizleniyor. Enfiye kutuma dokunmayın lütfen, yoksa ateşe atmak zorunda kalacağım!"

Elini dalgınca kutuya doğru uzatan Farnaby, Kont'un sesindeki soğuk küçümseme tonuyla irkilerek geri çekildi ve sa diplerine kadar kızardı. "Hakaret ediyorsunuz lordum! Buraya beni tehdit etmeye geldiniz, ama bunu bana yapamayacaksınız, size söyleyeyim!"

Kont gözlerini kaldırarak, "Hayır mı?" dedi. "Hayır mı?"

Farnaby o uzun, soğuk bakışa karşılık vermeye çalıştı ama kendi gözleri Kont'unkilerin altında kaydı ve düştü. "Hayır," dedi

belirsizce. "Hayır, Tanrı adına, yapmayacaksın! Eğer beni suçlamaya cüret edersen - eğer bunu benim üzerime yıkmaya alışırsan

Söyleyecek bir şey yok mu? Yalnız acı ekmeyeceğim, ben-" Sözünü kesti ve dudaklarını ıslattı.

Worth sandalyesinde kıpırdamadan oturuyordu; bakışları Farnaby'nin yüzünden hiç ayrılmıyordu. "Devam edin Bay Farnaby," dedi. "Ne söyleyeceğinizi duymak için bekliyorum."

"Hiçbir şey!" Farnaby çabucak söyledi.

"Seni kiralayan adamın adını bile mi bilmiyorsun?" dedi Kont yumuşak bir sesle.

"Hiçbir şey, sana söylüyorum! Kimse beni işe almadı!"

Kont enfiye kutusunu kapattı. "Akıllıca davrandığınıza kuşku yok," dedi. "Belki de -kim bilir?- *sizi* yolunuzdan çekmek için adımlar atabilir, değil mi? Ve korkarım ki, onun adını açıklayacak cesaretiniz bile, bu pek işe yaramayacaktır. pek işe yaramaz. Senin sözüne karşılık onunki olacak Farnaby ve dürüst olmak gerekirse seninkinin dikkate alınacağını pek sanmıyorum. Gördüğünüz gibi, tüm bunları düşündüm."

"Gerek yok!" Farnaby ona ters ters bakarak, "Gerek yok," dedi. "Sana hiçbir şeyi ifşa etmeyeceğimi söyledim!"

"Cildinize böylesine sağlıklı bir saygı duyduğunuzu görmekten memnunum," diye mırıldandı Worth. "Umarım bu gelecekte Sir Peregrine'den uzak durmanızı tavsiye ederim. Yerinizde olsam bir süreliğine taşraya giderdim. Siz şehirdeyken onun başına bir şey gelirse bunun acısını çekebileceğinize dair tuhaf bir fikrim var."

Farnaby zorla bir kahkaha attı. "Çok ilginç lordum, ama ben önsezilere inanmam!"

"Ah!" dedi Kont. "Ama bu daha çok bir söz niteliğindeydi, Farnaby. Bir gaf affedilebilir ama ikincisi ölümcül olur." Ayağa kalktı, eldivenlerini ve bastonunu aldı. "Sana söylemek istediğim tek şey buydu."

Farnaby ayağa fırladı. "Bekleyin lordum!" dedi, masanın kenarına tutunarak ve kelimeleri arıyormuş gibi görünerek.

"Eee?" dedi Kont.

Farnaby dudaklarını yaladı. "İşinize yarayabilirim!" dedi umutsuzca.

", " dedi Earl'ün ses tonu bir hayli çarpıcıydı.

Farnaby'nin damarlarını ürpertti. "Bir kez hata yapmış bir adamın bana en ufak bir faydası dokunmaz."

Farnaby tekrar sandalyesine çöktü ve gözlerinde zehir ve umutsuzluk karışımı bir ifadeyle Kont'un uzun boylu figürüne baktı. Worth salonun kapısına doğru yürüdü.

Henüz oraya varmamıştı ki, bakışları birkaç dakika önce meyhaneye girmiş olan ve meyhanenin diğer ucunda durmuş kendisine sabit bir şekilde bakan bir beyefendiye takıldı.

Kont kontrol etti, yoluna çıkan hafif sarhoş bir denizciyi nazikçe kenara bıraktı ve odanın öbür ucuna, yeni gelene yürüdü.

"Hizmetkârınız, Bay Taverner," dedi.

Bay Taverner resmi bir şekilde eğildi. "İyi akşamlar Lord Worth."

Kont'un sağ elinin parmakları bilgi yarışması bardağının yiviyle oynamaya başladı. "Peki, Bay Taverner, nedir "diye sordu.

Bernard Taverner kaşlarını kaldırdı. "Ne oldu?" tekrarladı. "Ne nedir, lordum?"

"Bana hareketlerimle çok ilgileniyormuşsunuz gibi geldi," dedi Worth. "Yoksa ben mi hatalıyım?"

"İlgimi çekti.." dedi Bay Taverner. "Bana sorduğunuza göre o da ilgilenmedim, efendim, şaşkırdım."

"Beni burada bulmak için mi? Beni sık sık Cribb'in salonunda görürsünüz," diye cevap verdi Kont.

"Bunun farkındayım. Farkında olmadığım ve itiraf etmeliyim ki bende biraz şaşkınlık yaratan şey, sizin de Farnaby'ninki gibi bir toplulukta görülüyor olmanızdı."

Bunu yeterince açık bir şekilde ve Worth'un alaycı bakışlarını doğrudan karşılayan düz bir bakışla söylemişti. Ancak bu durum Kont'u utandırmış gibi görünmüyordu. "Ah, ama ben sık sık

Cribb's'te garip bir toplulukla karşılaştım, Bay Taverner," dedi.

Taverner'in dudakları gerildi. Bir anlık sessizlikten sonra ölçülü bir şekilde konuştu: "İtiraf edersiniz ki Lord Worth, sizi daha bu sabah biriyle konuşurken görmek

Gardiyanınızla düello yapmak için yola çıkmanız çok tuhaf bir görüntü oluşturuyor olmalı. Yoksa bugünün *serbest bırakıcısı* hakkında bilginiz mi yok?"

Kont'un parmakları kurdeleden aşağıya, sınav bardağının sapına doğru kaydı. Bardağı kaldırdı. "Hayır, Bay Taverner, bundan habersiz değildim."

Bir sessizlik daha oldu ve Bernard Taverner bu sırada Kont'un nazik tavrının ardında yatan düşünceleri okumaya çalışıyor gibiydi. "Cehalet içinde değildiniz ve henüz-

"Ne kadar ilginçtir ki," dedi Worth, "Bay Farnaby'yle tam da bu konu üzerinde konuşuyorduk."

"Gerçekten!"

"Evet," dedi Kont. "Ama neden çekişelim ki Bay Taverner? Sanırım Farnaby'ye büyük *bir* ilgi duyduğumdan şüpheleniyorsunuz ve oldukça haklısınız. Ben Ona -ve sanırım beni gayet iyi anladı- rolünü oynadığını söyledim. Bu yüzden onun endişelenmeyin, sevgili efendim."

Taverner kaşlarını çattı. "Sizi tam olarak anlamıyorum efendim. Buraya sizi saçma sapan suçlamalarla aşağılamaya gelmedim, ama kuzenlerimin çıkarlarını çok önemsemişimi ve her ikisine de gücümün yettiği kadar hizmet etmekten çekinmeyeceğimi belirtmenin uygunsuz olmayacağını düşünüyorum."

"Güvenceniz beni derinden etkiledi Bay Taverner," dedi Kont tatsız bir gülümsemeyle, "ama kuzenlerinizin işlerine kaçınmanızın daha akıllıca olacağını düşünmekten kendimi alamıyorum."

Taverner sertleşti. "Eğer sizi doğru anladıysam, lordum, demek istiyorsunuz ki işlerine karışmak."

Kont hâlâ gülümseyerek, "Bu, meseleyi çok kaba bir şekilde ifade etmek olur," dedi. "Yine de beni oldukça doğru anladınız. Benim işlerime burnunu sokanlar başarılı olamazlar."

"Lütfen bana tehditler savurmayın Lord Worth!" dedi Taverner sessizce. "Kuzenlerimin iyiliğini düşündüğüm için beni korkutamazsınız."

Kont o kadar alçak sesle konuştu ki Taverner'den başka kimse Sözlerini yakalayın. "Kuzenlerinizin refahının sizin değil, benim olduğunu hatırlatmama izin verin Bay Taverner. İlginizde çok titiz davrandınız, ama

Eğer hayalleri kuruyorsan, onları kov. Judith Taverner ile asla evlenmeyeceksin."

Bay Taverner'in elleri istemsizce kenetlendi. "Bana elinizi bu kadar açık bir şekilde gösterdiğiniz için size minnettarım, efendim," dedi.

"Ben de size Bayan Taverner üzerindeki yetkinizin bir yıl içinde sona ereceğini hatırlatmak isterim. Utanmaz olduğu kadar vicdansız planlar peşinde olduğunuza beni ikna etmek için bu konuşmaya gerek yoktu.

Lütfen, yolunuzdan çekilmem için beni korkutamayacağınızı anlayın."

"Bu konuda, Bay Taverner, size en iyi gelen şeyi yapacaksınız," dedi Kont. "Ama yolumda bir engel gördüğümde onu ortadan kaldırmaya meyilli olduğumu aklınızdan çıkarmayacağınıza inanıyorum." Bu sözler kızgınlık göstermeden, hatta kibarca söylenmişti ve Kont

nasıl karşılandığını görmek için bekledikten sonra hafifçe eğildi ve salonun kapısına doğru yürüdü.

Bölüm XII

Hayal kırıklığına uğradığı düello olayından kısa bir süre sonra Peregrine, Hertfordshire'da

Fairfordlar, Aralık ayının başlarında birkaç hafta geçirmek amacıyla Londra'dan ayrıldılar.

Davet Bayan Taverner'a da içtenlikle iletilmişti, ancak o, kısa bir süre önce Rutland Dükü ve Düşesi ile Belvoir Şatosu'nda bir hafta geçirmek üzere çok sevindirici bir davet aldığı için daveti reddetmek zorunda kaldı.

Kısa bir süre önce kente ziyarette bulunan Düşes, Almack'ın evinde Bayan Taverner ile tanışmıştı; Bayan Taverner ona Rutland'ların yakın dostu Bay Brummell tarafından takdim edilmişti. Düşes, Bayan Taverner'in babasını hatırladı, kızından hoşlanmış görünüyordu, bir süre onu konuşturdu ve sözlerini şöyle bitirdi

Birkaç hafta sonra Belvoir'daki bir ev partisine katılması için ona bir davetiye gönderdi.

Bayan Taverner özel bir şezlongla kuzeye doğru yola çıktı ve kendisini seçkin bir topluluğun arasında buldu.

Konukların başında bir gün önce gelen York Dükü vardı.

Ziyareti beklenmedik olduğundan, Dorset Dükü'ne her zamanki odalar tahsis edildiğinden biraz rahatsızlık yaratmıştı.

York için tutulmuştu ve aceleyle elden çıkarılması gerekiyordu.

Ancak, York ve Brummell'in her ikisinin de kendi özel dairelerine sahip olmaları gerektiği anlaşılmıştı.

Belvoir ve Cheveley'de, Dorset'in lütfu

Bu değişikliği kabul etti ve sadece böylesine önemli bir ıslık çalan kişinin partiye katılmasına sevindi.

York Dükü Frederick, Kral'ın ikinci oğluydu ve son birkaç yıldır bir tür

Clarke skandalının ardından emekli oldu. Kendisi

Son zamanlarda Başkomutan olarak yeniden görevlendirildi ve bu tarihte Bayan Taverner

kendisine sunulduğunda, keyfi yerinde görünüyordu ve metresinin entrikalarıyla Ordu terfilerini sattığından şüphelenilebilecek türden bir adam değildi.

Elli yaşına yaklaşmıştı, uzun boylu, şişman bir adamdı.

Ten rengi ve belirgin bir burnu vardı. Hazır bir kahkahası, nazik, meraklı mavi gözleri vardı ve kolayca eğlenirdi. Prusyalı bir prensesle evliydi ve ondan ayrı yaşıyordu.

çok iyi şartlarda. Düşes Oatlands'da ikamet ediyor ve burada eksantrik ama suçsuz bir yaşam sürüyordu,

her türden kırk kadar evcil köpek tarafından

akla gelebilecek her türden. Dük, hafta sonlarını Oatlands'de geçirmek üzere arkadaşlarından oluşan partiler düzenlerdi.

Düşes en ufak bir itirazda bulunmadı ve

Kendi yaşam tarzında herhangi bir değişiklik yapmadan, konuklarını büyüleyici ve gösterişsiz bir şekilde ağırladı.

onu tanıyan herkese sevdirdi. Hiç kimse Oatlands'a yapılan bir daveti reddetmezdi.

Orayı ziyaret etmek her zaman hayrete düşürmeli ve hatta dehşete düşürmelidir. Park

papağanlar, maymunlar, devekuşları, kangurulardan oluşan bir koleksiyonun barınması için tutulmuştu; ahırlar, hiçbirinin kullanımı için elde edilemeyen atlarla doluydu.

misafirler; ev, işleri hiç kimseye hizmet etmek olmayan hizmetçilerle dolup taşıyordu; sahibi sabahın üçünde kahvaltı ediyor, geceyi arazide dolaşırdı.

Beklenmedik bir anda parkta kendisi için yaptırdığı dört odalı mağaraya çekildi. Akşam yemeği her zaman sekizdeydi; Dük saat on bire kadar masadan kalkmazdı ve kalktığında da beş poundluk whist oynamak için kalkardı.

Sabahın dördüne kadar lastik üzerinde yirmi beş pound.

Karısını Oatlands dışında hiç görmeyen Dük, doğal olarak onu Belvoir'a getirmemişti. Dük

Düşes'in hiç hoşlanmadığı, şehirli, zeki bir adam olan Albay Wyndham da ona eşlik ediyordu.

Dorset Dükü ve Düşesi' yanı sıra diğer konuklar, Bayan Taverner'a ilk , çoğunu tanımadığı çok sayıda hanımefendi ve beyefendiden oluşuyordu. Lord ve Leydi Jersey, Bay Brummell ve Lord Albanley aralarındaki tek tanıdıklarıydı. Kendisini biraz utangaç hissetti ve gelişinden bir saat kadar sonra bir araba gelip Lord Worth'u kapının eşiğine , aksi halde olabileceği kadar hoşnutsuz olmadı.

Çok mağrur bir genç hanımla sohbet ediyordu ve genç hanım ona büyük bir dikkatle bakıyordu.

Worth ev sahibesiyle birlikte salona girdiğinde büyük bir kibir içindeydi. Kadın başını kaldırdı ve onu görünce gülümsedi.

Worth hemen ona doğru geldi, oldukça sert olan yüzü yumuşadı ve arkadaşıyla selamlaştıktan sonra koltuğunun yanına oturarak ona nasıl olduğunu sordu.

Kibirli genç bayan, her şeyi pohpohluyordu. Ona karşı yakınlık duyuyor, dikkatini çekmek ve onu elinde tutmak için elinden geleni yapıyordu. Bayan Taverner'ın eğlenmemesi mümkün değildi: Bayan Taverner'ı memnun etmeye o kadar hevesliydi ki beyefendi kibarca tepkisiz kaldı. Ama Bay Pierrepont az sonra çıkageldi ve bayanı da yanına alarak Bay Brummell'in ev sahibesinin sulu boya taslağını inceledi ve Kont, koğuşuyla yalnız kaldı.

Worth, Bayan Crewe ile meşgulken Bayan Taverner'ın, Worth'un Bayan Crewe'a hiçbir şey göstermediğini düşünecek zamanı olmuştu.

Onunla karşılaşınca şaşırdı. Bayan Crewe yanından ayrıldıktan sonra, o ani tavrıyla ona kendisini Belvoir'da bulmayı bekleyip beklemediğini sordu.

"Evet," diye cevap verdi. "Sanırım bu konuda bilgilendirildim."

Adamın gözlerindeki parıltı, kadının ondan şüphelenmesine neden oldu.

davet edilmesinde biraz söz sahibi olduğunu söyledi. Dedi ki: "Öte yandan, sizi burada bulacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu."

"Gelmiş olsaydınız, sanırım gelmezsiniz."

Kaşlarını kaldırdı. "Umarım sizinle aynı evde kalamayacak kadar önyargılı ."

"Bu çok cesaret verici," dedi Kont. "Biliyor musun, ben de senin çok iyi olduğunu düşünecek kadar küstahtım.

İçeri girdiğimde beni gördüğüne sevindin mi?"

Tereddüt etti ve sonra buruk bir gülümsemeyle şöyle dedi: "Şey, belki de biraz sevindim. Kendimi oldukça iyi hissediyordum.

tanımadığım bir grubun arasında garip. O bayan-

Bayan Crewe, sanırım ona öyle diyorsunuz.

Son yirmi dakika bana ne kadar taşralı bir hiç olduğumu göstermek için geçti ve bilirsiniz, insan bunun gerçek olduğunu bildiğinde

melankolik gerçek, insanı üzücü bir şekilde yersiz yurtsuz hissettiriyor."

"Yarın avlanmaya niyetliysen ondan intikamını alacaksın," dedi Kont. "En kötü ellere sahip olan o.

Akla gelebilecek her şey ve genellikle de ilk çitte bitiyor."

Güldü. "Evet, avlanmak istiyorum ama umarım Bayan Crewe'un düşmesini isteyecek kadar kötü huylu değilimdir. Sen de avlanacak mısın?"

"Elbette; koğuşuma göz kulak olmak için."

Çenesini kaldırdı, gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı. "Size bir ipucu vereceğim," diye söz verdi.

Adam eğleniyordu. "Gel, birbirimizi oldukça iyi anlamaya başladık," dedi. "Enfiyenizi nasıl seversiniz?"

Judith, "Doğrusunu söylemek gerekirse pek sık almam," diye itiraf etti. "Sadece rol yapıyorum."

"Prens Naibi takip ettiğiniz için mükemmel arkadaşsınız. Bir çimdik at da göreyim."

Kadın ona itaat etti ve çantasından kapağında ve yanlarında mineli plakalar olan altın bir kutu çıkardı.

Daha yakından incelemek için elinden aldı. "Çok güzel. Nereden aldın bunu?"

"Rundell ve Bridge'de. Oradan birkaç tane almıştım."

Ona geri verdi. "İyi bir zevkin var."

"Teşekkür ," dedi Judith. "İnsanların onayını kazanmış olmak Sizin gibi önemli bir uzman beni memnun etmeli."

Gülümsedi. "Küstahlık etmeyin, Bayan Taverner."

Kutuyu fiskeyle açtı ve ona uzattı. "Sen Beni yanlış anladınız Lord Worth: Sizin tarzınızda medeni davranıyordum."

"Bunun tam olarak nasıl yapılacağını bilmiyorsun," diye cevap verdi. "Hayır, kutunuzu bana sunmayın; bu benim sevdiğim bir karışım değil."

"Gerçekten de! Ne tuhaf!" dedi Bayan Taverner, bileğini zarif bir hareketle çevirerek bir burun deliğine bir çimdik attı. "Ben de bundan hoşlanmıyorum."

"Muhtemelen Vinagrillo ile ıslattığınız içindir," dedi Kont sakince. "Onu kullanırken dikkatli olmanız konusunda sizi uyarmıştım."

"Vinagrillo ile ıslatmadım!" dedi Bayan Taverner, öfkeyle kutusunu kapatarak. "Sadece tamamını nemlendirmek için iki damla kullandım!"

Salonun ortasında Albay Wyndham'ın yanında duran bir beyefendi, Bayan Taverner'a hülyalı ve ilgisiz bir şekilde bakıyordu, ama onun

Enfiye kutusunu çıkarırken gözlerine ilgi dolu bir bakış geldi ve Albay'dan uzaklaşıp kanepeye doğru geldi. Worth'a büyük bir ciddiyetle şöyle dedi: "Lütfen bana hediye edin! Ne kadar güzel bir kutu! Güzel bir ziyaret kutusu diyebilirim, ama sabah giymek için uygun değil. Bana gösterdiklerinde çok cazip geldi ama tam da aradığım şey değildi."

Judith büyük bir şaşkınlıkla ona baktı, ama Lord Worth hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermeden, sadece "Lord Petersham, Bayan Taverner," dedi ve ayağa kalktı.

Lord Petersham, Bayan Taverner'ın yanına oturmak için izin istedi. "Söyleyin bana," dedi endişeyle, "çayla ilgileniyor musunuz acaba?"

Çayla ilgilenmiyordu, ama lord hazretlerinin odasının her çeşit çay kutusuyla dolu olduğunu biliyordu.

Baruttan Lapsang Souchong'a kadar akla gelebilecek her türden.

Bilgisizliğini itiraf etti ve onu hayal kırıklığına uğrattığını hissetti.

"Yazık, çok ," dedi. "Bunu neredeyse enfiye kadar ilginç bulabilirdiniz. Ve siz de bununla ilgileniyorsunuz, değil mi? Kendi karışımınız var; kavanozu Fribourg ve Treyer's."

Bayan Taverner kutusunu çıkardı. "Umarım benim türümü deneme onurunu bana bahşedersiniz," dedi.

Lord Hazretleri eğilerek, "Bu şeref bana ait," dedi. O da parmağını ve başparmağını kutuya daldırdı ve gözlerini yarı kapalı tutarak bir tutamını burun deliklerine . "İspanyol kepeği -biraz Brezilya kokusu- bunun dışında başka bir şey, muhtemelen bir tutam masulipatam." Döndü. "Bana senin evinde yediğimi sandığımı bir karışımı hatırlatıyor, Julian."

"İmkânsız!" dedi Worth.

Lord Petersham, Bayan Taverner'e dönerek, "Belki de tam olarak aynı şey değildir," diye kabul etti. "Çok hassas bir karışım, hanımefendi. Bir uzmanın elini ve hatasız zevkini fark etmek kolaydır."

Bayan Taverner, gardiyanının alaycı bakışları üzerindeyken kızarma nezaketini .

Çok geçmeden yukarı çıkıp akşam yemeği için elbisesini değiştirme vakti gelmişti. Masada Lord Robert Manners ve Bay Pierrepont'in arasında, Kont'un yakınında olmayan bir yere yerleştirildi ve yemekten sonra ev sahibi ve herkesin Chig dediği başka bir müzmin ıslık çalanla birlikte York Dükü'ne katıldığı için, o akşam onunla bir daha konuşmadı.

Ertesi gün ava katılan tek hanımefendi o değildi, ancak üç kişiden fazlasının ortaya çıkmak için yeterli enerjisi veya hevesi yoktu ve hiçbir şekilde tüm beyefendiler değildi. O Erken kahvaltıya indiğinde Bay Brummell'i ata binmek için giyinmiş görünce biraz şaşırdı ve gözlerini ona açtı.

Onun için kendi sandalyesinin yanına bir sandalye çekti. "Biliyorum," dedi anlayışla, "ama iyi bir görünümü var ve ikinci alanın ötesine geçmeye gerek yok."

"İkinci tarlanın ötesine geçmeyin!" diye . "Neden, daha uzağa gitmeyecek misiniz, Bay Brummell?"

"Hayır, hiç sanmıyorum," diye yanıtladı ciddi bir sesle. "Biraz ekmek ve peynir alabileceğim bir çiftlik evi mutlaka vardır ve bundan daha çok sevdiğim bir şey olmadığını bilmelisin."

"Avlanmak yerine ekmek ve peynir!" dedi. "Bunun bir seçim olmasına izin veremem!"

"Evet, ama görüyorsun, eğer çok uzağa gidersem üstlerimi ve dört nala koşan yağlı çiftçilerin sıçrattığı deriler," diye yumuşak bir sesle cevap verdi.

Ama ona olan düşkünlüğü bile Bayan Taverner'in böyle bir konuşma karşısında gülümsemesine neden olamadı. Sitemkâr görünüyordu ve sadece şöyle dedi: "Bunu kastetmediğinize eminim."

Daha sonra onun bir kez olsun içtenlikle konuştuğunu anlayacaktı. İlk birkaç tarladan sonra avı terk etti ve bir daha görülmedi. Bu konuda güçlü bir yorum yaptı Brummell'in çamura bulanmış ve eyerde geçen uzun bir günün ardından üstü başı darmadağın olmuş olması düşünülemeyecek kadar saçma bir . Düşündükten sonra onun haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Akşam yemeğinde tekrar karşılaştığımız Bay Brummell hiç utanmıyordu. Daha önce varlığından haberdar olmadığı bir çiftlik evinde çok mükemmel bir peynir keşfetmişti. Karlı tepelerini hiçbir çamur lekesinin kirletmediğinden emin olduktan sonra, ev sahibesiyle bir peyzaj planını tartışmak üzere Belvoir'e usulca geri dönmüştü.

Gece nöbetlerinde aklına gelen bahçecilik.

Lord Worth yemekten sonra whist partisine katılmadı. birkaç birlikte misafir odasına gitti ve hemen Leydi Jersey tarafından kabul edildi. Bir kauçuk Casino odanın bir ucunda oynanıyordu, ama çok ciddi değildi ve kağıt oynayanlar, sorulduğunda, en azından

biraz müziğe itiraz etti. Düşes, Bayan Crewe'un arpını getirmesi için yalvardı ve Bayan Crewe, uygun bir utangaçlık gösterisinden ve annesinin biraz teşvikinden sonra kabul etti. Saygıdeğer Bayan Crewe, sarıklı ve heybetli, Leydi Jersey'e doğru eğildi ve hanımefendisinin Charlotte'un performansından memnun.

"Hanımefendinin annesi, sevgili Leydi Westmorland, Charlotte'un şimdiki efendisini bana tavsiye etti," diye açıkladı. "Sonuç, sanırım, çok mutlu oldu. Uygulamayı öğrendi ve genel olarak enstrüman üzerinde bir yeterlilik kazandım - ama yapacağım Sizin ve sizin de kararınızı bekliyorum Lord Worth. Zevkinize kesinlikle güvenilebilir."

Kont onun yaklaşmasıyla ayağa kalktı. Eğildi ve en ifadesiz sesiyle şöyle dedi: "Beni gururlandırıyorsunuz, hanımefendi."

"Oh hayır, eminim ki bilmiyorum! Bu tür bir şey Doğama aykırıdır; beni kimsenin kibrini tatmin bulamazsınız, bunu size söyleyebilirim. Ne düşünüyorsam onu söylerim. Charlotte'un daha uzlaşmacı olduğuna inanıyorum. Bilmiyorum. Daha iyi huylu, daha sevimli bir kızı nerede bulabilirsin ki? Bu çok saçma!" Kont tekrar eğildi ama hiçbir şey söylemedi. Bayan Crewe yelpazesıyla onun koluna dokundu. "Performansı hakkında ne düşündüğünüzü bana söylemelisiniz, ama sizden ricam çocuğu çok yakından izlememeniz, çünkü sen varken onu oynamaya teşvik etmek çok zor. Bu saçma sapan kız sizin fikirlerinizi o kadar çok önemsiyor gülünç! "Ah, anne!" dedi bana, aşağı indiğimizde, "eğer müzik olacaksa, yalvarırım beni çalmaya zorlama! Eminim ki Lord Worth'un eleştirel gözler üzerimde!"

Kont, "Gözlerimi başka bir yere çevireceğim, hanımefendi," diye cevap verdi.

Bayan Crewe, "Saçmalama, kızları böyle bir aptallıkla şımartmak gibi bir niyetim yok," dedi. "'Emin ol aşkım,' dedim ona, 'Lord Worth senden çok memnun kalacak. performans.'"

Bu arp odaya getirilmişti ve Bayan Crewe kızıyla ilgilenmek, Bay Pierrepont'e mumlardan bir dalı daha yakına taşımasını için geri döndü.

Lord Alvanley daha uygun bir sandalye getirsin.

Worth, Leydi Jersey'nin yanındaki yerine oturdu ve ona anlamlı bir bakış attı. Gözleri dans ediyordu. "Oh, sevgili Julian, görüyor musun? Oturup baştan sona Charlotte'a bakmalısın! Şimdi, bu benim kötü huyum değil, değil mi? Ne iğrenç, çöpçatan bir kadın! Yalvarırım Charlotte'a Charlotte. Eğer bunu yaparsan seni bir daha asla Osterley'e çağırmam ve en eski dostlarımdan biri olduğun için bunun çok kötü olacağını biliyorsun."

"Size rahatlıkla söz verebilirim ki bunu yapmayacağım," diye yanıtladı Kont.

Gözleri tesadüfen çok uzakta olmayan Bayan Taverner'in oturduğu yere kayd ve bir an için orada durdu. Bayan Taverner ona bakmıyordu; o canlı bir esmerle sessiz bir sesle sohbet ediyordu.

Leydi Jersey, Kont'un bakışlarının yönünü takip etti ve ona hızlı, kurnaz bir bakış fırlattı. "Sevgili Worth, her zaman seninle aynı fikirde olmuşumdur," dedi alaycı bir tavırla. "O çok güzel, çok güzel!"

Kont gözlerini ona çevirdi. "Konuşma, Sally: Bayan Crewe'un sözünü kesiyorsun."

Gerçekten de bu sırada Bayan Crewe bir elini arpın tellerinde gezdirmiş ve başlamak üzereydi.

Bayan Crewe endişeyle Lord Hazretlerini izlerken, onun kendisine verdiği sözü tuttuğunu görmek gibi şüpheli bir mutluluğa sahipti. Güzel oyuncuya üstünkörü bir bakış atmanın ötesinde, ona bir daha bakmadı ama

onun yerine arkadaşının meşhur pembe incilerini taktı. Gerçekten de şarkıyı selamlayan alkışlara katıldı, ama her zamanki durgunluğuyla. Bayan Crewe'a tekrar söylemesi için yalvarıldı, Onun tarafından olmasa da, küçük bir isteksizlik gösterisinden sonra razı oldu. Lord Worth çenesini kravatının içine gömdü ve dalgın dalgın önüne baktı.

İkinci parça sona erdiğinde ve Bayan Crewe uygun bir şekilde iltifat ve teşekkürlerini sunduğunda, Leydi Jersey öne doğru eğildi

Düşüncesizce Bayan Taverner'a seslendi. "Bayan Taverner, çaldığınızı ve şarkı da söylediğinizi düşünmekle yanılmıyorum herhalde?"

Judith başını kaldırdı. "Çok kayıtsızca, hanımefendi. Arp çalmakta hiç becerim yok."

"Ama piyanoforte! Eğer isterseniz hepimize büyük bir zevk verebileceğinize inanıyorum!"

Düşes hemen Leydi Jersey'nin yalvarışlarına kendi yalvarışlarını ekledi ve Lord Alvanley, Bayan Crewe'u bırakarak onun yanına gitti ve neşeli bir tavırla şöyle dedi "Şimdi bizim için şarkı söyleyin, Bayan Taverner! Şarkı söylemediğine asla inandırılmayız, biliyorsun! Bütün şarkıyı bize siz söylemiyor musunuz? her şey?"

Judith'in rengi attı ve başını salladı. "Hayır, gerçekten de; beni tamamen gözden düşürdünüz. O günkü performansım Sizi temin ederim ki piyanoforte alışılmışın dışında bir şey değil."

Düşes nazıkçe şöyle dedi: "Yaptığın hiçbir şeyi Ama sizi büyük bir zevkle dinleyeceğimize inanıyorum."

"Değer!" dedi Alvanley. "Nüfuzunu kullan, canım dostum! *Bizim* sadece yalvarabildiğimiz yerde *sen* emredebilirsin!"

Bayan Crewe olayların bu şekilde gelişmesinden hiç de memnun olmamıştı: "İşte size bir eser!" diye haykırdı. "Müziğin hoşgörüsü için yalvardığınızı duymak garip bir şey,

Lord Alvanley. Eminim kart masasında olmayı tercih ederdiniz."

"Yapmayın hanımefendi," dedi Alvanley kolayca, "bana üzücü bir karakter veriyorsunuz, biliyorsunuz."

"Senin daha önce ıslık masasından uzak durduğunu hiç görmemiştim," diye ısrar etti.

"Benden kurtulmaya can attığınızı hissettireceksiniz," dedi.

"Eğer bana İsrail'in On Kabilesi'nin bulunma ihtimali olup olmadığını söyleyebilersen, sana söz veriyorum gideceğim. ve Bayan Taverner'i dinledikten sonra whist oynayacağım."

"Ne demek istiyorsun? Sen çok tuhaf bir yaratıksın, seni protesto ediyorum!"

"Neden, hanımefendi, sadece diğer iki kabileyi tükettim ve gelecek yıl için askere çağırdım. Worth! Hiçbir şey söylemiyorsun! Bayan Taverner'i zorlayın!"

Yüzünü toparlayan Judith ayağa kalktı. "Aslında buna hiç gerek yok! Beni çok nezaketsiz gösteriyorsunuz efendim ve korkarım Bayan Crewe'un mükemmelliğinden sonra benim performansım sizi hayal kırıklığına ."

Lord Worth ayağa kalktı ve piyanoya doğru yürüyerek onun için piyanoyu açtı. Alvanley onu piyanonun yanına götürürken alçak sesle, "Müziğiniz var mı? Sizin için getireyim mi?"

Başını iki yana salladı. "Hiç getirmedi. Ezberden çalmak zorundayım ve hepinizden eksikliklerimi bağışlamanızı rica ediyorum."

"Çok güzel terbiyeli, etkilenmemiş bir kız."

Dorset Düşesi ev sahibesine fısıldadı. "Seksen ya da doksan bin pound mu demiştiniz, canım?"

Bayan Taverner müzik taburesine yerleşti ve Parmaklarını tuşların üzerinde gezdirdi. Kont piyanonun yanındaki bir sandalyeye oturdu ve gözlerini kızın yüzüne dikti.

Basit bir türkü söyledi; sesi güçlü olmasa da tatlıydı ve iyi eğitilmişti. Kendisine eşlik etti.

ve o kadar güzel görünüyordu ki performansının abartılı bir alkışla karşılanmasına şaşırdı. Tekrar şarkı söylemesi için yalvarıldı. Işığını bir çalının altında saklamakla suçlandı. Kızardı, başını salladı, bir türkü daha söyledi ve kararlı bir şekilde piyanonun başından kalktı.

Bayan Crewe, Leydi Jersey'ye alt sesle, "Eğer iyi bir ustadan eğitim almış olsaydı, gayet şarkı söylerdi," dedi. "Böyle bir bürünmesi çok yazık. Ama bu sırık gibi, aşırı gelişmiş kadınlarda hep böyle oluyor!"

Bayan Taverner enstrümandan uzaklaşarak pencere doğru ilerledi. Kont onu takip etti ve yanına oturdu. "Senin için bir son yok başarılar," diye belirtti.

"Lütfen saçmalamayın!" dedi Bayan Taverner. "En azından mantıklı olmak istemiyorsunuz ve sanki benim şarkı söylemem büyük bir aptallıktır!"

"Bana zevk verdi," diye cevapladı yumuşakça. "Size çok az sesiniz olduğunu ve özel bir yeteneğiniz olmadığını söylememi mi tercih edersiniz?"

Gülümsedi. "Gerçek bu ve senden duymaya alıştığım şeylerden daha fazlası. Ama kabalık etmek istememiştim."

"Bağışlandın," dedi ciddiyetle. "Söyleyin bana, burada olmak hoşunuza gidiyor mu? Ziyaretinizden keyif alıyor musunuz?"

"Evet, hem de . Herkes çok nazikti! Onlarla hayatım boyunca tanışmış . Keşke Perry de burada olabilseydi. Fairford'larla birlikte kalıyor, biliyorsun." Küçük bir kahkaha attı. "Bayan Perry'nin

Fairford'da durulma belirtisi yok. Onu teklif ettiğinde pek hoşuma gitmemişti ama onun için çok iyi olabileceğini düşünmeye başladım. Çok garip bir yaratık! Çok genç ve utangaç, ama yine de

mantıklı. Perry'nin aklını başından alıyor ki ben bunu asla başaramazdım."

"Peregrine Hertfordshire'da ne kadar kalacak?" diye sordu Kont.

"Tam olarak emin değilim. Kesinlikle bir hafta, hatta sanırım daha da uzun bir süre."

Başını salladı. "Av sahasında boynunu kırmayı başaramazsa, orada başına fazla bir şey gelmeyecektir."

"Bunu yapmayacak; çok iyi biniyor, kendisinden daha iyi sürüyor." Kadın kararsızca ona baktı ve yelpazesini bir iki kez kapadı. "Sizinle bir keresinde Perry hakkında konuşmuştum, Lord Worth."

"Sen yaptın."

"Artık daha az endişeli değilim. Dengelenmeye ihtiyacı var. Eğer bunu yapamıyorsanız, başka birine bu hakkı vermeyecek misiniz?"

"Kim mesela?" diye sordu lord hazretleri.

"Bayan Fairford," diye ciddi bir şekilde cevap verdi.

"Bunu ona benim verdiğim izlenimine kapılmıştım."

"Eğer erken bir evliliğe rıza gösterirseniz!" İkna etti.

"Gerçekten de Perry'nin sevgisinin köklü olduğuna inanıyorum. O değişmeyecektir."

Başını iki yana salladı. "Hayır, Bayan Taverner. Bunu yapmayacağım. Beni böyle bir şeyi onaylamaya iten şeyin ne olduğunu hayal bile edemiyorum. hiç nişanlanmadı."

Kadın biraz irkildi ve sandalyesinde dönerek adama daha dikkatli . "Neden bakmayasın ki? Yüzünüzdeki bu değişiklik de ne?"

Adam kadının bakışlarına düşünceli bir tavırla karşılık verdi, ama hafif bir duraksamadan sonra sadece şöyle dedi: "O çok genç."

Adamın ona gerçek nedeni söylemediğini hissetti; sinirlendi ama etmemeye çalıştı. "Belki de çok genç; ilk başta böyle düşündüğümü inkâr etmiyorum. Ama şimdi evliliğin onun için çok iyi olacağını hissediyorum. Bayan Fairford Londra'dan hoşlanmıyor ve inanıyorum ki

Yorkshire'da yılın çoğunu geçirmek. Perry için en iyisi bu olurdu. Şehirde tehlikeli olaylara karışıyor. Daha geçen gün-" Durdu, biraz baktı

Kafası karıştı ve bir süre sonra şöyle dedi: " değil. Artık bitti ve konuşmamam gerekirdi. Ama onun için biraz endişelendim."

Kont, "gerçekleşmeyen düellodan söz ediyorsunuz," dedi.

Gözlerini hızla kaldırdı. "Bunu biliyor muydun?"

"Sevgili Bayan Taverner, Cock-Pit' meydan okunduğunda gizlilik olmaması hiç de şaşırtıcı değil.

sonraki toplantıya eklenmiştir."

"Cock-Pit! Bunu duymamıştım! Horozluktan ve onun yol açtığı her şeyden ne nefret ettiğimi bir bilerseniz! Babamın arazisinde yüz kadar horozun dolaştığını görmek zorunda kaldım ve hem onun hem de Perry'nin -ama bu konunun dışında. Tüm bunların nasıl şimdi anlamaya başladım. Eğer birisinin müdahalesi olmasaydı

Perry bugün hayatta olmayabilirdi." Kont'un bakışları son derece etkileyici bir şekilde

onu. "Lütfen devam edin, Bayan Taverner. Kimdi bu iyi niyetli kişi?"

"Kuzenim, Bay Bernard Taverner," diye cevap verdi. Adam sınav bardağını kaldırdı. ". Araya girenin o olduğundan emin misiniz?"

"Neden, evet," dedi, oldukça şaşırmış bir halde. "Bir dereceye kadar Perry'nin güvenini kazanmıştı. Perry daha sonra onu bu konuda suçladı ve o da bunu inkâr edemedi. Bu onun bize olan saygısını gösteren bir başka örnek."

Kont kadehini kaldırmaya devam etti. "Anladığım kadarıyla bu beyefendi size çok güveniyor."

"için hiçbir neden bilmiyorum," dedi Judith biraz sert bir sesle.

"Onun bizim için çok değerli olduğuna inanıyorum.

güven. O bizim sadece kuzenimiz değil, aynı zamanda gerçek bir dostumuzdur."

Kadehini indirdi. "Sizin iyi görüşünüzü bu kadar kolay elde ettiği için çok şanslı," dedi. "Peregrine için erken bir evlilik öneriyor mu acaba?"

"Bana öyle bir şey söylemedi," dedi Judith.

"Hiç şüphesiz öyle olacak," dedi Lord Hazretleri. "Bunu yaptığında, ona en ufak bir niyetim olmadığını söyleyebilirsiniz.

Peregrine'in bir süre daha evlenmesine izin ver."

Adam ayağa kalktı ama kadın onu alıkoydu. "Neden böyle bir tavır takındığınızı bilmiyorum Lord Worth.

Perry'nin gelecek yıl evlenmesine rıza göstereceğinize söz verdiyseniz, aniden fikrinizi değiştirmelisiniz."

"Oh," dedi Kont alaycı bir gülümsemeyle, "bunu, evlatlığımın bu kadar genç yaşta evlenmesine izin vermeyecek kadar iyi bir görev anlayışına sahip olduğuma yorabilirsiniz."

"Doğru cevap bu değil," dedi. "Perry'nin evlendiğini görmek bazı nedenlerden dolayı sana uygun gelmiyor. Bu nedenin ne olduğunu bilmek isterdim."

"şu anda," dedi Kont, "korkarım aklıma gelmiyor."

Onu oldukça sinirli bırakmıştı. Onun hakkında yanıldığını kabul etmek üzereydi ve şimdi, tam ona ısınmışken, adam onu Yine sinirlenmişti. Yan odadaki piyango masasına oturup oturmayacağını sormak için gelen Bay Pierrepont tarafından kendine getirilinceye kadar kızgın kızgın ona baktı.

Hemen gitti ve Kont'u bir daha görmedi.

ta ki diğer hanımlarla birlikte yatağa gidene kadar. O içerideydi. O sırada partideki diğer birkaç adamla birlikte salondaydı ve adam ona mumunu verdi. Kadın mumu ondan alırken Gözleri kısık ve yüzü çok ağırbaşlı bir ifadeyle kızın bileğini hafifçe kavradı ve sessizce şöyle dedi "Benden her zamanki gibi hoşlanmıyor musun? Çok yazık. Kendini bu kadar önyargı seni bana karşı güvensizliğe sürüklüyor. Buna hiç gerek yok." Durakladı. "Bana bak!"

Kadın gözlerini kaldırdı. Adam belli belirsiz gülümsedi. "İtaatkar kız! Eğer

Benim dürüstlüğüme de kuzenininkine güvendiğin kadar hiç fena olmaz."

"Size güvenmiyorum," diye cevap verdi alçak bir sesle. "Bunu belirtmeliyiz. Lütfen gitmeme izin verin Lord Worth!"

Onu serbest bıraktı. "Bir vasinin ayrıcalıklarından biri de, gözetimindeki kişiyle dikkat çekmeden konuşurken görülebilmesidir," dedi.

dedi. "Sizi temin ederim ki çok fazla değil."

Elini merdiven tırabzanlarına koyarak Leydi Jersey'yi takip etmeye hazırlandı. Biraz kibirli görünüyordu. "Benim pozisyonum gardiyan bu kadar acı verici mi, efendim?"

"Bu lanet olası bir durum," dedi kasıtlı olarak ve onu bakakalmış halde bırakarak arkasını döndü.

Bölüm XIII

Peregrine'in Hertfordshire'da kalış süresi, Bayan Taverner'in hiç de şaşırmadığı bir şekilde, bir haftadan iki haftaya ve tekrar üç haftaya kadar uzadı. Posta aracılığıyla onu beklemesi için dört kez uyarıldı, ancak ertesi gün dönüşünü bir hafta erteleyen aceleci bir karalama aldı.

ve kuzenine, Brook Sokağı' postacının kırmızı paltosunu ve kokartlı şapkasını görmenin yeni bir ertelemeden başka bir şey ifade etmemeye başladığını esprili bir şekilde söyledi. "Ama bu sonsuza kadar devam edemez," dedi parıldayarak. "Sör Geoffrey sonunda posta dağıtmaktan yorulmuş olmalı. Perry'nin mektuplarını bana gönder, sonra onu tekrar kasabada görmeyi bekleyebiliriz."

Bu arada Bayan Taverner'in günleri o kadar dolu geçiyordu ki, kardeşini özlemek için çok az zamanı kalıyordu.

İki evlilik teklifi daha aldı ve ikisini de nazikçe reddetti; portresini çektirmek için

Kuzeninin ısrarlı ricaları üzerine Hoppner'a gitmiş ve iki kez de vasisinin eşliğinde oyuna katılmıştı. Dedi ki

Bu iki olayda da onu rahatsız edecek bir şey olmadı.

Aksine, o kadar mantıklı bir adam gibi konuşuyor, o kadar pratik bir tavırla onun rahatını düşünüyordu ki, ona karşı büyük bir merhamet duyuyor ve iki güzel akşam için ona içtenlikle teşekkür edebiliyordu.

"Bana teşekkür gerektirecek bir şey yok," diye karşılık verdi.

"büyük bir zevk almadığımı mı sanıyorsunuz?

şirket?"

Gülümsedi. "Bu kadar güzel şeyler söylediğinizi duymaya alışık değilim Lord Worth."

"Hayır, ben de koğuşumu bu kadar bulmaya alışık değilim," diye cevap verdi.

Parmağını kaldırdı. "Geçmiş hatırlamamıza izin verme farklılıklar, lütfen! Sizinle tartışmamaya kararlıyım; beni kışkırtmanızın bir faydası yok."

Eğlenmiş görünüyordu. "Hiç mi, Bayan Taverner?"

"Oh, buna gelince, emin olmak için söyleyecek bir şey yok! Bu gece misafirinizim ve size biraz sıra dışı yarın vicdanım rahat bir şekilde size kötü davranabilirim."

"Gerçekten mi! mi yapmak istiyorsunuz? Size danışmadan reddetmem için başka bir evlilik teklifi mi aldınız?"

Başını iki yana salladı. "Bir kadının aldığı tekliflerden bahsetmesini kötü bir şey olarak görüyorum," dedi kısaca.

"Fikriniz sizi onurlandırıyor; ancak bana tam bir uygunlukla güvenebilirsiniz. Sanırım birkaç tane aldınız. Neden bu kadar ciddi görünüyorsunuz?"

Gözlerini adamın yüzüne kaldırdı ve onun

Eğer öyle olmasaydı, neredeyse sempati duyduğuna inanabileceği yumuşamış bir ifadeyle onu izliyordu.

Bu kadar nazik bir duygu hakkında hiçbir şey bilmediğine ikna oldu.

Umutsuz bir ses tonuyla konuştu: "Bu çok doğru. Ben Çok sayıda teklif aldım, ama bunda övünülecek bir şey yok, çünkü büyük bir servete sahip olmasaydım bunlardan hiçbirinin yapılmayacağını düşünüyorum."

Soğukkanlılıkla cevap verdi: "Hiç sanmıyorum."

Sesinde en ufak bir sempati belirtisi yoktu. Moralinin desteğe ihtiyacı varsa, bu gerçekçi ton kötü bir şey değildi. Gülümsemek zorunda kaldı, ama yine de hafif bir iç çekiş: "Bu melankolik bir düşünce."

"Size katılamayacağım. Yakışıklı bir ailenin çocuğu olarak Londra'da en çok aranan genç kadın olmanın tüm sonuçlarına sahiptiriz."

"Evet," dedi üzüntüyle, "ama insanın servetiyle aranması büyük bir iltifat değil. Bana gülüyorsunuz ama bu açıdan kendimi çok rahatsız hissediyorum. durumdayım."

" olun, servetiniz dürüst bir adamı korkutup kaçırmaz," diye cevap verdi.

"Neden, hayır, bunu yapmak sana kaldı," dedi şakacı bir şekilde. Gülümsedi. "Öyle olmasına izin vermeyeceğim. Servet avcılarını korkutup kaçırdım ve bana minnettar olmalısınız."

"Belki de öyleyim. Ama ben senin vesayetin altındayken evlenmeme izin vermeyeceğini söyledikten sonra, Perry'nin benimle evlenmesine neden itiraz etmediğini anlayamıyorum. kendisi."

"Bayan Fairford sıra dışı bir kıza benziyor. Ben Peregrine'in onunla evlenmesine izin verirsem Beni en azından sorumluluklarımın bir kısmından kurtaracak."

"Kocamın sizi bunların hepsinden düşünmelisiniz," dedi.

Araba bu Brook Sokağı'nda durmuştu; kapı açıldığında Kont şöyle dedi: "Yanıyorsunuz: Hepsinden kurtulmak gibi bir isteğim yok."

Arabadan indirilirken cevap verme zorunluluğunun ortadan kalkmış olması büyük bir şanstı.

Judith'in hazır bir cevabı yoktu. Gardiyanının sözlerinde bir çabası vardı, ama tavırları sevgiliden o kadar ki, Judith ne yapacağını şaşırmıştı

onu anlamak. Arabadan indi,
Bunu yaparken de artık belli bir

Peregrine ertesi gün tekrar Londra'da olacaktı.

Görünüşe göre bu konu değişikliğine bir itirazı yoktu.

"Gerçekten de! Başka bir ertelemeden korkmuyor musunuz?"

"Hayır, sanırım bu akşam onu göreceğimizden emin olabiliriz. Çocuklardan birinin, Leydi Fairford'un en küçüğünün boğazı ağrıyor ve bulaşıcı olmasından korkuyorlar. Perry eve gelecek."

"Onu saat kaçta bekliyorsunuz?"

"Bilmiyorum ama geç kalacağını sanmıyorum."

Uşak ön kapıyı açık tutuyordu. Kont dedi ki: ", senin için memnun olmalıyım. İyi geceler, koğuşum."

Bayan Taverner ona elini uzatarak, "İyi geceler vasım," dedi.

Peregrine öğleden sonra Londra'ya sağlık ve moral içinde geldi. Çok iyi vakit geçirmişti, ayrıldığı için üzgündü; ne de olsa taşra gibisi yoktu. O ve Tom Fairford, macerasız olmasa da bu yolculuğu ünlü bir zamanda yapmışlardı. Judith, Tom'un Hertfordshire'a kendi arabasıyla gittiğini hatırlamalıdır.

kendi dönmüştü. Kadının tahmin edebileceği gibi, adam da aynı şekilde geri dönmüş ve

kasabaya Tom Fairford'dan önce varmak için anlaştı, o da bir curricule-and-four kullanıyordu.

"Koylarımı sürüyordum, bilirsiniz. Tom'un gri bir takımı vardı. -Gösterişli, ama biraz iri cüsseli: ağır hayvanlar, tepelik işlerde çok iyi, ama benim boy ölçüşemezler. Çok geçmeden Hatfield yolunu tutarak ilerledim, Fairford'ların yeri size söylediğime inanıyorum,

St. Albans'ın oldukça doğusunda. Oraya giderken Edgware ve Elstree'den geçen yolu kullandım, ancak yolun iyi durumda olmadığını gördüm."

"Hayır," diye kabul etti kız kardeşi sabırla. "Bana da aynı şeyi yazmıştın: Büyük Kuzey yolundan dönmeye kararlıydın. Kuzenimin buna şaşırdığını, diğer yolun daha kestirme olduğunu düşündüğünü hatırlıyorum."

"Evet, sanırım , ama kötü bir yol: atlarınızı oradan geçirme yok. Worth bana öyle söyledi,

Başlangıçta Kuzey Yolu'nu tavsiye etmişim ama diğerini de deneyebileceğimi düşündüm. Ancak, bu ne burada ne de orada. Biz

Hatfield'e kadar bir ding-dong yarışı yaptım ve Bell Bar'da hizaya geldim, sanırım paralı yol görevlisi sağırdı ve kapıyı açmadan önce beni üç dakika bekletti. Ama yanımdaki yeni adamım yapmış olabilir. Bir avuç teneke taşıyordu, biliyorsunuz, ama

nasıl seslendireceğimi bilmediğim için sabrım tükendi. I Turna bekçisi ilk başta bunu duymayabilirdi. Böylece Tom orada benimle aynı seviyeye geldi ve Barnet'e kadar ünlü bir yarış yaptık. Bu melodiyi duyunca çok şaşırdı.

Green Man'de değiştirdim. Benimkiler bir süre önce ikinci rüzgârlarını almışlardı; Whetstone'a doğru ilerledim, orada yeni bir takım koşturdum -küçük, hızlı adımlı, düz bir etap için büyük- ve Tom görünmeden yola koyuldum. Hatırladığın gibi Ju, Finchley Common'a geldin.

Whetstone'u geçtik. Turpin's Oak'ı nasıl gördüğümüzü ve eşkıyalar tarafından soyulup soyulmayacağımızı merak ettiğimizi biliyorsunuz. 0 gün haydutlardan iz yoktu, ama inanır , bugün beni soydular!"

"Yüce Tanrım!" Judith haykırdı. "Gerçekten soyuldunuz mu?"

"Öyle bir şey yok. Ama size anlatacağım. Common'da fazla bir mesafe kat etmemiştim -aslında Tally Ho Corner'a varmamıştım- ki ağaçların yarı gizlediği bir atlıya rastladım. Tahmin edebileceğiniz gibi çok hızlı gidiyordum.

Yarım mil geride bir posta arabası ile karşılaştım ve bu atlıyla ilgili hiçbir şey yapmadım, onu neredeyse hiç fark etmedim. Kafamın yanından ısıklık çalarak bir silah sesi geldiğinde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin! Sanırım

beni öldürebilirdi, sadece o adamım, ateş etmek üzereyken haydutu tesadüfen gördü ve beni yerimden kaldırdı. Mermi boşa gitti ve İşte oradaydık, Hinkson dizginleri kapmıştı ve liderlerden biri bacağını iz üzerinde tutuyordu. Her an alabora olacağımızı düşündüm. Öyle olmadığını söylememe gerek yok. Tabancamı kılıfından çıkarmam uzun sürdü, ama şansım yaver gitmedi; adamımızı ağaçların arasında göremiyordum.

Tabancamı aldım.

bir girişimde bulundu ve ıskaladı. Hinkson dizginleri ellerime verdi ve tam adamımız çalılıktan çıkarken,

Hinkson ne yaptı, bir tabanca çıkarıp ateşledi! Daha önce hiç tabanca taşıyan bir seyis duymuş muydunuz? Ama öyle oldu.

Ateş etti ve adamımız bir ciyakladı, elini sağ koluna attı ve havlayıcısını düşürdü. By

O sırada ikinci tabancamızı çıkarmıştım ama kullanmaya gerek kalmamıştı. Alçak herif hızla kaçıyordu.

At onu taşıyabilirdi ve Tom kısa süre sonra geldiği gibi, liderleri çözdük ve tekrar yola çıkmaya hazırдық."

"Aman !" diye bağırdı Bayan Scattergood. "Öldürülebilirdiniz!"

"Oh pekala, öyle olmamalıydım. Haydutun sadece bizi korkutmak için ateş söyleyebilirim, gerçi atış şeytani bir yakınlıktan geçiyor gibiydi. Eğer beni soymuş olsaydı Şansı yaver gitmedi, çünkü cüzdanımda gineden fazlası yoktu. Ju, çok solgun görünüyorsun!

Saçma kız, hiçbir şey değildi! En ufak bir fırça!"

"Evet," dedi belli belirsiz. "En ufak bir fırça darbesi. Yine de sana ateş edilmesi, kurşunun bu yakından gelmesi ve adamın işini bitirmek istercesine arkasından at sürmesi beni korkutuyor. İtiraf et! Güvendesin ve yaralanmadın, bu beni tatmin etmeli.

-"Beni tatmin etmeli ama etmiyor."

Kolunu ona doladı. "Neden, bu sadece bir Sinirlerin bozuldu, Ju! Böyle bir şey için titremek sana göre değil.

küçük bir neden. Bunun üzerinde çok fazla duruyorsun. Bire on ama adamın beni yaralamak gibi bir düşüncesi yoktu."

"de. Belki de bu konuyu çok fazla irdeliyorum; bu konu zihnimi fazlasıyla ele geçirdi, kabul ediyorum. Son zamanlarda atlattığınız tehlike ve şimdi de bu! Ama ben Hayalperestim; bunu bana söylemenize gerek yok."

"Oh, eğer o toplantıyı hatırlayacaksanız, ben !" dedi sabırsızlıkla. "Hiçbir bağlantı olamaz."

Kadın bunu kabul etti ve başka bir şey söylemedi. anlattıktan sonra bu konuda konuşmaya devam etmek istemedi ve kadının hâlâ içinde beslediği belli belirsiz korkuları kendine sakladı. Keyif aldığı avlardan, birlikte olacağı arkadaşlardan bahsetmeye başladı.

Hertfordshire'da karşılaştıkları kişiler, katıldıkları toplantı ve ziyaretiyle ilgili bir düzine başka olay. Kendini toparlamak için zamanı vardı ve Peregrine'in söyleyecek başka bir şeyi kalmadığında, son karşılaşmalarından bu yana başından geçenleri anlatmaya hazırdı. Belvoir tarif edilmeli, Worth'un Clarence Dükü'nün alışılmadık nazik tavırları sonunda gülüşmelere neden oldu.

Bunlar çok belirgin hale gelmişti. Dük, ilk karşılaştıkları günden beri, her fırsatta

onunla ilgileniyordu. Artık onun niyetinden şüphe edemezdi.

Parkta araba kullanırsa

Onunla karşılaşmak ve onu yanına almak zorunda kalmak makul bir bağımlılıktı; eğer oyuna giderse, onun da orada olma ihtimali vardı ve

bir demet çiçek, bir kutu erik şekeri ya da misafir odasını süsleyecek güzel bir şey olsaydı

eve teslim edilirse, kartı neredeyse kesinlikle

eşlik etti. Sürekli Brook Sokağı'na uğruyor ve onu eğlendirmek için pek çok plan yapıyordu,

Hatta Noel'de Bushey'deki evinde bir parti vermesi için bir davet bile almıştı.

onu nasıl caydıracağımı bilmem gerekiyor.

Peregrine bunun çok iyi bir şaka olduğunu düşünüyordu ve bir prensin kız kardeşine hitap etmesi fikri ne zaman aklına gelse onu kahkahalara boğuyordu.

"İğrenç çocuk!" Judith kaşlarını çatmaya çalışarak, "Neden?" dedi. "Lütfen, neden değil mi? Umarım ben de Bayan Tylney Long kadar saygıdeğer biriyimdir ve inanıyorum ki Dük'ün ona birkaç kez evlenme teklif etti."

"Ne, Cep Venüsü mü?" diye haykırdı Peregrine. "Bunu bilmiyordum! Wellesley Poole'un gözlerini ona doğru çevirdiğini sanıyordum."

Judith küçümser bir ifadeyle, "Çok mümkün," dedi. "Sanırım gözlerini ilk bana çevirdiği için gururum okşanmalı. Bazen, Perry, keşke ben de öyle olsaydım diyebiliyorum. Bir servet yerine sadece saygın bir yetkinlikle doğdu."

"Saçmalık!" diye yanıtladı Peregrine. "Bu hiç hoşuna gitmezdi, sana söyleyeyim. Ve şu Tarry Breeks kavramına gelince sana teklif ediyorum-pho, sana bire on bahse girerim ki bunu yapmayacak!"

Judith kararlı bir tavırla, "Ben engel olabilirsem yapmaz," dedi.

Ancak bu onun gücünü aşan bir başarı oldu.

Ne soğuk bir tavır ne de doğrudan bir tersleme ve Bayan Taverner'da uygun bir ortak bulduğuna karar verdikten sonra, Dük'ün kendini ilan etmek için çok az zaman kaybetti.

Seçtiği an onun için şanslı bir andı, Judith o aradığında salonda mektup yazmakla meşguldü ve Bayan Scattergood da bir şeyler almak için dışarı çıkmıştı.

yeni bir şapka için biraz saten. Elinde sıkı bir demet çiçekle odaya girdi ve sıcak bir şekilde Bayan Taverner'in elini sıktı, gülünü üzerine bastırdı.

memnun bir havayla şöyle dedi: "Görüyorum ki yalnızsınız. İşte bu tam da umduğum şeydi! Nasılsınız? Ama sormama gerek yok. Ne kadar sağlıklısınız! Her zaman güzel görünüyorsunuz!"

Teşekkür ederek çiçeği kabul eden Judith buna nasıl cevap vereceğini bilemedi ve sadece oturması için yalvarabildi. Adam ona çok kibar bir selam verdi, eliyle kanepeyi işaret etti ve Judith kendini biraz çaresiz hissederek bir köşesine oturdu.

Onun yanında yerini aldı ve parlak mavi gözlerini onun yüzüne dikerek neşeyle şöyle dedi "Kendimi seninle baş başa bulmak gerçekten de çok lüks bir durum! Ama biliyorsun ki Noel'i burada geçirmen konusunda henüz anlaşılmadı."

Bushey. Hadi ama, beni reddedecek kadar kabalaşmayacaksın! Rahat bir parti vereceğiz. Bushey'i aşırı derecede sevmen için uğraşacağım. Herkes sever! Küçük, temiz bir kutu olduğunu söyleyebilirim. Eskiden Richmond'da bir evim vardı, ama şu ya da bu nedenle vazgeçtim.

beni Bushey Park'ın Ranger'ı yaptı. Orada yaşamaya gittim. Bana çok uygun. Nehir pek umurumda değil, ya siz?"

Judith Noel konusundan uzaklaştığına sevinerek, "Belki de yanında yaşamak için nemli olabilir," dedi. "Ama itiraf etmeliyim ki ona karşı büyük bir sempati var."

Dük, "Kendi adıma, Thames Nehri'nde bu kadar çok şey yapacak ne var anlamıyorum," dedi. "Hepiniz mest oluyorsunuz, ama ben ondan bıktım. İşte akıyor, akıyor, akıyor, hep aynı!"

Gülümsemesini gizlemek zorunda kaldı. Kadın daha uygun bir karşılık vermeyi düşünemedi adam tekrar uzaklaştı. "Ama ne de olsa nehir hakkında konuşmaya gelmedim. Noel! Şimdi ne yapacaksın? ne dersin?"

"Size çok minnettarım, efendim -aynı zamanda onur duyuyorum, eminim hak ettiğimin de ötesinde- ama bu böyle olmamalı."

"Minnettarım, onur duydum! Pho, pho, yalvarırım bana yüksek sesli ifadeler kullanma! Benim sade bir adam olduğumu bilmelisin, asla törene dayanmam, her şeyi boş ve saçma bulurum! Neden gelmeyesiniz ki? Eğer sen Tam istediğiniz gibi bir parti olmayacağını düşünerek, bunun için uğraşacağım. Siparişi siz verebilirsiniz, Konukların listesine bakabilir ve hepsini istediğiniz gibi ağırlayabilirsiniz."

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim, ama beni yanlış anladınız, efendim! Partinize katılmamın ne kadar özel bir görüntü bir düşünün lütfen! Bu ikimizin de isteyebileceği bir şey değil."

Dük, "İşte burada tamamen yanıyorsunuz," dedi.

Açıkça. "En çok hoşuma gitmesi gereken şey bu. Benim zevkime göre fazla özel görünemez." Ona doğru eğildi ve ellerini tuttu.

"Sevgili, sevgili Bayan Taverner, siz

Duygularımdan habersiz olamazsın! Benden güzel konuşmalar beklemeyin; benim nasıl olduğumu bilirsiniz: Ben sadece bir denizciyim ve ne düşünüyorsam onu söylerim: ama size çok derin bir saygı duyuyorum - kahretsin, size sırlıslıkla aşığım, sevgili Bayan Taverner ve bunu söylediğimi kimin duyduğu umurumda değil!"

Adam kadının ellerini o kadar sıkı tutmuştu ki kadın hareket edemiyordu. Sadece başını çevirebildi ve büyük bir şaşkınlıkla şöyle dedi: "Lütfen daha fazla konuşma! Bana çok şey yapıyorsun çok onurlu! Doğrusu, size acı verdiğim için üzgünüm, ama bu mümkün değil!"

"İmkansız! Nasıl yani? İmkansızlık görmüyorum. Ah, diyebilirim ki

Size hitap etmek için çok yaşlı olduğumu düşünüyorsunuz ama ailem içinde en sağlıklı olan benim, biliyorsunuz. Sen onlardan nasıl daha uzun yaşayacağımı göreceğim. Hiç düşündün mü?

Bu mu?"

Kendini kurtarmak için bir girişim daha yaptı. "Hayır, gerçekten, nasıl yapabilirim ki? Eminim öyle olmasını isterdim ama bu beni ilgilendirmez. Bu senin daha fazla

Yaşım ilerlediği için teklifinizi reddetmek zorunda kalıyorum, ama farklı durumlarımız, kendi duygularım - , bu konuyu bir daha konuşmayalım!"

Aklına bir fikir geldi; oldukça iri mavi gözleri zekâyla parlıyordu. "Nasıl anlıyorum!" dedi aceleci bir tavırla. "Ben beceriksiz bir adamım, kendimi

Sade! Ama bu evlilik, biliyorsun, sana teklif ettiğim şey - her şey uygun bir şekilde, sözüm üzerine onur!"

"Sizi yanıltmadım," dedi boğucu bir sesle. "Ama böyle bir ittifakın ne kadar imkânsız olduğunu anlamalısınız. ol! Buna razı olsaydım, ailenizin karşı çıkmayacağını düşünebilir miydiniz?"

"Oh, kardeşim Naip'i kastediyorsunuz! Buna neden karşı çıktığını anlamıyorum. Aksini ne kadar duymuş olursanız olun, sizi temin ederim ki hiç de kötü bir adam değildir. Onun yerine geçecek Charlotte var, benden önce de kardeşim York. Verasetin güvenli olduğunu düşündüğünden emin olabilirsiniz. beni hesaba katmadan yeterince. Ama sen hiçbir şey söylemiyorsun! Sessizsin! Ah, ne olduğunu anladım, sen Bayan Jordan'ı düşünüyordum! Ondan bahsetmemeliydim, ama işte! Sen mantıklı bir kızsın; biraz açık konuşmak umurunda değil. *Bu* tamamen sona ermiştir: hiçbir endişeye kapılmanıza gerek yoktur. Geçmişte bir kararsızlık olduysa bitti ve . Kral'ın akli başındayken biz zavallı şeytanların zor durumda olduğunu bilmelisiniz -babama saygısızlık etmek istemem, anlıyorsunuzdur- ama öyleydi. Hepimiz acı çektik - Prinny, Kent, Suss ve zavallı Amelia! Söylenecek bir şey yok, ama hepimiz istediğimiz kadar istikrarlı olsaydık istediğimiz yerde evlenebilirdik. Ama göreceksiniz ki Şimdi her şey değişecek. Ben, kendi adıma, yerleşmek ve rahat etmek için sabırsızlanıyorum. Bayan'ı düşünmenize gerek yok. Jordan."

Bayan Taverner sonunda ellerini çekmeyi başardı. "Efendim, eğer saygınıza karşılık verebilirsem

O bayanın düşüncesi bana ağır gelmeyebilir, ama kesinlikle düşünülmesi gerekir, tamamen akıldan çıkarılamaz mı?"

"Ah," dedi Dük ciddiyetle, "onunla hiç evlenmedim, biliyorsunuz. Hayır, hayır, bunu tamamen yanlış anladınız! Bizi birbirimize bağlayan hiçbir bağ yok, hem de hiç!"

Şok olmuş bir sitem ifadesiyle ona bakmaktan kendini alamadı. "Kravatınız yok mu efendim?"

"Çocukları kastediyorsunuz, değil mi?" dedi Dük hevesle. "Ama onları seveceksiniz! Dünyada daha iyi çocuklar olabileceğine inanmıyorum."

"Evet efendim, gerçekten de hep duymuşumdur ama siz Beni anlayın! Önerdiğiniz şeyin asla olamayacağına inandığım için değil efendim! Evlenmelisiniz. rütbeli bir hanımefendi, bir prenses; öyle olması gerektiğini biliyorsunuz!"

Dük yanaklarını şişirerek, "Hiç de değil, de değil!" dedi. "Hiçbir itiraz, hiçbir aksaklık olamaz.

Bunun kremalı bir aşk olduğunu düşünmeyin.

Çünkü evlendiğimde, biliyorsun, Parlamento bana bir bağış yapacak ve borçlarımı ödeyeceğim ve her şeyim olacak. doğru ve sıkı. Keyifle yapacağız!"

Bayan Taverner ayağa kalktı ve ondan uzaklaşarak pencereye doğru ilerledi. "Uygun değiliz, efendim. Beni onurlandırdığınız için teşekkür ederim, ancak ısrar ederek beni üzmemeniz için size içtenlikle yalvarıyorum. Size karşılık veremem. saygı duyuyorum."

Dük bunun üzerine çok üzgün görünüyordu ve umutsuz bir sesle sevgisinin başka bir yerde olup olmadığını sordu. "Öyle olabileceğini düşünmüştüm; birisinin benden önce davranmış olabileceğinden korkuyordum, çünkü tüm yelkenleri ilk sen ol."

"Hayır, efendim, sevgilerim birbirine bağlı değil, ama-"

"Oh, bu durumda ağzınızı bozmanıza gerek yok," dedi Dük parlayarak. "Sizi çok şaşırttım ama biraz düşününce nasıl ikna olacağınızı göreceksiniz."

"Sizi temin ederim efendim, kararımı verdim. Bana bahşetme nezaketini gösterdiğiniz dostluğunuza çok değer veriyorum; ama daha sıcak bir şey olursa beni anlarsınız: Başka bir şey söylememe gerek yok."

"Hayır, hayır, konuşmanın ne yararı var?" diye onayladı Dük. "Çok acele ettim; henüz bana cevap verecek kadar beni tanımıyorsunuz."

Bayan Taverner onun üzerinde herhangi bir etki bırakma konusunda umutsuzluğa kapılmaya başlamıştı. Döndü.

"Faydası yok, efendim. Kendi duygularım bir yana, bilmelisiniz ki vasım Lord Worth, ben onun altında kaldığım sürece evlenmeme izin vermemeye kararlı. Nişanlanmama bile izin vermeyecektir. Bunu söyledi ve inanıyorum ki bu konuda ciddi."

Dük buna çok şaşırmış görünüyordu, bir iki kez hızla gözlerini kırptırdı ve ellerini ceketinin kuyruğunun altına sokarak odada dolaşmaya başladı. "Vay, vay! Tanrı aşkına!" diye söylendi. "Bunu neden yapsın ki? Bu çok garip bir duyum, yemin ederim!"

"Evet efendim, ama . Kararını vermiş."

"En tuhaf adam! Bununla birlikte, rütbemle büyük bir gösteriş yapacak biri olmasam da, umarım, hiç kimse değilim ve Worth'un bir şarkı söyleyeceğine güvenebilirsiniz.

onu gördüğümde farklı bir melodi. Ben de öyle yapacağım; en iyisi bu. Böyle şeylere pek önem vermem, bilirsiniz, ama her şeyin düzgün olmasını isterim ve adreslerimi ödemek için Worth'tan izin alacağım. I

her şeyin uygun bir şekilde yapılmasını isterim. En iyisi bu: Worth'u görmeliyim, ve sonra, biliyorsun, hiçbir itirazın olamaz. Ve sana ne diyeceğim! Elimde ünlü bir

Şimdi kafamda bir fikir var! Worth'un gelip Noel'i Bushey'de bizimle geçirmesini sağlayacağım!"

Dük ona öylesine iyi niyetle bakıyor ve ünlü fikriyle öylesine gurur duyuyor gibiydi ki, Bayan Taverner daha fazla itiraz etmeye cesaret edemedi. Tek yapabildiği, vasisinin onu içinde bulunduğu zorluklardan kurtaracağına güvenmek ve Dük'e iyi günler dilemekti.

Onun hakkı olduğunu düşünmesi gereken nezaketle uyumlu bir tavırla. Adam ona bir kez daha vasisine yaklaşması gerektiğini söyledi; o da kabul etti ve böylece ayrıldılar.

Sakin bir düşünme döneminin kraliyet talibinin şevkini söndürebileceği umudundan yoksun değildi; Worth'u ziyaret etmek için aceleyle yola çıkmasını aklından bile geçirmiyordu. İlk fırsatta Kont'u kendisini neyin beklediği konusunda uyarmak niyetindeydi.

Bu kararlılıkla Almack'ın evine gittiğinde çok mutlu oldu.

O akşam gardiyanının orada olduğunu fark etti. Leydi Jersey içeri girdiğinde onun yanında duruyordu.

Yakışıklı başını hanımefendinin duymak için eğdi, ama çok geçmeden Bayan Taverner ile göz göze geldi ve eğildi. A Çok dostça bir gülümseme onu odanın öbür ucuna, dans etme onurunu bahşetmesi için kızın yanına getirdi.

Altın Brüksel dantelleriyle süslü Hint mull muslini içinde oldukça güzel görünen Judith, duygularını şöyle ifade etti ama onunla birlikte oluşmakta olan setteki yerini almaya gitmeden önce, elini uzatarak

Bayan Scattergood'un sorumluluğunda toplantıya gelen Bayan Fairford'u öne çıkardı.

"Sanırım efendim, Bayan Fairford'u tanımıyorsunuz. Harriet, Lord Worth'u takdim etmeme izin vermelisin."

Peregrine'in vasisi hakkında söylediği kötü sözleri duyduktan sonra zaten ona karşı büyük bir hayranlık duyan Bayan Fairford, Peregrine'in otoritesi karşısında oldukça güçlenmişti.

boyu ve havası vardı. Gözlerini onun yüzüne dikmeye cesaret edemedi. Adam eğildi ve onu bir an için cesaretlendirecek kadar nazik bir şeyler söyledi.

Yumuşak gözleri, onu bir tür kayıtsız eleştiriyiyle inceliyor gibi görünen sert gözleriyle karşılaştı. Kızardı ve tekrar Peregrine'in yanına çekildi.

Lord Worth Judith'i sete götürdü. "Ürkek kahverengi fareleri sever misin?" diye sordu.

"Bazen, Bayan Fairford kadar iyi olduklarında," yanıtladı. "Öyle değil mi?"

"Ben mi?" dedi kaşlarını kaldırarak. "Ne kadar aptalca bir soru! Hayır, bilmiyorum."

"Buna neden aptalca bir şey dediğinizi anlamıyorum. soru," dedi Judith coşkuyla. "Senin neyi sevdiğini nereden bileyim?"

"Tahmin edebileceğinizi düşünüyorum, ama size söyleyerek kibrinizi tatmin etmeyeceğim."

Birden irkildi ve adama hızlı, öfkeli bir bakış fırlattı. "Beni memnun et! *Bu* beni tatmin etmez, sizi temin ederim!"

"Çok fazla şeyi hafife alıyorsunuz, Bayan Taverner. Sizi memnun etmeyecek ne var?"

Dudağını ısırdı. "Beni haksız çıkarmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyorsunuz Lord Worth," dedi mahcup bir sesle.

Gülümsedi ve elleri dansta birleşirken hafifçe onunkine bastırdı. "Bu kadar üzgün bakma. Tam da düşündüğün şeyi kastetmiştim. Tatmin oldun mu?"

"Hayır, hiç de değil," dedi Judith kızgınlıkla. "Bu aptalca bir konuğma; hiç hoğuma gitmiyor. Bu gece seni burada gördüğüme sevindim, çünkü özellikle seninle konuğmak istiyordum, ama görüyorum ki huysuz ruh hallerinden birini yağıyorsun."

"Aksine, huysuzluğum her zamankinden daha fazla. Ama siz elinizin altındasınız. Duydum ki

ve size mutluluklar dilemeliyim."

"Bana mutluluk mu diliyorsun?" diye tekrarladı Judith, şaşkın bir ifadeyle ona bakarak. "Ne demek istiyorsun?"

"Anladığım kadarıyla yakın gelecekte Düşes olacaksınız. Size en içten dileklerimi sunmama izin vermelisiniz. Tebrikler."

O anda dansın hareketiyle birbirlerinden ayrıldılar. Judith'in beyni, setten aşağı inerken

Dönüp duruyordu; Worth'la tekrar bir araya gelene kadar ne danstaki rolünü zorlukla yerine getirebildi ne de sabırsızlığını dizginleyebildi. Bir kez daha karşı karşıya geldiklerinde Worth sordu: "Nasıl böyle konuşabiliyorsun? Ne demek istiyorsun?"

"Özür dilerim. Bu bir sır olarak mı saklanacak?" "Bir sır!"

"Beni affetmelisiniz. Nişanın yapılmasından önce sadece benim rızamın gerektiğini düşünmüştüm. Halk."

Beti benzi attı. "Yüce Tanrım! Demek onu gördünüz!"

"Elbette. Onu bana siz göndermediniz mi?"

"Evet-hayır! Benimle oyun oynamayın! Bu korkunç bir şey!"

"Korkunç mu?" dedi lord hazretleri, çıldırtıcı bir sakinlikle. "Sen bundan daha parlak bir eşleşme olamazdı, kesinlikle! En üstün bir kuruluşun tüm konforuna ve sonuçlarına, birinci derecede dikkate değer bir konuma ve

Gençlik çılgınlığı yaşını geçmiş bir koca. Tebrik edilmelisiniz. Sizi bu kadar iyi görmek istemezdim.

daha güvenilir bir sağlanacaktır. Buna ek olarak

En büyük gelininiz Bayan Fitzclarence'ın şahsında uygun bir kadın arkadaşlığın güvencesini aldım.

kendi yaşına yakın olduğuna inanıyorum."

"Bana gülüyorsunuz!" Judith tereddütle konuştu. "güldüğünüze eminim! Lütfen bana rıza göstermediğini söyle!"

Gülümsedi ama cevap vermedi. Tekrar ayrıldılar ve bir kez daha karşılaştıklarında, o durgun tarzıyla oldukça farklı bir şeyden bahsetmeye başladı. Kadın Yüzünü okumaya çalışarak rastgele cevaplar verdi ve dans sona erdiğinde, onu çay odasına, kendi partisinden uzağa götürmesine izin verdi.

Ona bir bardak limonata getirdi ve sandalyesinin yanına oturdu. "Evet, evladım," dedi, "Clarence'ı bana sen mi gönderdin, yoksa sen mi göndermedin?"

"Evet, öyle yaptım, yani sana gitmesi gerektiğini söyledi, ben de kabul ettim, çünkü onunla evlenmek istemediğimi ona anlatamadım. Size güvenebileceğimi düşündüm!"

"Ah!" dedi Worth. "Meseleyi tam olarak böyle anlamadım. Dük'ün konuyla ilgili hiçbir şüphesi yok gibiydi. rızam alındıktan sonra."

"Babam yaşında bir adamla evleneceğimi düşündüyseniz bana büyük haksızlık ettiniz!" dedi Bayan Taverner öfkeyle. "Ve eğer rütbesinin onu benim için kabul edilebilir kılacağını düşünmek gibi inanılmaz bir küstahlığa sahipseniz, beni her türlü tahammülün ötesinde aşağılıyorsunuz!"

"Yavaş ol, çocuğum: Ben bunların düşünmedim," dedi Lord Hazretleri, biraz da eğlenerek. "Sizinle ilgili deneyimlerim beni Bunun yerine, talibinizi bana tamamen fesat bir ruh haliyle gönderdiğinizi düşündüm. Bu da mı adaletsizlikti?"

Bayan Taverner biraz yumuşamıştı ama sert bir sesle "Evet, efendim. Clarence Dükü söylediklerimde ciddi olduğuma inanmazdı ve düşünebildiğim en iyi şey Bana yardım et. Rızanızı reddedeceğinizden emindim!"

"Evet," dedi Kont, enfiye çekerek.

"O zaman neden," diye sordu Bayan Taverner, rahatlamış bir ifadeyle, "bana neşe dilediğinizi söylediniz?"

"Sadece seni korkutmak ve bana oyun oynamaman öğretmek için Clorinda."

"Bu bir numara değildi ve sen iğrençsin!"

"Naçizane affınıza sığınıyorum."

Ona kızgın bir bakış fırlattı ve boş bardağını bir çırpıda masaya bıraktı. Kont ona enfiye kutusunu uzattı. "Bu karışımı denemek ister misiniz? Sinirleri yatıştırdığını düşünüyorum."

Bayan Taverner yumuşadı. "*Bunun* ne kadar büyük bir onur farkındayım," dedi ve küçük bir tutam alarak kendine yardım etti. "Sanırım daha fazlasını yapamazdınız."

"Gardiyanlık görevine devam ettiğim sürece olmaz," diye kabul etti.

Bakışlarını indirdi ve aceleyle şöyle dedi: "Dük beni (ve seni de) Noel için Bushey'e davet etme planından bahsetti mi?"

"dedi," dedi Kont. "Ama ona Noel'i Worth'ta geçireceğinizi söyledim."

Bayan Taverner nefesini sertçe çekti, lord hazretlerinin enfiyesinden istediğinden çok daha fazlasını içine çekti ve hapşırdı. "Ama ben değilim!" dedi.

"Size ters geldiyse özür dilerim ama Noel'i Worth'ta geçireceğiniz kesin," diye cevap verdi.

"Tam olarak iğrenç değil, ama-"

"Zihnimi bir yükten kurtardınız," dedi lord hazretleri alaycı bir tavırla. "Öyle olabileceğinden korkuyordum."

"Çok nazıksınız ama Dük'ün beni ziyaret etmesine izin vermediğinize göre artık benden partisine katılmamı bekleyemez. Noel'i Perry ile geçirmeyi tercih ederim."

"Doğal olarak," dedi Kont. "Worth'a onsuz gelmenizi önermiyordum."

"Ama Perry'nin Worth'a gitmek gibi bir niyeti yok ki!" diye itiraz etti Bayan Taverner. "Sanırım onun bambaşka planları var. akıl!"

"O zaman onları aklından çıkaracaktır," diye cevap verdi Kont. "Perry'yi gözümün önünde tutmayı tercih ederim."

Adam kolunu uzattı ve kadın hafif bir tereddütten sonra kalkıp elini koluna koydu ve adamın onu geri götürmesine izin verdi balo salonuna girdi. Worth'u ziyaret etmekten hiçbir şekilde kaçınmayacağı aklına gelmişti.

Bölüm XIV

Noel'in yaklaşması nedeniyle yakında Clarence Dükü'nün çevresinden olması Bayan Taverner için büyük bir şanstı. O hiçbir şekilde

Onu kazanmaktan umudunu kesmişti ve Worth'un rızasını reddetmesine bir an için kızmış olsa da, çok geçmeden kendini şu sözlerle teselli ediyordu

Bayan Taverner'in bir yıldan kısa bir süre içinde Kont'un vesayetinden kurtulacağını düşünüyordu. İyimserdi ve Brook Sokağı'na tekrar uğradığında Judith'e, onu daha yakından tanıdığında bu evliliğin tüm avantajlarını kendisi gibi net bir şekilde göreceğine dair güvence verdi.

Peregrine'in Worth'a gideceği haberini aldığı anda hissettikleri hiç de iç açıcı değildi. Kendisinin gitmemesi gerektiğini, bunun büyük bir dayatma olduğunu düşünüyor, Kont'un Judith'le arasını düzeltmeye çalıştığından şüpheleniyor ve kesin bir ret mektubu yazmayı aklından geçiriyordu. Ne var ki, Bayan Fairford'un çok önemli bir ödül aldığı haberi

Kont'un anne tarafından teyzesi olan Leydi Albinia Forrest'ın partiye davet edilmesi, onun kötü mizacına tamamen son verdi. Kont hemen çok iyi bir adam oldu ve üzüntülü bir şekilde

parti her şeyin ötesinde yavan, sıradan bir zevkle onu dört gözle beklemeye getirildi.

Judith de bu anı dört gözle bekliyordu.

oldukça keyifliydi. Bayan Scattergood'un ona en övgü dolu sözlerle anlattığı Worth'u görmeyi çok istiyordu; parti seçkindi ve çoğunlukla en özel arkadaşlarından oluşacaktı; ve onun tek Üzüntüsü, dostlarının en büyüğü olan Bay Bernard Taverner'in orada bulunamayacak olmasıydı. Ona davetten söz ettiğinde ve onun üzüntüyle yüzünü buruşturduğunu gördüğünde, düşüncesizce onlarla birlikte gelmesini dilediğini söyledi.

Gülümsedi ama başını salladı. "Worth Kontu

senin üyesi olduğun bir partiye katılmam için beni asla davet etmezdi," dedi. "Aramızda kaybolan bir aşk yok."

"Aşk kaybolmadı!" diye haykırdı. "Onunla çok az tanıştığınızı sanıyordum. Bu nasıl oluyor?"

"Worth Kontu," dedi kasıtlı bir şekilde, "sizin iyiliğinizi kendi iyiliğim haline getirmemem konusunda beni uyaracak kadar iyi davrandı.

Endişe. Yoluna çıkacağımı düşünerek beni onurlandırıyor.

Sorunun ne olacağını bilmiyorum. Eğer ona inanılacaksa, onun işinden atılma tehlikesiyle karşı karşıyayım.

şekilde." Küçük bir kahkaha attı. "Worth Kontu yolunun kesişmesinden hoşlanmaz."

Kadın büyük bir şaşkınlık içinde ona bakıyordu. "Bu her şeyin ötesinde, söz veriyorum! Yapamazsın, ben

İkna oldum, onu doğru anladım! Sizi neden tehdit etsin ki? Ne zaman tanıştınız? Bu nerede oldu?

konuşma gerçekleşecek mi?"

"Olay," dedi Bay Taverner, "belli bir meyhanede gerçekleşti.

Perry'nin Farnaby ile savaşıma gittiği gün Cribb'in Salonu olarak bilinirdi. Lord hazretlerini orada yakın bir yerde buldum. Farnaby'nin kendisiyle konuştum."

"Farnaby ile! Yüce Tanrım! Ne demek istiyorsun?"

Odanın içinde kısa bir tur attı. "Bilmiyorum. Keşke bilseydim. Bunu seninle konuşmak niyetinde değildim, Ama son zamanlarda Lord Hazretleri'nin size karşı ilerleme kaydettiğini düşünüyorum. Muhbirlik görevinden ne kadar az hoşlansam da, tetikte olmanız doğru olur. Worth'un Farnaby ile ne işi olduğunu bilmem mümkün değil. Hepsi varsayım olmalı. için

Onları başları arada görmek benim için bir şok oldu, kabul ediyorum. Hiçbir suçlamada bulunmuyorum; sadece gördüklerimi anlatıyorum. Beni fark eden Kont odanın öbür ucundan yanıma geldi; aramızda geçenleri tekrarlamayacağım. Bu

Worth'un beni aklındaki planlar için bir tehdit olarak gördüğüne dair beni temin edecek kadar. Endişelerinize karışmamam konusunda uyarıldım. Benim için Böyle bir tehditten korkup korkmadığınıza karar vermeyi size bırakıyorum."

Bir an sessiz kaldı, kaşlarını çattı. Yapabilirdi Ama her iki tarafta da kıskançlık olabileceğini düşünmeden edemedi. Sakin ve sağduyulu bir ses tonuyla: "Gerçekten de çok tuhaf, ama en azından kısmen yanıldığınıza inanmak zorundayım. Lord Worth, Perry'nin vasisi olduğu için, bunu kolaylıkla onun bu toplantının nedenini daha ayrıntılı olarak araştırmaktır."

Ona dikkatle baktı. "Öyle olmuş olabilir, ama senden saklamayacağım Judith, ne hoşlanıyorum ne de güveniyorum. o adam." Onu susturmak istercesine bir hareket yaptı. "Konuşmamı istemiyorsunuz. Belki de konuşmamalıyım; belki de yanılıyorum. Sizden sadece kendinizi onun gücüne nasıl teslim ettiğinize dikkat etmenizi rica edeceğim."

Onun bakışlarına biraz sert bir ifadeyle karşılık verdi, ama sanki söylediklerinin üzerinde düşünmüş gibiydi. "Lord Worth ona güvenmemi söyledi," dedi yavaşça.

"Bu kolayca söylenebilir. Size bana güvenin demiyorum. bana güvenmeyin: Size hizmet etmek için elimden geleni yapmaya devam edeceğim."

Adamın açık sözlü, erkekçe konuşma tarzı kadının elini ona neden oldu. "Elbette sana güveniyorum kuzen," dedi, "yanıldığını düşünsem bile."

Elini öptü ve başka bir şey söylemedi, ama kısa bir süre sonra bu konu üzerinde düşünmesi, anlamasına rehberlik edebilecek olayları, sözleri hatırlaması için yanından ayrıldı. Son zamanlarda ona Worth da onun eline talip olabilmış gibi geliyordu, ama hiçbir erkek onu bu işe zorlayacak güce sahip değildi.

ve ondan korkmak için hiçbir neden göremiyordu. Kuzeninin ona çok bağlı olduğuna inanıyordu ve Derinden aşık olan bir adamın doğal kıskançlığını hoş görmek gerekir. Her iki adam da diğerini sevemezdi: bu ilk andan beri belliydi. Her ikisinin de diğerine güvenmemeyi kolay bulduğunu tahmin ediyordu. Bu konuyu aklından çıkardı ama yine de endişelenmeye devam etti.

Birkaç gün sonra Noel gelip çatacaktı; Taverner'ler, Bayan Scattergood ve Bayan Fairford ile birlikte Aralık ayının yirmi üçünde Hampshire', Worth'a gideceklerdi ve yola çıkmadan önceki her an Bayan Taverner'e üzerine yağın hediye için zarif teşekkür notları yazıyordu. En zarif önemsiz şeyler kabul etmesi için gönderilmişti: umutsuzluk içindeydi, yarı-Hepsini iade etmeye meyilliydi, ancak her bir teklifi en katı şekilde inceleyen refakatçisi tarafından bundan vazgeçirildi. ve her şeyin iyi zevke uygun, oldukça istisnasız, reddedilmesi imkansız olduğunu söyledi!

Kız kardeşi için gelen enfiye kutuları, etuisler, porselen figürler ve yelpazelerden oluşan koleksiyon arasında Peregrine'in aldığı şeylerin yetersiz olduğundan yakınıyordu. Leydi Fairford tarafından onun için sarılmış birkaç mendil, bir çift

Bay Fitzjohn'un bir aylığına inzivaya Sussex'ten gelen keklikler, üzerinde Harriet'in gözünün resmedildiği bir madalyon

Fildişi, gönderenin kartının eksik olduğu küçük bir enfiye kavanozu ve kuzeninden gelen bir fob hediyelerinin toplamını oluşturunuyordu. Yine çok sevinmiş, diğerlerinden de çok memnun kalmıştı. Mendiller her zaman işe yaramalıydı; kuşlar akşam yemeği için kızartılabilirdi; fob zaten geniş olan koleksiyonuna eklenmişti; ve enfiye şüphesiz büyük bir karışımdı. Diğer birçokları gibi

Genç beyler, Peregrine kutusunu almadan asla dışarı çıkmazdı ve çok miktarda enfiye .

ya da seçtiği türler arasında ayırım yapmaktan pek hoşlanmazdı. Kahverengi rappee onun için İspanyol kepeği ile aynıydı; çok az fark algılayabiliyordu. Bu zarif şeye gelince,

Kendisine gönderilen sırlı kavanozu çok beğenmiş ve sadece başışısını tanımayı dilemişti. Uzun bir süre

Kız kardeşinin etrafını saran kartlar, notlar ve gümüş kâğıt ambalajlar arasında yaptığı aramada bir şey bulamadı.

Kayıp kartın kaybolduğunu kabullenmek zorunda kaldı.

Judith onun enfiyesinden bir tutam aldı ve burnunu kırıştırdı.

"Sevgili Perry, bu Otto of Roses kokuyor! İğrenç bir şey!"

"Pho, saçmalama, çok naziksin! Enfiye kullanmaya başladığından beri konuda her şeyi bildiğini sanıyorsun."

"Bu karıGımın Lord Petersham ya da Worth tarafından asla hoG görülmeyeceğini biliyorum," diye karGılık . "Worth'un Naip için hazırladığı türden hiç de farklı değil, sadece daha Kokulu. Bunu ona sunma, ! Sana kim göndermiş olabilir? Ne kadar da garip.

kart!"

"Hiçbir zaman bir kart olmadığına inanıyorum. İnanıyorum ki unutuldu. Karışımı beğenmezseniz sevinirim, çünkü kutunuzu benim kavanozumdan doldurmak istemeyeceksiniz."

"Hayır, gerçekten! Sanırım kimse *benim* kokulu enfiye çektiğimden şüphelenmez," diye karşılık verdi Judith.

Yolculuğa çıkma günü nihayet gelmişti. Sandıklar ve bando kutuları güvenli bir şekilde arabaya bağlandı: Bayan Scattergood kar yağacağını tahmin ediyordu; Peregrine atına bindi; Bayan Fairford Arlington Sokağı'ndan alındı; ve tüm grup yola çıktı yolculuk başlangıçta planlanandan bir saatten fazla sürmedi.

Yolları geçilmez hale getirecek bir kar yağışı olmadı; hava kış olmasına rağmen yolculuğu çekilmez kılacak kadar soğuk değildi; ve sadece bir kez mola verildi.

Yolda uzun süre ilerledikten sonra öğleden sonra saat dörtte Worth'a vardılar ve büyük ateşler, sıcak çorba ve neşeli arkadaşların tüm konforuyla karşılandılar.

Worth'un demir kapısından içeri girdiklerinde hava alacakaranlıktı ve park ya da evin dış cephesi hakkında hiçbir izlenim edinilemiyordu; ama içerisi Bayan Taverner'ı hemen zarafeti, asil daireleri ve

yakışıklı mobilyalar. Tam bir beyefendinin

konut olmalı; her şey sahibinin zevkine göre konuşuyordu.

Judith gördüklerinden çok memnun kaldı ve daha uygun bir zamanda evin iki yüzyıl kadar eskiye dayandığını anladığı eski bölümünü de incelemek istedi.

Leydi Albinia yolcuları karşılamak için oradaydı. Kısa görüşlü, belli belirsiz kadındı, özel bir güzelliği yoktu ve geçerli modaya tamamen aldırış etmiyordu. Kendisini hava cereyanından korumak için taktığı Paisley şalı sürekli omuzlarından kayıyor ve mobilyalara dolanıyordu. Bu olduğunda o

Yakınında tesadüfen bulunan herhangi bir beyefendiyi hemen çağırırdı ve ona yorucu saçaklarını çözmesini emretti. Kendine yardım etmekten aciz görünüyordu ve sık sık yaptığı gibi yelpazesini veya mendilini düşürdüğünde, sadece birinin onun için almasını bekliyordu,

her ne söylüyorsa ortasında kesiyor ve

Mülkü kendisine geri verildiği anda tekrar eski haline dönüyordu. Düşüncelerini yüksek sesle dile getirmek gibi bir alışkanlığı vardı, bu onu pek tanımayanları rahatsız ediyordu ama onu tanıyan hiç kimse buna aldırış etmiyordu.

Tavernacıları nazikçe selamladı ve hanımları ateşe götürüp yanına oturmalarını ve üşüyen ellerini ısıtmalarını rica ettikten sonra, Judith'e hafif bir onay ifadesiyle baktı ve sıradan bir şekilde şöyle dedi "Yolculuk için çok kötü bir hava, gerçi kar yağmıyor ve bugünlerde yollar o kadar iyi ki insan neredeyse hiç tehlikede değil. Seksen bin pound, üstelik çok da güzel! Worth gerçekten çok şanslı, keşke bunu anlayacak aklı olsa."

Bayan Scattergood tarafından ne ile karşılaşacağı konusunda uyarılmış olan Bayan Taverner bilinçsiz görünmeye çalıştı, ama başaramadı.

yanaklarının kızarmasını engelledi. Bayan Scattergood sert bir sesle: "Albinia, Julian nerede?"

Görünüşe göre beyler bir günlük atış için dışarı çıkmışlardı ve henüz dönmemişlerdi. Yolcular

Üst kattaki yatak odalarına kadar eşlik edildi ve akşam yemeği için giyinmeden önce yolculuğun yorgunluğunu atmaları için bırakıldılar.

Akşam yemeği vaktinde partinin geri kalanı gelmiş ve sportmen beyler keşif gezilerinden dönmüşlerdi. Akşam yemeğinde Diğer konuklar Lord Petersham ve Alvanley, Bay Brummell, Leydi Albinia'nın suskun eşi Bay Forrest ve Bayan Taverner'in özel dostları Bayan ve Bayan Marley'den oluşuyordu. Herkes birbirini tanıyordu; hiçbir şey, Mrs.

Scattergood, daha çekici olabileceğini söyledi.

Lord Alvanley'in, ellerini söndürme alışkanlığı dışında yatak odasındaki mumu yastığının altına koyarak, her zaman kabul edilebilir bir misafir olmalı; Lord Petersham, yaşayan en kibar beyefendi, nazik ve cana yakındı; Kont sakın ama özenli bir ev sahibiydi; Bay Brummell sohbet havasındaydı ve salonlardan birinde iskambil oynayarak, çay içerek ve sohbet ederek keyifli bir akşam geçirildi.

asil ateş. Judith'in katlanmak zorunda kaldığı tek rahatsızlık Ağabeyinin, Lord Petersham'dan, biraz önce tüm hikâyesini anlattığı yeni enfiyesi hakkında bir fikir vermesini rica ettiğini gördü. Lord Petersham kendisine bir tutam yardım edecek ve şöyle diyecek kadar nazikti

Kibarca, üstün bir karışım olduğundan hiç şüphesi olmadığını söyledi. Daha az kibar olan Lord Worth, kutu kendisine uzatıldığında kadehini kaldırdı ve çok kokulu olduğunu duyunca elinin tersiyle itti. "Hayır, teşekkür ederim, Peregrine. Ben içeceğim

Söylediğiniz gibi olduğuna inanıyorum. Umarım onu kullanmıyorsunuzdur, Bayan Taverner?"

Judith, "Hayır, hayır, ben kendiminkini saklıyorum," diye onu temin etti. "Koku istediğimde bunun için enfiye kutuma değil, Mr.

Brummell, bana bir parfüm çubuğu yapacak."

"Bay Brummell'in parfümünden bir çubuk, aşkım!" diye haykırdı Bayan Marley. "Hepimizi kıskandırmak mı istiyorsun? Aramızdaki her hanımın o parfümlerden bir tane istediğini bilmiyor musun? sopa?"

Beau başını salladı. "Çok doğru, ama bunları herkese veremeyeceğimi biliyorsunuz hanımefendi. Bu onları çok ucuza tutmak olur. Naip bir tane için can atıyor ama bir yerde sınırı çizmek lazım."

Alvanley, "George üşüttüğü için kendini huysuz hissediyor," dedi. "Bu ılık havada nasıl oldu da üşüttün George?"

Brummell hemen, "Biliyor musunuz, bu öğleden sonra kasabadan gelirken arabamdan ve kafir ev sahibi beni nemli bir yabancıyla aynı odaya koydu!" diye cevap verdi.

Ertesi gün Peregrine, Beau'nun soğuk algınlığına yakalanmış gibi görünüyordu. Boğaz ağrısından şikâyet etti ve biraz öksürdü, ama bir günlük sporun (ki söz verdi) yakında meseleleri yoluna koyacaktı. Judith Aralık ayının çiğ günlerinin etkisine bu kadar güvenmiyordu ama Peregrine'in

Hafif bir üşümeden daha ciddi bir sebep olmaksızın. Petersham, Alvanley ve Bay Forrest ile birlikte Worth'tan birkaç mil uzaklıktaki bazı korularda atış yapmaya gitti.

Bay Brummell öğlene kadar ortalıkta görünmedi. Tuvalet ihtiyacı birkaç saatini alırdı; giysilerini güzelce düzenlemek için iki saat kadar zaman harcadığı bilinirdi, ancak giyinme odasından çıktıktan sonra bir daha düşünmezdi. Çoğu züppenin aksine, aynaya endişeli bir bakış attığı, kravatını düzelttiği ya da paltosundaki kırıksıklıkları düzelttiği görülmemiştir.

Odasından çıktığında, her ayrıntısıyla mükemmel bir sanat eseri idi ve öyle olduğunu biliyordu.

güzelce yıkanmış keteninden son derece cilalı botlarına kadar.

Bayan Marley de geç saatlere kadar odasından çıkmadı, ama üç genç bayan tam zamanında kalktılar ve sabah kahyanın rehberliğinde evi keşfederek ve bahçelerde gezinerek ve

Ta ki yemek salonlarından birinde taraklı istiridye, soğuk et ve meyve yemeye çağrılana kadar.

Sporcuların üçe kadar dönmeleri bekleniyordu, bu yüzden Bayan Fairford'un

Öğle yemeğinden sonra hava almak için dışarı çıkarılma teklifini utanarak reddetti. Kont öneriyi yaptı.

Bayan Fairford, bir yandan ev sahibini gücendirmekten, diğer yandan da ev sahibi tarafından kabul edilmemekten korktuğu için ne diyeceğini bilemiyordu.

Peregrine eve döndüğünde oradaydı. Kont onun şaşkınlığı karşısında eğlenmiş görünüyordu, ama Judith'in korktuğu gibi alay etmekten kaçındı ve sadece şöyle dedi

"Annene mektup yazmayı tercih ederdin herhalde."

"Ah evet!" dedi Bayan Fairford minnetle. "Sanırım bunu kesinlikle yapmalıyım!"

Judith'e hitap etmek için arkasını döndü. "Bayan Taverner benimle gelmek ister mi?"

Kadın bunu memnuniyetle kabul etti; birlikte odadan çıkarlarken Kont arkasına baktı ve gülümseyerek şöyle dedi "Mektubunuz bittiğinde bana verin, Bayan Fairford, sizin için açıklayayım."

Ülkeyi gezmek için harcanan bir saat Bayan Taverner'ı yanakları parlayarak ve mutlu bir şekilde geri getirdi. Reis çok hoş bir ruh hali içindeydi.

mantıklı bir arkadaş, rahat konuşmalarla onu eğlendiriyor ve Ona dizginleri nasıl bağlayacağını ve yine kendi ustalığıyla nasıl serbest bırakacağını öğretiyor.

Leydi Albinia, Bayan Marley ve Bay Brummell'i misafir salonlarından birinde bir hanımefendi ve iki beyefendiyle birlikte otururken buldular.

Worth'a uğramak için komşu bir araziden gelmiş.

Kont ve muhafızlarının girişiyle birlikte Bu ziyaretçilerin içine bir canlılık girmiş gibiydi. Karşılıklı iltifatlar edildi ve hanımefendi hiç vakit kaybetmeden oğlunu Bayan Taverner'a takdim etti. Bay Brummell'le konuşmakta olan iki beyefendiden büyüğü mirasçıyla daha az ilgilendi ve çok geçmeden Brummell'e döndü. Beau yüzünde acı dolu bir teslimiyet ifadesiyle oturuyordu,

Leydi Albinia gerekli tanıştırmaları yaptıktan sonra Kont'a döndü ve şöyle dedi: "Gördüğünüz gibi Fox-Matthew'lar bizi ziyarete gelmişler, sevgili Worth. Ne kadar da nazikler! Yarım saatten fazla bir süredir bizimle oturuyorlar. Gideceklerini hiç sanmıyorum."

Bay Fox-Matthews, Hampshire manzarasının güzelliklerinden bahsediyordu. Göller Bölgesi'ni hesaba katmazsak, buranın bir benzerinin olmasına neredeyse hiç izin vermezdi. Çok geçmeden görüldü ki

Yazın orada seyahat ederken, şimdi G ller'i herkese anlatmasına izin verilmesinden ve G ller'i görme şansına sahip olmayanlara anlatmaktan daha iyi bir şey istemiyordu. O kadar uzağa gitme şansına sahiptiler ki, çok güzel bir şeyi ka ırmı lardı. Bay Brummell'in bu kadar uzakta olup olmadığını bilmiyordu.

G ller'i ziyaret etmişti; eğer ziyaret etmemiş olsaydı kesinlikle çaba göstermesi gerekirdi.

Bay Brummell kaşlarını kaldırarak ona baktı, bu her zaman g steri ten uzaktı. "Evet, efendim. G lleri ziyaret etti," dedi.

"Ah, o halde, en çok hangisine hayranlık duyuyorsunuz, efendim?"

Bay Brummell nefesini tuttu. "Bana birkaç dakika izin verirseniz size anlatacağım efendim." Sonra ateşi yakmak için gelen u a a dönerek sessizce u a ını kendisine göndermesini istedi. Bay Fox-Matthews bakakaldı, ama Beau hiç istifini bozmadı ve Siyah paltolu, düzgün bir adam endişeyle yanına gelip selam verene kadar düşünceli bir sessizlik sürdürdü.

"Robinson," dedi Bay Brummell, "G llerden hangisine hayranım?"

"Windermere, efendim," diye yanıtladı u ak saygıyla.

"Ah, Windermere, mi? Te ekk rl r, Robinson. Evet, sevdim Windermere en iyisi," dedi ve kibarca Bay Fox Matthews'a döndü.

Bayan Fox-Matthews  fkeden kabarak ayağa kalktı ve gitme zamanlarının geldiğini söyledi.

Kız kardeşi onu bir sonraki görüşünde Peregrine'in  ks r    temiz havada geçirdiği sabahtan pek fayda görmemiş gibiydi. Öksürük onu hâlâ rahatsız ediyordu ve o günlerde ardından hissedilir derecede k t le ti. Boğazı hafifçe iltihaplanmı tı ve bir doktora danışmak istememesine rağmen

ya da kendini en azından hasta hissettiğini itiraf ettiğinde Sağlığının mükemmel olmaktan çok uzak olduğu belliydi. Kız kardeşini endişelendiren bir halsizlik, gözlerinde ağır bir ifade vardı ama o bunu üşütmüş olmasına bağlıyor ve Worth'un havasının ona pek uygun olmadığını düşünüyordu.

"Worth'taki hava," diye tekrarladı Judith. "Hava-" Sözünü kesti. "Ne düşünüyorum ben? Bunun için dayak yemeyi hak ediyorum. Böyle vahşi bir fanteziyi şımartmak! İmkansız! Oh, imkansız!"

"Peki, ne düşünüyorsun?" diye sordu Peregrine, esneyerek, "İmkânsız olan ne? Neden bu kadar tuhaf bakıyorsun?"

Sandalyesinin yanına diz çöktü ve ellerini sıktı.

"Perry, nasıl hissediyorsun?" diye sordu ciddiyetle. "Üşümekten başka bir şey olmadığına emin misin?"

"Neden, başka ne ki? Aklında ne var?"

"Pek bilmiyorum, merak etmeye bile cesaret edemiyorum. Perry, ne zaman

Adam seninle kavga etti -Farnaby'den bahsediyorum- şaşırmadın mı? Bu size mantıklı geldi mi?"

"Bunun konuyla ne ilgisi var?" diye sordu, gözlerini ona açarak.

"Evet, biraz şaşırdığımı söyleyebilirim, ama eğer Farnaby kurnazsa, bilirsin-"

"Ama öyle ? Öyle dememiştiniz."

"Tanrım, nereden bileyim? Ben öyle düşünmemiştim ama öyle olabilir."

Ellerini sıkmaya devam etti ve endişeyle yüzüne baktı.

"Finchley Common'a geldiğiniz gün size ateş edildi, Hinkson olmasaydı sizi öldürebileceğine inandığınız bir atış. İki kez hayati tehlike atlattın! Ve şimdi de hastasın, gizemli bir şekilde hastasın, çünkü üşütmedin Perry, bunu sen de biliyorsun, sadece kuru bir öksürüğün var, giderek kötüleşiyor ve boğaz ağrısı!"

Gözlerini dikti, sarsılarak doğruldu ve ardından öksürmesine neden olan bir kahkaha patlattı. "Tanrım, Ju, beni öldüreceksin! Sence zehirleniyor muyum? Neden, kim

beni uzaklaştırmak isteyebilir? Saçma sapan fikirler!"

"Evet, evet, bu saçmalık, öyle olmalı!" dedi. "Ben de kendime öyle diyorum ama yine de ikna olmuyorum. Perry, sana bir şey olursa servetinin büyük bir kısmının benim olacağını hiç düşünmedin mi?"

Bu onu başka bir gülme krizine soktu. "Ne! Benden kaçmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu. "Ciddi ol, Perry, sana yalvarıyorum!"

"Tanrım, nasıl ? Hayatımda hiç bu kadar saçma bir şey duymamıştım. Bayan Radclyffe'in kitaplarını okuyunca Romanlar! Bu ünlü bir şaka, ilan ediyorum!"

"Ünlü bir fıkra nedir? Paylaşabilir miyim?"

Judith hızla etrafına bakındı. Kont içeri girmişti. Odanın içinde, masanın yanında durmuş, anlaşılmaz bir şekilde onları izliyordu. Onların konuşmalarından ne kadarını duymuştu?

Tahmin edemiyordu, ama derin bir renk aldı ve başını çevirerek ayağa fırladı.

"On yıldır duyduğum en iyi şey bu!" dedi Peregrine. "Judith zehirlendiğimi düşünüyor!"

Kont, Judith'e doğru bakarak, "Gerçekten de öyle!" dedi. "Bayan Taverner'ın sizi zehirlediğinden şüphelendiği kişinin kim olduğunu öğrenebilir miyim?"

Kardeşine kızgın ve sitem dolu bir bakış fırlattı ve Kont'un yanından geçerek kapıya yöneldi. "Peregrine şaka yapıyor. Sanırım

aynı fikirde olmayan bir şeyi almış olması, hepsi bu."

Kadın dışarı çıktı ve Kont bir süre sessizce ona baktıktan sonra Peregrine'e döndü ve masanın üzerine gümüş bir enfiye kutusu koyarak şöyle dedi "Sanırım bu senin. Mavi Salon'da bulundu."

"Oh, teşekkür ! Evet, bu benim," dedi Peregrine, eline alıp boş boş açarak. "Bu kadar çok şeyim olduğunu bilmiyordum. Ancak içinde enfiye vardı; yarısından fazla olmadığını sanıyordum."

Dolu. Petersham bunun çok iyi bir karışım olduğunu düşünüyordu. Öyle dediğini duydunuz. Keşke siz de denesiniz!"

"Pekâlâ," dedi Kont, parmağını başparmağını kutuya daldırarak.

Çok memnun olan Peregrine de bir aldı ve dikkatsizce içine çekti. "Ben de en az diğerleri kadar beğendim," dedi. "Bunda itiraz edilecek ne var anlamıyorum."

Kont'un dikkatle onun yüzüne dikilmiş olan gözleri düştü. "Petersham'ın övgüsü sizi tatmin etmeye yeter," dedi. "Daha iyi bir yargıç tanımıyorum."

Peregrine, "Judith bunun zevkli bir beyefendinin kullanamayacağı türden bir şey olduğunu söylüyor," diye yakındı. "Eğer böyle düşünüyorsan, sanırım hepsini atsam iyi olacak, çünkü Petersham'ın sadece kibarlık etmek istediğini sanıyorum."

"Bayan Taverner kokulu enfiyelere karşı önyargılıdır." Kont cevap verdi. "Bu türü kullanmaktan korkmanıza gerek yok."

"Buna sevindim," dedi Peregrine. "Biliyorsun, evde bir kavanoz dolusu var ve onu ziyan etmek yazık olur."

"Elbette. Ama umarım kavanozunuzu sıcak bir odada tutuyorsunuzdur?"

"Oh, soyunma odamda! fazla enfiye bulundurmam, bilirsiniz. Benim sizin gibi bir odam yok. Genelde, ihtiyacım oldukça alırım ve nerede olursa olsun saklarım. kullanışlı."

Kont kayıtsız bir cevap verdi ve kısa süre sonra oradan ayrıldı. Judith'i aramak için odaya girdi. Az sonra onu kütüphanede, raflardan bir kitap seçerken buldu. Adam içeri girdiğinde omzunun üzerinden baktı, rengi solmuştu ama sakın bir sesle: "Çok mükemmel bir kütüphaneniz var: Binlerce cilt olduğunu söyleyebilirim. Beverly'de biz ne yazık ki bu açıdan eksik. İnsanın kendisini bu kadar dolu bir kütüphanede bulması büyük bir lüks."

"Kütüphanem onurlandırıldı, Bayan Taverner," diye kısaca cevap verdi.

Hem yüzündeki de sesindeki ciddiyeti fark etmemesi mümkün değildi. Sert bakıyordu; yüzünde ve sesinde Ses tonundaki çekingenlik, genç alışık olduğu rahat ve açık tavırdan oldukça farklıydı. Tereddüt etti ve sonra tamamen ona döndü ve samimi bir kararlılıkla şöyle dedi "Korkarım bazı yanlış anlamalar olabilir. Saçma sapan bir düşünceye kapıldım. Az önce salona geldiğinizde duymuş olabileceğinize gibi, fantezi."

Hemen cevap vermedi ve sonunda konuğtuğunda da oldukça kuru bir sesle konuğtu. "Sanırım Bayan Taverner, Peregrine'in rahatsızlığının zehir etkisinden kaynaklandığına inandığınızı kimseye söylememeniz iyi ."

Rengi attı; başını öne eğdi. "Çok aptalca . Gerçekten de, beni bu işe iten neydi bilmiyorum.

Böyle aptalca bir öneriyi ağzından kaçırmak! Onun için endişeleniyordum. Tanrı'ya şükür durdurulan o düello zihnimi öylesine ele geçirdi ki, o zamandan beri rahat değilim. Çok ahlaksızca, çok anlamsız görünüyordu! Sonra sen St. Albans'tan eve dönerken saldırıya uğradığını ve büyük bir mucize eseri kurtulduğunu bilmelisiniz. Onu tehdit eden bir tehlike olduğu korkusundan kendimi kurtar. Bu O anın telaşıyla, şüphelerim doğrulanır gibi oldu ve durup düşünmeden aklımdan geçenleri söyledim. Hatalıydım, son derece aptalcaydı ve bunu kabul ediyorum."

Ona doğru geldi. "Peregrine için endişeleniyor musun? Endişelenmene gerek yok."

"Kendime engel olamıyorum. Eğer şüphelerimde en ufak bir gerçeklik payı olduğunu düşünseydim, sanırım dehşetten aklımı kaçıırırdım."

"Bu durumda," dedi Lord Hazretleri kasıtlı bir şekilde, "bu iddialarda doğruluk payı olmasa da olur. Bu konuda hiç şüphem yok.

Peregrine'in hızla sağığına kavuşması. Saçma sapan düellosuna ve Finchley Common'daki karşılaşmasına gelince, böyle şeyler herkesin başına gelebilir. Bunları aklınızdan çıkarmanızı tavsiye ederim."

Alçak bir sesle, "Kuzenim bu kadar hafif bir bakış açısına sahip değildi," dedi.

Adamın yüzünün sertleştiğini gördü. "Bu konuyu Bay Bernard Taverner ile görüştünüz mü?" diye sertçe sordu.

"Evet, kesinlikle . Neden yapmayayım ki?"

"Size birkaç iyi neden söyleyebilirim. O beyefendiyle ilişkiniz ne olursa olsun, sizin vasiğiniz o değil, ben olduğumu unutmazsanız size kalacağım Bayan Taverner."

"Bunu unutmayacağım."

"Affedersiniz. Bayan Taverner, ona hak etmediğı sırları verdiğiniz her seferinde bunu unutuyorsunuz."

Gözlerinde parlayan bir öfkeyle ona baktı. "Bu biraz önemsiz değil mi Lord Worth?"

Alaycı bir gülümseme dudaklarını büktü. "Anlıyorum. Kiskandım sanırım? Güzel kızım, fetihlerin başını . Sahip olduğum tek güzel kadın sen değilsin. Öptüm."

Göğüsleri hızla inip kalkıyordu. "Dayanılmazsın!" dedi.

"Senden böyle bir hakareti hak edecek hiçbir şey yapmadım!"

"Eğer hakaretten söz edeceksek," dedi Kont acımasızca, "bu karşılaşmadan çok daha kötü bir şekilde çıkacaksınız. "Bu karşılaşmadan

Elinize talip olmadığımı bildirmenin hakareti, bana atfedilen hakaretle kıyaslanamaz.

Bay Bernard Taverner gibi bir insanı kiskanmak."

"Talibim olmadığınızı düşünmek beni çok mutlu ediyor!" diye parladı Judith. "Bundan daha iğrenç bir şey düşünemiyorum!"

"Öyle zamanlar oluyor ki," dedi Kont, "eğer abartılı sözler söyleme alışkanlığım olsaydı, bu düşünceyi neredeyse yankılayabilirdim. Bana hançer gibi bakma: Ben Bu tür gösterilere karşı tamamen dayanıksızım. Öfke nöbetleriniz evde çok işe yarayabilir, ama bende sizi sağlam bir şekilde dövme arzusundan başka bir şey uyandırmıyor. Ve Bayan Taverner, eğer sizinle evlenirsem, yapacağım şey de tam olarak bu olacak."

Bayan Taverner nefes almak için mücadele etti. "Keşke bir erkek olsaydım!"

"Daha aptalca bir söz söylediğinizi duymadım," diye yorum yaptı Lord Hazretleri. "Eğer böyle bir adam olsaydın konuşma gerçekleşmeyecekti."

Bayan Taverner ona cevap verecek kelime topuklarının üzerinde döndü ve odanın içinde, ruhunun ne kadar heyecanlı olduğunu her kelimededen daha iyi anlatan aceleci bir tavırla volta atmaya başladı.

Kont omuzlarını kitap raflarına yasladı ve kollarını kavuşturmuş bir halde durarak onun gezintilerini izlemeye koyuldu. Onu izlerken gözlerindeki öfke söndü; ağzı

Düz bir çizgiye oturtulmuş olan gözleri gevşedi ve sadece eğlenmiş gibi görünmeye başladı. Birkaç dakika sonra konuştu, her zamanki sakin tavrıyla: "Odanın daha fazla dolaşmayın Bayan Taverner. Muhteşem görünüyorsunuz ama enerjinizi boşa harcıyorsunuz. Bütün bunlar için özür dileyeceğim."

Bir sandalyenin yanında durdu ve iki eliyle sandalyenin kavradı. "Davranışlarınız, tavırlarınız-"

"İkisi de iğrenç," dedi. "Özür dilerim, iğrenç kelimesini kullanmıştım. Size özürlerimi sunuyorum."

"Kuzenim olan bir beyefendiden söz etme tarzınız..." "Lütfen onu bu tartışmanın dışında tutalım."

Sandalyenin arkalığını daha da sıkı kavradı. "Senin nezaketsizlik, doğru duygulardan tamamen yoksunluk Geçmişte beni utanca boğan ve hala da boğmaya devam eden bir olayla benimle alay etmenizi istiyorum."

Ona elini uzattı. "Bu gerçekten de benim hatamdı," dedi nazikçe. "Affet beni!"

Sesi kesilmişti ve karşısındaki adama bakıyordu.

Birkaç dakika boyunca kaşlarını çattı. Sonunda daha yumuşak bir sesle şöyle dedi: "Kibirli görüldüğümü söyleyebilirim. Eğer Öyle diyorsanız, hiç şüphesiz öyledir: *siz* bir yargıç olmalısınız. Ama ben

Sizi temin ederim ki Lord Worth, sizin deyiminizle fetihlerim, siz de dahil olmak üzere tanıdığım her beyefendinin benimle evlenmek istediğini düşünmeme yol açmadı."

"Tabii ki hayır," diye kabul etti.

Kararsızca konuştu: "Bir hanımefendiye yakışmayacak bir tavırla kendimi kaybettiğim için üzgünüm, ama provokasyonun şu olduğunu kabul edersiniz Harika."

"Karşı koymanın imkânsız olduğunu kabul ediyorum," dedi Lord Hazretleri. "Gelin, el sıkışalım mı?"

Bayan Taverner odanın içinde yavaşça yürüdü ve elini isteksizce onun elinin içine koydu. Adam eğildi ve biraz da ona Sürpriz bir şekilde hafifçe öptü. Tekrar bırakarak şöyle dedi: "Bu konuşmayı unutmadan önce size söylemek istediğim bir şey daha var. Dileğim, ne Bay Taverner'a ne de bir başkasına bu şüphenizden bahsetmemenizdir.

Perry'nin zehirlendiğine dair bir fikrim yoktu." Baktı yarı kaşlarını çatarak ona soru sorarcasına baktı. "Böyle bir kuşkuyu dile getirerek iyi bir şey yapamazsınız; zarar verebilirsiniz."

"Harm! Haklı olabileceğimi düşünüyor musun?" diye sordu telaşla.

"Son derece düşük bir ihtimal," diye yanıtladı. "Ama bu yana Rahatsızlığı onu benim çatım altında yakaladı, onunla kaçtığından şüphelenilmemesini tercih ederim."

"Bu konuda konuşmayacağım," dedi sıkıntılı bir . "I doğruluğuna kesin bir kanıt olmadan böyle bir söylenti yaymamalıdır."

Eğildi ve ondan uzaklaşarak kapıya doğru ilerledi. Oraya varmadan önce arkasına baktı ve kayıtsızca şöyle dedi: "Bu arada, Bayan Taverner, elinizi Evinizin kira kontratı? Sanırım onu sizin sorumluluğunuza verdim."

"Evdeki masamda duruyor," dedi. "İstiyor musunuz?"

"Blackader tartışılması gereken bir noktadan bahsediyor. Kira kontratına bir göz atmam gerekecek. Londra'ya bir uşak gönderilse, hizmetçiniz ya da ona benzer bir kişi bunu bulup bana getirmesi için ona verebilir mi?"

"Elbette," dedi. "Hinkson, Perry'nin yeni damadı, bunun için gönderilebilir."

"Teşekkür ederim, şüphesiz en iyisi bu olacak," dedi.

Tam bu sırada odanın dışında aceleci bir adım duyuldu ve neşeli bir ses seslendi: "Kütüphanede, değil mi? Onu bulacağım: benimle gelme zahmetine girme, canım Hanımefendi! Yolumu unutmadım."

Kont şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Bu Hiç beklenmedik bir şey," dedi ve kapıyı açtı. ve iki elini birden uzattı. "Charles! Ne oluyor?"

Süvari üniforması giymiş, yakışıklı, uzun boylu genç bir adam, Gülen bir yüz ifadesi ve askıdaki sağ koluyla Kont'un ellerinden kendi sol eliyle kavradı. "Sevgili dostum!

? Tanrım, seni tekrar görmek çok güzel! Görüyorsunuz, bu sayede iznimi aldım!" O işe yaramaz kolunu gösterdi.

"Nasıl oldu?" Worth sordu. "Her zamanki gibi hissediyor musun? Hastaneden ne zaman çıktın? Görebildiğim kadarıyla sende pek bir sorun yok gibi!"

"Tanrım, hayır! Dünyada hiçbir şey! Mirasçıyla şansımı denemek için eve geldim. Nerede bu kız? Çivi torbası gibi gözlerini mi kısıyor? Çirkin mi? Her zaman öyledirler!"

Kont geri çekildi. "Kendiniz karar verebilirsiniz," dedi kuru bir sesle. "Bayan Taverner, her ne kadar

"Kardeşim Yüzbaşı Audley'i size takdim etmek için izin istiyorum."

Yüzbaşı Saygıdeğer Charles Audley ayağa kalktı ve parlak gözlerinde dehşet, hayranlık ve kuşku karışımı bir ifadeyle Bayan Taverner'a baktı. Şöyle dedi:

"Yüce Tanrım! Bu mümkün mü?" dedi ve ileri atıldı. "Madam, en itaatkârınız! Ne diyebilirim ki?"

"Şimdiden çok fazla şey söylediniz," dedi Kont eğlenen bir ses tonuyla.

"Doğru, çok doğru! Gerçekten de bundan kaçış yok; Bayan Taverner, beni duymadınız; katılmıyordunuz!"

"Tam tersine, seni çok net duydum," dedi Judith, Gülümsemesine dayanamadı. Elini uzattı. "Nasılsınız? Kolunuzu askıda gördüğüme üzüldüm. Umarım kalıcı yaralanma?"

"Koluma değil, hanımefendi; *Yarımada*'ya bir şey olmadı," dedi hemen, elini tutup öperek.

Gülmekten kendini alamadı. Gözleri dans etmeye başladı; öfkeyle şöyle dedi: "Sana şunu söylememe izin vermelisin ki Bugüne kadar bana kabus yaşatmayan bir varisle hiç karşılaşmadım. Beni yeniden mucizelere olan inancım, Bayan Taverner!"

"Eğer kendinizi daha fazla açığa vurursanız, Bayan Taverner arabasının derhal alınmasını isteyecektir," diye ekledi.

Earl.

"Hiç de değil," diye cevap verdi. "Yüzbaşı Audley'e kâbus gördürmediğimi düşünmek beni mutlu ediyor." Kapıya doğru ilerledi. "Birbirinize söyleyecek o kadar çok şeyiniz olacak ki! Sizi yalnız bırakayım. sen."

Kelimelerin üzerine gitmişti. Yüzbaşı Audley kapıyı arkasından kapattı ve dönüp Kont'a baktı. "Julian, seni köpek! Onu çok karanlıkta bıraktın! Onunla nişanlı mısın?"

"Hayır," dedi Worth. "Ben ."

"Delirmiş olmalısınız!" dedi Kaptan. "Sakın bana tüm bu zenginliğin ve güzelliğin elinizden kayıp gitmesine izin vereceğinizi söylemeyin.

Parmakların! Onun için kendim uğraşmayı çok istiyorum."

"Elbette öyle yapın. Başarılı olamazsınız ama bu sizi beladan uzak tutabilir."

"Ah, o kadar emin olma!" diye sırtıttı Kaptan. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun evlat."

"Bu konuda çok şey biliyorum," diye karşılık verdi Worth. "Ben onun vasisiyim."

"canına!" diye haykırdı Yüzbaşı Audley. "Anladığım kadarıyla düğün ilanını yasaklıyorsunuz?"

"Öylesin," dedi Worth.

Yüzbaşı masanın kenarına tünedi. "Pekala Gretna Green, bırak öyle olsun! Sevgili dostum, sen de ona aşıksın! Tekrar gideyim mi?"

Worth gülümsedi. "Kabalığın ancak kibrinle eşit Charles. Şimdi söyle bana, seninle işler nasıl gidiyor?"

"Her şeyin zamanı var," dedi Kaptan. "Önce bana mirasçıdan uzak durup durmayacağımı söyleyeceksin."

" de değil; neden ki? Bana oldukça faydalı olabileceğinizi düşünüyorum. Mirasçının bir erkek kardeşi var."

"Kardeşiyle zerre kadar ilgilenmiyorum," diye itiraz etti Kaptan.

Worth, "Muhtemelen hayır, ama ona karşı hatırı sayılır bir ilgim var," dedi. Kaptan'a düşünceli düşünceli baktı. "Bence, Charles -neredeyse eminim- genç Peregrine'le çok iyi arkadaş olacaksın, eğer izin verirse seni. Ne yazık ki benden hoşlanmıyor ve bu önyargısı sizi de kapsayabilir."

"Eyvah, eyvah! Neden benden hoşlanmasını istiyorsun?"

"Çünkü," dedi Kont yavaşça, "güvenebileceğim birine ihtiyacım var."

"Yüce Tanrım! Neden?" diye sordu Kaptan büyük bir şaşkınlıkla.

"Peregrine Taverner," dedi Worth, belli bir kararlılıkla, "son derece varlıklı bir genç adam ve eğer Eğer ona bir şey olursa, servetinin büyük bir kısmı kız kardeşine kalır."

Kaptan neşeyle, ", onu gölde boğalım," dedi. "Açıkçası, ondan kurtulmamız gerekiyor."

"Ondan kurtulunuyor," dedi Kont, düz ses tonunda en ufak bir duygu belirtisi olmadan. "Son beş gündür zehirli enfiye soluyor."

Bölüm XV

Yüzbaşı Charles Audley'in gelişini sevindirici bir olaydı, çünkü o gün Bay Brummell, Lord Petersham ve her iki Marley'in Londra'ya gitmesi, Londra'ya varışlarının kaçınılmaz rehabetini yaratmıştı.

bir partinin dağılması. Tavernacılar, Bayan Fairford ve Lord Alvanley ile birlikte hafta sonu Worth'ta kalmak üzere sözleşmişlerdi, ancak bazı milislerin bulunduğu komşu bir kasabada bir toplantı, bir günlük av ve bir kart partisi sözü verilmesine rağmen, bir yavanlık, bir

Bu düzlükten kurtulmak zordu. Ancak Kaptan Audley'in ortaya çıkışı, grubun asıl üyelerinden dördünün yokluğuna duyulan her türlü üzüntüyü ortadan kaldırdı.

Neşesi bulaşıcıydı ve tüm tavırlarına rağmen tuhaflığı, onu her zaman kabul edilebilir kılacak kadar çekiciydi. Yarımada'dan yeni gelmişti.

Hanımlar onun dudaklarına yapışmış, beyler ise daha sessiz bir şekilde İspanya'daki durum hakkında verebileceği her türlü bilgiyi duymaya hazırды. Kendisinin yetersiz kaldığı tek konu En azından kadınların beklentilerini karşılayan şey, onun bu atılgan yiğitlik hareketini tanımlamayı reddetmesiydi.

Yaranın olmalıydı. Bu konuda konuşmak istemedi, yaranın herhangi bir soylu eylemin sonucu olmadığına ısrar etti ve Ekim ayının yirmi sekizinci gününde Arroyo del Molinos olayında meydana geldiğini ve o zamandan beri hastanede yattığını öğrenmenin ötesinde

(Leydi Albinia ve Bayan Scattergood bunu zaten biliyorlardı), bu konuda hiçbir şey öğrenemediler. Ama başka her konuda sohbet etmeye hazırды ve gelişinin bir avantaj olduğu kısa sürede hissedildi. Bayan Taverner'a utanmadan kur yaptı, Bayan Fairford'a nazik davrandı, teyzesi ve kuzenine sorular sordu, Peregrine'i gizlice pis bir meyhaneye götürdü

Bir horoz dövüşüne tanık olmak için en yakın kasabaya gitti ve kısa sürede çok sevimli bir genç adam olduğuna karar verildi. Memnun olmaktan başka bir şey düşünmüyordu.

Teyzesini memnun etmek için quadrille havuzu yapmaktan, pound puanları için whist oynamaktan zevk alıyordu; ve Almack'ın evinde bulabileceği kadar yerel Meclis'te onu eğlendirecek çok şey buldu.

"Çok mutlu bir doğanız var, Yüzbaşı Audley."

Bayan Taverner gülümseyerek şöyle dedi. "Ne yaparsanız yapın, yaptığınızdan memnunsunuz ve ruhunuz diğer herkese aynı canlılığı bulaştırıyor."

"Böyle bir toplulukta mutlu olamıyorsam, çekilmez bir adam olmalıyım!" diye yanıtladı sıcak bir sesle.

"Sen kesinlikle bir ."

"Ancak senin gibi mütevazı bir yaratık böyle düşünebilir."

"Susturulduğum. Tanıdığınız varisler arasında bu hitap şeklini genel olarak kabul edilebilir buluyor musunuz?"

"Bayan Taverner, neyin adil olduğuna dair duyarlılığınıza hitap ediyorum! Bu nazik mi? Bu doğru mu?"

"Karşı konulmazdı," diye yanıtladı muzipçe. "Ne yapmalı? Sizi nasıl ikna edebilirim?" "İkna edemezsiniz; tamamen açığa çıktınız."

"Tekrar geleceğim, sizi uyarıyorum. Benim tüm bağımlılığım kardeşime karşı. Eğer bana zerre kadar saygısı varsa, sizi ilgisizliğime ikna etmem için bana yardım etmelidir."

"Aman Tanrım, bunu nasıl yapacak acaba?"

"Neden, çok basit! Tek yapması gereken sizi üç sente satmak ve tüm servetinizi 'Değişim' üzerine kumarda kaybetmek. O zaman size elimi ve kalbimi vicdanım rahat bir şekilde sunabilirim."

"Kulağa çok nahoş geliyor. Servetimin bende kalmasını tercih ederim, teşekkür ederim."

"Bayan Taverner, ülkesine hizmet ederken yaralanan birine karşı en şok edici zalimliği yapmaktan suçlusunuz!"

"Bu kesinlikle çok kötü. Bunu telafi etmek için ne yapmalıyım?" "Beni Worth'un arabasıyla dışarı çıkaracaksın," dedi.

Hemen.

"Oldukça istekliyim, ancak Lord Worth meseleye farklı bir açıdan bakabilir."

"Saçmalık! Sığırları sizin tarafınızdan sürülerek onurlandırılmalı."

"Keşke öyle düşünse, ama sanırım onun iznini almamız iyi olacak."

"Suçsuz sayılacaksınız," diye söz verdi. "Curricle'ın gönderilmesini emretmeme hiçbir itirazınız ."

Tereddüt etti. "Emin olmak için, bir kez kullandım. Sanırım siz emrederseniz buna karşı bir şey olamaz. Ne de olsa kendi evinizde yanlış yapamazsınız."

Sırıttı. "Kardeşimin bu konudaki yorumlarını duyacağız. Grileri ahırda: onları idare edebilir misin?"

"Yapabilirim, ama gerektiğine dair bir fikrim var. Kestaneleri de ahırda mı?"

"Bayan Taverner," dedi Yüzbaşı Audley ciddiyetle, "Julian iyi dostların en iyisi ve kardeşlerin en nazikidir, ama hayal edilebilecek en cezalandırıcı sola sahiptir! Açıkçası, cesaret edebiliyorum Hayır!"

"Cezalandırıcı bir solla neyi kastettiğinizi bilmiyorum ama çok haklısınız. Kestanelerini almamalıyız. Sanırım grilerinin çalıştırılmasına aldırmayacaktır."

"Her konuyla ilgili hiçbir şey bilmeyecek. Longhampton'a . Söz, *en avant!*"

Kısa süre sonra isteksiz bir seyis tarafından eve getirilen griler birkaç gündür dışarı çıkmamışlardı ve bu nedenle çok tazeydiler. Yüzbaşı Audley onlara baktı ve şöyle dedi:

"Johnson'ı da alsak iyi olur. Bayan Taverner, onları sürmek için kendinizi yeterli hissediyor musunuz, yoksa onları gönderip arabayı mı alalım?"

"Bir konser! Asla! Bu ekibi daha önce de kullandım ve güzel ağızlı olduklarını biliyorum. Sizi kazasız belasız götürmeye hazırım. Seyis almayacağız."

"olsun!" dedi Kaptan umursamazca. "Ne de olsa sağlam bir kolum var."

Ancak buna gerek kalmadı. Bayan Taverner'in yeteneği kısa sürede

Daha önce onunla hiç araba kullanmamış olan Kaptan, ilk başta dizginleri ele geçirmek için kendini hazır tutsa da, kısa süre sonra rahatladı ve Bayan Taverner'a, onun çok iyi olduğunu söyleyerek iltifatta bulundu.

Letty Lade kadar iyi bir kırbaççıydı. Yolu o gösterdi ve Longhampton'a giden yolu geniş tuttuğu için Worth'a dönerken yolda Kont'a rastlamaları büyük bir şanssızlıktı.

Lord Hazretleri, kiracı çiftçilerinden biriyle birkaç kelime konuşmak için yol kenarında durmuştu ve doru bir kırsağa binmişti. Yüz metre ya da daha fazla bir mesafeden onu ilk gören Judith oldu ve

dehşetle soludu ve haykırdı: "Ne yapmalı? İşte kardeşin!"

Kaptan Audley ona şaşkınlıkla baktı. "Oh, oh! Sanırım arkanızı dönüp diğer tarafa gitmek istiyorsunuz. yön!"

"Saçmalık!" dedi Bayan Taverner, dimdik oturarak. "Ne de olsa suç sizde."

"Ama benim tek kolum var. Senin korumana güveniyorum."

"Nasıl bu kadar saçmalayabiliyorsun? Bire on o düşünecek hiçbir şey yok."

"Çok iyimsersiniz. En iyisi başımızı başka yöne çevirelim ve onun bizi tanımayacağına güvenelim."

"Bir adam kendi atlarını tanıyamaz!" dedi Bayan Taverner küçümseyerek. "Oh, bana gülüyorsun! Sen tamamen iğrenç!"

Kont, at arabasının yaklaştığını ilk duyduğunda başını kaldırdı ve gelişigüzel bir şekilde sokağa baktı. Kiracısının ailesinin sağlığıyla ilgili sivil bir soruşturma yapmak üzereydi, ancak aniden sözünü kesti. Çiftçi gözlerinin yönünü takip etti ve az olmayan bir sesle şöyle dedi

"İşte lord hazretlerinin grileri geliyor, ya da ben çok yanılıyorum!"

", " dedi Kont suratsızca ve kırsağını yolun karşısına geçirdi. Bayan Taverner, bu manevrayı gözlemleyerek, dedi ki: "İşte! Gördünüz mü! Durmak zorundayız."

"Gerek görmüyorum. Ellerini bırak ve üzerinden geç."

Bayan Taverner ona küçümseyen bir bakış fırlattı ve atlarını kontrol etti. Bir dakika içinde curricle Earl'ün yanında durdu ve Bayan Taverner Mavi gözlerinde yarı meydan okuyan, yarı özür dileyen bir ifadeyle onun bakışlarını karşıladı. "Kardeşinizi gezintiye çıkarıyorum Lord Worth," dedi.

"Anlıyorum," diye cevap verdi Kont. "Beni karşılamaya gelmeniz çok nazik bir davranıştı ama sizi alıkoymama izin vermemelisiniz."

Bayan Taverner ona şüpheyile baktı. "Buna şaşırmış olmalısınız, ama-"

" de değil," dedi Kont. "Merak ettiğim tek şey kestanelerimi sürmüyor olman."

" isterdim," dedi Bayan Taverner hüzünle,

"Ama Yüzbaşı Audley buna cesaret edemeyeceğini söyledi ve elbette ben de izniniz olmadan bunu yapamayacağımı biliyordum. Eğer hoşunuza gitmediyse özür dilerim. Yüzbaşı Audley, oturup gülmeniz ve beni savunmak için tek kelime etmemeniz ne kadar iğrenç!"

"Kardeşim benim mazeretlerimi asla bu kadar hoşnutlukla dinlemezdi, sizi temin ederim," dedi Kaptan pırıltıyla.

Bayan Taverner dikkatini tekrar Kont'a çevirdi. "Umarım çok kızgın değilsinizdir, efendim?"

"Sevgili Bayan Taverner, bir konu dışında hiç kızgın değilim. Atlarım hizmetinizde, ama ne o tek kollu çingiraklıdan başka kimse olmayacak mı?"

Sizin tarafınızda mı? Eğer bir kaza olursa, pekâlâ olabilir, size hiçbir yardımı dokunmayacaktır."

"Ah, hepsi buysa," diye karşılık verdi Judith, "bilmelisiniz ki yalnız sürmeye alışkınım. Babam hiçbir sakınca görmedi."

"Baban," dedi Kont, "seni elinde benim takımlarımdan biriyle hiç görmedi."

"Çok doğru," diye kabul etti Judith. "Ama ne yapılacak? Ne olacak

"Atları siz mi yöneteceksiniz, yoksa Yüzbaşı Audley inip sizinkileri mi yönetecek?

"Yüzbaşı Audley, Bayan Taverner'e ölmeyi tercih ettiğini bildirmek için izin istiyor!"

Earl, dudaklarını büken küçük bir gülümsemeyle, "Devam et Clorinda!" dedi.

Eğildi; ekip ilerledi ve bir süre sonra bir dakika içinde adımlarla uzaklaştı. Kont gözden kayboluşunu izledi ve kiracısına döndü. İşi onu uzun süre meşgul etmedi; hemen eve doğru atını sürdü.

ve tam Bayan Taverner Worth'a vardığında Merdivenlerden çıkarken elbisesini değiştirip muslin bir elbise giydi. Omzunun üzerinden baktı ve küstahça şöyle dedi: "Affedildim mi Lord Worth? Kara defterlerinizde yer alıyor muyum?"

Merdivenlerden çıktı ve yavaşça merdiven boyunca yürümeye başladı.

galeri onun yanında. "Beni kızdırmayı başaramadığınızı söylersem hayal kırıklığına uğrarsınız, Bayan Taverner."

"Hayır, gerçekten. Benim hakkımda çok tuhaf bir fikriniz var, emin olun! Beni şaşırtıcı derecede sevimsiz buluyorsunuz."

"Bence sen-" Durdu ve bir an sonra biraz zorlanarak devam etti: "Sanırım benimle kılıç çarpıştırmaktan büyük zevk alıyorsunuz."

"Size göre benimki üzücü bir karakter. Ama ben bu saldırıyı protesto edeceğim. Kavgalarımızın hepsi senin yüzünden oldu."

"Bunun doğru olduğunu kabul edemem; ben hiç de kavgacı biri değilim."

Gülümsedi ama geçmesine izin verdi. Yatak odasının kapısına ulaşana kadar yürüdüler. O daha kapıyı açmadan Kont tekrar konuştu. "Pazartesi günü Brook Street'e dönmeye kararlı mısınız Bayan Taverner?"

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Kararlı mısınız? Kesinlikle öyle bir niyetim var. Neden bana soruyorsunuz?"

"Yapmış olabileceğiniz anlaşmalar hakkında hiçbir bilgim yok ama eğer sizin için tatsız olmayacaksa Peregrine'le birlikte ziyaretinizi uzatmanızı isterim." Kadının yüzünde reddetme ifadesi gördü ve alaycı bir gülümsemeyle ekledi: "Korkmanıza gerek yok: Ben burada olmayacağım. Bir işim var. beni birkaç haftalığına Midlands'a götür."

"Ama neden burada kalmamızı istiyorsunuz?" diye sordu

Judith. "Bunun Peregrine'in sağlığı için yararlı olabileceğine inanıyorum."

"Bana daha iyi görünüyor," dedi. "Sanırım o kadar çok öksürmüyor."

"Kuşkusuz, ama kasabaya hemen uygun bulmuyorum. Worth'un havası ona daha iyi gelecektir.

Waller'ın havasından daha iyi."

Kadın bunu kabul etti ama yine de tereddüt etti. Aniden şöyle dedi: "Beni bu konuda zorlayın, Bayan Taverner!"

Kaşlarını kaldırdı. "Bu bir emir mi?"

"En ufak bir görüntü vermekten özenle kaçındım."

"Gerçek sebebiniz nedir Lord Worth?"

"Londra'da bulunamadığım zaman, Bayan Taverner, sizin bir Kraliyet Dükü ile nişanlandığınızı duyurmanızı ve Peregrine'in bir aptallık yapmasını önlemek için

Hayatını ya da servetini riske atmaktansa, seni kendi çatım altında güven içinde bırakmayı tercih ederim."

Çabucak söyledi: "O halde Perry'yi tehdit eden bir şey olduğunu düşünüyorsunuz!"

Omuz silkti. "Bence fırsatını bulduğunda başını belaya sokacak kadar aceleci bir genç adam."

Bir an sessiz kaldı ve sonra şöyle dedi: ". Eğer isterseniz burada biraz daha kalabiliriz."

"Teşekkür ederim; bunu dilerdim. Kardeşimin, kalışınızı hoş kılmak için elinden geleni yapacağına inanıyorum. Gücünü fazla zorlamasını engelleyebilirsiniz size borçlu kalırım."

Aklından bir kuşkunun geçmesine engel olamadı; belli bir çekingenlikle konuştu: "Kendimi suçlayamam böyle bir makamla. Yüzbaşı Audley ile ne bir ilgim ne de nüfuzum var."

Ona alaycı bir parıltıyla bakan gözlerinde büyük bir anlayış vardı O kadar hoşlanmamıştı ki. "Yanılıyorsunuz Bayan Taverner."

"Sizi anlamıyorum."

"Kardeşimle evlenmene izin vermeyeceğim. Uygun olmazsın."

Bayan Taverner kendini yatak odasına attı ve kapıyı gereksiz bir güçle kapattı.

Yemek masasında Kont'la tekrar karşılaştığında, onu kızdıracak bir şey söylediğinin farkında değilmiş gibi görünüyordu. Kızın tavırları soğuktu; ama o bunu fark ettiğine dair hiçbir işaret vermedi.

benzer bir kayıtsızlığı varsaymak olacaktır.

Ekspres olarak gönderilen bir mektupla başvuru Leydi Fairford, kızının Bayan Scattergood'un refakatinde Worth'ta kalmasına hemen izin verdi; Bayan Fairford'un

Bu durum Peregrine'i plan değişikliğine kolayca razı etti ve Kont pazartesi günü, kendisi dönene kadar konuklarının birbirleriyle çok mutlu bir şekilde meşgul olacaklarından emin bir şekilde evinden ayrıldı.

Güveni yersiz değildi. Ellerinin altında binek atları. Longhampton'daki toplantılar ve kendi arkadaşlıkları gençleri oldukça memnun etmişti. Yüzbaşı Audley büyüleyici bir ev sahibi olmuştu ve Peregrine'in onu kız kardeşi kadar sevmesi ve içten içe olmak istediği kişinin tam bir modeli olarak görmesi uzun sürmedi.

Kendisi. Üç hafta kimsenin dikkatini çekmeden geçip gitti ve sonunda parti dağıldığında her üyenin diğerleriyle arası çok iyiydi. Bayan Taverner, Kaptan'ın kendisine yaklaşmasına izin verirken

Onunla edep duygusunun onaylayacağı şekilde flört etti, ona aşık olmadı; ve onun tarafından sorulduğunda Peregrine onunla evlenmeyi düşünüp düşünmediği sorusuna kesin bir yanıt verdi.

"Aman , hayır, Perry! Böyle bir düşünceyi aklına ne sokabilir?"

"Ondan çok sanıyordum." "Neden, ben de öyle!

Eminim herkes öyledir."

"Bak sana ne diyeceğim Ju: Onunla evlenmen benim için sorun olmaz. Çok iyi bir adam."

Gülümsedi. "Kesinlikle; ama o hiç de aşık olabileceğim türden adam değil. Bir uçarılık, çok genel olarak hoş gitme alışkanlığı var ki bu benim onu çok ciddiye alıyorum." "Sana aşık olduğuna eminim."

Bayan Taverner, "Ve eminim o da herhangi güzel kadına aşıktır," diye cevap verdi.

Konunun kapanmasına izin verildi. Yılın sonuna doğru Ocak ayında Tavernacılar tekrar Londra'daydı.

bir hafta sonra Osterley Park'a doğru yola çıktı. Bir kez daha şehrin zevklerine dalmış olan Peregrine bile Leydi Jersey'nin davetinin reddedilemeyecek kadar gurur verici olduğunu düşündü. İtiraz etmedi ve gerçekten de, bir gün Osterley Park'a yerleştikten sonra

Tatter-sail's, ÷lkede daha fazla kalmanın çok iyi bir Şey olacağını dñŐñnmeye meyilliydi.

Kuzeni kuru bir sesle, "Evet," diye onayladı. "Şehirde ge÷irdiğin bir haftanın sonunda bana hayran kaldığını söyleyebiliyorsan bu çok iyi bir Şey."

"Oh, pekala!" diye yanıtladı Peregrine. "O kadar da kötü değil. Daresay. Emin olmak için Şok edici kötü Şansım vardı. Fitz, Kiss-in-a-Corner'ı desteklemem için bana ofis verdi. Baily'nin Takvimi'nde bu vahşi hayvana yer verdim. Yine de ne bu yarışı Turn-About-Tommy'den başkası kazanamaz, Kimsenin adını duymadığına yemin edebilirim! Hi÷ böyle Şanssızlık olmamıştı! Üzengilerde istediğim kadar iyi değilim, ama Őansımın dñneçeđini söyleyebilirim. Osterley'den döndüm."

"Umarım olur. Pek iyi görünmüyörsunuz. Sağlığınız yerinde mi?"

"Oh, asla daha iyi değil! Eğer bugün biraz piŐmiŐ görünüyörsam Çünkü Fitz, Audley ve ben dün gece çok içtik." Enfiye kutusunu çıkardı ve ona uzattı. "Dene bakalım KarıŐımımından biraz! Bu ünlü bir enfiye, tam bir Şey!"

"Bu sana Noel'de verilen enfiye mi? Hayır, teşekkür ederim! Judith'in gözleri üzerimdeyken kokulu enfiye alırken görölmeye cesaret edemem."

Peregrine kendine yardım edip kutuyu kapatırken, "Bu konuda çok yanılıyorsunuz," dedi. "Petersham bile istisnasız olduğu telaffuz edildi!"

"Ama Judith'in fikrini Petersham'ınkinden daha çok önemsiyorum." "Oh, Tanrım! Bu çok sa÷ma!" dedi Peregrine. KardeŐçe kü÷ümseme.

ge÷meden Bay Fitzjohn'un yanına gitti ve Bay Taverner ateŐin yanında sessizce dikiŐ diken Judith'e dönerek Şöyle dedi:

"Sağlığı yerinde mi? Sanırım biraz hasta görünüyor. Yoksa hayal mi ediyorum?"

"Sağlığı pek iyi değildi," diye cevap verdi Judith. "Sıkıntılı bir öksürüğü vardı, Worth'a giderken üşütmüştü ama şimdi iyileştiğini sanıyorum."

"Onu Londra'dan çıkarmakla iyi ettiniz. Şansı bir kez daha gitmezse, dedikleri gibi kendini sepetin içinde bulacak."

İç çekti. "Onun oyun oynamasını engelleyemem kuzen. Sadece Lord Worth'a güvenebilirim. Perry'yi harçlıkla tutuyor ve sanırım ona göz kulak oluyor."

"Ona bir göz! Eğer servetine göz diktiğini söyleseydin sana daha kolay inanabilirdim! Orada bulunan birinden duyduğuma göre Lord Worth makarnadan kalkmış.

Birkaç ay önce Watier'deki masada cebinde dört bin sterlinlik Perry'nin sesli harfleriyle oturuyordu!"

Yüzünde ürkmüş bir endişe ifadesiyle kaldırdı, ama ona cevap vermesini engelleyen

Yüzbaşı Audley'in girişi. Yüzbaşı Brook Sokağı'nda yürüyordu ve sabah ziyareti için içeri girmeden evin önünden geçmiyordu. Bayan Taverner iki adamı birbiriyle tanıştırdı ve hiçbir sorun olmadığını görmekten memnun oldu.

Kuzenini Worth'a takdim etmesinin sonucu olan resmi nezaket bu tanışmanın sonucuydu.

Kaptan Audley'nin tavırları buna izin vermeyecek kadar yumuşaktı. Samimi bir şekilde el sıkışıldı; Bay Taverner Yüzbaşının yarasına nazik bir gönderme yapıldı ve konuşma hemen Yarımada'daki olaylara yöneldi. Ciudad Rodrigo'ya yapılan saldırı haberi duyulalı çok olmamıştı; söylenecek çok şey vardı ve yarım saat geçti

Görünüşe göre her iki adam da tatmin olmuştu. Kaptan ayrıldıktan sonra Bay Taverner onun çok iyi bir hoş bir adamdı ve onunla tanıştığına memnun olmuştu. ve ondan bahsederken konuşmanın asıl konusu unutulmuştu.

Judith'in aklına

Daha sonra Peregrine'i tekrar gördüğünde tekrarladı

Kuzenlerinin söylediklerinin doğruluğunu öğrenmek istiyorlardı.

Peregrine sinirlenmişti. Rengi attı ve hoşnutsuz bir sesle şöyle dedi: "Kuzenim çok meşgul! Benim işlerim onu ne ?"

"Ama Perry, bu doğru mu? Lord Worth'a borcunuz var mı? Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim?"

"Yok öyle bir şey. Dilerim benim için kafanızı yormazsınız!"

"Bernard bunu orada bulunan birinden aldığını söyledi."

"Tanrım! izin veremez misin? Worth'un masasında kakao oynadım ama ona hiçbir borcum yok."

"Bernard, Lord Worth'un sizde dört bin sterlin alacağı olduğunu söyledi."

"Bernard dedi ki! Bernard dedi!" diye haykırdı Peregrine öfkeyle. "Size şunu söyleyebilirim ki, o olayı hatırlamak istemiyorum! Değer

Sanki benim kadar serveti olan bir adamın bir oturuşta birkaç bin dolar bırakması olağanüstü bir şeymiş gibi, hiç de hoş olmayan bir şekilde davrandı!"

"O - senin vasin - senden böyle bir meblağ kazanabilir!"

"Oh, sonsuza dek bundan bahsetme, Judith! Worth sesli harflerimi yırttı, hepsi bu kadar."

Olayla bir rahatlama hissinin farkındaydı. Dört bin poundluk kayıp

Peregrine'i utandırması muhtemeldi ama Worth'un ondan hatırı sayılır miktarda para kazanması şok etkisi yarattı. onu. Onun böyle bir münasebetsizlik yapabileceğine inanmamıştı: böyle bir şey yapamayacağını düşündüğü için mutluydu.

Osterley Park'a yapılan ziyaret çok hoş geçti ve Tavernacılar ziyaretin ortasında tekrar Londra'ya döndüler.

Şubat ayına kadar orada kalma niyetiyle

Brighton sezonu başladı. Şehirde değişen pek bir şey yoktu; yeni bir eğlence sunulmuyordu; şaşırtıcı bir Skandal, konuşulacak bir konu bulmak için ortaya çıkmıştı. Aynı balolar, toplantılar, kart partileri, tiyatrolar; Hanover Meydanı'nda Antik Müzik konserleri ya da Bullock's Museum'da yeni açılan Piccadilly, daha ciddi için. Piccadilly Tek yenilik Bay Brummell tarafından sağlandı; Brummell yaşam tarzında reform yapacağını açıklayarak küçük bir heyecan yarattı. Bunun ne gibi köklü değişiklikler anlamına gelebileceği konusunda çeşitli tahminler yapıldı, ancak kendisine reformlarının ne olduğu açıkça sorulduğunda, en ustaca tavrıyla cevap verdi: "Reformlarım-ah, evet! Örneğin, erken yemek yiyorum; biraz ıstakoz, bir kayısı pufu ya da öyle bir şey alıyorum ve biraz On iki gibi şampanya yakarım ve adamım beni üç gibi yatağa götürür."

Clarence Dükü, Bayan Taverner'i kazanmak için bir kez daha bulunduktan sonra, Bayan Tylney Long'u kuşatmaya geri döndü, ancak kulüplerde başarı şansının zayıf olduğu düşünülüyordu.

Bay Wellesley Poole'un davasını destekleme belirtileri göstermeye başlamıştı.

Mart ayının başında ilgi çeken diğer tüm konular yeni ve ışıltılı bir tanesinin önünde soldu. Herkesin dilinde bir isim vardı ve hiçbir misafir odası

Childe Harold'un *Hac Yolculuğu'nun* bir kopyası masanın üzerinde duruyordu. Bu eserin sadece iki kantosu yayınlanmıştı, ancak bu iki kantonun üzerinde herkes kendinden geçmişti.

Lord Byron,

Aniden şöhrete kavuşmuş, diğer tüm şairleri gölgede bırakmıştı ve akşam partisine farklılık katması için onu ev sahibesi mutluydu. Daha önce

Leydi Caroline Lamb'in ona deliler gibi aşık olduğu , çünkü daha önce hiç böyle bir güzellik, böyle bir romantik gizem olmamıştı.

daha önce bir şaire sarılmıştım.

"Şu Byron denen adama lanet olsun!" dedi Kaptan Audley Esprili bir şekilde. "*Childe Harold* ortaya çıktığından beri siz hanımların hiçbirisi biz daha az yetenekli ölümlülere bir bakış bile atmıyor!"

Bayan Taverner gülümseyerek, "Bu suçlamayı bana yöneltmeyin lütfen," diye karşılık verdi.

"Mırıldandığınızı duyduğuma eminim: '*Adieu, Adieu! my native shore Fades o'er the waters blue*' Bir kez, bunu mırıldandığını duymuş olmalıyım! Hepimizin şair olma çabası içinde saçlarımızın beyazladığını biliyor musun?"

"Ah, onun şiirleri! Onu sonsuza dek dinleyebilirim, ama lütfen ona duyduğum hayranlığı lord hazretlerine duyduğum tarafgirlikle karıştırmayın. Onunla Almack'ın evinde tanıştım. İstedığınız kadar yakışıklı olmasına izin vereceğim, ama öyle bir gurur havası var ve öyle melankolik bir ihtişam sergiliyor ki, bu bende ondan tikslenme duygusu uyandırdı. Parlak bakışlarını birinin üzerine diyor, eğiliyor, soğuk bir sesle iki kelime söylüyor ve hepsi bu! Herkesin onun etrafına üşüştüğünü görmek sabrımı taşırdı,

Gurur verici, hayranlık uyandırıcı, dudaklarında asılı. St. James's Place'de Bay Rogers'ın kendisiyle yemek yemesi istendi, geç geldi, sunulan her yemeği reddetti ve

Tahmin edebileceğiniz gibi, herkesin şaşkınlığı içinde, sirke ile ezilmiş patates yiyerek sona erdi. Bunu

Orada bulunan ve çok etkilenmiş görünen biri.

Kendi adıma bunun çalışılmış bir gösteriş olduğunu düşünüyorum ve buna gülümseyemiyorum."

"Mükemmel! Çok sevindim," dedi Kaptan. "Gördüğüm kadarıyla lord hazretlerine benzemeye çalışmama gerek ."

Güldü. "Böyle bir dehayı taklit etmek! Bunu kimse yapamaz, eminim. Lord Byron'a olan hakaretlerimin kökünün kızgınlıktan kaynaklandığını bilmelisiniz. Beni zar zor fark etti! *Bundan* sonra benden onun hakkını vermeme bekleyemezsiniz!"

Lord Byron toplumun düşüncelerini saplantı haline getirmeye devam etti.

Leydi Caroline ile olan bağlantısı her yerde konuşuluyor ve haykırılıyordu; şiirleri ve kişiliği Kitap kurdu olmayan Bayan Scattergood bile iki ya da üç satırı art arda tekrarlayabiliyordu.
Childe Harold'ın.

Peregrine, tahmin edilebileceği gibi, lord hazretleriyle pek ilgilenmiyordu. Öksürüğünü atmıştı, sağlığı yerinde görünüyordu ve canını sıkan sadece iki şey vardı: Birincisi, Worth'un düğün tarihinin belirlenmesine razı edilememesi; ikincisi, Bay Fitz-john'un bile onun adını Dört At Kulübü. En iyi kamçıların bir araya geldiği bu seçkin topluluk, Mayıs ve Haziran aylarının ilk ve üçüncü Perşembe günleri

Cavendish Meydanı'nda toplandılar ve sarı gövdeli baro arabalarıyla Salt Hill'e doğru hızla yol aldılar. Orada üyeler ya Castle'da ya da Windmill'de akşam yemeği yediler.

Turnham Green, ve Hounslow Heath'deki Magpies'de tazelendi. Dönüş yolculuğu ertesi gün at değiştirilmeden yapıldı. Judith kulübün performansında kayda değer bir şey göremiyordu ama iki ay boyunca Peregrine'in en büyük arzusu bu kulübe katılma hakkını elde etmektir.

Tuz Tepesi'ne giden seçkin tören alayı, doru atları sürüyordu. zorunlu olarak) çok *önemliydi*. Bay Fitzjohn'u kulübün üniforması içinde görüp de içi acımadan edemezdi. bir santim genişliğinde sarı çizgili mavi bir yelek karşılığında tüm pahalı yeleklerini verebilirdi.

"Hayır, gerçekten, sevgili Perry, bunu yapamam!" dedi Bay Fitzjohn, sıkıntıyla. "Ayrıca, eğer yapsaydım, sana kimin yardım etmesini isterdik? Peyton yapmaz, Sefton yapmaz ve sen de

Worth'a olsaydınız, benden sizi yatırmamı istemezsiniz."

"Bay Annesley'i çok iyi tanırım," dedi Peregrine. "Beni destekleyeceğini düşünmüyor musunuz?"

"Eğer sizi elinde bir dörtlükle gördüyse, hayır," dedi Mr. Fitzjohn acımasızca. "Her neyse, kara listeye alınırsın, sevgili dostum. Bensington'ı deneyin: Sanırım onlar o kadar katı değiller ve bir şey bilmiyorlar ama boş." Ama Peregrine'i hiçbir şekilde tatmin etmeyecekti; ya F.H.C. olacaktı ya da onun için hiçbir şey.

"İşin aslı şu ki," dedi Bay Fitzjohn açık yüreklilikle, "siz kullanamazsın, Perry. Çürük bir binici olmana izin veririm, ama arkada oturup yüz yıl boyunca takım sürmem. pound! İnek eli, sevgili oğlum! İnek eli!"

Peregrine öfkeyle kükredi ama kız kardeşi kısık bir kahkaha attı ve daha sonra hoşuna giden bu ifadeyi gardiyanına tekrarladı. Onunla birlikte geldi

Parkta faytonunu sürerken Curricl'in yanına yanaştı ve güzel bir ifadeyle şöyle dedi "Sizinle tanışmak istiyordum Lord Worth. Sizden bir iyilik isteyeceğim."

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Gerçekten de! Ne , Bayan Taverner?" Gülümsedi. "Çok kibar değilsiniz, efendim. Şöyle demelisiniz: 'Elimden gelen her şeyi sizin için yapmaktan mutluluk duyarım'; ya da daha basitçe: 'Bu iyiliği sizden rica ediyorum.'"

Biraz eğlenerek cevap verdi: "Size en çok kandırırken güveniyorum, Bayan Taverner. Nedir bu iyilik?"

"Neden, sadece Perry'yi Whip Club'a seçtirmeyi başaracaksın," dedi Judith en tatlı sesiyle.

"Tehlike içgüdülerim beni nadiren yanıltır," dedi lord .

"Kesinlikle değil, Bayan Taverner."

İç çekti. "Keşke yapabilsen. Başka bir şey düşünemiyor."

"Arkadaşı Fitzjohn'a yaklaşmasını tavsiye et. *Ben* onu kara listeye *alsam* bile, onu işe ."

"Çok . Bay Fitzjohn da bir o kadar kötü. Perry'nin inek elli olduğunu söylüyor."

"Olabileceğini tahmin ediyorum, ancak bu ifadeyi kullanmanıza gerek görmüyorum."

"Çok mu kaba?" diye sordu Judith. "Aşırı derecede uygun olduğunu düşündüm."

"Bu son derece bayağı," dedi Kont ezici bir sesle. "Peki,"
"Kızınız olmadığımı çok memnunum Lord Worth, çünkü siz çok fazla

"Düşüncelerinizde katı olduğunuzu düşünüyorum."

"Kızım!" diye haykırdı Kont, şimşek çakmış gibiydi. "Evet; şaşırdınız mı? Seni babam olarak görmekten hiç bilmelisin."

"Böyle söylediğinizi duymak beni rahatlattı Bayan Taverner," dedi Kont suratsızca.

Bayan Taverner onu yüzüstü için gülümsemesini bastırdı, selam verdi ve yoluna devam etti.

Peregrine'in hayal kırıklığını atlatması biraz zaman aldı, ama Nisan ayının ortalarında düşünceleri başka bir yöne kaydı ve Judith, Brighton'da iki ya da üç ay geçirmeleri konusunda Worth'a yaklaştı. Worth çok istekliydi;

Londra, Kral Naibi'nin

Brighton'da 12 Nisan'da doğum gününü kutladı.

ve duyduklarına bakılırsa, daha fazla gecikirlerse Brighton'da uygun bir yer bulma şanslarını kaçırma tehlikesiyle karşı karşıya kalacaklardı. Aralarında, Worth izin verirse Peregrine'in onlarla birlikte Brighton'a gideceği konusunda anlaşmışlardı.

Mayıs ayının başlarında bir tarih için konaklama ayarlamak üzere kuzen.

Kont son derece istekli bir şekilde onay verdi ama Bayan Taverner'i kıskırtmayı da ihmal etmedi. "Elbette. Yaz için şehir dışına çıkmanız çok arzu edilir. I

"12 Mayıs'ı uygun bir tarih olarak belirlemiştik, ancak daha erken gitmek isterseniz bunu ayarlayabileceğimizi söyleyebilirim.

Bayan Taverner, "Ayarlamıştınız-!" diye tekrarladı. "Bana *dışarı* çıkmak için çoktan düzenlemeler yaptığınızı mı söylüyorsunuz? Brighton?"

"Doğal olarak. Bunu başka kim yapabilir?"

"Hiç kimse!" dedi Bayan Taverner öfkeyle. "Bunu ayarlamak Peregrine ve bana düşer! İkimize de bu konudan bahsetmediniz ve geleceğimizi bu şekilde bu şekilde düzenlenmiş!"

"Brighton'a gitmek istediğinizi sanıyordum?" dedi Kont. "I Brighton'a gidiyorum!"

Worth sakince, "O halde bütün bu telaş da neyin ?" diye sordu. "Blackader'ı oradaki uygun evlere bakması için göndermekle sizin istediğinizden fazlasını yapmadım."

"Çok daha fazlasını yaptınız. Perry kuzenimle birlikte bir ev seçmeye !"

"Kendini bu zahmetten kurtarabilir," diye cevap verdi Worth, "sadece iki tane var ve ikisinde de benim opsiyonum var. Brighton'da sezon için ev bulmanın son derece zor olduğunu bilmelisiniz. Arka sokaklardan birinde kalmak istemiyorsanız, Blackader'ın sizin için bulduğu iki evden biriyle yetinebilirsiniz. Biri Steyne'de, diğeri Marine Parade'de." Bir an kadına baktı ve sonra bakışlarını indirdi. "Steyne'deki evi seçmenizi şiddetle tavsiye ederim. Marine'i sevmeyeceksin Parade; Steyne, şehrin merkezinde, Pavilion'a, yani Brighton'ın merkezine çok yakın bir konumda. Blackader'a ev sahibiyle anlaşmasını söyleyeceğim. Ev için haftada 30 gine isteniyor, ama durum göz önünde bulundurulduğunda aşırı olduğu düşünülemez."

"Bence bu çok saçma," dedi Bayan Taverner hemen. "Kuzenimin bana anlattıklarına bakılırsa, ben de bu işi yapmayı tercih ederdim."

Marine Parade'de bir köşk. Şehrin merkezinde yer almak

Kasabada, onca kalabalığın ortasında bir tavsiye olamaz. Kuzenime danışacağım."

"Marine Parade'deki evi almanızı istemiyorum," dedi Kont.

"Sizi kırdığım için üzgünüm," dedi Bayan Taverner, gözlerinde savaşçı bir ışıkla, "ama Bay Blackader'a bize bu evi kiralamasını ve başka bir ev kiralamamasını söyleme nezaketini gösterirsiniz."

Kont eğildi. "Pekâlâ, Bayan Taverner," dedi.

Bir mücadele bekleyen Judith zafer kazanmış ve şaşkınlık içinde kalmıştı. Ama Kont'un beklenmedik tavrı kısa sürede açıklığa . Yüzbaşı Audley, Bayan Taverner'la parkta karşılaşınca faytonda yanına oturdu ve şöyle dedi: "Demek

Brighton'a gideceksiniz, Bayan Taverner! Doktorum benim için deniz havası öneriyor: Beni orada da mutlaka göreceksiniz."

"Gelecek ay gidiyoruz," diye yanıtladı Judith. "Marine Parade'de kalacağız."

"Evet, Blackader Brighton'dan döndüğünde ben de oradaydım. Burası bu yaz dolup taşacak. Sadece iki kibar ev vardı ve biri Steyne- sizin için pek de uygun bir durum değil, Worth'un düşüncesine göre."

Bayan Taverner'in dudakları aralandı; gözlerini Kaptan'a çevirdi ve ona acı dolu bir baktı. "Benden diğerini seçmemi mi istedi?" diye sordu.

"Neden, evet; Steyne'de kalacağınızı bilmediğinden eminim. Hiç kuşkusuz çok Çık bir yer, ama ön pencerelerinize sürekli bakarlar ve girip çıkarken genç delikanlılar tarafından süzülürsünüz."

"Yüzbaşı Audley," dedi Bayan Taverner, büyük bir çabayla kendini kontrol ederek, "hemen aşağı inmelişiniz, çünkü ben eve gidiyorum."

"Yüce Tanrım!" diye haykırdı Kaptan dehşet içinde. "Sizi gücendirecek ne söyledim?"

"Yok bir şey, yok bir şey! Sadece yazmam gereken bir mektup olduğunu ve vakit kaybetmeden göndermem gerektiğini hatırladım."

Çeyrek saat içinde Bayan Taverner masasına oturmuş, öfkeyle kalemini onarıyor, eldivenlerini ve atkısını yanına, yere fırlatıyordu. Kalemi tatmin edici bir şekilde tamir etti, standish'e batırdı ve zarif, sıcak preslenmiş bir kâğıdı kendisine doğru çekti. Ondan sonra

Mürekkep yavaş yavaş kururken kaleminin ucunu kemirerek oturdu. Sonunda kendi kendine hızlıca başını salladı, kalemi ikinci kez standish'e batırdı ve vasisine dikkatli bir mektup yazmaya başladı.

Brook Street, 19 Nisan.

Sevgili Lord Worth [diye başladı], korkarım bu sabah Brighton'daki ev konusunda isteklerinize karşı gelerek kötü davrandım. Düşündükten sonra yanlış yaptığımı kabul etmek zorundayım. Şimdi yazıyorum Marine Parade'de kalmayı gerçekten istemediğimi ve Steyne'de konaklayarak size itaat edeceğimi temin ederim.

, Judith Taverner.

Bunu memnun bir gülümsemeyle okudu, bir zarfa koydu, yönünü yazdı ve hizmetçiyi çağırarak için zili çaldı.

Not elden ele dolaştırıldı, ancak iletildiği sırada Kont dışarıda olduğu için Bayan Taverner'e cevap gelmedi.

Ancak ertesi gün öğleye doğru cevap gelmişti. Bayan Taverner mührü kırdı, tek sayfayı açtı ve okudu:

Cavendish Meydanı, 20 Nisan.

Sevgili Bayan Taverner, özürlerinizi kabul ediyorum, ancak itaat sözünüz beni memnun etse de, artık çok

Değişiklik için geç. Üzülerek belirtmek isterim ki Steyne'deki ev artık satılık değil, ancak bir başkası tarafından. Bu sabah Marine Parade'dekinin kira sözleşmesini imzaladım.

Sevgiler, vs.,

Worth.

"Aşkım!" diye bağırdı Bayan Scattergood, sokak kıyafeti ve şapkasıyla aniden odaya girerek, "hemen benimle Bond Sokağı'na gelmelisin! Gördüğüm en güzel büyüleyici deniz kıyısı mesire elbisesi! Onu satın almanız gerektiğine kararlıyım. Hiçbir şey bundan daha çekici, daha tam da deniz kenarına uygun! Sarı krep muslinden, göğsünde ve ön kısmında yeşil kurdele düğümleri var ve sanırım boynundan da bağlanmış, aynısından üç sıra. Ne kadar zarif olduğunu tahmin edebilirsiniz! Yüksek dantel bir tucker, kollarında ruffles ve onunla birlikte giymek için dantelden yapılmış, ayaklara uzun noktalar halinde düşen, her bir noktayı bitirmek için yeşil püsküllü ve belinde bir kuşak bulunan bir Zephyr pelerini var. Sarı fas sandaletlerinizi, çakıl taşlı küpelerinizi ve kolyenizi, uzun duvaklı arı kovanı başlığınızı onunla giyebilirsiniz. Oh, Ne düşünüyorsun canım? Yolda Charles Audley ile karşılaştım, bana Worth'un da Brighton'a gideceğini ve bütün yaz için Steyne'de bir ev tuttuğunu söyledi. Ama sorun nedir? Neden bana öyle bakıyorsun? Kötü bir haber mi aldın?"

Judith ayağa fırladı ve Kont'un mektubunu bir top haline getirerek boş ızgaraya fırlattı. "Bence," dedi öfkeyle, "Lord Worth yaşayan en iğrenç, en kışkırtıcı, en yaratık!"

Bölüm XVI

Worth'un ikiyüzlülüğü, Worth'un aşağılık stratejisi, Worth'un rezil zaferi, Bayan Taverner'in zihnini

birçok gün. Brighton'da giyilecek elbiseler için müslinler, tüller, Fransız kambrikleri ve kumaşlar seçilirken, ondan intikam alma planları yapıyordu.

Kafasının içinde dönüp duruyordu ve düşünceleri Beyaz çocuk sandaletleri ile Danimarka sateninden Roma çizimleri arasında seçim yapmakla meşgulken. Bayan. Scattergood çaresizlik içindeydi ve Bayan Taverner bir değirmencinin sergilediği iki şapkaya kayıtsız bir bakış attığında

(Büyüleyici Lavinia çipi ile bağlanmış olan diğeri ise önü bal peteği süslemeli gök mavisi bir şapka) ve şöyle dedi

İkisini de sevmediğini söyleyince, refakatçisi ciddi bir telaşa kapıldı ve bir tonik yazması için Dr. Baillie'yi çağırmaktan söz etti.

Bayan Taverner doktora gitmeyi reddetti ama Worth'un yaptığı kötülükleri kara kara düşünmeye devam etti.

Peregrine'in hayal kırıklığına uğramasına rağmen, Fairford'lar Brighton'a değil, Worthing'e gidiyorlardı.

Brighton' gürültüsünden hoşlanmayan kişiler tarafından çokça tercih edilen bir yerdi. Worthing'in Brighton'dan sadece on üç mil uzakta olduğunun keşfedilmesinden başka hiçbir şey Kız kardeşinin su içmek için seçtiği yerle uzlaşmıştı ve en küçük bir teşvikle Brighton'ın tüm neşesini bir kenara bırakıp Worthing'de bir pansiyon tutabilirdi. Ama Judith kararlıydı ve o da

Haftada üç ya da dört kez Harriet'ini görmeye gidebilme ihtimaliyle yetiniyordu.

Londra'dan ayrılma zamanları yaklaşmıştı;

Her şey hazır; geriye kalan tek şey bavulları toplamak ve izlenecek rotaya karar vermektir. Şüpheyi yer bırakmayacak şekilde, diğerlerinden daha kısa ve daha iyi durumda olan Yeni Yol'un tüm avantajları hissedildi. Sadece en fazla dört değişiklik ve kendi atlarıyla

Judith yola çıktığında yolculuğu beş saat ya da daha kısa sürede tamamlamayı bekleyebilir. Yirmi sekiz posta arabası

sezon boyunca Londra ve Brighton arasında seferler düzenledi, Ama Peregrine hiçbirinin bu yolculuğu altı saatten daha kısa bir sürede tamamladığını görememişti. Hafif bir karavanın ve dört kişinin bu yolculuğu beş saatte tamamlayabileceğini düşünüyordu, ancak kendisi curricule'ını sürerken Naip'in 1784'te Galler Prensi olarak üç atın çektiği bir faytonla Carlton House'dan Marine Pavilion'a dört buçuk saatte gittiği performansına rakip olma beklentisi.

"Tabii ki tek boynuzlu at kullanmayacağım," diye ekledi. "Dört atım olacak."

"Canım, istesen de tek boynuzlu at kullanamazsın," dedi Judith. "Bu serserilerle başa çıkmak en zor olanı. Keşke ben de seninle gelebilseydim. Bir karavanda tıkkış tıkkış seyahat etmekten nefret ediyorum."

"Peki, neden yapmıyorsun?" dedi Peregrine.

Boş boş konuşmuştu ama bu fikir aklına girdikten sonra kök saldı ve ciddi ciddi düşünmeye başladı mümkün olup olamayacağını düşündü. Çok geçmeden bunun hiçbir zararı olmayacağına kendini ikna etti; belki de ama enfiye çeken ve araba kullanan kadın Dikkat çekici olmak için tünemiş bir faytonun bunu bir kötülük olarak görmesi pek mümkün değildi. Yarım saat içinde planından ilk kez söz ettikten sonra bunu uygulamaya koymaya karar vermişti.

Buna itiraz emin olmasına rağmen, karşılaştığı manzara karşısında şaşırmadı.

Bayan Scattergood'dan itiraz geldi. O ellerini havaya kaldırdı ve planın imkânsız olduğunu söyledi. O

Judith'e açık bir arabayla Brighton'a gitmenin uygunsuzluğunu anlatarak, bunu düşünmesi için ona yalvardı.

Bu plana sadık kalırsa ne kadar hoyrat görüneceğini düşündü.

"Bu olmaz!" dedi. "Bu bir şey

Parkta ve kırdaki sık bir fayton sürün

Dikkat çekmeden istediğinizi yapabilirsiniz; ama ülkenin en kalabalık paralı yolundan bir curricle ile geçmek, sizi gören her kaba Korintli tarafından sorgulanmak, düşünülecek bir şey değildir. Öyle görünür ki

Özellikle! Dünyanın hiçbir yerinde bunu yapmamalısın! Bu tür şeylere ancak böyle kadınlar izin verebilir.

Leydi Lade, ve eminim ki hiç kimse bunu yapmayı kafasına koymuştu."

Judith çenesini kaldırarak, "Kendinizi tedirgin etmeyin, hanımefendi," dedi. "Bu konuda bir endişem yok.

Rakip Leydi Lade. Öz kardeşimle birlikte gittiğimi görmekten hiç çekinmeyeceksiniz."

"Lütfen bunu düşünme, aşkım! Her duygu rencide olmalı! Ama sen sadece benimle alay etmek istiyorsun, biliyorum. Böyle bir maceraya atılmak için fazla hassas bir prensibe sahip olduğuna inanıyorum. Worth'un bunu duysa ne diyeceğini düşündükçe ürperiyorum!"

"Gerçekten de öyle!" dedi Judith ateşlenerek. "Onun hareketlerimi yargılamasına izin vermeyeceğim, hanımefendi. Kardeşimin arabasıyla Brighton'a yapacağım bir yolculukta kredimin tükenmeyeceğine inanıyorum. Sen kararlılığımın sabit olduğunu bilmelisiniz. Perry ile gidiyorum."

Hiçbir argüman onu harekete geçiremedi; yalvarmalar işe yaramadı. Bayan Scattergood mücadeleyi bıraktı ve Worth'a bir not göndermek için aceleyle uzaklaştı.

Ertesi gün Peregrine kız kardeşinin yanına geldi ve yüzünü buruşturarak şöyle dedi "Maria seni terk etmiş olmalı, Ju. O sabah White'a gittim ve Worth'la orada tanıştım. Uzun lafın kısası, bir faytonla Brighton'a gideceksin."

Bir süre sakın bir şekilde düşünmek Bayan Taverner'in kararlılığını yumuşatmıştı; refakatçisinin sözlerinin doğruluğunu kabul etmekten başka çaresi yoktu ve onun isteklerine nazıkçe boyun eğmeye biraz daha meyilliydi. Ama her türlü çekilebilir dürtü, her türlü görgü kuralı

Peregrine'in konuşması. : "Ne? Bu Lord Worth'un kararı mı? Anladığım kadarıyla seyahat şeklimi ayarlama görevini kendisi mi üstleniyor?"

"Evet," dedi Peregrine. ", seni arabama almamı kesinlikle yasakladı."

"Peki ya sen? Sen ne cevap ?"

"bir sakınca görmediğimi söyledim. Ama Worth'u bilirsin: Nefesimi de bağışlayabilirdim."

"Boyun mu eğdin? Sana o dayanılmaz üslupla dikte etmesine izin mi verdin?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse, Ju, bunun o kadar da büyük bir mesele olduğunu düşünmüyordum. Ve, biliyorsun, ben istemiyorum
Şu anda onunla tartışıyorum, çünkü bu yaz evlenmeme razı olacağını umuyorum."

"Evliliğinize rıza gösterin! Onun böyle bir niyeti yok! Bana aylar önce söylemişti. Eğer engelleyebiliyorsa evlenmenizi istemiyor."

Peregrine ona baktı. "Saçmalık! Onun için ne fark eder ?"

Kadın cevap vermedi ama bir ayağını yere vurarak oturdu ve adama ters ters baktı. Bir süre durakladıktan sonra sertçe konuştu: "Sen kabul ettin, öyle mi? Ona beni Brighton'a götürmeyeceğini mi söyledin?"

"Evet, aslında öyle yaptım sanırım. Haklı olabilir; kendini kasabanın diline düşürmemen gerektiğini söylüyor."

"Ona minnettarım. Söyleyecek başka bir şeyim yok."

Ona sırtıttı. "Bu sen değilsin. Şimdi kafanda ne var?"

"Sana söyleseydim, bu haberi duyunca Worth'a koşardın," dedi.

"Lanet olsun sana. Ju, yapmazdım! Worth'a haddini bildirmek istiyorsan sana şans dilerim."

Gözlerinde bir parıltıyla ona baktı. "Sana yüz dolar koyuyorum Perry, 12 Mayıs'ta Brighton'a senden önce varacağım ve bir curricule-and-four kullanacağım."

Çenesi düştü; sonra bir kahkaha patlattı ve şöyle dedi: "Bitti! Seni çılgın, ciddi misin?"

"Kesinlikle ciddiylim."

"Worth ayın 12'sinde Brighton'a gidiyor," diye onu uyardı.

"Onunla yolda karşılaşmak bana sonsuz bir zevk verir."

. "Tanrım, onun yüzünü görmek için bir maymun verirdim! Ama sizce yapmalı mısınız? Dikkat çekmeyecek mi?"

"Oh," dedi dudağını bükerek. "Zengin Bayan Taverner'ın dünyayı şaşırtması bekleniyor."

"Evet, çok doğru; ! Ben . Vakit geldi Worth cesaretimizi test etti. Ona karşı çok yumuşak davrandık ve o da makul olanın ötesinde müdahalelerde bulunmaya başladı."

"Maria'ya bundan hiç söz etme!" dedi. "Tek bir mırıltı bile yok!" neşeyle söz verdi. Bayan Scattergood, kendisini beklediğinden habersiz ve sorumluluğunu kontrol ettiğine inanarak, bir ruh hali içinde yola çıkma işine koyuldu hatırı sayılır bir rahatlık içindeydi. Bayan Taverner'ın bütün planlarına uysalca razı olmasının, besleyebileceği şüpheleri yatıştırma arzusundan başka bir şeyden tahmin etseydi, huzuru tamamen kaçırdı. Ama o

Bayan Taverner'ın iradesine hiç karşı gelmemiştir ve onun gücü hakkında hiçbir fikri yoktu. Mutlu bir kayıtsızlık içinde işlerine devam etti, hizmetçiye hangi sandalyelerin ve kanepelerin Hollanda örtülerine bürünmeleri gerektiğini, yanlarına alacakları hizmetkârların en geç sabah saat yedide Brook Street'ten ayrılmalarını ayarladı ve

Kendisini ve Bayan Taverner'ı taşıyacak olan araba öğlen saatlerinde getirilecekti. Önemli gün ağarmıştı. Saat onda Bayan Taverner, kıyafetini giymiş ve elinde bir iliklerinden birine bir avuç yedek kırbaç iğnesi soktu ve yatak odasına girdi.

El çantaları ve valizlerin arasında çırpınıp duruyordu ve soğukkanlılıkla şöyle dedi: "Pekâlâ hanımefendi, umarım birazdan görüşürüz. Size iyi yolculuklar dilerim."

Bayan Scattergood ona dehşetle bir bakış attı ve : "Yüce Tanrım! Bu da ne demek oluyor? Neden kıyafetini giydin? Ne yapacaksın?"

", Perry ile Brighton'a kadar yarışmak için sözleştim, Diğer arabayı sürüyorum," dedi Bayan Taverner, yola çıkmaya hazırlanırken.

"Judith!" diye bağırdı Bayan Scattergood, en güzel şapkasının üzerine tombulca oturarak.

Bayan Taverner başını tekrar kapıdan içeri soktu.

"Endişelenme, Maria; Perry'yi geçebilirim. Yalvarırım Eğer hâlâ şehirdeyse Lord Wortha haber vermeyi unutmayın."

"*Judith!*" diye inledi mağdur . Ama Bayan Taverner gitmişti.

Sokakta Peregrine sürücü pelerinin arabasının kasasına atıyordu. Hinkson ona eşlik edecekti, ikinci at arabası ise Judith'in kendi seyisinin sorumluluğundaydı, çok saygın, zeki görünümlü bir adamdı.

İngiltere'deki tüm otoyolları yakından tanıyordum.

"Peki Ju, anlaşıldı mı?" diye sordu Peregrine kız kardeşi evden çıktı. "New Road'u kullanıyoruz ve Croydon, Horley ve Cuckfield'da olmak üzere sadece üç kez aktarma yapıyoruz.

"New Road'u kullanıyoruz.

Westminster Köprüsü'nün diğer tarafından başlayacak ve Marine Parade'de sona erecek. Hazır mısınız?"

Başıyla onayladı ve dizginleri sağ eline alarak at arabasının kasasına çıktı ve dizginleri ustalıklı değiştirdi. Peregrine de onu takip etti, seyisler yerlerini aldı ve her iki araç da caddede ilerlemeye başladı.

Westminster Köprüsü geçilene kadar
Ama köprüyü geçtikten sonra, önde giden Judith, Peregrine'in arkadan gelmesine izin vermek için geri çekildi ve yarış başladı.

Peregrine tam da beklediği gibi atlarını hemen hızlandırdı ve önden gitti. Judith ekibini hızlı bir tırıs tuttu ve sadece şöyle dedi: "İlk tepenin zirvesine ulaştıklarında atları uçmuş olacak. Benimkileri henüz zorlamaya gerek yok."

Bir buçuk mil sonra Kennington paralı yoluna vardılar. Peregrine görünmüyordu ve kapı kapalı olduğu için birkaç dakika önce geçtiği tahmin ediliyordu. Seyis bir avuç tenekeyi hazırlamıştı,

ve tam zamanında pike için patladı; curricule geçerken memnuniyetle belirtti: "Efendi onları yayıyor olacak. Brixton Hill sığırlarının kalbini sökecek, bayan. Onu istediğiniz yerde geçebilirsiniz. Streatham ve Croydon arasında."

İki buçuk mil daha gidince Brixton Kilisesi . Peregrine'den iz yoktu, ama onun yerine bir

Konaklama vagonu, bagajlarla dolu,

Bir tekerleği kopmuş ve yol kenarında oturan ya da ayakta duran hoşnutsuz yolcularıyla gülünç bir görüntü sergiliyordu.

Kimseye bir şey olmamış gibi görünüyordu ve Judith sadece bir dakikalığına kontrol ettikten sonra geçip gitti ve Brixton köyüne girdi. Atlarına dikkatle bakıyordu ve onlar da onu tepenin ardına kadar iyi bir hızla getirdiler. Onları tepenin üzerinde sabitledi, parlak boyalı bir posta arabasının yanından geçti.

Yeşil ve altın sarısı, gideceği yer panoların üzerinde beyaz harflerle yazılıydı ve atlarının başlarını almasına izin verdi.

Peregrine'in arabası bir mil göründü,
Streatham Common'ı geçerken. Atları yoruluyordu ve onları
çok zorladığı belliydi.

Brixton Hill. Judith ona doğru giderek yaklaştı; durgun bir
lidere dokunmak için kırbacının kamçısını gönderdi ve arkadaki
tekerlek kötü bir şekilde sallandı. Judith şansını yakaladı,
Tangasını sağa doğru iyice fırlatarak ve keskin bir
sarsıntıyla geri getirerek tekerlekli atı telaşlandırmadan bir
lidere nasıl vurulacağını gösterdi ve
Kraliyet Posta Arabası bir virajda görüldüğü anda dörtnala
koşmaya başladı. Araba yolun kenarına yanaştı ve
iki araç karşılaştı ve bir aksilik olmadan geçtiler.

Peregrine'in artık ilk etapta kız kardeşini geçme umudu
kalmamıştı ve Croydon'la aralarında kalan dört mil boyunca
elinden geldiğince geride kalmaya razı olmuştu. Croydon High
Street'e dikilmiş bir darağacı levhası, iki ana attan biri olan
Greyhound'un konumunu gösteriyordu.
damat değişiklik için uzun bir üfleme sesi çıkardı ve bu sırada at
arabası

Avludaki kâhyalar ve postacılar, karşılarına çıkacak her türlü
araca hazırlıklı olmak için can atıyorlardı.

Atlar götürülürken Bayan Taverner yerinde kaldı.
Ama seyis Judson aşağı atladı ve Peregrine'in gelişini beklemek
için kemerin altına koştu. Birkaç dakika içinde elinde
efendinin geçtiğini ve Market Sokağı'ndaki King's Head'e
doğru gittiğini haber verdi.

Bayan Taverner'in kendi ekibinin dönüşü için gerekli
talimatları vermek için biraz zaman harcanması gerekti, ancak
çok kısa bir süre içinde curricule tekrar uzaklaştı ve
Kasabanın içinden geçerek bir buçuk kilometre ötedeki paralı
yola doğru ilerliyor.

Sussex Demiryolu'nun geçtiği yolun hemen yakınında Yolun kenarındaki küçük bir yol. Kömür yüklü birkaç kamyon, demir raylar üzerinde at takımları tarafından çekiliyordu ve bu manzara Bayan Taverner için o kadar yeniydi ki Bu tuhaf taşıma şeklini izlemek için hızını azalttı.

Yeni ekip sürmek için ideal bir ekip değildi, tekerleklilerden biri kötü bir tutucuydu. Sürekli olarak koşmaya çalışması, arkadaşının durgun mizacıyla birleşince, tüm ekibi yerlerine kadar sürme görevini zorlaştırdı. Bayan Taverner biraz sorun yaşadı.

onlarla birlikte ve ayrıca

yarım mil boyunca inatla yolun tepesini tutan bir posta arabasının arkasından . İlerleyişi düzensizdi; böylesine ağır bir araç için alışılmadık bir hızla yalpalayarak ilerliyordu ve hepsi de koltuklarına sıkıca tutunmuş olan tavan yolcuları

Yine de yolculuklarından hiç zevk almıyorlardı. Bayan Taverner sonunda arabayı geçmeyi başardığında, tuhaf ilerleyişinin nedeni açıklanmış oldu; çünkü arabayı, arabacıya rüşvet vererek yerini bir sahneye bırakmasını sağlamış olan genç bir Korintli'nin kullandığını gördü.

Bütün dizginler elinde, arabayı büyük bir hızla ilerletiyordu. Korintli'nin ilk virajda atı fazla kaçırmaması muhtemel görünüyordu.

Bu özel eğlence için alışılmadık bir son. Bayan Taverner diğer yolcular için üzüldü, özellikle de locanın hemen arkasında oturan ve şapkasının fırlatılıp atılması tehlikesiyle karşı karşıya zayıf ve mutsuz görünümlü adam için Corinthian'ın asi kırbacı tarafından.

Aşama geçildikten sonra başka bir kontrol yapılmadı, ancak Bayan Taverner değerli bir zaman kaybettiğinin farkındaydı ve Peregrine'in de benzer bir talihsizlik yaşamasını ummaktan başka çaresi yoktu. Ama Foxley Hatch'e birkaç yüz metre kala görüş alanına girdi ve kız kardeşini, kapıya yapılan bir girişim yüzünden alıkonulduğu emek kapısında yakaladı.

bekçinin onu sadece bir sonraki kargıya kadar götürecek bir biletle geçiştirmek için yaptığı şey. Judson hemen ve kapıdaki görevliye kandırılacak bir Johnny Raw olmadığını sert bir dille bildirirken (Gatton'a kadar tüm kapıları ve mızrakları açan) doğru bileti aldıktan sonra Peregrine ve Judith'in birkaç kelime konuşacak zamanları oldu.

"Ne tür bir takım, Perry?" Judith sordu. "Gördüğüm kadarıyla bir kükreyenin var."

"Tanrım, evet!" diye yanıtladı Peregrine neşeyle. "Ve birkaç tane de normal kemik kırıcı. Yolun aşağısındaki dökülmeyi gördünüz mü? Adamın biri sahneyi hendeğe atmış. Ne oldu? Burada sorun mu var? Kapı bekçisi sizi kandırmaya mı çalışıyor? Merhaba, Judson, söyle ona, eğer bizim daire olduğumuzu düşünüyorsa, meseleyi yanlış anlamıştır!"

Ancak bu sırada anlaşmazlık çözülmüştü ve Bayan Taverner'in arabası geçmekte özgürdü. O sürdü Godstone Köşesi'ni geçtikten sonra atlarını uzun ve düz yolda hızlı bir tırısı kaldırdı.

Smitham Bottom'a doğru tırmanıyor. Akılda tutulması gereken Sağlam olmayan bir takımın en iyi hızlı sürülebileceği düsturundan , onları dört mil ötedeki Merstham'a kadar rahat bir dörtnala götürdü, sadece köye varıldığında hızını azalttı. Merstham'ın hemen ötesinde bir gişe vardı, ama Foxley Hatch'te kesilen bilet kapıyı açtı ve Bayan Taverner neredeyse hiç kontrol etmeden geçip Gatton gişelerine giden bir millik yolda liderlerine yol açtı, on dokuzuncu kilometre taşının yanına, eski yolun Reigate'e ayrıldığı yere yerleştirilmişti. Burada yeni bir bilet alınması gerekiyordu ve Peregrine'in peşinde sadece Ona meydan okumak için fırsat kollayan Judith, liderliğini kaybetme ihtimalini kabullenmeye başladı. İkinci aşama.

Yine de iki mil boyunca bu üstünlüğünü korudu, çünkü Peregrine iki kez onu geçecekken ters yönden gelen bir araç bunu imkânsız kıldı ve tekrar uzaklaşabildi. Kızıl Tepe bir avantaj sağladı, çünkü Peregrine liderlerinin düzlükte çok fazla iş yapmasına izin vererek, takımının orada yürüyüşe geçmesine izin vermek zorunda kaldı.

Red Hill'i geçtikten sonra yol Earlswood Common üzerinden bir dizi geri dönüşle devam ediyordu.

ülke, Bayan Taverner'in gözlerinin önüne öyle bir serildi ki, Bayan Taverner neredeyse Horley'e kardeşinden önce ulaşmaya çalışarak manzaranın ihtişamına hayran kaldı.

Uzun etabın sonuna yaklaşıyorlardı ve birlikte hiç iyi gitmeyen ekibi zorlanıyordu. Peregrine'in tekrar meydan okumamasına biraz şaşırılmıştı ama yolun inişli çıkışlı olmasının onun zevkine göre değildi.

"Efendi atlarına bakıyor, hanımefendi," dedi Judson. "Hinkson ona şansını nerede denemesi gerektiğini söylemiştir. Salfords Pike'a yakın bir yerde meydan okuyacak, eminim."

"Horley ne kadar uzakta?" Bayan Taverner sordu. "Birkaç milden değil, hanımefendi, yol boyunca yokuş aşağı."

Gülümsedi. "Yine de şansını kaçırabilir." Issız ortak alanın üzerinden, Pettridge Wood ve Salfords'u geçerek Weald'a doğru uzun, kademeli bir iniş vardı. Ekip hızını artırdı ve çeyrek mil boyunca Peregrine yanlarından geçemedi. Ama tam Bayan Taverner liderliğini sürdürebileceğine dair makul umutlar beslerken, ofsayttaki liderleri topalladı ve Peregrine bir toz girdabının içinden fırladı.

Ayık bir tempoyla takip etmekten başka çare yoktu ve araba Horley'deki Chequers'de durduğunda Peregrine değişimini tamamlamış ve uzaklaşmıştı

tekrar. Bayan Taverner arabayı durdurduğunda eski ekibi yola çıkmıştı; arabanın kuyruk tahtasının caddede gözden kaybolduğunu gördü ve bir garsonun bakışlarından şunu anladı Bir tepside boş bir kadehle hana geri döndüğünde, bir şeyler içmek için kendine zaman ayırmıştı.

Yolun yarısındaki Chequers'ın önü işlekti ve satıcılarla doluydu. Bayan Taverner'in atları dışarı çıkarılırken, Londra'dan gelen bir at arabası üç uzun korna çalarak gelişini müjdeledi; bir çan çaldı Ahırlarda bir yerde; ilk çıkış için bağırıldı; ve neredeyse araba kalkmadan önce yeni ekip, postacı çocuklar çoktan binmiş, dışarı çıkarılıyordu.

Sahnenin yanı sıra, aralarında Bayan Taverner'e merakla bakan şık görünümlü bir hanımefendi ve beyefendiyi taşıyan bir posta arabasının da bulunduğu birkaç özel araç büyük avlu. Arabalı genç bir adam vardı.

Mahalle. Bayan Taverner'i birkaç dakika sorguya çektikten sonra, onun arabasına doğru gelmeye başladı, ama Kadının öylesine soğuk bir bakışıyla karşılaştı ki fikrini değiştirdi ve onun yerine ostlerlerden birine küfretmeye başladı.

Judith bir bardak limonata almak için gönderilmişti ama kendisini bu kadar çok ilgi odağı olarak bulunca üzüldü. bunu yapardı ve burada kalmak zorunda kalmaktansa kavrulmuş bir boğaz ile yola devam etmeyi tercih ederdi.

bahçesinde küstahça incelenecekti. Rahatsız olmaya, böyle bir maceraya atılmamış olmayı dilemeye başladı ve ilk kez böyle bir maceraya atılmanın

Bir beyefendinin arabasının kasasında, seyisi dışında kimse olmadan ve tüm güney ülkesinin en işlek paralı yolunda bulunmanın uygunsuzluğu. Kibrit grileri tarafından çekilen zarif bir tilbury'ye ait olduğu anlaşılan ve sahibinin kırmızı çizgili sürücü paltosu panellerden birinin üzerinde umursamazca asılı duran çok küçük bir kaplan, güçlü bir alay ifadesiyle ona baktı,

Ostler'lardan birini açıkça dürttü, elinin arkasından bir şeyler söyledi ve kıs kıs güldü. Ama tam o anda handan zayıf, saten bir beyefendi, sopa ayaklı bir adam çıktı, Kaplanın yüzündeki sırtış derhal silindi dikkat kesildi. Beyefendi topallayarak

Tilbury eldivenlerini giyyordu. Bayan Taverner'ı gördü ve Kız kızarıncaya kadar onu bir aşağı bir yukarı süzdü; sonra omuzlarını silkti, arabasına bindi ve uzaklaştı.

"O Barrymore Kontu, hanımefendi," diye gönüllü oldu Judson. "Ona Cripplegate derler."

Bu sırada yeni ekip yerleştirilmişti ve limonata içti. Bayan Taverner atlarına hareket etmeleri için verdi ve avludan çıktılar.

Tilbury çoktan gözden kaybolmuştu.

ve Judson'a inanılacak olursa, ona yetişmekten pek korkmazdı.

Bayan Taverner'in elinde artık hızlı bir kahverengi at takımı vardı ve ikinci etapta sürmek zorunda kaldığı kötü eşleşmiş dört attan güçlü, hızlı hareket eden hayvanların tüm farkı kısa sürede hissedildi. Yolun çok iyi durumda olması ve Judson'ın yolu karış karış bilmesi sayesinde, kaybettiği zamanı telafi edebilmiş ve George Hanı'nın yanındaki yolun dar kısmında bir çiftlik arabasıyla başını derde sokan kardeşinin çok da gerisinde kalmadan Crawley'e ulaşabilmişti.

Crawley'i geçtikten sonra yol Pease Pottage'a doğru istikrarlı bir şekilde yükseldi. Çok fazla trafik yoktu ve liderlerden birinin yolun karşısına ciyaklayarak geçen bir tavuktan ürkmesi dışında, sonraki iki mil sorunsuz bir şekilde kat edildi.

Bir fayton ve üç kişilik bir arabanın içinde, yoldan çıkmış gibi görünen bir adamın sollanıp geçilmesinden başka bir olay yaşanmadı,

Bayan Taverner yanından geçerken ona şöyle bir baktı ve ona yetişmek için atlarını boşuna kamçılardı.

onu. Altın bir güzelin Brighton yolunda bir curricule-and-four sürmesi her gün rastlanan bir olay değildi.

Ama fayton çok geçmeden geride kaldı ve Bayan Taverner Pease Pottage'a ulaştı.

kardeşine karşı önemli bir üstünlük kazanmıştı. Siyah Kuğu Hanı'nın yanında, sağda Horsham'a giden yola giriş veren bir gişe vardı ve solda muhteşem kayın ağaçları ve el Tilgate Ormanı'nın çalılıkları başka bir zaman olsa Bayan Taverner'ı dizginleri çekmeye teşvik ederdi. Ama onun hırsı Peregrine'i geçmeye odaklanmıştı; ormanı bir bakış ve sevinç çılgılığında başka bir şey atmada geçti ve yarım mil ileride kardeşinin at arabasını birkaç yüz metre önünde görmenin mutluluğunu yaşadı.

Liderlerini rahatlatıyordu ama şimdi onların da kendi paylarına düşeni yapmalarına izin verdi. Peregrine omzunun üzerinden bir kez baktı ve ekibini hızlandırdı. İki araba düz bir yolda ilerliyor, ikincisi yavaş yavaş birincisini geçiyordu. Keskin bir viraj görüldü; Peregrine virajı dörtlü aldı, kontrolü kaybetti ve yakın taraftaki tekerleklerini banka. Judith, Hinkson'ın aşağı atladığını ve atların başına koştuğunu gördü.

Peregrine'in yolculuklarını nadiren renklendirir ve kırbacını başının üzerinde muzaffer bir şekilde döndürerek yanından geçerdi.

Peregrine'in işleri yoluna koymasının birkaç dakika alacağını biliyordu ve onu geçtikten sonra daha saygın bir tempo tutturdu ve kısa bir süre sonra sıkı bir tırısla Hand Cross'a geldi.

Hand Cross büyüklüğü ya da güzelliğiyle dikkat çekmiyordu, ancak baş hanı olan Kırmızı Aslan, yüksek baca bacaları ve zincirlerle birbirine bağlanmış beyaz direkleri olan üçgen bir binaydı ve çok sayıda müşterisi vardı. Bir dizi posta atı ve bilgili çevrelerde, mahzenlerinde bulunan mükemmel konyak fiçilerinin

gece karanlığında teslim ve hiçbir limanda görev yapmazdı.

Bayan Taverner arabasını hana doğru sürerken, dışarıda duran iki büyük ağacın gölgesinde duran tek bir araç gördü.

Arkasında bir kaplanın oturduğu bir curricle idi. Şapkasının eğiminde bir şey vardı.

Bir dakika sonra bütünün daha net bir görüntüsü elde edildi ve Bayan Taverner sadece kaplanı değil, aynı zamanda curricle'a koşulan kan kestanesi takımını da tanıdı.

Yanına yaklaştı, Henry'nin tiz sesiyle "Tanrım, patron, bu Bayan Taverner değil mi!" diye bağırdığını duydu ve gardiyanının elinde bir bardakla hanın kapısında durduğunu gördü. Yanından geçerken bir an onun şaşkın ve kuşkulu bakışlarıyla karşılaştı, hafifçe eğildi ve hızını artırarak yoluna etti.

Judson arkasına bakmak için koltuğunda döndü. Bayan Taverner kendinden nefret etse de Lord Hazretleri'nin ne yaptığını sormaktan kendini alamadı.

"Sanırım hanımefendi, gelmek istiyor," diye cevap verdi Judson uğursuzca, "söylemem gerekirse hanımefendi, lord hazretleri pek memnun görünmüyor."

Bayan Taverner kısa bir kahkaha attı ve atlarını tepeden aşağı tehlikeli bir dörtnala koşturdu. "Benimle gelmesine izin vermek istemiyorum. Benimle gelmesine izin vermek istemiyorum. başlayabilir. Eğer o beni yakalamadan önce Cuckfield'a ulaşabilir ve yeni bir ekiple yola çıkabilirsem-"

"Ama Bayan Judith, o kestanelerle !" diye haykırdı damat dehşet içinde.

"Göreceğiz. Sonuçta ne zaman konulduklarını bilmiyoruz."

"Tanrı hanımefendi, onları dörtnala tepeden aşağı indirmeyin! Bizi devireceksiniz!"

Soğukkanlılıkla şöyle dedi: "Bu arabayı ben kullanıyorum Judson. Dikkatinizi manzarayla sınırlayın lütfen. Bilmiyorum. bu yolda gördüğümde daha güzel kırlar görmedim."

Tepeden aşağı inerlerken önlerinde açılan vadi gerçekten de çok güzeldi; çalılıklar ve Dolambaçlı yollar ve ağaçların arasından sıcak kiremitli çatılar görünüyordu ama Judson koltuğuna yapışmış, hararetle hanımının dikkatinin dağılmasına izin vermeyeceğini umuyordu. Endişeyle onun profiline baktı ve bakışlarının yola sabitlendiğini görünce rahatladı.

Tepenin eteklerinde yol Staplefield Common'dan geçiyor ve üç mil uzunluğundaki Cuckfield'a doğru devam ediyordu. dalgalı bir arazi. Ekip cesurca karşılık veriyordu ama Whiteman's'daki gişede durdurulduklarında Yeşil yanları kabarmış ve köpüklenmişti. Kapıda harcanan her dakika, bayan için bir çağ gibiydi.

Taverner, sürekli omzunun üzerinden bakıyordu. Bileti uzattığı sırada toynak sesleri duyuldu arkasında gürlüyordu. Kapı yavaşça itilerek açıldı; ekibini bir sarsıntıyla harekete geçirdi, onları dörtmala koşturdu, Judson, Kont'kapıya ulaştığını bildirdiğinde tekrar uzaklaşmıştı.

Yol artık çukurlaşmıştı, sık fındık ağaçlarıyla kaplı bankların arasından geçiyordu. Takip eden at arabasını sürekli saklayan virajlar vardı ama kestanelerin toynak sesleri Bayan Taverner'a amansızca yaklaşıyormuş gibi geliyordu. İnatçılık ve mantıksız paniğin garip bir karışımıyla Worth'un kendisini geçmesini engellemeye kararlı bir şekilde yolun tepesine tutundu.

Bir köşeyi dönerken, karşı yönden gelen bir posta arabasının tekerleklerini neredeyse sıyrarak geçti.

Judson onun yanında soluk soluğa kaldı ve umursamaz bir attı. "Ne kadar yakında?" diye sordu.

"yaklaşın, bayan. Tanrı aşkına, bir sonraki virajda onları sabitleyin! Bildiğinizden daha keskin."

Liderlerden biri tökezledi, ama kadın onu tuttu ve devam etti. Viraj görüldü; hafifçe kontrol etti ve yolun sol tarafına sarıldı, güven içinde Kont'un atlarını köşeden geçirmeye cesaret edemeyeceğine inanıyordu. Keskin, zorlayıcı bir korna sesi Hemen arkasından bir ses duyuldu; kestane rengi bir baş yanaştı ve bir an sonra Earl, ekibi dört nala koşarken hızla yanından geçti.

Dehşete düşmüş bir şaşkınlıkla onun ardından baktı ve bir an için kestanelerin fırladığına inandı. Ama sonra' Baş döndürücü hızları yavaş yavaş kontrol altına alındı; dörtnala gitmeye başladılar; bir süre böyle devam ettiler; sonra da şık bir tırısla Cuckfield'a doğru yola koyuldular.

Kendi ekibi havaya uçmuştu; Kont'un peşinden ancak dar sokaklardan kasabanın merkezine doğru ilerleyebildi.

King's Head'e ondan epeyce önce varmıştı ve kız arabayı arabanın önüne çektiğinde o yerde durmuş onu bekliyordu. Henry'nin talimatıyla atlarını götürüyorlardı.

Bayan Taverner sert bir sesle, "Değişiklik için havaya uç Judson!" dedi.

Ancak damat Worth'a bakıyordu ve ona itaat etmedi. Kont elini arabanın üzerine koydu ve sert bir sesle şöyle dedi: "İnmekten memnun olacaksınız, Bayan Taverner."

Adamın yüzüne baktı ve bir şeylerin değiştiğini hissetti. Şok hissi. Kont'u kibirli görmüştü, onu küçümseyen görmüştü, ama hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştı. ona öfkeyle baktı. Nefesi boğazında düğümlendi, ama katlanılabilir bir soğukkanlılıkla şöyle dedi: "Asla, Lord Worth. Sanırım, benimle evlenmek istememiştiniz. Peregrine'in arabasıyla Brighton'a gidiyorum. Bilmelisin ki

Kararınıza boyun eğdiğimi ve onun yerine kendi arabamla onunla yarışacağımı bildiririm."

"Bayan Taverner, aşağı inmenizi tekrar rica edebilir miyim?"

"Aşağı inmeyeceğim, efendim. Zaman çok değerli. Sadece değişim için bekliyorum."

Gözleri onunkilerle buluştu; kızın anlayamadığı bir tehditle şöyle dedi

Sesinde bir hata : "Yarışınız tamamlandı. Sana söyleyecek çok şeyim var. İstersen burada, açık sokakta söyleyebilirim ama sanırım yalnız duymayı tercih edersin!"

Seyisin ve bekleyen arabacıların önünde bu şekilde hitap edilmekten duyduğu utanç yanaklarına yayıldı. Kont'un sözünün eri olacağından kuşkusu yoktu ve kaşlarının altından ona öfkeli bir bakış fırlatarak dizginleri Judson'a verdi ve Kont'un inmesine yardım etmesine izin verdi. Parmakları bileğini kavradı

ve ayakları yere basar basmaz onu serbest bıraktı. Dedi ki: "Hana girin!" dedi ve garsonlara talimat vermek için arkasını döndü.

Ona itaat etmekten başka yapacak bir şey yoktu. Başını gururla dik tutan Bayan Taverner, King's Head'e girdi, Hemen dışarıda duran ev sahibi de onu takip etti ve hemen evlerinden birine götürdü. ve ona ne tür ikramlar getirebileceğini öğrenmek istedi.

Çay, kahve ya da limonata tekliflerini geri çevirdi ve eldivenlerini çıkararak masanın ortasında durdu. ellerinin arasında sallayarak odaya girdi. Birkaç dakika içinde kapı açılarak Kont içeri girdi. Sert adımlarla içeri girdi ve söze girmeden şöyle dedi: "Yolculuğunuzu post-chaise ile tamamlayacaksınız, Bayan Taverner. Benim Sizin için bir tane kiraladım, birkaç dakika içinde hazır olur."

Gözleri parladı; " ne cüret?" diye haykırdı. Bu ne cüret? Başladığım gibi bitireceğim! Bu benim yoluma müdahale

seyahat etmeyi seçmek tüm sınırları aşar!"

"Bayan Taverner," dedi Kont, "size benim vasım olduğunuzu hatırlatmayacağım, çünkü bunu çok iyi olmalısınız, ama size bir uyarıda bulunacağım.

Dizginler benim elimdeyken benim istediğim gibi koşacaksın ve Tanrım! Bayan, eğer dişlerinin arasına almaya çalışırsan senin için çok daha kötü olur!"

Meselenin bu şekilde ortaya konması Bayan Taverner'i pek yetmemişti ve hatalı olduğu bilinci de öfkesini gerektiği gibi etkilememişti. Bembeyazdı.

Öfkeyle dudaklarını sıkıca bastırdı. Earl'ü nefes nefese bir sessizlik içinde dinledi ve sözünü bitirdiğinde alçak, titrek bir sesle şöyle dedi: "Hareketlerimi düzenlemeye hakkınız olmadığını kabul ediyorum. Servetim sizin ellerinizde ve ben Böyle olmasından memnunum, ama en başta size yetkinizin işlerimin yönetiminden öteye gitmediğini söyledim. Her seferinde ne sebebiniz ne de hakkınız olduğu halde müdahale ettiniz. Şimdiye kadar boyun eğdim, çünkü talihsizliğim yüzünden bir şekilde bağlı olduğum biriyle sonsuza kadar kavgalı olmayı tercih etmiyorum. Ama bu sabrımın dayanabileceğinin ötesine geçiyor. Hareketlerimin uygunluğuna sen karar veremezsin! Brighton'a bir curricle ile gitmek hoşuma gidiyorsa, bu beni ilgilendirmez. senin!"

"Sence ben himayemdeki kızın kendini şehrin diline düşürmesine izin verir miyim? Kızımın Brighton'a rüzgârda savrulmuş, üstü başı dağılmış bir halde gitmesi gururuma uyar mı sanıyorsun?

Her türlü kaba nükteye alet olan, zevk sahibi ve zarif her insan için tiksinti nesnesi olan bir popo mu? Kendine bir bak güzel kızım!"

Konuşurken onu omuzlarından yakaladı ve şöminenin üzerinde asılı duran aynaya bakması için döndürdü. Kızgınlıkla saçlarını gördü, taktığı kapalı şapkanın altından kaçarken, kırbaçlandı

ve kıyafeti tozla kaplanmıştı. Bu onu her zamankinden daha çok öfkeliendirdi. Kendini kurtardı ve ağladı: "Evet, senin ve diğer herkes için iğrenç bir nesne.

Züppe, diyebilirim ki! İyi önemseydiğimi mi sanıyorsunuz? Bu benim için en büyük kayıtsızlık meselesi! Seni ilk gördüğüm andan itibaren senden hoşlanmadım - evet, sana güvenmedim de! Ne düşündüğünü bilmiyorum.

Benim hoşnutsuzluğumun üstesinden gelmeye çalıştınız ama başaramadınız!"

"Belli ki öyle değil," dedi, ağzının acımasız bir gülümsemeye kıvrıldı. "Buna kolaylıkla inanabilirim, ama sizi kazanmak için ne yaptığımı söylerseniz size minnettar kalacağım. güvensizlik."

Çok net bir fikri yoktu ama bir kadın gibi aklına gelen en yaralayıcı ifadeleri kullanmıştı.

Bu ev sorusunu görmezden geldi ve şöyle dedi: "Bu terbiyesizliğin nedenini iyi bilmediğimi .

patlama! Sen daha az endişelisin

Kendi emirlerini bir kenara bırakmış olmaktan daha iyi bir görünüm sunabilirim! Her zaman efendi *siz* olmalısınız; iradenizin çiğnenmesine katlanamazsınız."

"Çok doğru; yapamam," diye cevap verdi. "Ben de sizin için aynı şeyi söyleyebilirim, Bayan Taverner. Kendi yolunuza gitme konusundaki güçlü arzunuz sizi öyle bir belaya sürükledi ki, eğer ben burada olmasaydım

Emirlerime itaat etmeye zorlamak, itibarınızı sandığınızdan çok daha fazla zedeledi. Bu hoyden numaraları Yorkshire'ın vahşi doğasında çok işe yarayabilir: Şunu söylemekten mutluluk duyarım ki, Yorkshire'ın

ama burada hizmet etmeyecekler. Büyük bir hata yaptınız. Kendi ilkeleriniz size bunu söylemeli.

Bu konuda sizi bilgilendirmeme gerek yok. Karakterim hakkındaki nazik tanımlamanıza gelince, omuzlarıma yüklenen ve en başından beri benim için bir sorun ve sıkıntı kaynağı olan bu vesayetin

sadece servetinizi yönetmek. Bir keresinde bana kızım olmadığınız için memnun olduğunuzu söyleme nezaketini göstermiştiniz Bayan Taverner. Ben de memnunum, ama her ne kadar bu görevden pek hoşlanmasam da, sizin için bir babanın yerini tutuyorum, Ve eğer bana itaat etmezsen, babanın şu anda seni görebilseydi yapacağından çok az şüphe duyduğum gibi, seni kullanmak için çok cazip olacağım."

"Şükredecek tek bir şeyim var!" diye bağırdı Judith. "O da çok kısa bir süre sonra beni tehdit etme ya da işlerime karışma gücünüzün kalmayacak olması! En azından şundan emin olabilirsiniz Lord Worth: Benim üzerimdeki vesayetiniz sona erdiğinde sizi bir daha görmek istemeyeceğim!"

"Teşekkür ederim! Artık öfkenizi tamamen dizginlediniz ve söyleyecek başka bir şeyiniz kalmadı," diye cevap verdi dönüp kapıyı açtı. "Arabanız bu saate kadar hazır olur, hanımefendi."

doğru ilerledi ama o daha kapıya ulaşmadan Peregrine aceleyle odaya girmiş, sıcaktan bunalmış ve kendisinden daha tozlu ve dağınık görünüyordu.

"Yanlış olan ne?" diye sordu Peregrine. "Şimdiye kadar Brighton yolunu yaralamışsındır sanıyordum! Sana söyleyebileceğim en kötü şansa sahibim!"

"Lord Worth," dedi Judith sesini güçlkle kontrol ederek, "yarışımızın sona erdiğini ilan etmeyi uygun gördü. Evlatlığının kendini Brighton'a sürüklemesi onun onuruna yakışmaz."

"Çok da !" dedi Peregrine. "Damme, Worth, bu bir bahis! Artık kız kardeşimi durduramazsın!"

Worth, "Sana söyleyeceklerimi daha sonra söyleyeceğim," diye cevap verdi, hoş olmayan bir şekilde. "Bayan Taverner, sizi şezlongunuza için bekliyorum!"

"Yolculuğuna devam edebilirsin," dedi. "Kardeşim yanımdayken onun korumasından başka bir korumaya ihtiyacım yok."

"Gördüğümüz gibi," dedi alaycı bir tavırla. "Sizi itaat etmeye zorlayacağım konusunda uyarmıştım Bayan Taverner."

Öne çıktı ama Peregrine yumruklarını havaya kaldırarak hızla aralarına girdi ve sert bir sesle "Ve sizi uyarıyorum bayım, kız kardeşimi rahat bırakın!"

"Korkarım bu asil jest benim için boşa gitti," dedi Worth. "Sana vurmuş olsaydım, beni buna kıskırttığın için çok üzüleceğini düşünerek kendini teselli et."

Bayan Taverner kardeşini itti. "Olay çıkarma Perry, ! Sizinle gelmeye hazırım, Lord Worth."

Adam başıyla selam verdi; kız onun yanından geçerek odadan çıktı ve birkaç dakika sonra kendisini bekleyen arabaya bindiriliyordu. Kapı üzerine kapatıldı; gardiyanının postacılara bir emir verdiğini duydu ve atlar ilerlerken arabanın bir köşesine çöktü.

Titrediğini, düşüncelerinin karmakarışık olduğunu ve boğazında bir yumru olduğunu fark etti. Bütün zevki Brighton'a gitme fikri artık sona ermişti; kendisinin yaşayan en sefil yaratık olduğunu biliyordu. Davranışının savunulacak bir yanı yoktu; Horley'de bunun ne kadar yakışsız olduğunu anlamıştı ve şimdi Worth'un kınamasını hak etmiş olmanın utancını yaşıyordu.

Onu iğrenerek düşünüyordu; ne onu aşağılamaktan ne de ona en aşağılık terimlerle hitap etmekten çekinmişti.

aşağılamıştı. Kadının ona öfkelenmesine şaşmamak gerekirdi: adam affedilemez bir davranışta bulunmuştu. Aralarında gelişmekte olan iyi anlayış artık tamamen sona ermişti.

Umurunda değildi; adam ondan özür dilemedikçe, en güçlü tiksinti duygularını duymadan onunla tekrar karşılaşamazdı ve onun kendisinden asla af dilemeyeceğinden emindi.

Onunla olan itibarı tamamen yok olmuştı; adam iğrenç, küstah, zorba biriydi ve kendisi de bayağı Leydi Lade'den biraz daha iyiydi.

Bu çalkantılı düşünceler doğal sonuçlarını verdi. Gözyaşları Bayan Taverner'in yanaklarından sessizce süzüldü ve pitoresk köyler, turnikeler ve manzaralar geçti fark edilmeden. Nihayet Marine Parade'deki eve vardığında, denizin görüntüsü bile moralini düzeltmeye yetmemişti.

Aceleyle eve girdi.

peçesini indirdi ve neredeyse merdivenlerden yukarı koşarak kendi yatak odasının inzivasında mutsuzluğunun çıkarırdı.

Bölüm XVII

Bayan Taverner'in soğukkanlılığını yeniden kazanması ve yolculuğunun kötülüklerini hissetmemesi için günler geçmesi gerekti. Ruhunu desteklemek için çabaladı ama ruhu oldukça yıpranmıştı.

Sakin ve neşeli bir havaya bürünmüş olsa da, düşüncelerinin hepsi utanç verici ve kalbi çok ağırdı.

Peregrine'in Brighton'a kendisinden yarım saat sonra varması onu hiç rahatlatmamıştı. Aralarında geçenler

Ne Worth'a sordu, ne de Worth ona anlattı. Ona asık suratlı, yarı meydan okuyan, yarı utangaç, Worth'a küfretmeye hazır, ama aralarındaki anlaşmazlığın nedenini tartışmaya isteksiz bir şekilde geldi. Worth'un onu bağışlamadığı belliydi. Judith'in morali da bozuldu. İki adam arasındaki anlaşmazlığı kendisinin hissediyordu.

Worth'un kınamasını hak ettiğini şimdi kabul etmek (ki bunu yapmak gerçekten de zor olurdu) Peregrine'in öfkesini yumuşatmaya . Bundan iyi bir şey çıkmazdı.

Olayı konuşmak; verilen zararı etmek zamana bırakılmalıydı. Peregrine'in de her şeyi kendisi gibi görmesini bekleyemezdi. Yanlış yaptığının bilincindeydi, belki de içten içe bunun için üzülüyordu, ama sonuçta

Büyük bir mesele: Worth'un bu olaydaki rolü dışında her şeyi kısa bir süre içinde unutulabilir ve Brighton'a bir göz atmak için hoş görülebilir bir gönül rahatlığıyla yola çıkabilirdi.

Bayan Scattergood eve bırakıldığında saatler geçmişti ve Judith onu

En azından soğukkanlı görünüyordu. Ama onun sitemlerini dinlemek ve Cuckfield'de olanları anlatmak zorunda kalmak zor bir durumdu. Ama Mrs.

Scattergood sonsuza dek konuşamazdı ve yemeğe oturduklarında her şeyi unutmaya ve düşüncelerini Brighton'ın sunduğu eğlenceye yöneltmeye hazırdı.

Marine Parade'deki ev temizdi ve kiracılarını tatmin edecek kadar genişti. Misafir odalarının daha güzel olmasını dileyebilirlerdi ama

zengin olmamakla birlikte, mobilyaların genel olarak olması gerekenin üzerinde olduğunu kabul etmek zorunda kaldılar.

Deniz kenarında kiraya verilen evlerde bulunurdu. Şıklık eksikliği, Bayan Scattergood'un Brook Sokağı'ndan getirmeyi akıl güzel ıvır zıvır ve örtülerle kısa sürede giderilmişti.

birçok sandık. İlk akşam sessizce evlerine döndüler; her iki hanım da erkenden yattı, yaşlı olan kırıksıklıkları önlemek için yüzüne çiğ dana eti dilimleri yerleştirdi, genç olan ise gecenin yarısını sonuçsuz düşüncelerle uyanık geçirdi.

Bu perişanlık uzun süre devam edemezdi. Sabahları denizin üzerinde parıldayan güneşin görüntüsü hafifletici bir etki yaratıyordu; taze ve tuzlu hava da ruhları canlandırıyor.

Yine de biraz halsizlik hissi

ama sefalet devam edemezdi. Judith, ilgi ve zevk dolu bir günün beklentisiyle kahvaltı salonunda ağabeyi ve Bayan Scattergood'a katıldı.

Bir gün önce arabasıyla Brighton'a gelirken dolu dolu olduğu için,
Judith çevresinin farkında bile değildi ve başını kaldırıp Köşk'e bile bakmamıştı.
yolcunun bakışlarını hemen yakalamak için yerleştirilmiş Kasabaya girmek. Bu nedenle sabahki yürüyüşlerinin ilk amacı bu olmalıydı ve kahvaltıdan hemen sonra iki bayan birlikte yola çıktılar, Steyne'e kadar eşlik ettiler
Ragget'ın kulübüne giden Peregrine tarafından.

Deniz kıyısı boyunca beş dakikalık yürüyüş onları Steyne'in güney ucuna getirdi ve en iyi olmasa da Pavilion'un bir görüntüsü hemen elde edildi. Adımlarını iç kısımlara doğru eğdiler ve kırmızı tuğlalı camlı merdivenlerden yukarı doğru yürümeye başladılar.
Steyne kaldırımını, geometrik desenlerle düzenlenmiş düzgün bahçeleri, Donaldson's Circulating Library'yi geçerek Pavilion Parade'e ulaştılar ve durdular
Pırıl pırıl ve pahalı yapının hemen önünde.

Prens Naibi için Bay Henry Holland tarafından inşa edilen Pavilion, dört yüz metre karelik bir cepheyi kaplıyordu.
ve seksen feet, ve on dönümlük bir arazide duruyordu. Sahip olduğu

Prens'in kendisine hediye edilen Çin duvar kâğıdı üzerine aklına gelen belirsiz bir fikir doğrultusunda tasarlanmıştı ve ortaya şaşırtıcı ve orijinal bir sonuç çıkmıştı. Sarayı gezen bir ziyaretçi ilk bakışta kendisini bir hayal ülkesinde bulduğunu düşünebilir; saray o kadar görkemli ve alışılmadıktır ki. Yunan, Mağribi ve Rus stilleri baskındı. Önünde İyonik bir sütun ve entablatur vardı; bir

Yeşil çatılı kubbelerin ve minarelerin art arda sıralanması, tüm binanın üst çizgisini aşan bir üzerinde yükseliyordu; ve iki koni, yüksekliği

Merkezi ve en büyük kubbe her kanadı taçlandırıyordu. Her kanada yerleştirilmiş olan sivri tepeler ve minareler hamam taşından, sarayın geri kalanı ise sıvanmış tuğladan yapılmıştır. Kanatların her birinin önünde

kemerlerden oluşan açık bir pasajdı. sekizgen sütunlar ve kafeslerle süslenmişti. Giriş batı tarafındaydı, ancak Bayan Scattergood ve Bayan Taverner'in bulunduğu ana cephe doğu tarafındaydı ve alçak bir duvarla geçit töreninden ayrılan bir açılıyordu. Meraklı bir eleştirmen bir keresinde, ilk bakışta

Sarayı görünce, sanki Aziz Paul'un sarayını kirletmiş ve bir sürü kubbe çıkarmış gibi olduğunu düşündü, ama Bayan Taverner'in aklından böyle saygısızca bir düşünce geçmedi. Eğer Pavilion, uygun bir zevk sadeliğiyle tasarlanmamıştı, bu konuda itiraz etmek ona düşmezdi; kendi yargısını Bay Holland'ınkinin karşısına koymamalıydı.

"Asil yapı değil mi?" dedi Bayan Scattergood. ihtışam. "Sadece ahırların yapımı yetmiş bin sterline mal oldu, biliyorsunuz. Eminim buna eşdeğer bir saray görmemişsinizdir! Carlton House'un yanında hiçbir şey!

Bu alçaklık derecesinde iddiasız; *bu* ise anında göze çarpar ve ziyaretçiye hayranlıkla büyüler!"

"Çok doğu; bu gerçekten de alişılmışın dışında bir şey."

"Ve içerisi! Ama göreceksiniz! Elbette müzikli partilerden birine davet . Her daire en asil boyutlarda ve her şey hayal edebileceğinizin ötesinde bir zarafetle donatılmış!"

Arazinin kuzey ucunda yer alan ahırları görebilmek için yürümeye devam ettiler. Kısa bir mesafe sonra New Road'a ulaştılar ve buradan aşağı döndüklerinde kendilerini dik ve kalabalık bir cadde olan North Street'te buldular.

Her zaman trafik yoğunluğu olan anayol. Başlıca araba ofislerinin birçoğu burada bulunuyordu ve iki

Bayanlar Londra'ya giden trenlerden birinin kalkışını izlemek için birkaç dakika durakladılar. Çekici mallar sergileyen bir dizi dükkân ilerlemelerini yavaşlattı, ancak Kısa bir süre sonra Köşk'ün güneybatı tarafındaki Promenade Grove'a ulaştı ve burayı çevreleyen kavakların yetersiz gölgesi altında bir süre dinlenmek için oturdu.

Burada, Bayan Taverner'dan daha eleştirel bir gözlemciyi memnun etmesi gereken bir temizlik ve zevke uygunluk sergileniyordu. Haykırdı ve büyülendi ve kısa bir dinlenme aralığından sonra

Korunun düzenlendiği sayısız çardak ve zikzaklı sokakları keşfederek. Bayan Scattergood çok istekliydi ve yarım saat boyunca etrafta dolaşıp

Bir dizi resmi yatakta bolca yetişen çiçeklerin güzelliğine hayranlıkla bakıyordu. Kuru kalabalık değildi, çünkü günün ilerleyen saatlerinde bir orkestranın tahta bir kutudan müzik yayını yaptığı saatlerde gezinti yapmak modaydı.

Ancak gezintileri sırasında iki bayan tanıdıkları birkaç kişiyle karşılaştılar ve bunlardan birinden

Prens Naip henüz Pavilion'da ikamet etmiyordu, ancak hafta sonunda gelmesi bekleniyordu. Sekreteri Albay McMahon zaten Brighton'daydı.

Saatine bir göz atan Bayan Scattergood sabahın epey ilerlemiş olduğunu fark etti.

Her iki bayan da kütüphaneleri ve abonelikleri alarak korudan ayrıldılar ve Castle hanını geçerek Steyne üzerinden Donaldson'ın kütüphanesine doğru ilerlediler.

O zamana kadar alışkın olduğu gibi

Bayan Taverner, Londra kütüphaneleri arasında

Donaldson'ın ferahlığı ve zarafeti karşısında yine de düşmüştü. Kitap koleksiyonu genişti; sabah gazeteleri ve en çok okunan

sürelî yayınların değerlileri abonelerin kullanımı için masaların üzerine yerleştirilmiştir.

çoktu, nadiren rastlanan bir zevkle donatılmıştı. Kart partileri ve müzik orada her zaman vardı.

sezon boyunca akşamları ve gün boyunca bir

Bazıları kitap değiş tokuşu yapmak, diğerleri tanıdıklarıyla buluşmak ya da yeni elbiselerini sergilemek için gelen modacıların sürekli akışı, sürekli bir canlılık sahnesi oluşturdu.

Bayan Scattergood ve görevlisi bir gün sonra tekrar eve ulaştılar.

Öğleden kısa bir süre sonra Peregrine'in onlardan önce döndüğünü ve geminin baş penceresinde oturduğunu gördü.

Birinci kattaki misafir odasında, aşağıdaki kumsal boyunca sıralanmış yüzme makinelerine teleskopla odaklanmakla meşguldü. Brighton'daki Korintliler arasında en popüler eğlencelerden birinin, (Scarborough ya da Ramsgate'dekilerin aksine tenteleri olmayan) bu makinelere bir teleskop doğrultarak, bir fotoğraf yakalama umudu olduğunu keşfetmesi uzun sürmemiştir.

ve kendi kullanımı için bir teleskop satın almakta hiç zaman kaybetmemiştir.

Bayan Scattergood ona bağırdı ve hakaret etti

İğrenç ve bayağı bir çocuk olduğu için onu suçladı, ama yaz mevsimi henüz hanımları denize girmeye teşvik edecek kadar ilerlemediği için, onun tüm suçlamalarını çürütebildi, ve ona teleskopu uzattı, böylece sahildeki tek ilgi çekici nesnenin kırmızı takım elbiseli, iri yarı bir beyefendi olduğunu kendi gözleriyle görebilecekti.

ayağını suya soktu. Kadın öfkeyle teleskoptan bakmayı reddetti ve teleskopu adamın elinden alarak kapattı ve onu acımasızca soğuk bir öğle yemeğinin masaya konduğu yemek salonuna götürdü.

Öğle yemeği sırasında akıllarını meşgul eden soru, günün geri kalanında ne yapılacaktıydı. Bu

Çarşamba günü ve balo teklif edilmedi. Bunlar dönüşümlü olarak Castle Inn ve Old Ship'te yapılıyordu. Çarşamba ve Cuma günleri kart toplantılarına ayrılmıştı ve Bayan Scattergood'un bu toplantılara katılmaktan çok mutlu olmasına rağmen

Akşamı Commerce ya da Casino oynayarak geçirdi, çünkü patronunun kâğıtlardan hoşlanmadığını biliyordu. Ne mutlu ki, Peregrine

Bir kardeş sevgisi patlamasıyla onların eğlencesini sağlamış ve tiyatrodan sadece bir loca tutmamıştı, ama Judith'in bütün öğleden sonra araba kullanmasına razıydı.

Tiyatro bir kart meclisini değiş tokuş etmekten çok memnundu, ama onunla araba sürmekten söz edilmesi bile

Yüzünün asılması ve yanaklarının kızarması için yeterliydi.

Kendini mazur göstererek reddetti

Sabahki şehir gezintisinden dolayı yorgun olduğunu söyledi. Bu konuda ısrar etmedi, ama kısa bir süre sonra

başka bir eğlence aramak için öğle yemeğine gitti. Bayan

Scattergood yatak odasına çekildi ve Judith

Misafir odasına geçerek ağ kutusuyla meşgul oldu ve

pencereden dışarı bakarak canlı manzarayı seyretti.

kendisi geçit töreninde.

Sessizlik içinde uzun süre kalmadı. Az sonra bir ziyaretçi anonsu yapıldı ve o da biraz şaşkınlıkla ayağa kalkarak Yüzbaşı Audley'i karşıladı.

Onunla göz göze gelmek zordu ama daha ilk sorusundan

Worth'un ona önceki günkü kaçamaktan söz etmediği

anlaşılıyordu. Ona rahat bir yolculuk geçirip geçirmediğini

sordu; Worth'un böyle bir soru sormayacak kadar ince

duygulara sahip olduğundan emindi.

gerçeklerden haberdardı. Oldukça zorlama bir cevap verdi ve

konuşmak için başka bir konu açmak için acele etti. Zor olmadı;

pencere kenarındaki koltuğa onun yanına otururken Brighton'ı

nasıl bulduğunu öğrenmek istedi ve bu konuda bütün heyecanlı

düşüncelerden uzak, yeterince canlı olabildi.

"Oh, çok memnunum!" dedi. "Elbette çok büyük değil ama

Scarborough'dan bin kat daha iyi. Ve ben hiçbir şeyin

Scarborough'dan daha iyi olamayacağını düşünürdüm.

Ol! Ama Brighton şimdiye kadar gördüğüm her şeyi geride bırakıyor. Keşke sonsuza kadar burada kalabilsem."

"Sonbahar geldiğinde hemen Londra'ya dönmek isteyeceksin," dedi gülümseyerek. "Parlak bir yaz gününde çok iyi, ama bir süre sonra her şeyin yavan görünmesine neden olan bir aynılık olduğunu fark edeceksiniz."

"Buna inanamıyorum. Sen de öyle mi düşünüyorsun?"

"I? Hayır, gerçekten; bana en mutlu mizaca sahip olduğumu mu söylediniz? Ama sizi temin ederim ki her genç bayan Brighton'dan kısa sürede sıkılır. Oradan hoşnut olmaya devam etmek hiç de öyle bir şey değil."

"Aynı genç hanımların Londra'da da kolayca sıkıldıklarını ilan edeceklerini sanıyorum. Kendi adıma, balolar ve toplantılar sönük geçse de böyle bir manzaraya sonsuza kadar bakabilirim."

"Ayık görünen ilk sabahın fikrinizi değiştireceğini düşünmeye cüret ediyorum. Yoksa denizden değil de Altın Top'tan mı bahsediyorsunuz? Katılıyorum, bu bir İnsanın kısa sürede bıkmayacağı bir beklenti."

Yola bakmak için öne doğru eğildi ve
Yüzbaşının gözlerinin yönünü takip , beyaz atlar tarafından çekilen ve yavaşça sürülen çikolata renkli bir arabaya eğlenerek baktı

uzun boylu, zayıf bir beyefendi tarafından geçit töreninde
Her toplulukta dikkat çekici olması gereken abartılı bir moda havası vardı.

"Unutuyorsun," diye cevap verdi, "Bay Hughes Ball altı ya da yedi aydır Londra'da görmekten hoşlandığım biri. Brook Sokağı'nda oturuyor, biliyorsunuz ve bir keresinde bana Beni çağırıyor. Kim bu tuhaf yaşlı beyefendi? Pudralı saçlar ve düğme deliğinde bir gül? Ne kadar tuhaf görünüyor, emin olun!"

"Ne, Yaşlı Mavi Askı'yı tanımıyor musun?" diye sordu Kaptan.

"Sevgili Bayan Taverner, o Lord Coleraine.

Onu yeşil ceketinden ve pudrasından tanıyor olabilirsiniz.

Kardeşiyle kasabada karşılaşmış olmalısınız."

"Oh, Albay Hanger! Evet, onunla tanıştım elbette."

"Ve onu sevmezdim," dedi Kaptan, gözleri parlayarak. "O kadar da kötü bir adam değil, ama doğrusunu söylemek gerekirse, Naip'in yakınları hiçbir zaman aşırı derecede iyi dünyanın geri kalanı tarafından seviliyor. İşte onlardan biri şimdi geçit törenine katılıyor. McMahan'un bir benzerini bulmak için çok uzaklara gitmeniz gerekir. İşte, mavi ve devetüyü üniformalı küçük adam, Leydi Downshire'ın önünde el pençe divan duruyor."

Şöyle dedi: "Demek Naip'in sekreteri bu! Çok çirkin."

"Çok çirkin ve iyi niyetli değil."

Albay McMahan, Leydi Downshire'dan ayrılmış, geçit töreni boyunca ağır ağır ilerliyordu. Sanki farkında gibi İlerleyişini izleyen iki çift gözle karşılaşınca, evin önünden geçerken başını kaldırdı ve Bayan Taverner'i görerek şöyle bir baktı

eleştirel bir onay ifadesiyle ona çok sert bir şekilde baktı.

Kadın kızarak hemen geri çekildi, ama Kaptan sadece şöyle dedi: "Sizi sorgulamasına şaşırmayın, Bayan Taverner. Çok tuhaf tavırları var."

Kısa bir süre sonra, Rossi'nin Royal Crescent'ın önüne yerleştirdiği Kral Naibi heykelini görmesi için ona eşlik etmeyi teklif etti; ve kızın bu gezintiyi hemen kabul etmesi üzerine, çok geçmeden evden çıktılar ve bir tarafta eğlenerek geçit töreninde yürüyorlardı.

denizin görkemli ihtişamı ve diğer tarafta Korint düzeninde sütunlar, pilastrlar ve entablaturlerle süslenmiş zarif konut sıraları.

inşa edilmişti. Gözün görebileceği her yerde rahatsız edici hiçbir şey yoktu: her şey

ve bir dizi bakımlı meydan ve

Hilaller geçit törenini fazla tekdüze bir görünümden kurtarmış ve göze hoş gelen yeşillik parçalarıyla rahatlatmıştır.

Eve döndüklerinde Bayan Scattergood onları karşıladı ve genç kuzenini görünce haykırdı.

birkaç gün Brighton'da olmayı beklemiyordu),

o akşamki oyunda kendilerine eşlik için samimi bir davette bulundu. Belirgin bir memnuniyetle kabul etti ve hanımlarla bir süre oturduktan sonra

daha sonra tiyatroda tekrar buluşma sözü vererek ayrıldık.

Bayan Scattergood ve Bayan Taverner'in

sabah yürüyüşleri sırasında geçtikleri New Road'da yer alıyordu ve büyük olmasa da

Konfor için her türlü zen gösterilmiş güzel bir binaydı. Salon ve galeri genişti ve iki katlı yüksek localar altın saçaklı perdelerle süslenmişti,

seyircilerin daha kibar kesimi için geniş bir konaklama imkânı sağlıyordu. Sahnenin solunda yer alan ve diğerlerinden zengin yaldızlı demir kafeslerle ayrılan Naip locası boştu, ancak diğer locaların neredeyse tamamı doluydu.

meşgld. Bayan Taverner'in zamanı, perde önce, orada bulunan tanındıklarını selamlamakla; Bayan Scattergood'un ki ise evdeki her şapka ve sarığı dikkatle incelemek ve kendi şapkasını hepsine tercih etmekle geçti.

İlk ara sırasında aralarında Albay McMahon'un da bulunduğu birkaç beyefendi localarını ziyaret etti ve Bay Lewis'in hemen arkasından gelerek Bayan Scattergood'a kendisini hatırlatmak için izin istedi. Bayan Scattergood onu Bayan Taverner ile tanıştırmak zorunda kaldı; McMahon da hemen ona bağlandı ve aradaki süre boyunca onun yanında kaldı.

Davranışlarındaki dalkavukluk ve yapmacıklıkla onu hem oyalıyor hem de iğrendiriyordu. O

tanışmamış olmanın şaşkınlığını yaşadığını itiraf etti.

Daha önce Prens Naibi'ne takdim edilme onuruna henüz erişemediğini duyunca, çok yakın bir gelecekte Köşk'e davet kartı alacağına güvenebileceğini söyledi.

"Pavyonun içinin de, dışının da hoşunuza düşünüyorum," dedi etkileyici bir şekilde.

Kraliyet sahibi. Böyle davranışlara pek sık . Ekselansları'nın en yüksek derecede küçümseyici olduğunu . Hiç kimse bu kadar cana yakın olmamıştı! Onu aşırı derecede seveceksiniz, ve onun *sizden* özellikle memnun olduğunu söylemeye cesaret edebilirim."

Ona teşekkür ederken yüz ifadesini zorlukla koruyabildi ve aranın neredeyse bitmiş olmasına sevindi. Adamın yerine dönme vakti gelmişti; ona alçak sesle bir selam verdi ve ellerini birbirine sürterek uzaklaştı.

İkinci aralık sırasında bir durum meydana geldi

Bayan Taverner'ın tüm zevkini yok etti. Yakından incelendiğinin vardı ve

Karşıdaki kutular Barrymore Kontu'nun soru sorma camının arkasından sabit bir şekilde ona baktığını gördü.

Kadın onu hemen tanıdı ve dudaklarındaki hafif gülümsemeden onun da kendisini tanıdığını anladı. Arkadaşını dürttü, onu işaret etti ve çok açık bir şekilde bir soru sordu. Bayan Taverner sorunun ne anlama geldiğini tahmin edebildi ve rengi atarak arkasını döndü.

Bir daha o yöne bakmamaya özen gösterdi, ama Peregrine evin etrafına bakma fırsatı bularak aniden haykırdı: "Kutumuza bakıp duran şu adam da kim? Yanına gidip ne demek istediğini sormayı çok istiyorum!"

"Sizin yerinizde olsaydım onun bu küstahlığını fark etmezdim sanırım," diye cevap verdi Kaptan. "Bu sadece Cripplegate ve Barrymore'lar, biliyorsunuz, kendi işlerinden sorumlu tutulamazlar.

garip davranışlar. Merhum Kont Hellgate'i , bu adam hakkında hiçbir şey düşünmezsiniz."

Peregrine kaşlarını çatmış evin diğer ucuna bakıyordu. "Evet, ama aslında dikkatimizi çekmeye çalışıyor gibi görünüyor. Ju, onu tanımıyorsun, değil mi?"

Karşı kapıya doğru kısa bir süre baktı. Kont ona elini öptü ve Yüzbaşı Audley gözlerinde şaşkın bir soruyla ona döndü. "Sevgili Bayan Taverner, Barrymore'u tanıyor musunuz?"

Kadın büyük bir şaşkınlık içinde şöyle dedi: "Hayır, hayır! Hayatım boyunca onunla hiç konuşmadım."

Kaptan sandalyesinden kalkarak, "Sanırım gidip kendisine haber vereceğim," dedi.

Elini adamın koluna koydu ve büyük bir telaşla şöyle dedi: "Bunun bir önemi yok! Beni bir başkasıyla karıştırdığına eminim. Bakın, hatasını kendisi buldu ve artık bu bakmıyor! Lütfen tekrar , Yüzbaşı Audley!"

Tatmin olmaktan çok uzak görünmesine rağmen nezaket onu buna uymaya zorladı. Ama üçüncü perde neredeyse başlamıştı. ve Kont şakadan önce uzaklaştığı için o akşam başka bir sıkıntı yaşanmadı.

Ama Bayan Taverner'ı Horley'deki araba sürücüsü olarak tanınmasının etkileri kısa sürede hissedildi. Kadının kimliğini , onun

ilk tanıştığı koşullar altında ve ertesi akşam Bayan Scattergood'la birlikte Eski Gemi'deki toplantı salonuna girdiğinde adı

ve şimdiye kadar ona dostça davranmış iki hanımefendi, ona karşı saygıyla eğildiler.

O kadar soğuk bir nezaket ki, neredeyse batmaya hazır hissediyordu.

Odalar doluydu ve toplantının büyük bir bölümünü subaylar oluşturunuyordu.

Lewes yolu üzerinde, şehrin biraz dışında yer alan bir süvari kışlası, Brighton'ı her zaman şenlendirmiştir. Seremoni Şefi gençlerden birkaçını Bayan Taverner'a takdim etti, ancak o Yüzbaşı Audley ile ilk iki dans için ayağa kalktı.

Bu onun fantezisi olabilirdi, ama o düşündü ki tavırlarında bir çekingenlik, her zaman neşeli olan gözlerinde ciddi bir bakış sezebiliyordu. Kısa bir süre sonra şöyle dedi Elinden geldiğince hafifçe: "Sanırım bu zamana kadar benim çok edici davranışımı duymuşsunuzdur, Yüzbaşı Audley. Tiksindiniz mi? Böyle biriyle ayağa kalkmanız gerektiğini düşünüyor musunuz?

Benim gibi üzgün bir karakteri?"

"Kasabadan söz ediyorsunuz, sanırım. Bunu bu şekilde tanımlamamalıydım."

"Ama siz bunu onaylamıyorsunuz. Bunu yaptığım için hakkımda kötü düşündüğünüzü görebiliyorum."

Gülümsedi. "O zaman yüzüm çok aldatıcı olmalı. Senin hakkında kötü düşünüyorum! Hayır, kesinlikle düşünmüyorum!"

"Kardeşin bana çok kızgın."

Adam cevap vermedi ve bir iki dakika sonra kadın küçük bir kahkaha : "Her şeye rağmen o kadar da kötü değildi."

"Kesinlikle hayır. Yaptığınız şey asla kötü olamaz. Bunun yerine pek akıllıca olmadığını söyleyelim."

Boğazında bir daralma olduğunun farkındaydı.

üstesinden geldi ve cevap verdi: "olmadığından eminim.

Kamuoyuna bu kadar aşırı saygı duymak, benim için sabret. Sanırım kardeşiniz bu gece burada değil."

"Bazı arkadaşlarıyla yemeğe çıkmıştı, ama birazdan burada olacağını söyleyebilirim."

Bu sırada dans etmeye ve tekrar karşı karşıya durduklarında başka bir konu gündeme geldi sohbet gündeme geldi ve birlikte oldukları süre boyunca onları meşgul etmeye devam etti.

Bayan Taverner, Kaptan'ın yanında Bayan Scattergood'u bıraktıkları yere doğru yürürken Worth'un odaya girmiş olduğunu ve refakatçisiyle ciddi bir şekilde konuştuğunu gördü. Bayan Scattergood'un ona doğru attığı bakıştan, tartışılan konunun kendisi olduğundan emin oldu ve sonuç olarak çok sert bir tavırla koruyucusunu selamladı.

Selamlaması resmiydi, yüzü gülümsemedi ve yanlarında kaldığı birkaç dakika boyunca en sıradan şeydi. Salı günkü olaylardan söz etmedi, ama bu olayların onun düşüncelerinde önemli bir yer tuttuğundan Bayan Taverner şüphe edemezdi. Onunla son karşılaşmasında yaşadığı tüm üzüntüler, onu gördüğünde hafızasında canlandı ve ne tavırlarında bir yumuşama, ne de gözlerindeki daha nazik bir ışık onun rahatsızlığını hafifletti.

Kendisini bir sonraki dansa götürmek için yaklaşan bir subaya karşı nezaket gösterdiğini iddia etmesi üzerine, Kont

Odanın diğer ucuna doğru yürüdü ve bir süre sonra başka bir takımda, sarı, şeffaf bir elbise genç bir hanımın karşısında yerini aldı. Çaydan önce balo salonundan ayrıldı ve bir kez bile gardiyanına

onunla birlikte ayağa kalktı. Onun gittiğini gördü ve gerçekten çok üzüldü. Adamın zevkini ise hiç beğenmemişti, çünkü sarı sarıklı kadında en ufak bir güzellik görememişti; aslında Kont'un baloya katılmasına değecek hiçbir şey yoktu.

Bu gece ona ne yapacağına dair güzel bir örnek sundu.

Kaçışı unutulana kadar katlanmak zorunda kalacağını tahmin ediyordu. Birkaç dul kadın ona bir ciddiyetle bakıyordu ve özel arkadaşları da

kendi aralarında ona karşı şöyle davranmaya karar verdiler

Hiçbir şey olmamış gibi, bunu o kadar dikkatli yaptılar ki, morali her zamankinden daha da bozuldu. Beyefendiler

Olayı ünlü bir şaka olarak gördüler; bundan bahsetmeye ve onun cüretini alkışlamaya yeterince hazırdılar ve aralarındaki en cesur kişi

Onu, gururunu dayanamayacağı kadar inciten tanıdık bir sorguya çektiler.

Daha da kötüsü Bayan Scattergood eve dönerken yol boyunca tedbirsizliğinin sonuçlarından yakındı ve Bu tür davranışların kötülüklerinin uzun günler boyunca hissedileceği kehanetinde bulundu.

Hafta sonunda Naip Brighton'a vardı, Kardeşi Cumberland Dükü de ona eşlik ediyordu; Bayan Taverner'ı şaşırtan bir şekilde, Bayan Scattergood'dan her ikisini de ertesi Salı günü Pavilion'daki akşam partisine davet eden bir kart geldi. Kraliyet kardeşleri Pazar günü kilisede görüldüler: yaşlı olan şişman, solgun bir yakışıklılığa ve büyük bir moda havasına sahipti;

Genç olan zayıf, son derece uzun boylu ve Tournai'de aldığı bir yaranın izi yüzünden siyah çehresinin şekli bozulmuştu.

Bayan Taverner, adının karıştığı skandallar nedeniyle ona büyük bir ilgiyle bakmaktan kendini alamadı.

çoktu ve genellikle neredeyse

Cinayet de dahil olmak üzere her türlü ahlaksızlık. Sadece birkaç yıl önce uşağı intihar etmişti ve talihsiz adamın sonunun resmi olarak açıklanan şekilde olmadığını ima etmekten çekinmeyen çok sayıda kişi vardı. Clarence Dükü, ki o da her kardeşlerinden biri değil, Cumberland'ın kendisiydi.

Yenilmez ve boşboğaz bir konuşmacı olan Bayan Taverner, bir keresinde bu skandala değinmiş ve Bayan Taverner'a bunun doğru olmadığına dair güvence verirken eklemişti:

"Ernest kötü biri değildir, sadece ayağınızın neresinde hassas bir nokta olduğunu bilirse oraya basmayı sever." Bayan Taverner, Cumberland Dükü'nün yüzüne baktığında bunun doğru olduğuna inanıyorum.

Pavilion'daki parti başlamadan önce Judith Kuzeninin Brighton'da olduğunu bilmenin rahatlığı. O ve

Amcası, Piccadilly'deki White Horse Mahzeni'nden altı saatten biraz daha kısa bir sürede, posta ile seyahat ederek Pazartesi günü saat dörtte Castle Inn'e geldi. yemekten sonra Marine Parade'e uğradı. Peregrine günün erken saatlerinde Worthing'e gitmişti ve henüz dönmemiştir, Ama her iki hanım da evdeydi ve Bayan Scattergood Amiral'le meşguldü, Judith kuzenini ayrı bir yere götürmeyi başardı ve onun kulaklarına rezaletini ve bunun nedenini anlattı.

Onu endişeli bir ifadeyle dinledi ve iki kez öyle sempatik bir bakışla elini sıktı ki Kendine acıyarak gözyaşlarına boğulmamak için kendini zor tuttuğunu anlıyordu. Yüreğinin yükünü boşaltabilmenin verdiği rahatlama büyüktü; ve yanında birinin olduğunu bilmek En azından onu kınamayanlar, kuzenine karşı olduğundan daha belirgin bir tercih göstermesine neden oldular. yaptığının farkında.

"Ne kadar kötü olduğumu görüyorsun," dedi titreyen bir gülümsemeyle. "Ama Lord Worth benimle gelmeyeceğini o kadar kesin bir dille söylemeseydi bunu asla yapmazdım. Perry."

"Davranışınızın uygunsuzluğu, şu anda Gösterdiği incelik *yoksunluğuyla* karşılaştırıldığında!" yanıtladı sıcak bir sesle. "Hatalıydınız; davranışınız yanlıştı, ama bunu yapmak için nasıl kışkırtıldığınızı kolayca anlayabiliyorum. Lord Worth daha azıyla yetinmeyecektir.

aklın üzerinde tam bir üstünlük kurmaktan daha iyidir! Ben Üzerinizde artan etkisini endişeyle izliyordu; belli ki sizin onun sözüne uysalca itaat edeceğinizi düşünüyordu.

keyfi emirler. Mutsuz olma! O

sana gerçek yüzünü göstermek için ihanete uğradı, ve *bunun* bir yararı olmalı. O otokratik biri; son zamanlarda size karşı takındığı yumuşak tavır sana olan saygısı kadar sahte. O hiçbir şeyi umursamıyor

Sen, sevgili kuzenim; bana anlattığın aşağılayıcı terimlerle sana hitap edebilecek hiç kimse yok!"

Bu konuşmanın şiddeti onu oldukça şaşırtmıştı ve konuşmanın içeriği de onu rahatlatmamıştı.

Muhtemelen amacı da buydu. İçinde bulunduğu durumun kötülüğü daha da artmış gibiydi; umutsuz bir ses tonuyla şöyle dedi "Bana karşı bir ilgisi olduğundan şüphelenmem için bana hiçbir neden vermedi."

Ona dikkatle baktı. "Bana başka türlü göründü. Hatta bazen onun tarafgirliğine karşılık verme eğiliminde olduğunuzdan korktum."

"Kesinlikle hayır!" dedi vurgulayarak. "Böyle bir düşünce çok saçma! Onun iyi düşünceleri hiç umurumda değil. Onun vesayetinden kurtulacağım günü iple çekiyorum."

Anlamlı bir şekilde dedi ki: "Ben de o günü dört gözle bekliyorum Judith."

Ertesi akşam Bayan Scattergood ve Bayan Taverner kapalı bir arabayla Köşk'e gittiler ve saat tam dokuzda kubbeli verandaya indiler.

ve ortasından sarkan bir Çin feneriyle aydınlatılan sekizgen bir girişten .

Çadırılı çatıdan, tavanı masmavi bir gökyüzünü ve yumuşacık bulutları temsil edecek şekilde boyanmış kare bir daire olan giriş salonuna geçtiler. Burada şallarını bırakabildiler ve Mermer şöminenin üzerindeki aynadaki yansımalarına endişeyle bakıyorlardı.

Bayan Scattergood, salonun arka tarafındaki kapının iki yanında duran uşaklardan birine isimlerini verdi; adam onları anons etti ve kapıdan geçerek Çin Galerisi'ne girdiler.

Burada kalabalık bir topluluk toplanmıştı ve Prens Naip, galerinin orta bölümünde, gelen konuklarını karşılayabilecek bir konumda duruyordu. Onun

Göz kamaştırıcı figürü hemen göze çarpıyordu, çünkü şıklığa karşı büyük bir eğilimi vardı ve oldukça uzun çevresi, en muhteşem yelekleri ve renkli paltoları giymesini engellemedi.

Doktorları

Ölüm pahasına vücudundaki kusurları sıkı bağcıklarla gidermesini yasakladı ve kendi sağlığının durumu konusunda her zaman çok endişeli olduğu için onlara itaat etti.

Ama şişmanlığına ve yüzünü gölgeleyen dağınıklık çizgilerine rağmen, otuz küsur yıl önce dünyayı büyüleyen Prens Florizel'den hâlâ bazı izler vardı.

Bayan Scattergood derin bir reveransla ayağa kalkarak Bayan Taverner'i takdim etmek için izin istediğinde, gülümsedi ve sık sık karşılaştığı güler yüzlü bir küçümsemeye el sıkıştı. daha sonra sevdiği pek çok insan oldu.

yabancılaştırmakta en ufak bir zorluk çekmedi. Nasıl davranacağını çok iyi bildiği o kolay nezaketle, Bayan Scattergood'u iyi hatırladığını, onu tekrar görmekten (ve böyle görünmekten) mutlu olduğunu ve

genç arkadaşıyla tanıştı. Bu zor oldu

Bu kadar nazik bir prensin, babasının güvenilmez mantığını alt üst etmek için elinden geleni yaptığını fark etmişti.

İki karısını bir kenara atmış, canının sıkıldığı her arkadaşını acımasızca terk etmişti. Bayan Taverner onun bencil, kaprisli ve her türlü aşırılığa düşkün biri olduğunu biliyordu ama kendisine dönüp

dedi çekici gülümsemesi ve kibar havasıyla: "Bilmelisiniz ki Bayan Taverner, ailemin *bir* üyesinden sizi öven o kadar çok şey duydum ki sizinle tanışmak için sabırsızlanıyorum!"

Nereye bakacağını bilemiyordu, ama tesadüfen adamın parıldayan gözleriyle karşılaşınca, gülümsemesine karşılık vermek ve çok nazik olduğunu mırıldanmak için cesaretlendi.

"Brighton'a ilk ziyaretiniz mi?" diye sordu. "Uzun süre kalacak mısınız? Burası benim çok sevdiğim bir şehir.

Size hoş geldiniz demek benim için yersiz olmayacaktır."

"Teşekkür ederim efendim. Bu benim ilk ziyaretim. Hevesimi tatmin edebilseydim burada sonsuza kadar kalacağıma inanıyorum."

"Bu çok ünlü!" dedi neşeyle. "Ben de böyle hissediyorum, size söyleyebilirim, Bayan Taverner. Brighton'a ilk geldiğimden bu yana uzun yıllar geçti - o günlerde buraya Brighthelmstone derdik,

Bilirsiniz ama hayal gücümü nasıl etkilediğini görüyorsunuz! Burada kendime küçük bir yazlık saray inşa etmek zorunda kaldım ve size söz veriyorum, ne zaman fırsat bulsam gelip içinde yaşayacağım."

Bu konuşmanın kısmen kendisine yöneltildiği Bayan Scattergood, "Ve eminim ki bunda şaşılacak bir şey yok, efendim!" dedi. "Ben

Bayan Taverner'a sık sık Köşk'ün güzelliğini ve zarafetini anlatıyordum. Hiçbir şey ona denk olamaz!"

Gülümsedi ve memnun görünüyordu, ama elinin protest bir hareketiyle onun övgüsünü küçümsedi. "Bunun biraz alışılmışın dışında olduğuna inanıyorum," diye kabul etti. "Ben yaparım hiçbir şekilde mükemmel olduğunu söylemek istemem, ancak uygun

ve zevk sahibi kişiler tarafından takdir edilmiştir.

kararına . Bayan Taverner, Çin sanatının bazı örnekleriyle ilgilenecektir.

burada bulabilirsiniz. Örneğin hemen üstümüzdeki ışık,

hanımefendi," diye devam etti ve tavanın ortasına

yerleştirilmiş yatay bir vitray pencereyi göstererek,

"gördüğünüz gibi davullarla çevrili ve uçan gök gürültüsü tanrısı Lin-Shin'i temsil ediyor."

Bayan Taverner baktı ve hayran kaldı; onu canı ne isterse incelemesi için içtenlikle davet etti ve

Gerçi az önce anons edilen başka bir konuğu karşılamak için ondan uzaklaşmak zorunda kalmasaydı, ona galeriyi gezdirmeye kendisi gönüllü olacaktı.

Bayan Scattergood ve Bayan Taverner bir tanıdıklarının durduğu yere çekildiler ve bu sırada ikisi

Yaşlı hanımlar birlikte sohbet ederken Bayan Taverner'ın etrafına bakacak ve hayretler içinde kalacak vakti oldu.

Pavyonun dış cephesine bakışı onu
İç mekânın sıradan bir ihtişamdan daha fazlasına sahip
olmasını bekliyordu ama bakışlarını karşılayan şey için hazırlıklı
değildi. İçinde durduğu galeri muazzam uzunlukta ve
Kısmen bambu gibi görünen, ancak yakından incelendiğinde
boyalı demir olduğu anlaşılan bir kafes çalışmasıyla beş eşit
olmayan bölüme ayrılmıştır. Merkezdeki
Bölüm, çanlarla asılmış benzer kafes işçiliğine sahip bir
Çin gölgeliğiyle çevriliydi. Üstte, bir tavan
Üst kata doğru uzanıyordu ve Regent'in dikkatini çektiği ışık bu
ışığın içine düşmüştü. A

pirinç ve demirden baca parçası, daha fazla işlenmiş
Bambu taklidi, orta girişin tam karşısına yerleştirilmişti ve her
iki yanında sarı mermerle kaplı iki nişte dolaplar bulunuyordu.
Bayan Taverner'in görebildiği , diğer bölümlerde de aynı nişler
ve porselen kaplamalı iki girinti vardı.

Her birinde pagoda vardı. Tavanın köşelerinden vitray
fenerler sarkıyordu ve bunlara ek olarak galerideki üç
şömineyi süsleyen cam laleler ve lotus çiçeklerinin içine
gizlenmiş dallardan yumuşak bir ışık yayılıyordu. En uç
bölmelerde yine bambu taklidi yapılmış iki merdiven ve önleri
aynalı camlarla kaplı olduğu için galerinin perspektifini
bitmez tükenmez gösteren iki kapı bulunuyordu. Duvarlar
ile boyanmış branda ile kaplanmıştı.

Zemin rengi olarak şeftali çiçeği kullanılmış, üzerine kayalar,
ağaçlar, çalılar, kuşlar ve çiçekler soluk mavi renkte kalemle
çizilmişti. Tüm sedirler ve sandalyeler siyah figürlü
fildişiindendi ve gün ışığı sadece birkaç pervazlı çatıdaki
ışıklardan ve merdivenlerden birinin üzerindeki vitray
pencereden içeri giriyordu. Diğer merdivenin üzerindeki
pencere ise sadece taklitti.

O etrafına bakınıp gördüklerine hayret ederken, bir uşak
elinde bir tepsiyle çıkageldi.

İçeceklerden bir fincan kahve aldı ve döndüğünde Bay Brummell'i dirseğinin dibinde, en sade siyah ceketini ve diz altı pantolonunu giymiş, böylesine görkemli bir ortamın ortasında tuhaf bir şekilde yersiz görünürken buldu.

"Büyülediniz mi Bayan Taverner?" diye sordu.

"Bay Brummell! Brighton'da olduğunuzu bilmiyordum! Evet, gerçekten de her şey çok güzel, olağanüstü!" Adamın alkışları kontrol etmek için kullandığı belli belirsiz, kuşkulu gülümsemeyi gördü ve rahatlamış bir iç çekti. "Beğenmediniz mi? ya da!" dedi.

"Her şeyin çok güzel olduğuna karar verdiğinizi sanıyordum?"

"Sanırım öyle. Öyle olmalı elbette, çünkü herkes bu konuda kendinden geçmiş durumda."

"Bu konuda kendimi coşkuyla ifade ettiğimi duydunuz mu?"

"Hayır, ama-"

"O halde güzelliğinden emin olmanız için hiçbir neden yok."

Gülümsedi. "Lütfen beni küçümsemeyin Bay Brummell! Eğer bunu yaparsanız, bu korkunç sansürcü dünyada desteksiz kalacağım. Bilmelisiniz ki ben biraz rezalet."

"Söylentiler duydum. Eğer değerli olduğunu düşünüyorsanız, sizin için birkaç tavsiyem var."

"Evet?" dedi hevesle.

Kendine özgü tarzıyla enfiye kutusunu açtı ve bir tutam aldı.

"Faytonunu sür," dedi. "Bunu kendin düşünmediğin için gerçekten çok aptalsın."

"Faytonumu sürmek mi?" diye tekrarladı.

"Elbette. Her fırsatta ve bunu yapmanın en az beklendiği yerde. Size bir keresinde asla hata kabul etmemenizi söylememiş miydim Bayan Taverner?"

Yavaşça şöyle dedi: "Anlıyorum. Haklısınız; benim de hemen böyle yapmam gerekirdi. Size borçluyum."

İnsanlar galerinin kuzey ucundaki camlı kapılara doğru ilerlemeye başlamıştı. Bunlar bir konserin verileceği Müzik Odası'na açıldı. Naip, Bay Brummell'a seslendi ve konuklarından birine gösterdiği bir Sevr tablosu hakkındaki görüşünü açıkladı; Bayan Taverner refakatçisine tekrar katıldı ve

Alaydaki yerini aldıktan kısa süre sonra kendini, o ana kadar gördüğü her şeyi gölgede bırakan devasa bir odada buldu.

İlk bakışta her yer kırmızı ve altın rengine bürünmüştü ama şaşkınlıktan ilk nefesini verdikten sonra her şeyi daha net görebildi ve fantastik bir rüya sarayında değil, kare bir apartman dairesinde durduğunu fark etti her iki ucunda dikdörtgen girintiler bulunan, Doğu'ya özgü bir ihtişamla donatılmıştı. Kare kısmın üzerinde bir kalkanlarla süslenmiş korniş ve

altın varaklarla parıldayan ağısı sütunlar. Bunun üzerinde bir dizi eliptik kemerin oluşturduğu ve aynı şekildeki pencerelerle delinmiş sekizgen bir galeri vardı. Bunun üzerinde dışbükey bir koy yükselir ve tepesinde yaprak süslemeleri bulunurdu.

Altın ve çikolata; ve bunun üzerinde, ışıltılı yeşil ve altından bir ölçek işi ile kaplı merkezi kubbe vardı. Kubbenin ortasına ise geniş yapraklı bir bezeme yerleştirilmişti.

pagoda şeklinde muazzam bir kesme cam parıltısı sarkıyordu. Buna zincirlerle bağlı bir

Kıpkırmızı, altın ve beyaz renklere boyanmış devasa bir nilüfere benzeyen lamba. Dört yaldızlı ejderha

Lambanın alt tarafında daha küçük bir cam nilüfer asılıydı.

Odanın kuzey ve güney uçlarındaki girintiler, şeritlerle bağlanmış taklit bambudan dışbükey kıvrımlarla örtülmüştü ve her biri çanlar ve ejderhalarla süslenmiş kızıl ve altın bir gölgelik altına yerleştirilmiş dairenin dört kapısını içeriyordu. Bu saçaklar yaldızlı sütunlarla desteklenmiş ve yine yaldızlı sütunlarla birbirine dolanmıştır.

ejderhalar. Duvarlarda, kızıl zemin üzerine parlak sarı renkle işlenmiş ve ejderhalarla süslenmiş çerçeveler içine yerleştirilmiş Pekin on iki manzarası asılıydı. Pencerenin üzerinde daha fazla ejderha kıvranıyordu.

Perdeler mavi ve kızıl saten ile sarı ipekten yapılmıştı. Zemin, soluk mavi zemin üzerinde altın güneşlerin, yıldızların, yılanların ve ejderhaların cirit attığı devasa bir Axminster halısıyla kaplıydı; kanepeler ve sandalyeler ise sarı ve güvercin rengi saten döşemeli.

Batı duvarındaki heykel mermerinden şöminede ateş yanıyordu ve şöminenin üstündeki rafta duran büyük bir saat son derece çarpıcı bir görünüm sergiliyordu. Çünkü tabanı kaçınılmaz bir ejderha tarafından sarılmış olmasına rağmen, tepesinde daha ziyade Şaşırtıcı bir şekilde, Venüs ve Cupid, Aşk Tavuskuşu ve onlara tırmanan Mars.

Bayan Taverner'in gücü tükenmişti ve gördükleri karşısında sadece gözlerini kırpıştırılabildi. Odanın sıcaklığı bunaltıcıydı; her şey

bayanlar kendilerini yelpazeliyorlardı. Bayan Taverner biraz baygınlık hissetmeye başladı; ejderhalar ve ışıklar dans etmeye başladı

Gözlerinin önünde garip bir şekilde duruyordu ve o anda içine gömülebileceği bir sandalye bulduğunda, duyularını kaybetmiş olması gerektiğine inandı.

Birkaç dakika içinde iyileşti ve konserin tadını çıkarabildi. Gençliğinde Crossbill'den viyolonsel çalmayı öğrenmiş olan ve çok müzikal olan Naip tek ayağıyla tempo tuttu; Cumberland Dükü bütün güzel kadınların yüzüne bakmadı; Bay Brummell yorgun bir sabırla önüne baktı; ve Sir John Lade, tüm dünyaya bir sahne oyuncusu gibi görünüyordu.

Arabacı yanlışlıkla Pavyon'a girmiş.

Bir kanepenin köşesinde uyudu ve eve gitme vakti gelene kadar hafifçe horladı.

Bölüm XVIII

Ertesi sabah Bayan Taverner faytonunu getirmesi için seyisini acele Londra'ya gönderdi fayton gelip de atları dinlenmeye çekilmeden önce

Donaldson'a götürerek Brighton'ı şaşırttı.

kitabını değiştirmek için uygun bir saatti. Sakin ve kendinden emin havasını gözlemleyen hiç kimse, bu kadar ilgisiz görünmek için ne kadar çaba harcadığını tahmin edemezdi. Kaptan'la karşılaştı

Audley'i Steyne'e bindirip yanına aldı ve Hove'daki Chalybeate Pınarı'na götürüp geri getirdi.

Tekrar. O akşam Castle Inn'deki baloda bir iki kişi bu konuda yorum yapma cesaretini gösterdi. Kaşlarını kaldırdı

ve soğukkanlılıkla şöyle dedi: "Faytonum mu? Evet, şehirden yeni geldi. Önemsiz bir hata yüzünden arabacıya göndermem gerekti, bu yüzden beni gördünüz

Son zamanlarda yürüyorum. Araba kullanmaya alışkın olduğumu biliyor olmalısın.

nereye gidersem gideyim." Gülümseyerek ve başını eğerek yoluna devam etti.

"Mükemmel, Bayan Taverner!" diye mırıldandı Bay Brummell.

"O kadar yetenekli bir öğrencisiniz ki, *on* yaş daha genç olsaydım

"Sanırım sana evlenme teklif etmeliyim."

Güldü. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Hiç bir bayana evlenme teklif ettiniz mi, efendim?"

"Evet, bir kez," diye yanıtladı Bay Brummell nazik bir sesle melankoli. "Ama hiçbir işe yaramadı. Aslında lahanaya yediğini keşfettim, o yüzden lahanayı kesmekten başka ne yapabilirdim ki?

bağlantı?"

Bayan Taverner'in faytonu, şehirden arabayla ayrılmasına yönelik tüm eleştirilere son vermeyi başaramadıysa da pek çok dili susturdu. Brighton'ın her yerine arabayla gitme alışkanlığı kısa sürede seksen bin sterlinlik serveti olan bir hanımefendiye özgü bir davranış olarak başlandı. Fakat

Her ne kadar dullar, bir iki istisna dışında, onun tuhaflıklarına hoşgörüyü bakmayı kabul etseler de, bir tanesi vardı

Onu affettiğine dair hiçbir işaret vermeyen biri. Lord Worth uzak durmaya devam etti ve karşılaştıklarında Cuckfield'daki olayların zihninde ne kadar taze olduğunu gösteren soğuk bir nezaketle ona yaklaştı. Kendisine ve ona sık sık hiçbir şeyin

Ondan hoşlanmamasının ötesinde, ona da aynı soğuklukla davranmaktan ve Kaptan Audley'le flört etmekten başka çaresi . Yüzbaşı da bu işe hazırды.

Bu arada iki kez gecenin yarısını birlikte dans ederek geçirmişler ve iki kez de arabada görülmüşlerdi.

Tünekli faytonun geçit töreninde, Kaptan'ın şanslı adam olacağı oldukça serbest bir şekilde dolaşmaya başladı.

Bayan Scattergood bile olayı ciddiye almaya başladı ve bir hafta boyunca sessizce izledikten sonra sonunda

Bir akşam yemekten sonra konuyu açmaya cesaret etti. "Judith, aşkım," dedi, elindeki avluyla çok meşguldü.

"Leydi ile tanıştığımı söylemiş miydim?

Bu sabah East Street'teki Downshire mı? Westfield Lodge'a kadar onunla birlikte yürüdüğümü biliyor olmalısınız."

"Hayır, bana söylemediniz," diye cevap verdi Bayan Taverner, kitabını yere bırakarak. "için bir neden var mıydı?"

"Oh, dünyada hiç kimse! Ama itiraf etmeliyim ki Charles Audley ile nişanlandığınızın ne zaman sorması beni oldukça şaşırttı. Ne diyeceğimi bilemedim."

Judith güldü: "Sevgili , umarım ona bilmediğinizi söylemişsinizdir?"

Bayan Scattergood ona hızlı bir bakış fırlattı. "Emin olmak için, ona böyle bir nişanlanma endişem olmadığını söyledim.

gerçekleşiyor. Ama durum şu ki, görüyorsunuz, insanlar sizin bu tercihinizi merak etmeye başladılar.

Charles. Açık konuştuğum için bana kırılmamalısın."

"Kırıldım! Nasıl ki?"

Bayan Scattergood biraz telaşlanmış görünüyordu. "Ama Judith, Charles'la evlenmeyi düşünüyor olman mümkün mü?"

Bayan Taverner alaycı bir şekilde gülümsedi ve şöyle dedi: "Ben ikna oldum

saçak yapmak için artık göremiyorsunuz, hanımefendi. Size birkaç çalışma mumu getirmeleri için zili çalayım!"

"Lütfen bu kadar alaycı olmayın!" diye yalvardı refakatçisi. "I Charles'a karşı söyleyecek hiçbir şeyim yok. Gerçekten de ona çok değer veriyorum; ama küçük bir oğul, sevgilim ve en ufak bir büyüme umudu yok! Çünkü Worth'un onu zorlamak için bekar kalacağı sanılmasın,

Biliyorsun. Size ona şapka çıkaran çok sayıda genç bayan sayabilirim. O kesinlikle

yakında bir gün evlenmeyi düşünüyorum."

"Ne zaman olursa olsun ona mutluluk dilemekten mutluluk duyacağım!"

dedi Bayan Taverner sertçe. Kitabını eline aldı, birkaç satır okudu, tekrar indirdi ve umutla sordu: "Evlenmek isteyip istemediğimi öğrenmenizi söyleyen o muydu?

Kaptan Audley mi, değil mi?"

"Değer mi? Hayır, canım, sözüm söz, değmezdi. Benimle bu konuda hiç konuşmadı."

Bayan Taverner kitabına öyle bir ifadeyle devam etti ki Bayan Scattergood başka bir şey söylememenin daha akıllıca olacağına karar verdi.

Ne düşüneceğini bilemiyordu. Doğal bir kurnazlık onu en başından beri

Judith'in Yüzbaşı'ya aşık olma tehlikesi çok azdı. Eğer onunla evlenmeyi düşünmüyorsa, insanların isimlerini birleştirmeye başladıklarına dair bir ipucu, daha ihtiyatlı davranması için yeterli olmalıydı; ama bunun onun üzerinde hiçbir etkisi olmadı. O

Kaptan'la flört etmeye devam etti ve ağabeyi de son derece neşeli bir şekilde Bay Taverner'e şöyle dedi çiftin henüz bir maç yapmayacağını söyledi.

"Audley ve kız kardeşin!" dedi kuzeni, biraz solgunlaşarak. "Bu kesinlikle mümkün değil!"

"Mümkün değil! Neden olmasın?" diye sordu Peregrine. "Size söyleyebilirim ki çok iyi bir adam; Worth'a hiç benzemiyor. Ben Worth'un

Onu gördüğüm anda Judith için çok iyi olacağını düşünmüştüm. Aralarında bir tür anlaşma olduğuna inanıyorum. Ju'ya bu konuda sorular sordum ama o sadece renk değiştirip güldü ve bana bir cevap vermedi."

Peregrine'in kendi işleri de çok geçmeden iyiye gitmeye başladı. Son zamanlarda haftada iki kez Worthing'e gidip geceyi Fairford'larla geçirmeyi alışkanlık haline getirmişti; bu gezilerden dönüşünde Judith'e, Sir Geoffrey'nin Kızının nişanının belirsizliği yüzünden Lord Worth ile görüşmek için Brighton'a geliyordu.

Peregrine güçlü bir memnuniyet tonuyla, "*Bunun* nasıl sonuçlanacağını göreceğiz," dedi. "Worth ne kadar az Sör Geoffrey'nin yakında ve bir adama kulak vermemezlik edemez. Sanırım düğün çanı yakında çalacak."

Judith, "Buna güvenmiyorum, ama eminim öyle olmasını dilerim," diye cevap verdi. "Sör Geoffrey, lord hazretlerini bizim ikna ettiğimizden daha fazla ikna edilebilir bulursa şaşıracağımı itiraf etmeliyim. bitti."

Ancak Peregrine iyimserliğini sürdürdü ve birkaç gün içinde olaylar onun haklı olduğunu kanıtladı. Bir akşam Marine Parade'de akşam yemeği için otururlarken uşak Sir Geoffrey'nin kartını getirdi. Peregrine onu karşılamak ve haberlerini öğrenmek için dışarı koşarken, Bayan Scatter tereyağlı ıstakoz tabağına endişeli gözlerle baktı ve aşçıya, dana etinin yanı sıra kabartılmış sakatat turtasını da servis etmesi için bir mesaj gönderdi. O hâlâ Peynirli keklerin dolaşıp dolaşmayacağını merak ediyor ve özellikle iyi bir açık tart syllabub'un

Peregrine ziyaretçilerini yemek salonuna getirdiğinde öğle yemeğinde her şey bitmiş olmalıydı. Peregrine'in Yüzü iyi haberi kız kardeşine hemen iletti; gözleri parladı ve Judith Sir Geoffrey'le tokalaşmak için ayağa kalktığı anda şöyle haykırdı: "Yanılmışsın Ju! Her şey gerektiği gibi! Nasıl olacağını biliyordum! Haziran sonunda evleneceğim. Şimdi bana neşe!"

Gözlerini hayret dolu bir bakışla ona çevirdi. Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemişti. "Gerçekten, gerçekten, size mutluluklar dilerim! Ama bu nasıl? Lord Worth kabul ediyor musun?"

"Evet, eminim . Neden olmasın ki? Ama efendim Geoffrey bize her şeyi daha sonra anlatacak. Ben kendi adıma sadece bu gerçekle yetiniyorum."

Tüm bunların nasıl ortaya çıktığını, hangi argümanların kullanıldığını öğrenmek için sabırsızlığını kontrol etmek zorundaydı.

ve Sör Geoffrey'e oturması için yalvardı.

Worth ile yaptığı röportajı tartışmanın uygunsuzluğu Hizmetçilerden önce genel olarak hissedildi ve daha sonra hepsi misafir odasında toplanana kadar merakları tatmin edilemedi.

Sir Geoffrey'nin onlarla uzun süre gücü yetmedi; geceyi Brighton'da geçirmek için hiçbir hazırlık yapmamıştı ve hava kararmadan önce Worthing'e dönmek istiyordu. Ne de olsa onlara söyleyecek çok az şeyi vardı.

Lord Worth'un bu anlaşılmaya onay vermemesinin Evliliğin gerçekleşmesi, onun konumundaki bir adamın doğal olarak duyduğu vicdan azabından kaynaklanıyordu. Öyle olmuştu, lord hazretleri çok genç yaşta yapılan bir evliliğin tüm kötülüklerini hissetmişti, ama Sir Geoffrey'nin ona kanıtlanmış Peregrinein sevgisinin dayanıklılığı (on dokuz yaşında altı ay kesinlikle bir dönemdi) merhamet etmeye teşvik etti.

"O zaman hiç zorluk çıkmadı?" Judith gözlerini onun yüzüne dikerek sordu. "Yine de ona bundan bahsettiğimde bana öyle bir cevap verdi ki, hiçbir şeyin onu kazanamayacağına inandım. Bitti! Bu gerçekten harika, bunun bir açıklaması yok."

Sir Geoffrey, "Biraz zorluk çıktı," diye onayladı. "Lord hazretleri epeyce bir isteksizlik hissetti, ancak üstesinden gelebildim, kendisini tanımıyorum, bugüne kadar onunla iki kelime konuştuğumu sanmıyorum, bu yüzden içinde ne olabileceğini tahmin edemiyorum.

Aklından geçenleri. bir adamdır; düşüncelerini okuduğumu iddia edemem. Bana öyle geliyordu ki, onun aklından Gençlerin evliliği düşünecek yaşta olduklarına dair bir şüpheden daha ağır basıyordu."

"Neden böyle düşündünüz?" Bayan Taverner hemen sordu. "Başka bir nedeni olamaz!"

Sir Geoffrey parmaklarının uçlarını birleştirdi. "Şey, , olabilirim. Ani meyilli tavırları beni kolayca yanıltmış olabilir. Ama benim

Çağrımın amacını bildiği için ilk sözleri reddetmek oldu. Ancak kızımın karakterine ya da hayattaki durumuna hiçbir itirazı olmadığını bana hemen açıkladı."

Peregrine büyük bir öfkeyle, "İtiraz ediyorum!" diye bağırdı. "Ne itirazı olabilir ki efendim?"

Sir Geoffrey sakın bir tavırla, "Sanırım yok," diye cevap verdi.

"Ama onun yüz ifadesi başvurumun hoş karşılanmadığını düşünmeme neden oldu. Kesinlikle çok genç olduğunu söyledi. Ben de ona altı aylık bir nişan kendi önerisiydi, bunun üzerine beni şaşırtan bir kızgınlıkla haykırdı. herhangi bir anlaşmaya rıza göstermenin mantıksız aptallığı."

"Ben de o zaman öyle düşünmüştüm," dedi Mrs. Scattergood. "Bana çok saçma geldi, çünkü ben Sizin için de öyle olduğunu söyleyebilirim, efendim. Çünkü bunun ikisi için de geçici bir heves olmaktan öteye gitmeyeceğine güveniyordum, biliyorsunuz."

"Ama neden? Neden?" diye sordu Judith, avuçlarını birbirine vurarak. "Peregrine'in yeterince yaşlı olmadığına dair bir şüphe ona bu kadar ağır gelemezdi. Onu anlamakta güçlük çekiyorum! O zaman ne dedi? Nasıl oldu da hakim mi?"

"Umarım," dedi Sir Geoffrey gülümseyerek, "argümanlarımın makullüğü lord hazretlerini yumuşatmıştır, ama yarısından fazlasını duymadığına biraz daha fazla ikna oldum. Kendi düşünceleri onu içine çekmiş gibiydi."

Bayan Scattergood başını sallayarak, "Ah, ne demezsin!" dedi. "Babası da aynıydı. Eminim benim de sık sık yaptığım gibi, onunla saatlerce konuşabilir ve sonunda bambaşka Ėeyler düşündüğünü görebilirsiniz."

"Buna gelince, hanımefendi, lord hazretlerini zihnini ziyaretimin konusundan uzaklaştırmakla suçlayamam. Söylemek tek şey, kendi düşüncelerinin yargıları üzerinde etkili olduğıuydu.

benim argümanlarımdan daha fazla. Odada birkaç tur attı ve o Yüzbaşı Audley'in içeri girmesi üzerine ona orada bulunma nedenimi kısaca anlattı."

"Yüzbaşı Audley! Ah, *işte* bir müttefik buldunuz!"

"Evet, Bayan Taverner, dediğiniz gibi oldu. Audley hemen kardeşine razı olmasını tavsiye etti. Büyük bir iyilikle Peregrine'in sabırsızlığına tamamen katıldığını beyan etti. Gecikmenin hiçbir yararı olmayacağını söyledi. Lord Worth ona sanki

konusacaktı ama hiçbir şey söylemedi. Yüzbaşı Audley, kısa bir duraksamadan sonra, "şimdi olduğı kadar sonra da," dedi. Lord Worth bir süre daha ona bakmaya devam etti, ancak bana dikkat ettiğı izlenimini vermedi.

ona çok yaklaştı ve aniden cevap verdi: '. Nasıl isterseniz öyle olsun' dedi."

"Önyargı için çok fazla!" dedi Peregrine. "Ama sizinle yüz yüze geldiğinde nasıl biliyordum, efendim. Ve Ğimdi ne kadar nahoĞ bir gardiyanımız olduĞunu görüyorsunuz! Bunu söylememden hoşlanmıyorsun Maria, ama öyle olduĞunu biliyorsun."

"Sir Geoffrey, "İtiraf etmeliyim ki, lord hazretlerinin bana anlattığınız gibi biri olduĞunu düşünüyordum," dedi.

vermek zorunda kaldığı andan itibaren

hiçbir şey onun sevecenliğini aşamazdı. Bu modaya uygun

adamların kaprisleri ve tuhaflıkları vardır, bilirsiniz. Onu

benimle detayları tartışmaya tamamen hazır buldum;

Yerleşimler ve Peregrine'in reşit olana kadar ne kadar gelir

elde etmesinin uygun olacağı üzerine konuştuk tam bir

mutabakat içinde olduğumuzu gördük. O

Son derece nazik bir şekilde onunla yemek yemem için beni zorladı.

"Sevgili Perry, *senin* rahatlatmak için vakit kaybetmeden gelmem gerektiğini düşünmeseydim, bu daveti seve seve kabul ederdim."

Bayan Scattergood, "Eh, eminim her şey Worth'un lehine sonuçlanmışır," dedi. "Siz ve ben, sevgili bayım, ne kadar az olursa olsun onun endişelerini kolayca anlayabiliriz.

sabırsız gençler olabilir."

Bundan kısa bir süre sonra Sir Geoffrey onlardan ayrılmak için

ayağa kalktı ve çay masası getirilinceye kadar diğerleri

tamamen olanları konuşmakla meşguldü. Ön kapının çalınması

onları bir beklenti içine soktu.

başka bir ziyaretçiyi kabul ediyordu, ama birkaç dakika içinde uşak

Peregrine için Steyne'den elden getirilen bir notla geldi.

Worth'tan gelmişti,

Peregrine'den evlilik anlaşmalarını görüşmek üzere ertesi sabah

evine gelmesini talep ediyordu. Judith yüksek sesle okunan

mektubu dinledi ve

Özdenetim kitaplarından birini almak için arkasını döndü. kanepe masasından. Ama Laura'nın Amazon'dan geçişi bile onun ilgisini çekmeye yetmemiştir. Worth'un onunla tanışmak istemediği belliydi; aksi takdirde Marine Parade'deki Peregrine ile bir toplantı ayarladı.

Ertesi sabahki görüşme Peregrine'i son derece iyi bir ruh haline soktu. Worth bir kez daha tahammül edilebilir bir adam olmuştu ve eğer sertliği Cuckfield'da yaşananlar tam olarak unutulmamıştı ama affedilmek üzereydi.

Haberi ilk paylaşan kişi, Peregrine'in East Street'te postanenin önünde karşılaştığı Bay Bernard Taverner oldu. Peregrine, kuzeniyle yaşadığı olaydan beri ona karşı büyük bir soğukluk hissediyordu.

Ama şimdiki mutluluğu onu tüm dünyayla bir yaptı ve o akşam Marine Parade'de kendileriyle çay içmesi için Bay Taverner'a samimi bir davet göndermesine neden oldu. Davet kabul edildi ve

Saat biraz geçe Bay Taverner'ın kapısı çalındı ve misafir odasına götürüldü.

Öğleden sonra katıldığı yarışları anlatarak hanımları eğlendirdi, Peregrine'e mutluluklar diledi ve genel olarak o kadar hoş bir insan olduğunu gösterdi ki Mrs.

Scattergood, havanın ve tavrın kuşku götürmez çekiciliğini hissederek, neredeyse içinde onun

Hayatta içinde bulunduğu durum onu uygun bir talip olmaktan çıkarmıştı. Hiçbir zaman onun gözdesi olmamıştı ama kuzeninin ölüm haberini taşıdığını kabul etmekle ona haksızlık etmişti.

Yaklaşan nikahın çok iyi olduğunu tahmin ediyordu, Amiral'in bir sonraki şüpheli nikahta yapacağından çok daha iyi.

Onu görme zevkini.

Peregrine'in evliliği doğal olarak sohbetlerinin büyük bir bölümünü oluşturuyordu. Keyfi yerindeydi ve kendi planlarından söz ettikten sonra, kız kardeşini sorguya çekmeyi, onu görmek zorunda kaldığı için şanssızlığını haykırmayı kolay buldu

Kendisinden önce evlenmiş ve onu mihraba kadar takip etmekte gecikmeyeceğine dair pek çok karanlık ipucu vermişti. "İsim vermeyeceğim," dedi kurnazca. "I tamamen sağduyuluyum, biliyorsun! Ama bu kişinin ne *denizde* yetişmiş bir beyefendi, ne baldırları çimenlere düşmüş uzun boylu, zayıf *bir halk adamı*, ne de sizi ve Maria'yı Britanya'ya götüren o lanetli rom dokunuşu olmayacağını söyleyebilirim. Galeri, ne de-"

"Nasıl böyle konuşabiliyorsun Perry?" diye araya girdi kız kardeşi, başını başka yöne çevirerek.

"Ah, sana dünya için ihanet etmezdim!" diye cevap verdi. İnsafsızca. "Eğer *kırmızı* bir ceket tercihiniz varsa, bu hiç de yadırganacak bir şey değildir! Kadınlarda kırmızı ceket her şeydir ve eğer aranızda *bir* subay varsa Diğerlerinden daha atılgan ve cesur bir tanıdığım *var*, eminim kimse kim olabileceği hakkında en ufak bir fikre sahip olamaz!"

Bu konuĞma onu oldukça sarsmıĞtı ve kuzeninin ciddi bakıĞlarını nasıl karĞılayacağını bilemiyordu. Mrs. Scattergood azarlamaya başladı, çünkü bu tür konuşmalar onun edep anlayışına uymuyordu, ama Peregrine'i kontrol etme çabaları sadece onu her zamankinden daha alaycı olmaya kışkırttı. Konuşmaya daha uygun bir yön vermek Bay Taverner'e kalmıştı, o da bunu aniden söyleyerek yaptı: "Bu arada,

Perry, tüm bu evlilik konuşmaları aklıma Sana söylemem gereken bir şey var. Sanırım evinizi genişleteceksiniz. Başka bir damat için yeriniz var mı? Çok iyi bir adamı geri çeviriyorum ve ona uygun bir durum bulmaktan mutluluk duyacağım. Beni suçsuz yere terk ediyor, ama arabamı bırakıyorum, biliyorsunuz. aksine ev halkımı küçültmek istiyorsunuz."

"Arabamı indiriyorsun!" diye haykırdı Peregrine, düşünceleri anında başka yöne kaymıştı. "Bu da çıktı? bana ceplerinizin boş olduğunu söylemeyin!"

Bay Taverner hafif bir gülümsemeyle, "O kadar da kötü değil," diye cevap verdi. "Ama elimden geldiğince dünyadan haberdar olmayı seviyorum ve sanırım biraz geri çekilmem akıllıca olacak. Babam arabasını saklıyor elbette, bu yüzden beni yürümek zorunda bırakmayacağınızı umuyorum. Ama eğer bir Ahırlarınızda benim delikanlı için bir yer varsa, onu size tavsiye etmekten memnuniyet duyarım."

"Oh, elbette, her zaman için bir şeyler olmalı
Peregrine iyi huylu bir tavırla, "İkinci damadın yapması gereken bir şey var," dedi. "Gelsin ve beni görsün. En azından Hinkson'ın sana borçlu olması için uğraşacağım!"

Bay Taverner kurnazca, "Worthing'e giden yoldan yorulmuş olabileceğine inanıyorum," dedi.

Peregrine'in istediği olsaydı, Hinkson o yolu daha da fazla görecekti, ama ne mutlu ona ki Sir Geoffrey Fairford'un damadına olan düşkünlüğü onu gönül rahatlığıyla görmesine yetecek kadar genç beyefendinin haftanın her günü evinde bulunmasını istiyordu. Peregrine'in Harriet'i sadece pazartesi ve perşembe günleri ziyaret edebileceğini kural olarak koymuştu ama Leydi Fairford'un titizliği, Peregrine'in hava karardıktan sonra Brighton'a dönmesine izin vermesine izin vermiyordu, bu ziyaretler her zaman ertesi güne kadar sürüyordu ve aşıklara o kadar da acınacak bir durum yoktu.

Bay Taverner, asıl acınması gerekenin Judith olduğunu düşündü ve bir akşam ona şöyle dedi

Castle Han'da bir araya geldi. "Perry seni ne yazık ki ihmal ediyor," dedi. "Worthing'de olmaktan başka bir şey düşünmüyor."

"Sizi temin ederim ki bunu dikkate almıyorum. Öyle olması çok doğal."

"O evlendiğinde yalnız kalacaksın."

"Biraz, belki. Ancak ben bunu düşünmüyorum."

Boş limonata bardağını ondan aldı ve yere koydu. "Böyle bir kız kardeşe sahip olduğu için kendini şanslı saymalı." Kadının şalını aldı ve dikkatlice yerleştirdi.

Omuzlarına sarıldı. "Sana söylemem gereken bir şey var, Judith. Kendi evinizde Bayan Scattergood her zaman Seni asla yalnız yakalayamam. Karaca ile bahçeye çıkar mısın? Çok ılık bir gece; üşüyebileceğini sanmıyorum."

Yüreği burkuldu; biraz da şaşkınlıkla cevap verdi: "Ben Daha , bu kadar mahremiyete gerek yok kuzen, elbette."

"Beni reddetme!" dedi. "Bana en azından şu kadarını borçlu değil misin? Sen?"

"Size çok şey borçluyum," dedi. "Çok nazik davrandınız, ama şuna inanmanızı rica ediyorum ki hiçbir amaç önerdiğiniz şey tarafından hizmet edilir."

Balo salonuna bitişik odalardan birinde duruyorlardı ve orada başka bir takım olduğu için kimse

Ama şimdi kendileri küçük dairede kalıyorlardı. Bay Taverner etrafına bir göz attıktan sonra Judith'in elini sıktı, iki elinin arasında sıkıca tuttu ve şöyle dedi: "O halde şimdi konuşmama izin verin, çünkü artık sessiz kalamam! Sevgili Judith,

En tatlı kuzenim! Benim için hiç umut yok mu? Bana bakmıyorsun! Başını çeviriyorsun! Tanrı biliyor ki Sana sunacak çok az şeyim var: Seni gördüğüm ilk andan beri tamamen sana ait olan bir kalpten başka hiçbir şey! Senin ve benim koşullarım -ne yazık ki, ne kadar da farklı! Yapamam Devam edin, olay ne olursa olsun! İstemeye cesaret edemediğim şeyleri başkalarının istediğini görmeye zorlandım. Ama bir erkeğin katlanabileceğinden daha fazla büyüdü! Judith, ben yalvarırım, bana bakın!"

Gözlerini adamın yüzüne dikmeyi başardı, ama büyük bir tedirginlikle cevap verdi: "Daha fazla konuşmaman için sana yalvarıyorum! Sevgili kuzenim, *dostluğunuz* için her zaman minnettarım ve minnettar kalacağım, ama eğer (farkında olmadan, inanın bana) daha hassas duygulara sahip olduğunuzu düşünmenize neden oldu-" Sesi tamamen kesildi; bir jest yaptı, Daha fazla konuşmaması için yalvarıyordu.

"Seni nasıl tanıyıp da sevmemezlik edebilirim ki? Sana bir unvan teklif edemem, sana zenginlik teklif edemem-"

Sesini söyleyecek kadar toparladı: "Duygularıma dokunulmuş olsaydı, *bu* benim için önemli ! Veriyorum Acı çekiyorsun, affet beni! Ama bu asla . Bir daha bundan !"

"Bir keresinde sana başka bir erkek olup olmadığını sormuştum. Sen bana 'Hayır' dedi ve o zaman bunun doğru olduğuna inanıyordum. Ama şimdi! *Şimdi* bu cevabı geri verebilir misiniz?"

Yanaklarına derin bir kızarıklık çöktü. "Bana böyle bir soru sormaya hakkınız yok," dedi.

"Hayır," diye yanıtladı, "buna hakkım yok, ama bunu yapmalıyım ve yapacağım.

Kim olursa olsun, hiç senin için benim hissettiklerimi hissedemez! Worth senin vasin olmaya devam ettiği sürece benimle evlenmene asla izin verilmeyeceğini çok iyi biliyorum, ama çok kısa bir süre sonra özgür olacaksınız ve bunu hiç düşünmeyin-"

"Reddimin Worth'un istekleriyle hiçbir ilgisi yok!" dedi hemen.

"Her zaman senin arkadaşın olmak isterim; ben Bir kuzen olarak sana saygı duyuyor ve değer veriyorum, ama seni sevemem! Beni daha fazla kızdırma, sana yalvarıyorum! Gel, artık iyi arkadaş kalalım mı?"

Güçlü bir çabayla kendini kontrol etti ve bir iki dakika boyunca kızın yüzüne sabit bir şekilde baktıktan sonra elini dudaklarına götürdü ve tutkuyla öptü.

Hemen arkalarından çok kuru bir ses duyuldu: "Sizi rahatsız ettiğim için beni bağışlayacağınızı umuyorum Bayan Taverner."

Bayan Taverner elini çekti ve döndü. "Tanrım sana değer, beni korkuttun."

"Belli ki," dedi. "Sizi bulmakla görevlendirildim. Arabanız için konuşuldu ve Mrs. Scattergood endişeleniyor."

"Teşekkür . Hemen geliyorum," diye mırıldandı. "İyi geceler, kuzen!"

"Seni Bayan Scattergood'a geri götürmeme izin vermeyecek misin?" diye sordu sessizce.

Başını iki yana salladı. Hâlâ üzüntülü bir yüz ifadesi vardı ve oldukça uysal bir şekilde elini Kont'un uzattığı koluna koydu ve onu götürmesine izin verdi. Kulak kesildikten sonra, çok kısık bir sesle de olsa, "Size çok özel görünmüş olabilir, ama yanılıyorsunuz," diyebildi.

"Ne konuda?" dedi Kont soğuk bir sesle. "Düşündüğün şeyde!"

"Eğer şu anda düşüncelerimi okuyabiliyorsan çok zeki olmalı."

Bayan Taverner, "Sen tanıdığım en huysuz adamsın!" dedi, sesinde bir kırılma oldu.

"Bana daha önce de söylemiştiniz Bayan Taverner ve sizi temin ederim ki hafızam son derece güçlüdür. Teselli Kısa bir süre içinde benim varlığımı unutabileceğinizi düşünerek kendinizi rahatlatın."

Kararsızca konuştu: "O günü sizden daha büyük bir hevesle beklediğimi sanmıyorum."

"Ben hiç bir zaman, benim vesayetiniz aşırı derecede can sıkıcı oldu. Ama çok fazla beklentiye girmeyin Bayan Taverner. Siz hala benim

Ward. Kuzeninizle yapacağınız bu etkileyici görüşmeleri erteleseniz daha iyi ."

"Eğer benim Mr. ile bir anlaşmam olduğunu düşünüyorsanız. Bernard Taverner, yanıyorsun!" dedi. "Onunla evlenmeyeceğim!"

Ona baktı ve bir an için sanki bir şey söyleyecekmiş geldi. Sonra Mrs.

Scattergood onlara doğru geldi ve fırsat kaçtı.

Her iki bayana da arabalarına kadar eşlik etti ve ancak ayrılırken Bayan Taverner sesine güvenebildi söylemeye yetti: "Peregrine'in evliliğine onay verdiğiniz için size teşekkür etmek istiyordum Lord Worth."

"Bana teşekkür edecek bir şey yok," diye cevap verdi.

Kaba bir şekilde selam verdi ve arabanın ilerlemesi için geri çekildi.

Bölüm XIX

Bay Bernard Taverner ile evlenmek istemediğini vasisine bildirmek için neden kadar endişelendiği bir muammaydı.

Bayan Taverner'in aklını bir süre meşgul eden soru

kayda değer bir zaman. Eğer bilmecenin bir cevabı gelirse, en azından bunun doğru olduğunu kabul etmezdi ve kendisine alternatif bir cevap sunulmadığı için

O anki heyecanın onu rastgele konuşmaya ittiği sonucuna zorunda kaldı.

Bayan Scattergood, onun moralinin bozuk olduğunu görünce, bu durumu büyük bir endişeyle bekliyor olabileceğini düşündü.

kardeşinin evliliğine hüznünlendi ve ne yaptıysa

ona eşlik etmesi gerektiği sürece yanında kalacağına söz vererek ve şu kehanette bulunarak onu neşelendirebilirdi

Beverley'deki genç çifte pek çok hoş ziyarette bulunmuştu. Ama gerçek şu ki, Peregrine'den ayrılma ihtimali Bayan Taverner'in moralini hiç de o kadar bozmuyordu.

kendi özgürlüğünün yaklaştığı düşüncesi kadar. Kadın

ona ne olacağını bilmiyordu. Lord Worth kışkırtıcı, zalim ve çoğu zaman iğrenç biriydi ama

Onun için servetini hayranlık uyandıracak şekilde yönetti ve taliplerini, onun dengi olmayı umamayacağı bir şekilde bertaraf etti. Onunla kavga edebilir ve

Ama arkasında dururken, şimdiye kadar pek farkında olmadığı bir güven duygusuna kapıldı.

koruma geri çekildi. Ve o olmadığı zaman

Huysuz ve zorba biriydi ama ona karşı nazikti. Ona enfiye tarifi vermiş, grilerini sürmesine izin vermiş ve evinde kalması için davet etmişti. Ta ki

Cuckfield'daki talihsiz karşılaşmadan beri ondan çok hoşlanıyordu. Doğal olarak bu olaydan sonra ondan asla hoşlanamazdı.

O ölümcül günde tahammül edilemez davranışlar sergilemişti, ama buna rağmen kısa bir süre içinde

Onun varlığını unutmak bile kızın üzerinde o kadar aşağılayıcı bir etki yaratıyordu ki, gözyaşlarını tutmakta zorlanıyordu. Ve eğer bu yola bir alternatif olarak, onun kardeşiyle evlenmesini isterse, hata yaptığını anlayacaktı. Yalnız bir kız kurusu olmaya mahkûm olduğunu öngörüyordu.

Bu arada Brighton'ın sunduğu tüm eğlencelere katılmaya devam etti, zamanının çoğunu boşa harcadı.

ve Worthing'de gün geçirmek üzere Peregrine'le birlikte yola çıktı. Bu deneyimi bir daha tekrarlamak istemiyordu, çünkü Sir Geoffrey'nin değerini gerektiği gibi takdir edebiliyor ve Leydi'ye minnettar olabiliyordu.

Fairford'un annelik şefkatine karşılık, iki mutlu aşığın görüntüsü onun moralini yükseltecek bir şey değildi. Bu ziyaretten sonra diğer tüm davetleri reddetmekte kararlıydı ve Peregrine tarafından

Ona eşlik eden kişi şakacı bir tavırla, sonunda atın bir ucundan diğer ucuna kadar bilen bir seyis tuttuğunu söyledi.

Diğer yandan, onsuz gittiğini görmek artık bir endişe kaynağı değildi.

Peregrine bu iftiraya yüksek sesle karşı çıktı.

ama baskı altında Tyler'ın Hinkson'dan daha iyi bir seyis olduğunu itiraf etti. Hinkson, Bayan Taverner'in gözüne hiç girememişti. Ona göre (deyim yerindeyse)

Bay Fitzjohn'un yanında çalışıyordu) elli olduğunu ve onun kare şeklindeki hırçın suratından daha çok hoşlanmadığını söyledi.

kaba davranışlar. Bay Bernard Taverner'in adamı

onun zevkine çok daha uygundu. İşini biliyordu, bir ekibi idare edebiliyordu ve sadece saygılı olmakla kalmıyor, aynı zamanda

Genç efendinin kulakları Ring'in acımasız hikâyeleriyle

çınılıyordu; bu, Hinkson'ın Bayan Taverner'in her zaman

şiddetle kınadığı bir kusuruydu. Peregrine'in bu tür kaba

ifadelerini Hinkson'a atfetmekte en ufak *bir* tereddüt

göstermemişti.

Bir grup beşli, mantarını çekerek ve bir teneke kutu

öğüterek, yeni seyisinin mükemmelliğinin onu yavaş yavaş

Hinkson'a olan düşkünlüğünden vazgeçireceğini umuyordu.

Hinkson, beklenebileceği gibi, Tyler'ın varlığına içerlediğini

gösteren belirtiler gösterdi ve her zaman

Worthing'e onun yerine götürülmesini engelleyecek bir bahane.

Judith kendi seyisinden iyi bir

Hinkson kaba bir müşteriydi, yumrukları çok hazırды ve

arkadaşlarından şüpheleniyordu. Judith konuyu ağabeyine açtı,

ona adamı geri çevirmesinin uygun olacağını söyledi, ama o

sadece güldü ve

ona karşı önyargılıydı. Bunun doğru olduğunu kabul etti.

Hinkson'dan ne hoşlanıyor ne de ona güveniyordu ve kırık

burnu ve sert çizgileriyle yüzünün neredeyse kötücül

olduğunu düşünüyordu. Ama Tyler tilbury'yi getirdiğinde

bile

Perşembe günü Hinkson'ın yerine bir tura çıktı çünkü Hinkson,

Blue Ruin'i oldukça özgürce içiyordu.

komşu meyhane Peregrine'e şunu söyletebilirdi

adamı kovacağını söyledi. Tek söylediği şeydi: "Oh, ne de olsa ilk kez bu kadar cesur davranıyor! Stark Naked arada bir hepimizi masanın altına koyar, bilirsin Ju."

"Keşke o iğrenç lafı kullanmasaydın. Biraz önce Mavi Harabe içtiğini söylediniz."

"Aynı şey," diye sırttı Peregrine. "İstersen ona Flash of Lightning ya da Old Tom diyebilirsin. Cin demek canım." Kadının yüzündeki tiksintiye güldü, ona umursamazca sarıldı ve saate bir bakış atarak saatin üçü geçtiğini ve gitmesi gerektiğini haykırdı. Kadının tek memnuniyeti, onun yanında, bir ödül ringinde daha çok işe yarayabilecek biri yerine işinin ehli bir seyisle uzaklaştığını görmektir.

Worthing'e giden yol Hove köyünden geçiyor, Aldrington harabelerini geçiyor ve alçak kayalıklar boyunca New Shoreham ve Lancing, oradan da Sompting ve Broadwater. Peregrine, Steyne'in sonundan geçip sakın bir tempoyla Doğu Uçurumu'na çıktı ve Eski Gemi'nin hemen ötesinde atlarını daha az kalabalık olan Batı Uçurumu'nda gezdirmek üzereydi ki, West Street'in köşesinden aniden hafif bir fayton ve sürücüsü geçti, Onu görünce atlarını çekti ve durması için işaret etti.

Peregrine itaatkâr bir şekilde faytonun yanında dizginleri çekti ve gardiyanının onu uzun süre alıkoymak istemediğini umdu.

"Nasılsınız? Worthing'e doğru yola çıktım."

"O halde sizi tam zamanında yakaladım," diye cevap verdi Kont. "Bir ya da iki belgeye imza atmanızı istiyorum."

Peregrine yüzünü buruşturdu. "Şimdi mi?" diye sordu.

"Evet, kesinlikle şimdi. Sizinle konuşmam gereken başka bir konu daha var ama sokağın bunun için uygun bir yer olduğunu sanmıyorum."

"Ama yarın sizi ziyaret edemez miyim?" dedi Peregrine.

"Sevgili oğlum, Worthing'deki işiniz bana yarım saat ayıramayacak kadar acil mi? Yarın belki Sana daha çok yakışır ama benim için son derece sakıncalı olur. Ben yarışlara gidiyorum."

"Oh iyi!" diye iç geçirdi Peregrine. "Madem bu kadar önemsiyorsunuz, o halde gelmem gerekiyor sanırım."

Kont, elinin bir hareketiyle atlarının ağızlarını yokladı. Uzun parmakları dizginlerin üzerindeydi. "Sana sık sık babanın seni neden Oxford'a göndermediğini sormayı düşünmüşümdür, Peregrine," dedi. "Bu sana çok şey kazandırabilirdi. iyi."

Peregrine kızardı, atını çevirdi ve somurtkan bir faytonun peşinden gitti.

Worth'un Steyne'de kiraladığı ev St. James's Caddesi'nin köşesindeydi ve avlu ve ahırlar arka taraftaydı. Worth yolu açarak Evin arkasındaki taş döşeli sokağa girdi, faytonunu avluya sürdü ve aşağı indi. Henry yerinden fırladı. Peregrine'in tilbury'si avluya girdiğinde tünedi ve atların sorumluluğunu aldı.

Kont eldivenlerini çıkararak, "Adamına atları ahıra götürmesini söyleyen iyi olur," dedi.

"Ben de onları bir aşağı bir yukarı yürütebileceğini düşündüm." Peregrine itiraz etti: "0 kadar uzun kalmayacağım, değil mi?"

"Nasıl isterseniz," diye omuz silkti Kont. "Onlar benim atlarım değil."

"Pekâlâ, Lord Hazretleri ne diyorsa onu yap, Tyler," dedi Peregrine, oturduğu yerden inerek. "Yarım saat içinde onları tekrar isteyeceğim, unutmayın!"

Bunu sert bir tonda söylemişti.

Earl, Peregrine'in görüşme için belirlediği sürenin yarım saat olduğunu söyledi ama Worth çoktan arka kapıya çıkan demir basamaklara doğru ilerlemeye başlamıştı.

konuşmayı duyup duymadığı bile şüpheliydi. Peregrine onun arkasından merdivenleri çıkarken on yaş daha büyük olmayı ve Kont'unkinden on kat daha kendinden emin bir tavır takınabilmeyi diledi.

Kapı, salondan evin arka tarafına doğru uzanan bir geçide açılıyordu. Kapı kilitli değildi ve Earl Peregrine, pencereleri St. James's Caddesi'ne bakan kare bir daire olan kitap odasına geçti. Oda Biraz kasvetli bir tarzda döşenmişti ve pencereden sarkan tül perdeler meraklıların içeri bakmasını engellerken aynı zamanda ışığı da büyük ölçüde kesiyordu.

Kont eldivenini masaya fırlattı ve döndüğünde Peregrine'in kendisini küçümseyerek baktığını gördü. Gülümsedi ve şöyle dedi: "Evet, gerçekten de Marine Parade, değil mi?"

Peregrine hızla ona baktı. "O zaman kız kardeşimin istediği ev *burasıydı!*"

"Elbette! Bu kadarını tahmin etmemiş miydiniz?" "Şey, bu konuda çok fazla düşünmedim," diye itiraf etti Peregrine. "Bu kadar kararlı olan Judith'ti." Durdu ve alaycı bir şekilde güldü. "Doğrusunu söylemek gerekirse ikisinden hangisini istiyordu!" dedi.

"Ona sahip olamayacağını söylediğimi istemesi çok doğal," diye yanıtladı Kont, konsol masasına doğru ilerleyerek Bir sürahi şarap ve iki kadeh yerleştirilmişti. "Neyse ki niyetini tam zamanında okuyabildim de bu evden bahsetmekle yaptığım hatayı telafi edebildim."

Peregrine, "Ay, onu şeytana benzetmişsin," dedi.

"Bunda yeni bir şey yok," dedi Kont en sert sesiyle.

Peregrine yuvarlak masadaki enfiyeyi incelerken, "O zamanlar senden uzun süredir hoşlanmıyordu, biliyorsun," dedi.

Kont'un masasının üzerinde duran, kapağı açık bir kutu.
"Aslında, tam tersi."

Kont odaya arkası dönük bir şekilde duruyordu ama omzunun üzerinden baktı, sürahiyi bir an için bardaklardan birinin üzerinde tuttu. "Gerçekten! Bu ne olabilir ne demek?"

"Tanrım, özel bir şey yok!" dedi Peregrine. "Ne anlama gelebilir ki?"

"Keşke bilseydim," dedi Kont ve bardakları doldurma geri döndü.

Peregrine ona sertçe baktı ve bir süre enfiye kutusunun kapağıyla oynadıktan sonra kaçırdı: "Size bir soru sorabilir miyim, efendim?"

"Elbette," dedi Kont, sürahinin tıpasını yerine koyarken.

"Ne oldu?"

"Bundan hoşlanmayacağınızı tahmin ediyorum ve elbette yanılıyor da olabilirim," dedi Peregrine, "ama ben Judith'in kardeşiyim ve bir zamanlar kuzenim bunu ima ettiğinde, sizin de- şey, size sormak istediğim şey, kısaca-"

"Bana ne sormak istediğinizi çok iyi biliyorum," dedi Kont, bardaklardan birini ona uzatarak.

"Ah!" Peregrine bardağı aldı ve şüpheyi ona baktı.

"Endişenizi anlayabiliyorum," diye devam etti Kont, biraz da kötü niyetle. "Benimle kayınbirader olma düşüncesi son derece sinir bozucu olmalı."

" demek istemedim!" dedi Peregrine telaşla. "Dahası, bunun gerçekleşeceğine dair en ufak bir korku -yani şans- olduğuna inanmıyorum."

"Muhtemelen değil," dedi Kont. "Ama 'korku' muhtemelen Doğru kelime. Bu konuşmaya devam etmek ister misin?"

Kendi işlerinize dönelim mi?"

"Hoşuna gitmeyeceğini ," dedi Peregrine.
belli bir memnuniyet duymadan. "Evet, bu işi kesinlikle . Ben
hazırım."

Kont masasındaki çekmecelerden birini açarak, "bakalım,"
dedi. "Bu senden istediğim anlaşma senedi.
imzalayın." Resmi görünümlü bir belge çıkardı ve Peregrine'e
verdi.

Peregrine bir kalem almak için elini uzattı ama Kont'un
kaşlarını kaldırmasıyla engellendi.

Worth, "Dürüstlüğüme duyulan bu körü körüne güven
gururumu okşadı," dedi, "ama sizden ricam kâğıtları okumadan
imzalamamanız."

"Elbette bunu sıradan bir şekilde yapmamalıyım! Ama sen
benim koruyucumsun, değil mi? Tanrım, ne saçmalık! Bundan
ne bir anlam ne de bir sonuç çıkar!" Hangi karamsarlıkla
Peregrine bir yudum şarapla kendini güçlendirdi ve belgeyi
incelemek için sandalyesinde arkasına yaslandı. "Ne olacağını
biliyordum! Bundan önce ve bundan sonra
Bunun hiçbir anlamı yok." Bardağı tekrar dudaklarına götürdü
ve yudumladı. Sonra indirdi ve Earl'e . "Bu *nedir*?" diye sordu.

Kont masasına oturmuş, Peregrine'in imzasını bekleyen bir
başka belgeye göz gezdiriyordu. "İşte sevgili Peregrine,
Brummell'in
sıcak, sarhoş edici likör olarak tanımlar. Tek kelimeyle, Porto
şarabı."

"Öyle olduğunu düşünmüştüm ama tadı bana çok tuhaf geldi."
Kont kibarca, "Böyle düşünmenize üzüldüm," diye cevap verdi.
"Bu düşüncede yalnız olma ayrıcalığına sahipsiniz."

"İyi bir liman olmadığını söylemek istememiştim!" dedi Peregrine öfkeyle kızarak. "Ben yargıç değilim. "Ben yargıç değilim.

Büyük bir mal olduğundan şüphe yok!" Bir yudum daha aldı ve yerleşim senedine hakim olma görevine geri döndü. Reis dirseğini masaya dayamış, çenesini elinin üzerine koymuş, onu izliyordu.

Kelimeler Peregrine'in gözlerinin altında tuhaf bir şekilde hareket etmeye başladı.

Gözlerini kırpıştırdı ve bir anda güçlü bir sesin halsizlik hissi. Kafasının içinde bir şey

Uğultulu bir ses; kulakları sanki içlerine yün doldurulmuş gibi kalındı. Bir elini alnına bastırarak başını kaldırdı. "Özür dilerim, kendimi pek iyi hissetmiyorum. A

Ani bir baş dönmesi, anlayamıyorum." Yarı boş şarap kadehini dudaklarına götürdü ama içmeden önce durakladı, gözlerinde korku dolu bir şüpheyle Worth'a baktı.

Kont oturmuş, kayıtsızca onu izliyordu. Ceketindeki kesme çelik düğmelerden biri Peregrine'in bulutlu bakışlarını üzerine çekmiş ve o da kendini bakmaya zorlayana kadar ondan uzaklaştı. Beyni kendini biraz aptal gibi hissetti; kendini Worth'un kravatının karlı kıvrımları üzerinde spekülayon yaparken buldu. O

Kendisi de sık sık Su Düşüşü yapmayı denemiş ve her seferinde başarısız olmuştu. "Ben benimkini bağlayamam," dedi. "Su düşüşü."

"Bir gün olacak," diye yanıtladı Kont.

Peregrine, "Başım çok tuhaf hissediyor," diye mırıldandı.

"Oda biraz sıcak. Bir dakika içinde pencereyi açacağım. Sen okumaya devam et."

Peregrine gözlerini bu büyüleyici görüntüden ayırdı.

Kont'un yüzüne odaklanmaya çalıştı. Aklını toplamak için çaba sarf etti. Elindeki kâğıt parmaklarından kayıp yere düştü.

"Hayır!" dedi.

dedi. "Burası oda değil!" Sendeleyerek ayağa kalktı ve

sallanıyor. "Neden bana öyle bakıyorsun? Şarap! Şarabın içine ne koydun? Tanrı aşkına, bana cevap ver!"

Şaşkın bir dehşetle bardağına baktı ve o anda Worth ayağa kalktı ve bir hamlede

Hareket arkasına geçti ve onu yakaladı, kavradı

Peregrine'in parmaklarını şarap kadehinin etrafında sıkıca kavrayan zalim bir tutuşla çocuğun sağ elini omzunun üzerinden çekti. Sol kolu Peregrine'in etrafındaydı ve çocuğu omzuna yaslanmaya zorluyordu.

Peregrine çıldırmış gibi çırpınıyordu ama korkunç bir halsizlik çökmüştü üzerine. Nefes nefese kaldı: "Hayır, hayır, ben

Yapmayacağım! Bırakmayacağım! Seni şeytan, bırak gideyim! Bana ne yaptınız? Ne-" Kendi eli ve onu kavrayan diğer el, şarabın geri kalanını boğazından aşağı indirdi. Görünüşe göre Karşı koyacak gücü kalmamıştı; boğuldu, sıçradı ve odanın bir kaleydoskop gibi dönmeye başladığını gördü. "Şarap!" dedi kalın bir sesle. "Şarap!"

Worth'un sesinin çok uzaklardan geldiğini duydu: "Üzgünüm Peregrine, ama başka alternatif yoktu. Burada korkacak bir şey yok."

Konuşmaya çalıştı ama konuşamadı; yerden kaldırıldığının belli belirsiz farkındaydı; Worth'un yüzünü üzerinde gördü ve sonra bilincini yitirdi.

Reis onu duvara dayalı bir kanepeye yatırdı ve kravatının kıvrımlarını gevşetti. Bir dakika boyunca kaşlarını çatarak ona baktı, parmakları gevşemiş bir bileği hafifçe kavradı, gözleri dikkatle Peregrine'in yüzüne dikilmişti. Sonra boş şarap kadehinin halının üzerinde durduğu yere doğru ilerledi, kadehi alıp masanın üzerine koydu ve kapıyı arkasından kilitleyerek odadan çıktı.

Salonda kimse yoktu. Kont kendini dışarı attı.

Arka kapıdan demir basamaklara çıktı ve basamaklardan avluya indi. Kaplan onu karşıladı ve sırtı

Arsızca. Kont ona şöyle baktı. "Evet, Henry?"

"Shapleys onu gönderdiğin yerden henüz dönmedi, patron ve sen de çok iyi biliyorsun ki seyisin bugünlük gitmesine izin verdin."

"Unutmamıştım. Sana söylediklerimi yaptın mı?" Henry,

"Elbette bana söylediğini yaptım!" diye cevap verdi, mağdur. "Ben her zaman öyle değil miyim? Şişeden çıkan hiçbir şeye hayır demeyeceğini biliyordum. Ona, 'Bu kanlı canlı,' dedim, ama Tanrı seni sevsin, patron, bunu bilemezdi. Daffy olduğunu söyleseydim farklı olurdu! Onu fırlatıp , dudaklarını şapırdatıyor ve tam orada, burnumun dibinde oturup uykuya dalmadıysa ne mutlu bana! Hiç görmedim böyle bir şey görmedim!"

"Onu gördüğünü ne kadar çabuk unutursan o kadar iyi," diye yorumladı Kont. "Hinkson nerede?"

"Ah, o!" Henry küçümseyerek burnunu çekti ve başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Atları koşturuyor, öyle mi? Bana soracak olursanız, tek iyi olduğu şey bu ve bunda da pek iyi olduğu söylenemez."

"Kıskanma Henry. Sen üzerine düşeni çok iyi yaptın ama her şeyi yapamazsın," dedi Kont ve Hinkson'ın önderliğinde avludan geçerek ahırlara doğru yürüdü. Peregrine'in iki atını dışarı çıkardı. "Atları hazırla Ned. Bir sorun mu var?"

"Hayır, lordum, işin benim tarafımda değil, yani henüz değil. Ama Tyler benim hakkımda dumanlar çıkarıyor. Ben gammoned

ona sarhoş olduğumu ve beni masanın altında güvende düşündü. Ama bundan korkuyorum lordum; gerçekten korkuyorum. Güpegündüz!"

Henry küçümseyerek, "Đşte buradasın, sana ne demiştim, patron?" diye sordu. "O bir ödöl avcısı! Bütün işi bana bıraksan daha iyi olurdu. Bunu alacaksın

"Eğer dikkatli olmazsan tavuk kalpli şekil değiştiren Jem Tyler'ı bir gagaya teslim eder."

Hinkson öfkeyle ona döndü, ama kaplanın üzerine
"Evet, bana bir yumruk at ve gör bakalım patronumdan ne
alacaksın!" diyerek yavaşça sırttı.

ve Kont'a özür dileyen bir bakış atarak atları tilbury'ye
koşmaya devam etti.

Henry tokalara profesyonel bir gözle baktı ve
Efendisi ve Hinkson'ın Jem Tyler'ın cansız bedenini tilbury'ye
taşıyıp üzerini bir kilimle örtmelerini büyük bir ilgiyle izledi.

Hinkson dizginleri topladı ve homurdanarak "Sizi hayal
kırıklığına uğratmayacağım lordum."

"Hayır, çünkü bunu yaparsan şimdiye kadar uğruna
dövüştüğünden ve bundan sonra da dövüleceğinden daha
büyük bir cüzdan kaybedersin!" diye karşılık verdi Henry.

"Ve her şey netleştğinde," dedi Hinkson, kutu koltuğuna
kaplana hitaben, "bu avluya geri döneceğim ve sıska boynunu
sıkacağım, delikanlı!" Bu sözlerle birlikte dizginleri salladı ve
avludan çıkıp ara sokağa girdi.

Kont onun gidişini izledi ve dönüp kaplanına baktı. "Beni , değil
mi Henry? Dilinden tek bir kelime çıkarsa boynunu kırarım,
uzun süre

Hinkson'ın bunu yapma şansı olmadan önce. OS şimdi
seninle!"

Henry hiç utanmadan, "Ben de sana izin verirdim, patron, o
domuz yağından daha fazlasını yapardım!" diye cevap verdi.

Bir saat sonra Kaptan Audley usulca kitabın içine girdi.
odaya girdi ve kapıyı kapattı. Kont masasında bir şeyler
yazıyordu ama başını kaldırdı ve belli belirsiz gülümsedi.

Yüzbaşı

Audley gözlerini Peregrine'in hareketsiz bedenine dikti. "Julian,
emin misin-?"

"Mükemmel."

Yüzbaşı Audley kanepeye doğru yürüdü ve üzerine eğildi. "Bu
çok utanç verici," dedi ve kendini düzeltti. "Damada ne
yaptınız?"

"Damat," dedi Worth, bir gofret alıp mektubunu mühürlerken, "Lancing yakınlarında bir yere götürüldü ve son derece şüpheli bir gemiye bindirildi.

Batı Hint Adaları'na giden bir gemi. Hedefine ulaşp ulaşamayacağı sanırım son derece sorunlu."

"Yüce Tanrım, Worth, bunu yapamazsın!"

Kont sakince, "Ben yaptım, daha doğrusu Hinkson benim için yaptı," diye cevap verdi.

"Ama Julian, risk! Ya Hinkson sana sırt çevirirse?"

"Dönmez."

"Sen delisin!" Kaptan Audley haykırdı. "Ne yapmalıyım Onu durdurmak mı?"

"Aletlerimi kötü seçtiğimi düşünüyor olmalısınız," diye yorumladı Kont.

Kaptan tekrar Peregrine'e doğru baktı. "Bence sen lanet olası soğukkanlı bir şeytansın," dedi.

"Muhtemelen," dedi Worth. "Yine de, bu olay için üzgünüm. Çocuk. Ama evlilik tarihinin belirlenmesi onun ölüm fermanıydı. Yoldan çekilmesi gerekiyordu ve gerçekten de bunu yapmak için elimden gelen en iyi yolu seçtiğimi düşünüyorum."

"Evet, biliyorum ve öyle olması gerektiğini de anlıyorum, ama hoşuma gitmiyor Julian, işte böyle! Bu vicdan azabıyla Judith Taverner'ın yüzüne nasıl bakacağım-"

Kont, "Bunun sizin vicdanınızı değil, benim vicdanımı rahatsız ettiğini düşünerek kendinizi rahatlatabilirsiniz," diye araya girdi.

"Bu gece Pavilion'a gidiyor," dedi Yüzbaşı Audley kayıtsızca.

"Evet, ben de öyle," diye cevap verdi Kont. "Sen de gidiyor musun, yoksa oturup Peregrine'in durumuna üzölmeyi mi düşünüyorsun?"

"Oh, sessiz ol, Julian! Sanırım gitmeliyim, ama sana açıkça söyleyeyim, kendimi bir katilden daha iyi hissetmiyorum!"

"Bu durumda akşam yemeğinin öne alınmasını emretmeniz akıllıca olur," diye önerdi Kont. "Kendinizi daha iyi hissedeceksiniz yediğiniz ve içtiğiniz zaman."

"Onu evden nasıl çıkaracaksınız?" sordu Yüzbaşı, tekrar kanepeye doğru bakarak.

"Çok basit. Evans arka taraftan gelecek ve ben de çocuğu ona teslim edeceğim. Gerisini o halleder."

"Umarım her şey başarısızlığa uğramaz!" dedi Kaptan Audley içtenlikle.

Ama Kont'un planlarında hiçbir aksama olmadı. Saat on birde sade bir araba dikkat çekmeden sokağa girdi ve Sağlam görünüşlü birkaç adam dışarı çıktı ve kilitli olmayan kapıdan usulca avluya girdi. Ahırların üstünde kimse kıpırdamıyordu ve adamlar yukarı çıkarken hiç ses çıkarmadılar demir merdivenlerden arka kapıya çıktılar. Kapı, kumaş paltosunu ve soluk sarı ceketini değiştirmiş olan Kont tarafından onlara açıldı.

diz pantolonu ve saten bir ceket giydi. Sessizce kitap odasını işaret etti. Beş dakika sonra Peregrine'in gevşek bedeninin friz bir pelerine arabaya bindirildiğini gördü ve eve dönüp kapıyı kilitleti

Arka kapıdan. Sonra salonda asılı aynada kravatının takımını inceledi, şapkasını ve eldivenlerini aldı ve evden çıkıp Steyne'i geçerek Pavilion'a doğru yürüdü.

Bölüm XX

Bayan Taverner'in Köşk'e ilk ziyareti çok geçmeden gerçekleşmişti.

Çünkü Naip Brighton'dayken yazlık sarayında gayri resmi partiler vermeyi severdi ve en mütevazı konuklarına bile her zaman kolaylıkla ulaşır ve nazik davranırdı. Peregrine'e kız kardeşi kadar ilgi duyması beklenemezdi ama Peregrine bir keresinde Pavyon'a yemeğe davet edilmiş, oraya büyük bir korku içinde gitmiş ve geri dönmüştü

Devlet dairelerinin ihtişamı karşısında gözleri kamaşan ve Naip'in ünlü Diabolino'su karşısında biraz afallayan ev Brendi. Kız kardeşine ziyafet salonunu tarif etmeye çalışmıştı, ama o kadar karışık bir izlenim ki, sadece son derece büyük bir masada oturduğunu söyleyebilmişti

Uzun bir masa, otuz metrelik bir parıltının altında, camdan inciler, yakutlar ve püsküllü parlak taşlar, doğu göğü gibi boyanmış bir kubbeden sarkıyordu.

yayılan muz ağacı. Hiçbir zincirin böyle bir parıltıyı tutacak kadar güçlü olmadığını düşünmüştü; gözlerini ondan alamamıştı. Geri kalanı için belli belirsiz

altın sütunlar, gümüş işlemeler, kakma inci zemin üzerine devasa Çin tabloları, parıltıların ışıklarını yansıtan aynalar, kıpkırmızı perdeler

sandalyeler ve pencereler arasındaki iskeleler soluk mavi ipeklerle kaplıydı. Gül ağacından yapılmış beş büfe ve zengin Japon işçiliğiyle yapılmış dört kapı saymıştı. Hayatında hiç böyle bir odada bulunmamıştı. Bu odaya gelince

Yaşadığı hiçbir eğlence buna benzemiyordu! Çok güzel bir akşam yemeği, kaç tane şarap içileceğini söylemeye cesaret edemedi ve en az bir düzine enfiye çeşidi

örtüler kaldırılır kaldırılmaz masanın üzerine yerleştirildi!

Naip, akşam yemeği partilerine hanımları davet etmezdi, Çünkü onları kabul edecek bir ev sahibesi yoktu, ama konserlerine ve resepsiyonlarına akın . Bayan.

Scattergood, Bayan FitzHerbert'in misafirlerini kabul ettiği Pavilion'da geçirdiği hoş akşamları hatırlayarak başını salladı ve şöyle dedi "Ah, zavallı ruh! İnsanlar ne isterlerse söyleyebilirler, ama ben her zaman onun gerçek bir eş. Ve duyduğuma göre Galler Prensesi de öyle düşünüyormuş, gerçi bunu söylemesi *onun* için tuhaf bir şey ama!"

"Oysa Clarence'ın teklifini kabul etmemi isterdiniz," dedi Bayan Taverner.

"Hayır, kesinlikle yapmazdım. *Bu* bir fikirden başka bir şey değildi.

aklıma geldi. Bu morganatik evlilikler

Kendi adıma, Prens'le evlendiği için Bayan FitzHerbert'i suçlamayı içimden hiç .

O kadar yakışıklıydı ki! Şimdi biraz şişmanladı ama onu hep ilk gördüğüm haliyle hatırlayacağım; incilerle süslü pembe saten paltosu ve her kadının sahip olmak için gözlerini verebileceği teniyle!"

"Teni artık çok solgun," diye gözlemledi Bayan Taverner.

"Korkarım hastalıklı bir var."

Ama Bayan Scattergood, Naibin sağlığının pek iyi olmadığını kabul etse de, zamanın ve zevk düşkünlüğünün yüz hatlarını kabalaştırdığını görmezden gelemezdi. O, kızlığının peri prensiydi ve

onun aleyhinde söylenen hiçbir şeyi dinlemiyordu. Bayan Taverner bunun için üzgündü, çünkü sık sık

Pavyon tamamen onun zevkine göre değildi. Naip elli yaşındaydı ama güzel bir kadında gözü vardı ve

Davranışlarında onu endişelendirecek hiçbir şey olmamasına rağmen, Bayan Taverner onun yanında rahat edemiyordu.

Doğal kurnazlığı Naip'in kendisine verdiği ayrıcalıklı önemle gölgelenen Bayan Scattergood, Naip'in kendisine karşı

tutumundan babacan bir tavırla söz etti ve Judith'in

onun nezaketinden onur duyduğunu düşünmeliydi. O da

Judith'in Köşk'e gitmek istememesine şaşırды ve Kraliyet

davetlerinin emirle eşdeğer olduğunu hatırlattı. Böylece Bayan Taverner haftada iki ya da üç kez oraya götürülmesine izin

verdi.

Galeri, Müzik Odası ve Salon ona o kadar tanıdık gelmeye

başlamıştı ki, bu mekanlar artık hiç de alışılmışın dışında

görünmüyordu. Viotti'yi çalgı çalarken dinleme şerefine nail oldu.

Orada keman çalıyordu, Wiepart da arp çalıyordu; çok seçkin ve keyifli bir partide hazır bulunmuştu.

Birkaç glees dinledikten sonra, *neşeyle akan camın yanında*, topluluğun eğlenmesi için şarkı söylemeye ikna edildi; ona

kaplumbağa kabuğu gibi vertu nesneleri gösterildi

Yeşil Salon'daki masa ve Yeşil Salon'daki pagodalar

Salon; ve Cumberland Dükü'nün avanslarını kabul etme gibi şüpheli bir onura sahipti. O yapamazdı Pavilion'un kendisi için başka sürprizleri olduğunu hissetti ve Bayan Scattergood'la birlikte Perşembe günü için yola çıktığında Oradaki parti, Old Ship'teki baloya gitmeyi tercih ettiğini açıklayarak o iyi bayanı oldukça şaşırttı.

Pavyona vardıklarında bunun Naip'in müzikli toplantılarından biri olmadığı, Galeri ve üst katta geçirilecek hoşsohbet bir akşam olduğu anlaşıldı.

ısıtmalı salon. Burası, binanın doğu cephesindeki süitin merkezinde yer alan büyük, yuvarlak bir daireydi, Kaçınılmaz kubbe ile örtülmüş ve iki yarım daire şeklindeki girinti ile genişletilmişti. Yakut ve altın Baskın renkler ve uzun iskele camlarında yansıyan birkaç muhteşem , odaya göz kamaştırıcı olduğu kadar dikkat çekici bir parlaklık veriyordu.

Bayan Taverner tanıdıklarından herhangi birinin orada olup olmadığını görmek için etrafına bakındı ve Yüzbaşı Audley'i, Brighton'da olduğunu bilmediği Lord Petersham ile sohbet ederken gördü.

Kaptan Audley onu gördü ve hemen arkadaşını onun yanına getirdi. "Gel Petersham, bunu Bayan Taverner'a göstermen konusunda ısrar ediyorum!" dedi neşeyle.

Judith lord hazretlerinin elini sıktı. "Buna çok sevineceğini biliyorum. Sevgili Bayan Taverner, bu şanslı adamın yeni bir enfiye kutusu var, on yıldır gördüklerimin en güzeli!"

"Ah, Lord Petersham'ın elinde çok güzel enfiye kutuları var!" diye gülümsedi Bayan Taverner. "Benim de ona uygun bir tane var.

ama yılın her günü için bir elbisesi var. Lütfen, bana bu yenisini gösterin, efendim! Ah evet, gerçekten büyüleyici. Sevres, sanırım?"

Petersham nazik bir tavırla, "Evet," diye onayladı. "Yaz için güzel bir kutu ama kışın giymek için uygun değil, biliyorsun."

Bayan Taverner ciddiyetle, "Hayır," dedi. "Haklı olduğunuza inanıyorum."

"Bu incelikler beni aşıyor," diye yakındı Kaptan. "Siz enfiye konusuna girdiğinize ben de gidip kendimi gömebilirim sanırım. Konuşmaya devam edeceksiniz. gece yarısı."

"Hayır!" dedi lord hazretleri. "Herhangi bir konuda konuşmak için

Gece yarısı çok sıkıcı olurdu. Ama çok önemli bir şey getirdiniz. Worth nerede? Fribourg ve Treyer'in ithal ettiği Martinique enfiyesi için adını yazdırdı mı?"

"Bana söylemedi ama ona kendiniz sorabilirsiniz. Akşamın ilerleyen saatlerinde burada olacak. Sakın sağ tarafa bakmayın, Bayan Taverner! Keşiş Lewis size yaklaşmak için sabırsızlıkla fırsat kolluyor ve bir kez dikkatinizi çekmeyi başardığında ondan kurtulamayacaksınız. yarım saat. Bir erkeğin bu kadar çok konuştuğunu hiç bilmiyordum!"

Ancak *Ambrosia ya da Keşiş adlı* o ünlü romanın yazarı Bay Lewis, avından kolayca biri değildi. Çok geçmeden Bayan Taverner'in düğmesini ilikledi ve

Kaptan Audley'in tahminini gerçekleştirmeye devam etti, ta ki koylarını satmak isteyip istemediğini sormak için gelen Sir John Lade tarafından ondan kurtarılan kadar. Kadın Ahır kokan ve kendi seyislerinin dilini kullanan Sir John'u da umursamıyordu, ama Bay John'un konuşmasını kestiği için ona minnettardı.

Lewis'in sohbeti ve atlarını satın almak için yaptığı tekrarlanan tekliflere karşı gösterilenden daha sabırlı davrandı. ondan beklenen.

Naibin odasını tuttuğu sıcaklık her zaman dayanılması zor bir dereceydi ve saat on bir buçukta Bayan Taverner

Başı ağrımaya başlamıştı ve özlemle yatağını düşünüyordu. Ama salonun güney tarafına bitişik olan Yeşil Salon'da kâğıt masaları kurulmuştu ve Bayan Scattergood orada mutlu bir şekilde kumar oynuyordu ve bir saat daha kalacağı kesindi. Bayan Taverner vasisinin neden gelmediğini merak etti ve özel olarak partinin normalden daha yavandı. Tam ateşten mümkün olduğunca uzaktaki yakut rengi ipek bir sedirin üzereydi ki, adı söylendi ve başını kaldırıp dirseğinin dibinde Naibi gördü.

"Sonunda sizinle iki çift laf edebildim!" dedi Naip neşeyle. "Nasıl olduğunu bilmiyorum ama Bütün gece sana yaklaşma şansım olmadı. Şimdi bu , biliyorsun! Size göstermek istediğim çok güzel bir şey var: Kendimi övmek gibi olmasın, çok gidecek bir şey."

Gülümsedi ve nazik bir cevap verdi. Adamın üzerinde hafif bir Maraschino vardı ve her ne adam içkinin etkisiyle kötüleşmemiş olsa da, kadın elinde olmadan onu biraz pervasızlaştıracak kadar içtiğinden şüpheleniyordu.

"Evet, evet, göreceksin!" diye söz verdi. "Ve göreceksin Eğer *beni* memnun etmek istiyorsan onu da yanında götür. Ama burada değil; onu bulmak için Sarı Salon'a gitmeliyiz. Gel, sana kolumu uzatayım! O odayı gördüğünüzü , değil mi? En sevdiğim odadır."

"Hayır, efendim, hatırlamıyorum -ama belki Bayan Scattergood-

"Ah, saçmalık!" dedi Naip. "Mrs. Scattergood çok meşgul, sizi temin ederim. seni özlemez. Eğer özlese bile, ona sadece benimle olduğunu söylemen yeterli. İtiraz ediyorum."

Bayan Taverner bir bahane bulmaya çalıştı ama bulamadı. hiçbirine. Ne diyeceğini bilemiyordu, çünkü bir

Yorkshire'dan gelen Bayan Taverner, babası yaşındaki bir Prens-Regent'i reddetmeye cüret edebilir miydi? O Onunla gitmemesi gerekiyordu ama nasıl reddedebilirdi ki? Bu onu aşağılamak olurdu ve bu düşünülemezdi. İzin verdi elini onun koluna soktu ve o anda ne olduğunu düşünmeye çalıştı.

sıkması kasıtlı değildi. Onu salonun kuzey ucundaki açılır kapanır kapılardan birine götürdü ve onu Sarı Salon'a götürdü.

"İşte!" dedi. "Bu, diğer insan kalabalığının ortasında konuğmaya çalığmaktan çok daha iyi değil mi? Burası benim özel misafir odam, gördüğünüz gibi geniş değil, ama tam olarak

İnsanın rahat ve gayri resmi olabileceği türden bir daire."

Bayan Taverner, Sarı Salon'u tanımlamak için kullanacağı sıfatın "rahat" olmadığını düşünmeden edemedi. Kesinlikle sıcaktı ve son derece havasızdı, ama elli ayaktan daha uzun ve otuz ayaktan daha geniş bir oda, beyaz ve altın sütunlarla desteklenen bir tavana sahipti, yılanlarla sarmalanmış ve çanlarla asılı şemsiye başlıklarına doğru yayılıyordu.

gayri resmi kullanım için tasarlanmış bir daire. Plaka camla kaplı beş kapının daireyi daha da güzelleştirdiğini de hissedemiyordu.

Odanın konforu. Pencereilerin üzerindeki perdeler çizgili satendi; Asya porseleni parçaları taşıyan çok sayıda işlemeli Buhl masa vardı; ve duvarlar,

Yaldızlı kenarlıklarla beyaz olan sandalyeler Çin resimleri, fenerler ve uçan ejderhalarla . Sandalyeler ve kanepeler mavi ve sarı satenle döşenmişti ve onları inşa eden marangoz

Her birinin arkasına iki elinde çan olan bir Çin figürü yerleştirmek gibi zevkli ve orijinal fikir.

"Peki, nasıl ? Beğendiniz mi?" diye sordu Naip.

"Son derece zarif! Alışılmışın oldukça dışında bir şey efendim," diye mırıldandı Bayan Taverner, keşke

Salonun kapısını kapatmamıştı.

"Evet, kendimle gurur duyuyorum, kesinlikle öyle" dedi. büyük bir memnuniyetle. "Ama sana bir şey söyleyeceğim canım: Güzel buklelerin tam da benim saçlarımın renginde. Yıldız! Şimdi, bu garip değil mi? Büyüleyici bir tablo çizdiğinizi söylememe izin vermelisiniz." Ona güldü Belirgin bir şaşkınlık içinde yanağını çimdikledi. "Hayır, hayır, boyanmana gerek yok! Ne kadar güzel olduğunu söylememe gerek yok, aynada ne tarafa dönersen dön kendini görebiliyorsun."

Ona çok yakın duruyordu, bir eli bileğini okşuyordu ve gözleri açgözlü bir şekilde yüzüne sabitlenmişti, bu da onu her zamankinden daha sıcak ve biraz daha fazla korkmuş hissettirdi. Şöminenin rafında duran Vulliamy marka saatle ilgileniyormuş gibi yaptı ve şömineye doğru ilerleyerek şöyle dedi: "Köşkte o kadar çok güzel şeyiniz var ki, efendim; insan sürekli olarak hayranlık."

"Evet, evet, diyebilirim, ama içindeki en güzel şey sadece bir saat önce ortaya çıktı," diye yanıtladı onu takip ederek.

Naip olsun ya da olmasın, bu aşk dolu havayı kontrol etmeye çalışmalıydı. Elinden geldiğince hafif bir sesle: "Bana bir şey gösterecektiniz efendim. Acaba ne olabilir? Salona dönmeden önce görebilir miyim?"

"Oh, bunun için acelem yok!" diye cevap verdi. "Ama onu mutlaka göreceksin, çünkü o senin, biliyorsun. İşte!" Masalardan birinden bir Petitot enfiye kutusu aldı ve parmaklarını onun üzerinde birleştirdi. "Bir hanımefendi için tuhaf bir hediye, değil mi? Ama enfiye kutularını ıvr zıvırdan daha çok sevdiğinizi sanıyorum."

Bayan Taverner, "Ne diyeceğimi bilemiyorum, efendim," diye bocaladı. "Çok iyisiniz. Size teşekkür ederim ve bunun değerini sizi temin ederim. gerçekten onur duydum."

"Gelin, gelin, gelin!" dedi Naip, genişçe gülümseyerek.

"Bana böyle teşekkür edilmesinden hoşlanmam! Diyelim ki tüm bu seremoniyi unuttuk, öyle mi?"

Şimdi ona o kadar yakın duruyordu ki, vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Onu öpecekti; eli çıplak kolunda geziniyor, nefesi yanağını okşuyordu. Adamın iğrençliği, giysilerine bolca serpiştirdiği koku onu tiksindiriyordu. İçinden gelen dürtü Onu uzaklaştırmak ve salona geri dönmek istiyordu ama kendini tuhaf bir şekilde güçsüz hissediyordu ve odanın sıcaklığı başını döndürüyordu.

Adamın kolu kadının belini sardı; okşarcasına şöyle dedi: "Neden?"

İşte utangaç bir küçük hanım! Ama bana karşı utangaç olmamalısınız, değil mi?"

Bayan Taverner aynı hem sıcak hem de soğuk hissetmek gibi tuhaf bir duyguya kapıldı. Kararsız bir sesle şöyle dedi:

"Bağışlayın beni,

efendim, ama oda çok yakın - korkarım - bir dakika oturmalyım!" Zayıf bir ayrılma girişiminde bulundu kendini onun elinden kurtardı ve sonra hayatında ilk kez sessizce bayıldı.

Bir iki dakika sonra bilinci yerine geldi ve önce kendini çok hasta hissettiğinin, sonra da garip, ısıltılı bir ortamda olduğunun farkına vardı. Huysuz bir ses yüksek sesle: "Saçmalık! Öyle bir şey yok! Sıcaktan bunalmış! Çok talihsiz!

Olağanüstü! Hiç böyle bir şey duymamıştım. Pavyonda bayılmak! Gerçekten çok garip bir durum! Dünyada böyle bir şey olmasını istemezdim."

Bayan Taverner sesi tanıdı, alnında serin bir el ve kontrolsüzce ürperdi. Çırpınarak hıçkırdı ve gözlerini açtığında kendini doğruca koruyucusunun yüzüne baktı. Bir süre öylece bakakaldı. "Oh, sensin!" diye mırıldandı minnetle.

Worth düzgün sesiyle, "Evet, benim," dedi. "Bir dakika içinde daha iyi . Ayağa kalkmaya çalışma."

El yordamıyla onun elini tuttu. "Lütfen kal. Lütfen gitme ve beni burada bırakma."

Eli güven verici bir şekilde onun elinin üzerine kapandı. Yüzünde sanki bir şeye şaşırmış gibi tuhaf bir ifade vardı. "Sizi telaşlandıracak bir şey yok," dedi. "Gitmiyorum ama size bir kadeh şarap temin etmek istiyorum."

"Nasıl hata yaptığımı bilmiyorum," dedi çocukça. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Ama ne yapacağımı bilemedim ve-"

"Sıcaktan bayılmışsınız," diye araya girdi. Orada bir Sesinde bir kesinlik notası vardı; onun daha fazla konuşmasını istemiyor gibiydi. Elini çekti ve ayağa kalktı. "Ben sana içecek bir şeyler getireceğim."

Bayan Taverner onun uzaklaşmasını izledi ve Aklını topladı. Naibin sarı salonundaki bir kanepede boylu boyunca uzandığını ve Naibin de orada olduğunu fark etti, suratı asık ve çok mağdur görünüyordu. Oturmayı ve ayaklarını yere basmayı başardı, ancak başı hoş olmayan bir şekilde yüzdü. Bayılmasından önceki olayları şimdi oldukça net bir şekilde hatırlıyordu. Worth'un oraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu; ne de Onu korkmuş bir kız öğrenci gibi adamın eline yapışmaya iten şeyin ne olduğunu hayal bile edemiyordu. Soğukkanlılıkla konuşmaya çalışarak şöyle dedi: "Bu kadar baş belası olduğum için özür dilerim efendim. Kendimi gerçekten rezil ettim."

Naibin alnı biraz açıldı. "Oh, hiç de değil! Hiç de değil! Odanın biraz sıcak olduğunu söyleyebilirim. Ama şimdi daha iyisiniz; pencereyi tekrar kapatmama itiraz etmezsiniz, değil mi?"

Etrafına baktı ve çizgili perdelerin geri çekildi ve uzun pencerelerden açıldı.

"Elbette efendim. Sizi temin ederim ki tamamen iyileştim."

Naip aceleyle pencereye gitti ve pencereyi . "Gece havası çok tehlikeli," dedi sert bir sesle. "Ve ben özellikle üşümeye yatkındır. Worth'un yaptığı şok edici bir dikkatsizlikti ama yine de bir şey söylemiyorum ve bundan bir zarar gelmeyeceğine *güvenmeliyiz*."

Ağrıyan başını elinin üzerine yaslayarak onayladı. O da Naip ona büyük bir endişeyle baktı ve Worth'un bir an önce geri dönmesini diledi. Bayan Taverner çok hasta görünüyordu ve tekrar bayılırsa bu son derece garip olurdu. Daha önce hiç kadar şanssız bir şey olmamıştı. Kızın bu kadar tutucu bir aptal olduğunu nasıl tahmin edebilmişti? McMahan -kendisi Birazdan söyleyeceklerim var. Onu fena halde yanıltmıştı.

Ve o lanet adam Worth'a gelince

McMahon'ın affedilmez hatalarından biriydi bu. Worth içeri girerken

nezaketten uzak bir tören ve

Prens'in söylediği tek bir kelimeye bile inanmamıştı, ama bunu gösterme küstahlığını da göstermişti. Kızın onu böyle rahatsız edici bir duruma sokması gerçekten çok kötüydü. Çünkü hiçbir şey yapmamıştı, hem de şey! Ama baygın bir kadını kollarında tutarken bulunmak, her şeyi büyük bir telaşla kızın vasisine açıklamak zorunda kalmak,

Her zaman en hassas noktası olan saygınlığını yaralamıştı.

Gülünç duruma düşmüştü: Bayan Taverner'i affetmekte zorlanacaktı. Yine de, Bayan Taverner

Şimdi daha mantıklı davranıyordu; ilk geldiğinde korkunç bir korku yaşamıştı, kızın içini dökeceğini düşünmüştü.

saçma sapan, gerçek dışı bir versiyonunu Worth'a anlatacak.

Endişeyle ona baktı. Hâlâ çok solgun görünüyordu. Eğer kendi sağlığını düşünmek zorunda olmasaydı

pencereyi tekrar açmak için cazip hissetti. "Bir bardak

Şarap size kendinizi çok daha iyi hissettirecek," dedi umutla.

"Evet, efendim. Önemli değil ve sizi bu kadar zahmete soktuğum için utanıyorum. Yalvarırım benim hatırım için diğer misafirlerinizi ihmal etmeyin. Yokluğunuz fark edilecektir. Bayan Scattergood'u çağırabilirsiniz-"

"Elbette, eğer isterseniz, hemen!" dedi. "Gerçi şu anda kâğıt oynuyor, biliyorsun.

hoşunuza gitmeyecek küçük bir konuşmaya neden olur."

"Hayır! Çok haklısınız, efendim," diye boyun eğerek cevap verdi.

"Lord Worth yapılacak en iyi şeyin ne olduğunu bilecektir."

Kont o anda elinde bir bardakla odaya geri döndü. "Daha iyi olduğunuzu görüyorum, Bayan Taverner. Salona uygun olacağını önerebilir miyim, efendim? Bayan Taverner'ı bana emanet etmekten çekinmenize gerek yok."

Naip, veriliş tarzına kızsada bu tavsiyeye uymaya tamamen hazırda. Bayan Taverner'e, kendisini tamamen iyileşmiş hissedene kadar salondan ayrılmayı düşünmemesi için yalvardı. ve Worth'un onun için açık tuttuğu Çin Galerisi'ne açılan dışarı çıktı.

Kont kapıyı kapattı ve tekrar Bayan Taverner'in yanına geldi. Getirdiği şaraptan biraz içmesi için onu zorladı. Onu ilk gördüğünde hissettiği rahatlama artık yerini, bu şekilde bulunmaktan dolayı duyduğu mahcubiyete bırakmıştı. bir durumu tehlikeye atmak. Zorlukla şöyle dedi: "Pavyon'da olduğunuzu bilmiyordum. Beni bu odada bulduğunuza şaşırmış olmalısınız, ama-"

"Bayan Taverner, böyle bir şeyi nasıl yapabildiniz?" diye araya girdi. "Salona girdiğimde Brummell tarafından bana iletilen istihbaratla karşılaştım.

Naiple birlikte kaçtı. Bu uygunsuz baş başa görüşmeye bir son vermek için hemen geldim ve sizi baygın halde buldum.

Naibin kollarında. Lütfen bana bunun ne anlama geldiğini hemen söyleyin! Bu odada ne oldu?"

"Ah, hiçbir şey, hiçbir şey, şerefim üzerine!" dedi perişan bir halde. "Sıcaktan, sadece sıcaktan!"

"Neden buradasın?" diye sordu. "Naiple ayrı düşmenizin ne gibi bir amacı olabilir? Şöhretinize önem vermediğinizi biliyorum, ama bunu düşünmemiştim.

"Böyle düşüncesizce davranmanız mümkün mü!"

Cevap vermek zorunda kaldı: "Beni bu kadar zorlarken onunla gitmekten nasıl kendimi alıkoyabilirdim? Ne diyebilirdim ki? Bayan Scattergood kart odasında idi.

Prens-Regent'tan daha az önemli bir kişi benden eşlik etmemi isterken ne yapmam ya da söylemem gerektiğini nasıl bilebilirdim? Bu suçlamalardan kurtulabilirdim! Koşulları bilemezsiniz. Başka bir şey söylemeyin! Benim hakkımda istediğinizi düşünebilirsiniz: Eminim ki umurumda değil!"

"Hayır," dedi Kont güçlü bir duyguyla, "en azından bunun farkındayım! Ama üzerinizde yetkim olduğu sürece bu tür davranışları kınamak zorundayım ve kınayacağım."

Dizleri hâlâ titriyor olsa da ayağa kalkmayı başardı. "Bu konuşmak anlamına gelmiyor. Beni hor görmeye kararlısınız."

Bir an sessizlik oldu. "Sizi küçümsemeye mi karar vermişim?" dedi Kont değişik bir tonda. "Bu ne saçmalık böyle?"

"0 gün Cuckfield'da bana söylediklerini unutmadım."

"O günü unuttuğumu mu sanıyorsunuz?" dedi Kont sert bir sesle. "Benim hakkımdaki düşünceniz, ki Sizi temin ederim ki, bu ifade kısa süre içinde hafızamdan silinecek gibi görünmüyor."

Gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzüldüğünü dehşetle fark etti. Yüzünü çevirdi ve kırık bir fısıltıyla şöyle dedi:

"Arabam-Bayan Scattergood-eve gitmeliyim!"

"Bayan Scattergood'a bir mesaj iletilecek. kart odasından ayrılıyor," dedi. "Yeterince iyileşir iyileşmez seni eve götüreceğim." Durakladı ve ekledi: "Ağlamamalısın Clorinda. Bu daha kötü bir şey.

Bana, sana bahsettiklerimden daha çok sitem ettin."

"Ağlamıyorum," diye cevap verdi Bayan Taverner, el yordamıyla mendilini ararken. "Sadece başım ağrıyor."

"Anlıyorum," dedi Kont.

Bayan Taverner gözlerini kuruladı ve boğuk bir sesle şöyle dedi: "Beni eve götürmek gibi zahmetli bir görevi üstlenmek zorunda kaldığınız için üzgünüm.

Ben tamamen hazırım. Ama keşke Bayan Scattergood getirilebilseydi-"

"Bayan Scattergood'u iskambil masasından çağırmak, kaçınmaya çalıştığım türden bir kamu merakına yol açacaktır," diye cevap verdi. "Gel! Bana olan güvensizliğiniz Sizi kendi arabanızla birkaç yüz metre taşımama izin vermeyecek kadar büyük olamazsınız."

Bunun üzerine başını kaldırdı. "Eğer o nefret dolu günde gerçekten böyle bir şey söylediysem özür dilerim," dedi. "Sen hiç

Sana güvenmemem için bana en ufak bir neden bile vermedin, vermeyeceğine de eminim." Onun gözlerindeki çatık kaşları gördü ve buna hayret etti. "Hâlâ kızgınsın. Üzgün olduğumu söyledim de bana inanmıyorsun."

Hemen elini uzattı. "Sevgili çocuğum! Tabii ki sana inanıyorum. Eğer kızgın görüldüysem beni zorlayan durum-" Sözüünü kesti ve ona gülümsedi.

"Cuckfield'daki o günün anısını aklımızdan çıkaralım mı?"

"Lütfen," diye fısıldadı Bayan Taverner. "Farkındayım- neredeyse en başından beri farkındaydım.

kendimi Londra'dan benim yaptığım gibi sürdüm."

"Bayan Taverner," dedi, "ciddi şekilde endişeliyim. Kendiniz olduğunuzdan emin misiniz?"

Gülümsedi ama başını salladı. "Ben yeterince

"Bu gece seninle tartışmaya hazırım, beni nasıl kışkırtabilirsen kışkırt."

"Zavallı Clorinda! Seni bir daha kışkırtmayacağım, söz veriyorum."

dedi ve kızın elini kolunun arasından geçirerek onu Çin Galerisi'nin kapısına ve oradan da arabasına götürdü.

Bölüm XXI

Pavilion'daki partinin ertesi sabahı Steyne'deki lojmanından Worth Kontu'nun evine doğru yürümeyi tercih eden Bay Brummell, oyma cilalı kırmızı Pekin tatlı kutusunu şefkatle masanın üzerine bıraktı ve içini çekti. "Evet," dedi. "Bunun tamamen gerçek olduğunu düşünmeye meyilliyim. Ch'ien Lung.

Lütfen onu gözümün önünden kaldır."

Kont kutuyu dolaptaki yerine geri koydu. "Bunu Lewes'de buldum, hiç beklenmedik bir yerde. Charles bunun bir gine değerinde olmasına izin vermez."

"Charles'ın eski lak hakkındaki görüşleri beni son derece Kayıtsız," dedi Brummell. Soluk, bisküvi rengi bir pantolonun içinde güzelce kılıflanmış bir bacağını diğerinin üzerine geçirdi ve başını sandalyenin arkalığına yaslayarak tembelce Worth'a baktı. "Evet, Büyük Adam'ı gördüm," dedi. "Gözden düştün, biliyorsun."

Kont kısa bir kahkaha attı. "Evet, ta ki o benim Bir at ya da bir enfiye markası hakkında hüküm vermek. Bana bunu söylemeye mi geldin?"

"Hiç de değil. Görünüşe göre sizi sorumlu tuttuğu bir soğukluk yaşıadığını söylemeye geldim."

"Sadece ölümcül olmasını umduğumu söyleyebilirim," diye cevap verdi Kont.

Brummell, "Bunun olası olduğunu düşünüyor gibi görünüyor," dedi. "Ben ayrıldım onu hacamat olma noktasına getirdi. Mantıksız değilim; eğer hacamat olmayı bir hobi haline getirmeyi seviyorsa, bu tamamen kendi meselesidir; ama bana otuz yıldır kendisinden ne kadar kan aldığını söyleyecek kadar acınacak bir zevksizlik gösterdi. İş o noktaya gelecek ki, onu bırakmak zorunda kalacağım. Onu moda haline getirmekle büyük bir hata yaptığımı düşünmeye başladım."

"Size pek itibar etmediği kesin," dedi Kont bir gülümseme parıltısıyla.

Brummell, "Tam tersine, bana büyük itibar kazandırıyor," dedi.

"Onun nasıl biri olduğunu unutmuş olmalısın.

Ben onu önce. Yurtdışında yeşil kadife ve pullarla gösteriş yapmaya alışkındı. Aklıma gelmişken, dün gece siz gittikten sonra onu sizin için cezalandırdığımı bilmek hoşunuza gidecektir. Aslında, giydiği palto hakkında fikrimi sordu. giyiyor." Bir tutam enfiye çekti ve parmaklarının tozunu özenle aldı. "Gözyaşlarına boğulacak sandım," dedi düşünceli bir ifadeyle.

O anda kapı hızla açıldı ve

Yüzbaşı Audley odaya girdi. Doğruca kardeşine baktı ve söze başlamadan şöyle dedi: "İznin var mı, Julian? Bayan Taverner burada ve çok önemli bir konuda seni görmek istiyor."

Kont döndü ve gözleri bir an için karşılaştı. "Bayan Taverner beni mi görmek istiyor?" diye tekrarladı Kont, hafif bir Sesinde şaşkınlık ifadesi vardı.

"Acilen," dedi Yüzbaşı Audley.

Kont sakince, "Öyleyse onu içeri getirin," dedi. Kapıya doğru yürüdü. "Sevgili Bayan Taverner, içeri gelmeyecek misiniz? Charles'ın sizi salonda ne halde bırakacağını bilmiyorum."

Judith hızla ona doğru geldi. Şoför kıyafetlerini giymişti ve alışılmadık derecede solgun görünüyordu. "Lord Worth, Perry'ye bir şey oldu!" dedi. "Hemen size geldim."

Onu salona çekti ve kapıyı arkasından kapattı. "Gerçekten de! Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Ne oldu? Arabasını mı devirdi?"

Gözleri, onu görünce ayağa kalkan Brummell'e takıldı. ve sivil bir endişe ifadesiyle ona bakıyordu. "Özür dilerim. Yalnız olduğumu sanıyordum. Böyle aniden içeri daldığım için beni bağışlayın ama ne hakkında olduğumu pek bilmiyorum. Perry'nin dün Worthing'e gitmediğini yeni öğrendim!"

Kont kaşlarını kaldırdı. "Bunu kimden öğrendiniz? Tam olarak emin misiniz?"

"Evet, hata olamaz. Leydi Fairford ile konuştum. O ve Bayan Fairford bazı alışverişler yapmak için Brighton'a gelmişler. Onları gördüğümde East Street'te araba kullanıyordum. Durdum ve daha konuşmadan Leydi Fairford bana Peregrine'in rahatsız olup olmadığını sormuştu. Dün onlarla olan sözünü tutmadığını söyledi." Durakladı ve elini yanağına götürdü. "Belki de gereksiz yere telaşlandığımı düşüneceksiniz.

basit açıklamalar! Kendime öyle söylüyorum ama inanamıyorum! Lord Worth, Perry dün öğleden sonra beni terk etti ve geri dönmedi!"

Bay Brummell'in hareketli kaşlarından biri kalktı. Worth'tan Charles Audley'e baktı ama bir şey söylemedi.

Kont öne doğru bir sandalye çekti. "Evet, sanırım bunun birkaç açıklaması olabilir," dedi. "Oturmaz mısınız?"

Charles, Bayan Taverner için bir kadeh şarap doldur."

Reddetmek için bir jest yaptı. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, hiçbir şey istemiyorum. Bunun nasıl bir açıklaması ? Tek düşünebildiğim, başına bir kaza gelmiş olabileceği, ama bu bile yeterli değil.

Şimdiye kadar duymuş muydun? Yalnız değildi; damadı da . Lord Worth, Perry'ye ne oldu?"

"Korkarım bu soruya pek cevap veremeyeceğim," diye yanıtladı Kont. "Ama yanında seyisi olduğuna göre Bir kazayla karşılaşmadığını varsaymak güvenli görünüyor.

Daha olası bir açıklama ise

Bir horoz dövüşü ya da o tür bir şey gördüm ve bunu bilmenizi istemedim."

"Ah," dedi hevesle, "sence öyle olabilir mi? Benim bilmemi istemeyeceği doğru. Fakat

Fairfords-oh hayır, o kadar olumlu bir şey yapmazdı.

söz vermişti - onlara bir Mecliste eşlik edecekti - eğer sözünü tutmaya niyeti olmasaydı!"

"Peki, diyelim ki bunu saklamak istedi," dedi Kont. "Onu tanıdığım kadarıyla, son anda bir tanıdığı onu bir değirmeni ya da bir horozu görmeye çağırırsa, onu çok ikna etmek zor."

"Hayır, belki de değildir," diye kuşkuyla kabul etti. "Ama şimdiye kadar dönmüş olması gerekmez ?"

"Görünüşe göre öyle değil," dedi Kont.

Adamın gerçekçi konuşma tarzı onu etkilemişti. Gülümsemeye çalıştı ve hafifçe kızararak şöyle dedi: "Korkularımı gülünç hale getiriyorsunuz. Elbette böyle bir şey olmuş olmalı. Oraya gittiğimde onu evde bulacağıma bire on bahse girerim. Ama Lord Worth, gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz? Endişelenmeye gerek görmüyor musunuz?"

"Her halükarda henüz değil," diye cevap verdi. "AkG m yemeğine kadar ondan haber alamazsanız bana haber verin, ben de ne yapılması gerektiğini görüşmeye geleyim. Bu arada, Worthing yolunda kesinlikle araştırma yapacağım. Yerinizde olsaydım,

Ben olsam bu konudan kimseye bahsetmezdim. Peregrine geri döndüğünde tüm kasabanın onun kaçışını konuştuğunu görürse, bundan pek hoşnut olmayabilir."

" ok haklısınız. Hiçbir şey söylemeyeceğim. Elbette, orada Ortadan kaybolmasının çok basit bir nedeni olmalı." Ayağa kalktı. "Kalmamalıyım. Bayan Scattergood "Bana ne olduğunu merak ediyorum."

Pencereye çekilmiş olan Yüzbaşı Audley bir adım  ne  ıktı. "Size eşlik etmeme izin verecek misiniz?" dedi.

Gülümsedi. "Evet, gerçekten memnun olurum. Sanırım biz Perry'i Marine Parade'bulacağım. Bay Brummell, keşke burada olmasaydınız.

senin düştüm! Bir keresinde bana duygularıma asla ihanet etmememi söylemiştin ve işte buradayım.

histerik! Hayır, hayır, benimle dışarı çıkmayın Lord Worth! Yüzbaşı Audley beni görevlendirdi."

Ancak Kont ona faytonuna kadar eşlik etti, onu bindirdi ve uzaklaşmasını izledi. O zaman

Salona döndüğünde Bay Brummell'i bıraktığı yerde durmuş, bir kadeh Madeira yudumlarken buldu. Bay Brummell.

Brummell düşünceli bir tavırla şöyle dedi: "Bana  yle geliyor ki Julian, her ne kadar çok iyi bilgilendirilmemiş olsam da, bölgede bir değirmen savaşı yapılacağı haberi *sana* ulaşmış olmalı.

kulaklar."

Kont kısaca, " yle sanırsınız," diye cevap verdi.

Bay Brummell şarap kadehinin kenarından ona baktı. "Biliyor musunuz, ben de öyle düşünüyorum," dedi. "Horozun kurulması daha iyi bir fikirdi ve eğer *siz* bundan memnunsanız, *benim* de itiraz saçma olur."

"Bundan hiç memnun değilim," dedi Kont. "Ama bir şeylerin söylenmesi gerekiyordu. Eğer herhangi bir öneriniz varsa bunu duymaktan memnuniyet duyarım. Aklınızda ne var? George?"

"Kim," diye sordu Bay Brummell, "Peregrine'in servetinin varisi?"

"Büyük ölçüde kız kardeşi."

Bay Brummell başını salladı. "Bayan Taverner'in kardeşini öldürmek gibi bir uygunsuzluktan suçlu olacağını düşünemiyorum."

Kont kendine bir kadeh şarap doldurdu ve cevap vermeden önce tadına baktı. "Cinayet, George, çok güçlü bir dedi. "Ayrıca bir seyis, bir tilbury ve bir çift at vardı."

"Doğru," diye kabul etti Brummell. "Yine de becerikli bir insanın -bir tutam- bir seyis, bir tilbury ve hatta bir çift attan kurtulmanın yollarını bulabileceği kanısındayım."

"Bu zaten gelen bir olasılık. Ancak Bayan Taverner'a sunmayı düşündüğüm bir olasılık değil."

Bay Brummell kadehini bıraktı ve enfiye kutusunu yeniden açtı. "Seni kaç yıldır tanıyorum Julian?" diye sordu.

"Tam olarak on sekiz," diye yanıtladı Kont felaket bir çabuklukla.

"Saçmalık!" dedi Brummell, oldukça irkilmiş bir halde. "Alaya katılalı o kadar da uzun olmadı, değil mi?"

"94 Haziran'ında 10. Süvari Alayı'na atandınız ve 98'de -alayın Manchester'a taşınması üzerine- bizden ayrıldınız," dedi Kont acımasızca.

"*Bunu* hatırlıyorum," diye itiraf etti Brummell. "Ama ne şok edici! Otuz dört ya da beş yaşında olmalıyım!"

"Otuz dört," dedi Kont.

Brummell ciddiyle, "Sevgili Julian, yalvarırım bundan kimseye bahsetme!" dedi.

"Söylemeyeceğim. Ne söylemek istiyordun?"

Brummell, "Ah, sadece sizi tanıdığım yıllar boyunca her zaman hatırı sayılır becerilere sahip bir adam olduğunuzu düşünmüşümdür," dedi.

"Size minnettarım," dedi Kont. "Bayan Taverner'in en kararlı talibinin Charles Audley olduğunu da eklerseniz birbirimizi gayet iyi anlayabiliriz."

"Ama ben sizi on sekiz yıldır tanıyorum," diye itiraz etti Brummell. "Ve bana öyle geliyor ki, başka bir kararlı talip daha gördüm - sanırım kuzenim olan çok nazik bir beyefendi."

Kont kısaca, "Amiral Taverner'in oğlu," dedi.

Brummell başını salladı. "Evet, bir keresinde Brook Sokağı'nda Amiral'le karşılaşmıştım. O şimdi, tabağını yukarı gönderecek bir adam

çorba için iki kez. Onun herhangi bir oğlundan şüphelenmeye son derece hazırım."

"Evet," dedi Kont, "Peregrine'den hiçbir haber alınmazsa, şüphelerin Bay Bernard Taverner'e yöneleceğini sanıyorum. Bu Bay Bernard Taverner için büyük bir talihsizlik olur."

"kadarıyla," dedi Brummell, "söz konusu beyefendi sizin dostunuz değil."

"O kadar az dostum ki," diye cevap verdi Kont.

Peregrine'in, seyisinin, tilbury'sinin ve atlarının kaybolmasına benim sebep olduğumu söylemezse kendime şaşarım."

"Bu çok saçma," dedi Brummell.

"Kont, "Bu da doğal olarak saçma, sevgili George," diye onayladı.

Marine Parade'de Bayan Taverner rahatsız bir gün geçirdi; evin önünde duran arabaların en ufak bir sesinde pencereye koşuyor ve Peregrine'in uzun süreli yokluğu için iyi bir neden çalışıyordu.

Bayan Scattergood onu rahatlatmak için elinden geleni yapsa da, onun da önemli ölçüde endişe duyduğu belliydi, Saat altıda Peregrine'den hâlâ haber alınamayınca, Worth Kontu için acil bir notla Steynree bir uşak gönderen Bayan Taverner değil, o oldu.

Hemen geldi ve her iki hanımın da kendisini beklediği salona alındı. Bayan Taverner

Solgun görünüyordu ve onu oldukça solgun bir gülümsemeyle karşıladı. Sakin konuşmaya çalışarak, "Geri dönmedi," dedi.

"Hayır, bana öyle ," diye cevap verdi. "Ve anladığım kadarıyla siz de bu saatten beri onun öldüğünü düşünüyorsunuz."

Soğukkanlılığı, her ne kadar duyarlılıktan yoksun olduğu iddia edilse de,

her zaman olağanüstü rahatsızlıkları yatıştırma gücüne sahipti. sinirleri gerilmişti. Peregrine'in öldüğünü düşünüyordu ama böyle bir korkunun anlamsız olduğunu hemen hissetti. Ama Mrs.

Scattergood güçlü bir ürpertiyle haykırdı: "Böyle şeyleri nasıl söylersin? Eğer düşündüğün buysa-"

"Hayır, Bayan Taverner öyle düşünüyor," diye cevap verdi.

"Haksız mıyım koğuşum?"

"Lord Worth, ne düşünmeliyim? Ortadan kayboldu. Bundan daha fazlasını bilmiyorum."

"Daha fazlasını hayal etmeseniz iyi olur," dedi. "Kardeşiniz son derece dikkatsiz bir genç adam ama

Kimseye haber bir maceraya atılmayı seçmiş olması, umutsuzluğa kapılmak için bir neden değildir."

"Olmaz," dedi. "En kötüsünden korkmak için ne kadar sebebim olduğunu biliyorsun. Bütün gün boyunca aklımda o düello, Finchley Common'da onu vurma girişimi-

hatta onun hastalığını bile senin evinde! Bunları unuttunuz mu?"

"Hayır," diye cevap verdi, "onları unutmadım. Bu gece Londra'ya gidiyorum. Yolda ondan hiç haber alamıyorum. Worthing yolu. Bana güvenmeye çalışmalısınız, Bayan Taverner. Bu arada, Brighton'da kalmanızı ve mümkün olduğunca sıradan işlerinize devam edin. Elimizde daha kesin bilgiler olana kadar kamuoyunda herhangi bir yaygara istemeyiz. Peregrine'in kaybolduğunu ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi olur."

"Kuzenimden başka kimseye söylemedim," dedi. "Buna hiçbir itirazınız ."

"de değil," dedi küçük, acımasız bir gülümsemeyle. "Haberini nasıl karşıladığını duymak bile ilgimi çekerdi."

"Onu, senin alaycılığının seni onurlandırdığından daha fazla onurlandıran bir endişeyle, Lord Worth!" diye öfkeyle karşılık verdi.

"Buna inanabilirim. Kendinize hiç sordunuz mu Bayan Taverner, Peregrine'in ölümüyle en çok ilgilenen kişi kim olurdu?"

"Yapmayın, o korkunç kelimeyi kullanmayın!" diye yalvardı Bayan Scattergood. "Haklı olduğunuzu düşündüğümünden başka bir şey değil. O adamı hiç sevmedim!"

Bayan Taverner hızla ayağa kalktı ve bir elini Gözleri Kont'un yüzüne sabitlenmişti. "Sanırım benimle neredeyse akraba olan birinden bahsettiğinizi unutuyorsunuz: üstelik güvenimi bir şekilde kazanmış birinden bu tür şüphelere kulak vermemi sonsuza dek engellemelidir. Kuzenim Peregrine'i öldürmek isteseydi geçen yıl Farnaby ile yaptığı düelloyu durduramazdı." "Bunu kesinlikle unutmuştum," diye onayladı Kont.

"Belki yapabilirsin ama asla yapmayacağım. Bay Bernard Taverner'in Perry'nin kaybolmasıyla hiçbir ilgisi yok. Arkadaşlarıyla yemek yedi ve gece yarısını geçene kadar onlarla birlikteydi."

"Ve geçenlerde Bay Bernard Taverner değil miydi? evinize kendi hizmetçisini soktu-
Garip bir tesadf eseri şu anda kayıp olan uşak da kim?" diye sordu Kont.

Bayan Scattergood keskin bir çığlık attı. "Merhamet edin, öyle yaptı! Ah canım, bize ne olacak? Bu gece gözüme uyku !"

"Lord Worth, böyle imalarda bulunamazsınız!" dedi Bayan Taverner. "Eğer Peregrine gten düştüyse, Tyler da düşmüş olmalı."

"Bayan Taverner, Peregrine'in bir cinayete kurban gitmiş olabileceğinden korktuğunuzu söylediniz. Kuzeniniz şüpheden uzak olacaksa, kötü adam olarak kimi seçmeyi düşünüyorsunuz? Tek kolu olduğu için Charles, korkarım, uygun değil. Geriye ben kalıyorum."

Gözleri kt. "Yanılıyorsunuz. Bir başkası daha var," dedi alçak sesle. "Onu her zaman aklımda tuttum, hatta Böyle bir düşünce her duyguyu incitmiş olmalı! Ama babam ona güvenmiyordu. Bunu aklımdan çıkaramıyorum."

"Amcandan mı bahsediyorsun?" diye sordu Kont. Kadın başını salladı. "Anlıyorum. Bu arada kuzeniniz suçsuz kalacak. Bana pek olası görünmüyor ama bunu zaman gösterecek. Bir iki gün içinde size daha kesin haberler gnderebileceğimi umuyorum. O zamana kadar size sadece elinizden geldiğince sabırla beklemenizi tavsiye edebilirim."

"Londra'da ne yapmak istiyorsunuz?" diye sordu Bayan Scattergood. "Sizce Perry oraya gitmiş olabilir mi?"

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı Kont. "Bow Street Runners'ın bunu yardım edebileceğini umuyorum." Elini uzattı ve Bayan Taverner elini onun elinin içine koydu.

"Gle gle," dedi sertçe. "Yüreğini ferah tut, Clorinda." Selam verdi ve bir dakika sonra gitmişti.

"Size ne dedi?" diye sordu Bayan Scattergood, bir an için dikkati dağılmıştı.

Bayan Taverner kızarak, "Hiçbir şey," diye cevap verdi.
"Aptalca bir şaka, hepsi bu."

Ertesi sabah, Peregrine'den haber alınıp alınmadığını sormak için arayan kuzenini gördü. Ona Worth'un Londra'ya gittiğini söyledi ve Peregrine'den bahsetmemesini rica etti.

Kimsenin yokluğunu. Çabucak söyledi: "İzin almadan senin işlerinden kesinlikle ama neden özellikle sessiz olmamı mı istiyorsunuz? Bu Lord Worth'un işi mi?"

"Yurtdışına yayılmamasının en iyisi olduğunu düşünüyor. Haklı olabilir. Onun rehberliğinde hareket etmeliyim."

Odada bir tur attı ve biraz çekingen bir tavırla şöyle dedi:

"Eleştirmenin bana düşmeyeceğinin farkındayım. Ama Perry'nin kayboluşunu gizli tutmak istemesinin sebebi ne olabilir? Bana onun Bow Street'e gittiğini söylediniz: bu gerçekten iyi olurdu - eğer

inanıyordu. Hiçbir şey yapmayacaksınız, hiçbir soruşturma : her şey ona bırakılacak. Benim burada olduğumu biliyor mu? Sır mı?"

"Evet," dedi. "Kesinlikle biliyor."

Ona dikkatle baktı. "Ah, anlıyorum! Şüpheliyim." "Benim tarafımdan değil," diye cevap verdi.

"Hayır," dedi hafif bir gülümsemeyle, "ama onun tarafından. Eğer bir şey

Perry'nin başına bir şey gelirse -ki Tanrı !-Worth bunu benim üstüme yıkmak için elinden geleni yapacaktır. Tyler'ı Perry'ye tavsiye etmiş olmam, bunu tam da bu olayı önlemek için yapmış olsam da, ona bir silah veriyor."

"Bunu önlemek için yaptınız - onu koruması için Perry'nin yanına mı yerleştirdiniz?"

"Evet, onu korumak için. Haftalardır huzursuzum. Judith, Hinkson denen adamı Perry'nin hizmetine kim verdi?"

"Hinkson! Neden, hiç kimse! Perry'nin bir seyise ihtiyacı vardı; Hinkson bu görev için başvurdu. Bundan başka bir şey bilmiyorum kuzen."

"Ben de öyle, ama uzun zamandır onun Worth'un maaşlı çalışanı olduğuna inanıyordum."

"Böyle bir şey söylemek için ne gibi bir nedeniniz var? Buna inanamıyorum!"

"Adam hayatında hiç damat olmamış. Senin için nedenimin bir kısmı bu. Geri kalanı için, bana Perry'nin neden Worth'un evine girerken damat görülmeli mi? Ben bunu gördüm."

Kadın irkilmişti, ama bir an düşündükten sonra sakın bir tavırla cevap verdi: "Ben Hinkson, Lord Worth'a bir mesaj göndermek için çok sık suçlandı. Sizin tarafınızdan görülmüş olmasının onu Worth'un maaşlı adamı olarak düşünmek için bir neden olmasına izin veremem."

"Dün Perry Worthing'e doğru yola çıktığında Hinkson neredeydi?"

"Bir meyhanedeydi, hangisi olduğunu söyleyemem. Sarhoştı."

"Ya da sarhoş olduğunun düşünülmesini istedi. Bir soru daha soracağım ve bitirdim. Lord Worth o gece neredeydi?"

"Köşkte," diye cevap verdi hemen. "Orada bayılmıştım ve o da beni eve getirdi."

"Akşam boyunca orada mıydı?" "Hayır," dedi yavaşça, "geç geldi."

Kaşlarını çatarak onunla yüzleşti. "Judith, elimde kanıt yok ve asılsız olabilecek suçlamalarda bulunmak da istemiyorum,

Ama size açıkça söylüyorum, Worth'un bu olayla ilgili olarak açıkladığından daha fazlasını bildiğine dair derin bir kanaatim var."

Aceleci bir hareketle ayağa kalktı. "Ah, buna dayanamıyorum!" diye bağırdı. "Neredeyse ölmek üzere olmam yeterli değil mi? Perry için endişeden çıldırmak mı? Bu tür şüpheler bana da işkence etmek zorunda mı? Worth beni sana karşı uyardığında onu dinlememiştin, şimdi de dinlemeyeceğin. Sen! Lütfen beni yalnız bırakın! Sizinle ya da herhangi biriyle konuşacak durumda değilim."

"Affet beni!" dedi. "Kuşkularımla sizi rahatsız etmemeliydim. Söylediklerimi unutun. Bu arayışınızda size yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Sizi böyle sıkıntı içinde görmek-" Sözünü kesti ve onun elini tuttu, çok sıkı tutuyordu. "Keşke seni bu endişeden kurtarabilseydim! Bu lanet bir iş!" Gerçek bir duyguyla konuşuyordu; hem havası hem de yüz ifadesi onun çok etkilendi. Elini bir an için dudaklarına götürdü ve son bir kez anlamlı anlamlı bakarak hızla odadan çıktı.

Onu gerçekten de perişan bir halde bırakmıştı. Neye inanacağını, kime güveneceğini bilmiyordu ve sabah ilerledikçe ve Peregrine'den haber gelmedikçe morali daha da bozuldu, hatta kendini Mrs.

Scattergood'a şüpheyle bakıyordu. Bayan Scattergood onu kendisiyle birlikte dışarı çıkıp hava almaya ikna etmek için elinden geleni yaptı,

Ama Judith kendini buna uygun hissetmiyordu ve yalnız kalmak için o kadar içtenlikle yalvardı ki, iyi kalpli Hanımefendi onun gönlünü almanın en akıllıca yol olduğuna karar verdi ve tek başına mağazanın raflarında yeni bir yayın bulmaya koyuldu.

Dolaşımdaki kütüphane, en gergin zihninin bile dikkatini dağıtmaya yetecek kadar büyüleyici.

On dakikadan fazla olmamıştı ki Sör Geoffrey Fairford'un kartı Bayan Taverner'in odasına getirildi ve orada dinlenmeye çekildi. Onun duyguları

Sir Geoffrey'nin

En azından mutlak bir güven duyabilirdi. Ayağa kalktı ve titreyen parmaklarıyla saçlarını topladı ve Elbisesini düzeltti. Beş dakika içinde salondaydı ve Sir Geoffrey'nin ellerini öylesine içten bir rahatlama ifadesiyle sıkıyordu ki, birbirlerini çok az tanıyor olmaları unutuldu ve Sir

Geoffrey onu kanepeye çekerek zorladı ve sanki kendi kızımı gibi ona tüm gerçekleri anlatmasını emretti.

Lord Worth'u bulmak için Londra'ya gidiyordu, ama önce Judith'i ziyaret etmeden ve ondan Peregrine'le ilgili herhangi bir haber olup olmadığını öğrenmeden gitmeyecekti.

aldı. Gerçekten de minnettardı. Eğer Peregrine'i aramaya katılmayı kendine iş edinirse

Mümkün olan her şeyin yapılacağından emindi. Ona bildiklerini olabildiğince derli toplu bir şekilde anlattı ve durumun olağanüstü olduğunu düşünmesine rağmen, çaresiz olduğunu hissetmediğini bilmenin rahatlığını yaşıyordu. Onun Muhakemesi sakindi, fikirleri o kadar mantıklı ve tecrübeli bir adamın fikirleriydi ki, ona kulak vermek gerekiyordu. Kadının daha şiddetli olan korkularını yatıştırmayı başardı ve kısa süre sonra gittiğinde onu oldukça sakin bir halde bıraktı, ve hatta mutlu bir sayı için umutluyum.

Yüzbaşı Audley'nin ziyareti, onun bir ölçüde huzura kavuşmasına daha da yardımcı oldu. Bayan Scattergood'un dönüşünden kısa bir süre sonra geldi ve Bayan Taverner'i arabayla gezintiye çıkardı. Bayan Taverner önce bunu reddetti ama sonunda ikna oldu.

"Bayan Taverner," dedi, "siz evinizde pineklemekten ve en korkunç hayallere dalmaktan yanasınız.

Hayal gücü! İtiraf et, zindanları, zindanları, pusuları, tek kelimeyle, gizlenen tüm dehşetleri hayal ediyordun.

en iyi romansların sayfaları arasında! Ama bu işe yaramayacak: On dokuzuncu yüzyılda yaşıyoruz ve

Perry'nin kendisine her yönüyle mükemmel olduğu söylenen bir atı satın almak için yola çıktığını öğrenmeniz çok daha olasıdır. bir pazarlık şansını şok edici bir şey olur. Bire on, açıklama şöyle olacak

Buna benzer bir şey ve sizi bu kadar korkuttuğu için onu azarladığınızda çok öfkelenecek, size postayla gönderdiği mektuptan bahsedecek ve onu cübbesinin cebinde."

"Ah, keşke öyle düşünebilseydim!" diye iç geçirdi.

"Öyle olduğunu göreceksiniz, sizi temin ederim. Bu arada, üzülmenize izin vermemem için bana sıkı bir görev verildi. İsterseniz beni Worth'un vekili olarak görün ve bu sıfatla size emrediyorum Bayan Taverner, şoför kıyafetinizi giyip benimle gelin. Pencereden dışarı bakın ve reddedecek kadar nankör olup olmadığınızı bana söyleyin!"

Dışarı baktı ve Worth'un grilerden oluşan ekibinin bir seyis tarafından yukarı aşağı götürüldüğünü görünce hafifçe gülümsedi. "Başka bir yerde

"Ama bugün-" dedi. "Ama bugün-"

"Bayan Taverner, kardeşime bu şekilde karşı çıkmaya cüret mi ediyorsunuz?" diye sordu. "Buna inanamıyorum!"

Bayan Scattergood onun ikna çabalarına kendi ikna çabalarını da ekledi. Bayan Taverner boyun eğdi ve çok geçmeden dizginler onun becerikli ellerinde, at arabasının koltuğuna oturdu. Kaptan

Audley onu oyalamak için kendini zorluyor, sırayla cüretkâr, şakacı, esprili, mantıklı davranıyordu, ama bu çıkışlarının hiçbirisi, araba tekrar Marine Parade'e yanaştığında, Peregrine'den haber alınamazsa ona Londra'ya kadar eşlik etme teklifi kadar canlı bir bakış ve zorlanmamış bir gülümseme yaratmamıştı.

bir hafta içinde.

"Haber alacağımızdan kuşku yok," dedi, "ama gelecek perşembeye kadar alamazsak, seninle birlikte gidip Maria'yı şehre götüreceğim ve sizi Bow Street'e bizzat götüreceğim."

"Ah, keşke !" diye bağırdı. "Burada kalmak, hiçbir şey yapamamak, Lord Worth'un attığı adımlardan habersiz olmak, dayanılacak gibi değil!"

"Sana söz veriyorum," dedi. "Ama o zamana kadar Worth'un size söylediğini yapmaya çalışın. Sabırlı olun, dilleri oynatmayın, ve en kötüsünü hayal etmeyin!"

Onu arabadan indirdi, evin içine kadar uğurladı ve damada başıyla koltuğa oturmasını işaret etti.

Kapı kapandığında neşesi kaçmıştı.

Bayan Taverner'in arkasında. Steyne'e geri götürülürken kaşları çatıktı, öyle ki damat

Sanırım kolu ona çok acı veriyor olmalı.

Yemeğini yalnız yedi, ama daha sonra Steyne'de dolaşmak için dışarı çıktı. Saat dokuz orada gezinti yapmak için moda bir saatti ve çok uzaklaşmamıştı ki yarım bir

Tanıdığı bir düzine insan. Worth'un nerede olduğuna dair birkaç soruşturma yapıldı, ancak

Peregrine'in ortadan kaybolması pek duyulmamış gibiydi ve Worth'un bir iş için Londra'ya gitmiş olması da pek şaşırtıcı değildi. Yüzbaşı Audley

Kardeşinin yokluğuyla ilgili bu açıklamayı beşinci kez tekrarlıyordu ki, Bay Bernard Taverner'in kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Worth'un gidişine üzülen iki bayana selam verdi ve Bay Taverner'i karşılamak için ilerledi.

"Sizinle konuşma fırsatı bulduğum için çok mutluyum."

Bernard Taverner dedi ki. "Haber almak için Marine Parade'i sürekli aramak istemiyorum. Kuzenimden haber var mı?"

"Kardeşimin ne duymuş olabileceğini bilmiyorum," diye yanıtladı Kaptan. "*Ben* hiçbir şey duymadım."

Bay Taverner onun yanına geldi ve ciddi bir düşünce havasıyla şöyle dedi: "Kardeşiniz ondan haber almayı umuyor.

Londra'da, topluyorum. Peregrine'in oraya gitmiş düşünmek için herhangi bir neden var mı?"

"Korkarım size cevap verebilecek kadar Worth'a güvenmiyorum. Ancak Londra'ya gitmek için yeterli bir nedeni olduğuna emin olabilirsiniz. Kardeşim Bay Taverner kesinlikle aptal değildir."

Bay Taverner başını eğdi. "Lord Worth'un ne olduğunu keşfetmek için ne gibi planlar yaptığının farkında değilsiniz. kuzenime ne oldu?"

"Hayır, aceleyle gitti ve bana çok az şey anlattı. Bunun için üzgünüm: eminim *siz* de bilmek istiyorsunuzdur."

"Evet," dedi Bay Taverner sessizce. "Uygun önlemlerin alındığını bilmek beni gerçekten ."

"Bundan emin olabilirsiniz," diye yanıtladı Kaptan. "Ama biz Böyle halka açık bir yerde tartışmamalıydım, biliyorsun. Ben de Şato'ya gidiyordum. Bana eşlik etmek ister misiniz?"

Bay Taverner kabul etti ve onunla birlikte sessizce hana doğru yürüdü. İçki salonuna girdiler. Kaptan bir şişe şarap istedi ve duvara dayalı masalardan birine doğru ilerlediler. "Size zaten bilmediğiniz hiçbir şey söyleyemem," dedi. "Bu çok açıklanamaz bir iş, ama eğer ortada bir suiistimal varsa, bunu doğru yere taşımaya değer."

"Lord Worth bir olduğundan şüpheleniyor o zaman?"

"İnsan ne düşünebilir ki?" dedi Kaptan Audley. "Görünüşe göre öyle değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı Bay Taverner. "Sanırım öyle, Kaptan Audley."

"Ancak Bayan Taverner'e o kadar çok nefes vermeyin. Zaten büyük bir endişe içinde, biliyorsunuz."

"Şaşılacak bir şey değil. Durumu gerçekten çok kötü!"

Yüzbaşı sarkık gözkapaklarının altından ona baktı. "Worth Brighton'dan ayrıldı diye onun unutulduğunu düşünmemelisiniz," dedi. "Eğer bir haber çıkmazsa Perşembe günü onu Londra'ya götürmek niyetindeyim. Bu arada Peregrine."

"Ona Londra'ya kadar eşlik etmek! Ne amaçla? Orada ne işe yarayabilir ki?" diye haykırdı Bay Taverner.

"Buna gelince, sanırım yok, ama gitmek istediğini göreceksiniz. Sonuçta bu çok anlaşılabilir bir durum."

"Anlaşılabilir, evet, ama Lord Worth'un buna izin vermesine şaşırdım."

Kaptan gülümsedi ve şarap şişesini aldı. "Are Sen?" dedi. "Belki kardeşimin de bunun için bir nedeni vardır."

Şarabı dökmeye başladı, ama sol eli hâlâ sağ elinin yaptığı işi yapmaya alışmamıştı ve şarabın bir kısmı

Sıvı döküldü ve tertemiz pantolonuna sıçradı. Büyük bir sıkıntıyla şöyle dedi: "En basit işi bile sol elinizle yapabilir misiniz? Gördüğünüz gibi yapamıyorum. Lanet olsun!" Şişeyi yere bıraktı ve

cebinden mendilini çıkarıp öfkeyle dizindeki lekeyi sildi. Ama mendilini çıkarırken, sandalyesiyle Taverner'inki arasında yere düşen başka bir şeyi de yakaladı. Yere baktı, ve onu almak için hızlı bir hareket yaptı.

Ancak Bay Taverner ondan önce davranmıştı. Yüzbaşı Audley tam kâğıda uzanırken parmakları kâğıdın üzerine kapandı. O da

Bir an için baktı ve sonra gözlerini Kaptan'ın yüzüne kaldırdı. "Size mutluluklar mı dilemeliyim, Yüzbaşı Audley?" ölçülü bir sesle sordu. "Evlenmeyi düşündüğünüz hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama özel bir

Cebinizde bir ruhsat olduğuna göre, mutlu günün yakın olduğunu varsaymalıyım."

Kaptan kağıdı ondan çabucak aldı ve cebine geri soktu. "Tanrım, hayır!" dedi kolayca. "Bu benim için değil, sevgili dostum. Bir arkadaşıım evlenmek üzere ve ruhsatı temin etmem için beni görevlendirdi, hepsi bu!" "Anlıyorum," dedi Bay Taverner kibarca.

Bölüm XXII

Pazar günü, Peregrine'den kız kardeşine hiçbir haber getirmeden geçti. Bayan Peregrine ile kiliseye gitti. Sabah Scattergood'a gitmiş ve ayinden sonra dışarı çıktığında, bastonuna dayanarak topallaya topallaya kendisine doğru gelen amcası tarafından selamlanmıştı. Peregrine'in kaybolmasından birkaç gün öncesinden beri onu görmemişti ve ona karşı duyduğu güvensizlik o kadar güçlüydü ki Onu, ilişkilerinin gerektirdiği ayrıcalıkla karşıladı. Pek sağlıklı görünmüyordu; her zaman kırmızı olan yanaklarında solgun bir renk vardı ama bunu gut hastalığına bağlıyordu. geçen hafta boyunca onu içeride tuttu. Yeğenine bunun dışarıdaki ilk günü olduğunu söyledi. Yeğeninde güçlü bir Bunu kendisine bu kadar açık bir şekilde söylemesi üzerine kuşkuya kapıldı, ama herhangi bir ilgide geri kalmamak için kendini zorladı Sıcak Banyoyu deneyip denemediğini sormak için. Denemişti ama fazla bir şey alamamıştı. bundan yararlandı. Kendi sağlığını konuşmasının konusu yapmak istemediği belliydi; yeğenine arabasına kadar koluna girmesi için yalvardı ve onunla birlikte ağır ağır uzaklaşırken şöyle bir baktı Endişeyle yüzüne baktı ve alçak bir sesle şöyle dedi: "Biliyor musun canım, şu lanet ayağımla karaya oturmamış olsaydım, iki gün önce seninle birlikte olacaktım. Bu korkunç bir iş! Sana ne diyeceğimi bilemiyorum. I

Böyle bir şeyin olmasını dünyada istemezdim! Ay, zavallı kız, nasıl hissettiğini anlıyorum!"

Eli onun elini sıktı; gözleriyle buluştuğunda öyle şeyler gördü ki yüzünde öyle bir ifade ki, neredeyse onu aklayacaktı. Kadın ona teşekkür etti ve şöyle dedi: "Bir daha umutsuzluğa kapılıyorum, efendim. Lord Worth'un Peregrine'i bulacağına inanıyorum."

"Evet, umarım öyle olur," diye cevap verdi. "Bu korkunç bir iş, korkunç bir iş!"

"Kuzenim bugün sizinle değil mi efendim?" diye sordu, Peregrine'in kaderini onunla tartışmak istemiyordu.

"Eh?" dedi, bir sıçrayışla kendini hatırlayarak. "Olamaz! Bernard'ın senin için elinden geleni yapmaya gittiğini bilmiyor muydun? Evet, . Dün gece yola çıktı. Brighton'daki kuzenleriyle birlikte ambarların altında, dediğimiz gibi. Ah, canım, oğlumun ne kadar derin Ama sizi kızdırmak istemediğime eminim ve şu an gelinliklerden bahsetmenin sırası değil."

Bu sırada arabaya ulaşmışlardı ve adam biraz inleyerek arabaya bindi. Bayan Taverner kararlıydı.

Kendisini kapısına kadar götürme teklifini reddetti, ama bu sempatinin ikiyüzlülük olduğuna inanamadı ve onu olabileceğinden daha nazik bir şekilde uğurladı. onun için bir şeyler hissedebileceğini düşündü.

Pazartesi günü ona Sir Geoffrey Fairford'dan bir mektup geldi. St. James Caddesi'ndeki Reddish'in otelinden yazmış. O vardı Worth'u görmüştü ve ona Peregrine'le ilgili hiçbir haber verememiş olmasına rağmen, birkaç gün içinde bütün gerçekleri öğreneceklerinden emindi. Aceleyle yazmıştı ve gönderilmesinde gecikme olmaması için mektubunu postaneye götürmek istiyordu. Yapabileceği tek şey ona umudunu kaybetmemesini öğütleyin ve ona Gardiyan mutlu bir sonuca için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Bu kısa notla yetinmek zorunda kaldı. Onun Kaptan Audley'nin ona Londra'ya kadar eşlik edeceğine dair verdiği söze bağlıydı. Londra'da geçirdiği her gün Brighton'a katlanmak bir öncekinden daha zordu. Bayan Scattergood'un moralini yüksek tutma çabaları, en kasvetli önsezi nöbetleriyle dönüşümlü olarak, işleri daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramadı. Peregrine'in kaybolduğunu o kadar belli ediyordu ki, Judith onun arkadaşlığının bir destek olduğunu hissedemedi; üç günün sonunda afyon damlalarının yardımı olmadan uyuyamaz hale geldiğinden ve

Zamanının büyük bölümünü bir elinde bir şişe kokulu tuz, diğerinde nemli bir mendille bir kanepede geçiriyordu, varlığının tek avantajı Judith'e onunla ilgilenmesi için bir iş vermiş olmasıydı.

Worth'tan hiçbir haber gelmedi. Judith onun Londra'da olduğuna inanıyordu ama Yüzbaşı Audley bile ona bu konuda kesin bir bilgi veremiyordu.

Çarşamba sabahı Bayan Taverner, vasisinden bir mektup bulma umudundan çok, hareketsiz kalamama duygusuyla bir sokak elbisesi giyip şapka taktı ve postaneye uğramak üzere dışarı çıktı. Ama gece postası ona mektup getirmemişti ve Marine Parade'e geri dönerken yüreği buruktu. Artık Birdenbire adının söylendiğini duydu ve hemen arkasına döndüğünde kuzeninin arkasından gelen hafif bir yolcu arabasından atladığını gördü.

Onu karşılamak için acele etti, yüzü her şeyi ifade ediyordu Onu gördüğünde hissettiği heves. "Kuzen! Bir şey mi keşfettin? Söyle bana, söyle bana!"

Kadının kendisine uzattığı elleri kavradı ve bastırılmış bir sesle şöyle dedi: "Ben de sizin eve gidiyordum. Ama bu daha iyi. Bir şey keşfettiğime inanıyorum, güveniyorum."

Çok solgun yüzü, haberlerinin kötü olması gerektiğini düşünmesine neden oldu. Kendi yanakları da bembeyaz olmuştu; sadece söyleyecek gücü buldu: "Ne oldu? Oh, beni merakta bırakma! Bundan başka her şeye dayanabilirim!"

"Sanırım onu buldum," dedi çabayla. Kadının gözleri büyüdü. "Onu buldum! Tanrım, ölmemiş mi?"

"Hayır, hayır!" diye cevap verdi hemen. "Ama ne durumda olduğunu söylemeye cesaret edemem!"

"Nereye?" diye sordu. "Neden beni hemen ona götürmüyorsun? Neden burada durup zaman kaybediyoruz? Nerede o? O mu?"

"Sizi ona götüreceğim," dedi. "Biraz uzakta ama sizin için bir araba getirdim. Benimle gelir misiniz?"

"Yüce Tanrım, elbette geleceğim!" diye bağırdı. "Eve gidip Bayan Scattergood'a bir mesaj bırakayım da hemen yola çıkalım!"

Adam kadının elini sıkıca kavradı. "Judith, çok ciddi olarak sana yalvarıyorum, bunu yapma! Bayan Scattergood'a göndereceğin bir mesaj her şeyi mahveder. Her şeyi bilmiyorsun."

"Bana ne anlatmaya çalışıyorsun?" dedi. "Bayan Scattergood'a gönderilen bir mesaj her şeyi nasıl mahvedebilir?"

"Kuzen, tüm şüpheler doğrulandı. Peregrine'i bulman gerekmiyor. Seni götüreceğim yer ülkenin derinliklerinde saklı. Ben onun kim tarafından yapıldığını tahmin edebilirsiniz."

Sanki bir darbe almış gibi hissetti.

Bütün konuşma gücünü elinden almıştı. Bir şeyi savuşturmak ister gibi tuhaf bir hareket yaptı ve tek kelime etmeden dönüp arabaya doğru koşmaya başladı.

Arabaya binmesi için yardım etti ve yanında yerini aldı. Basamaklar katlanmıştı ve bir an içinde atlar

geri döndü ve Steyne'den Londra yoluna doğru tırıs kalktı. Gün güneşli ve çok sıcak olmasına rağmen Judith titriyordu. Tek bir kelime söyleyebildi. "Değer mi?"

"Evet," diye cevap verdi. "Perry'yi kaçıran oydu; nasıl bilmiyorum."

"Oh hayır!" diye fısıldadı. "Oh hayır, oh hayır!"

Kısıtlı bir sesle: "Onun olması sizin için çok mu önemli?" dedi. kadar kendini kontrol etmeyi başardı: "Elinizde ne kanıt var? Neden böyle bir şey yapsın ki? Bu inandırıcı değil!"

"Perry'nin servetinin onu baştan çıkarmaya yetmeyeceğini mi düşünüyorsunuz?"

"O varis değil-" Sözünü kesti ve ellerini kucağında birbirine bastırdı. "Oh, bu çok alçakça olur! Buna inanmayacağım!"

"Varis sensin," dedi. "Ama kaderinde Worth'un gelini olmak varmış diye kendini kandırma, kuzen. En ufak bir şans eseri, Worth'a kurulan komployu fark etmemiş olsaydım şeytani bir oyunla Charles Audley'le evlenmeye zorlanmış olacaktın."

"İmkânsız!" dedi. "Hayır, buna inanmam! Yüzbaşı Audley'nin benimle evlenmek gibi bir düşüncesi yok."

"Oysa Yüzbaşı Audley sizi yarın Londra'ya götürecekti ve Yüzbaşı Audley cebinde özel bir ruhsat taşıyor."

"Ne!" diye haykırdı. "Onu gördüm," dedi.

Kadın tamamen şaşkına dönmüştü ve sadece ona bakabiliyordu. Bir süre sonra adam devam etti: "Sanırım reşit olmana birkaç gün kala güvenli bir şekilde ona bağlanacaksın. Cuma gününe kadar Worth'un vesayetinden kurtulacağını hiç düşündün mü?"

"Bu ne gelebilir?" dedi. "Oh, bu yaramaz, Kuzen! Yüzbaşı Audley onurlu bir adamdır, böyle bir alçaklığı!"

"Para bir adamı tahmin edebileceğinizden çok daha fazla çaresizliğe sürükleyebilir," dedi sesinde sert bir tonla. "Worth, Perry'nin hayatına kastetmek için girişim üstüne girişimde bulundu. Bunun doğru olduğunu biliyorsun!"

"Hayır," dedi belli belirsiz, "bunun doğru olduğunu bilmiyorum. Düşünemiyorum - kafam bomboş! Perry'yi görene kadar beklemeliyim. Daha ne kadar yolumuz var?"

"bilemezsiniz. "Burayı bilemezsiniz.

Henfield. Bir dizi koşul beni oraya yönlendirdi ama sizi tüm bu sefil ayrıntılarla yormayacağım."

Konuşmadı; duyuları neredeyse bastırılmıştı;

Sadece köşesinde arkasına yaslanıp, suçlamalarını kanıtlayacak ya da çürütecek her türlü hatırayı çalışıyordu. Adam ona şefkatle baktı, ama onun sessizlik ihtiyacını anlıyor gibiydi. Bir keresinde sanki zorlanmış gibi şöyle dedi: "Keşke seni bağışlayabilseydim! Ama yapamadım!"

Ona cevap vermeye çalıştı ama sesi . Başını çevirip pencereden dışarıya kör bir şekilde baktı.

Araba hızlı adımlarla ilerliyor, sadece kontrol ediyordu.

Judith kilometrelerce

kat ettikleri mesafenin farkında bile değillerdi.

Pike-road'dan ayrılıp engebeli bir yola saptıklarında kendine geldi ve kuzenine boş gözlerle bakarak şöyle dedi: "Daha uzağa gitmemiz gerekiyor mu? Gitmeliyiz

uzun bir yol kat ettik. Atları değiştirmemiz gerekmez mi?"

"Buna gerek kalmayacak," diye cevap verdi. "Bu çift Yolculuğu tamamlayın, çünkü araba hafif bir araba. Sadece on mil daha yolumuz var. Bir saat içinde sağ salim varmış oluruz."

"Eğer Perry'yi canlı bulursam, geri kalan her şeye , katlanmalıyım!" dedi. "Bu kadar sessiz bir arkadaş olduğum için beni affet! Bu konuda konuşamam."

Onun elini sıktı. "Anlıyorum. Vardığımızda söylenmesi gereken her şey için yeterince zamanımız olacak."

"Lord Worth mı?" diye sordu.

"Hayır, o Londra'da. Onunla tanışmaktan korkmanıza gerek yok."

"Ama Perry neden bu yerde tutuluyor?

Beni nereye götürüyorsun? Eğer tüm söyledikleriniz doğruysa, o nasıl hayatta olabilir? Şüphesiz-"

"Birazdan öğreneceksiniz," dedi.

Başka bir şey söylemedi. Araba yüksek, karışık çitlerin arasındaki kıvrımlı bir yolda sarsıla sarsıla ilerliyordu; ılık havada bir saman kokusu yayılıyordu; ara sıra uzakta tepelerin mavi arka planıyla birlikte inişli çıkışlı tarlalardan oluşan bir manzaraya bir anlık bakış. Daha derinlere daldıklarında

ve Peregrine'e yaklaştığını hissettiğinde, beynini tıkayan uyuşukluk yerini varmak için sabırsızlığa bıraktı. Kuzenine döndü ve sordu: "Buraya hiç ulaşamayacak mıyız? Neden atları yarı yolda değiştirmediniz?"

"Neredeyse ," diye cevap verdi.

Beş dakika sonra yorgun atlar bir geçitten içeri girmiş ve koşar adımlarla yollarına devam ediyorlardı.

Sıra sıra tarlaların arasından geçen kaba araba yolu, yerdeki bir oyuğa yuvalanmış oldukça büyük bir kulübeye götürüyordu.

Burası

Etrafı çitlerle çevrili bir bahçe ve bir yığın müstemilat.

Birkaç tavuk görülüyordu ve bir domuz kök salıyordu.

kulübenin arka tarafındaki lahanaların arasında. Judith, daha net görebilmek için öne doğru eğilerek

Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Ama burası bir köylünün kulübesinden başka bir şey değil ki!" diye bağırdı. "Perry *burada* mı tutuluyor!"

Kapıyı açtı ve dışarı fırladı, onun için merdivenleri indirdi. Kadın güçlükle bekleyebildi, neredeyse yere atlayacaktı ve alçak kapıyı iterek açtı, yürüdü Kulübeye giden patikadan hızla yukarı.

Kapıyı çalmaya fırsat bulamadan, kır saçlı, yaşlı bir kadın kapıyı açtı; gözlerinde sağırlara özgü o boş bakış vardı. Kadın Judith'e bir reverans yaptı ve aynı nefeste ona içeri girmesi ve çok açık duyamadığı için özür dilemesi için yalvardı.

Judith dönüp kuzenine baktı, kaşları burun kemiğinin üzerinde birbirine yaklaşıyordu. "Peregrine?" dedi. keskin bir şekilde.

Koluna titreyen bir el koydu. "İçeri gir kuzen, bunu sana kapının önünde açıklayamam."

Arabacının atları bir arabaya doğru götürdüğünü gördü. Evin arka tarafındaki ahırlarda. Gözleri şüpheyle karardı. "Peregrine nerede?"

"Tanrı aşkına, Judith, içeri girelim! Sana her şeyi anlatacağım, ama bu kadından önce değil!"

Hâlâ kapıyı tutan sağır kadına baktı, başını sallayarak gülümsedi ve eşikten geçerek sonunda merdivenler olan dar bir geçide adım attı. Bernard Taverner bir kapı açtı ve Her iki ucunda da pencereleri olan, salon olduğu anlaşılan, alçak perdeli ama geniş bir daire ortaya çıktı. Judith tereddüt etmeden içeri girdi ve onun kapıyı tekrar kapatmasını bekledi. "Peregrine burada değil mi?" dedi.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Seni getirmek için başka bir yol düşünemedim. Beni çok sert yargılama! Seni kandırmak için en acı verici şeydi! Ama benimle asla gelmezdin. Audley'le birlikte kasabaya gider ve onunla evlenmek için kandırılırdın. Beni affetmelisin!"

"Peregrine nerede?" diye araya girdi.

"Onun öldüğüne inanıyorum. Bilmiyorum. Sence ben seni ona götürmez miydim? Worth onunla kaçtı-"

"Worth!" dedi. "Hayır, Worth değil! *Sana* soruyorum! Perry'ye ne yaptın? Cevap ver bana!"

"Judith, sana yemin ederim ki ona ne olduğunu senden daha iyi bilmiyorum! Bu işte benim parmağım yok. Peregrine'den ya da servetinden bana ne? Kendimi o kadar yalancı mı gösterdim ki bana inanabiliyorsun? İstedğim sensin.

seni ilk gördüğüm günden beri istiyordum! Böyle olmasını hiç istememiştim, ama ne yapabilirdim, başka hangi yol açıktı ki? Bana mı? Söyleyebileceğim hiçbir şey seni Audley ile Londra'ya gitmekten alıkoyamazdı ve bir kez onun ve Worth'un eline düştün mü, seni bu adaletsiz evlilikten kurtarmak için ne umudum vardı? Seni defalarca uyardım.

Worth'a güvenmemeni söyledim, ama sen beni dinlemedin!

Sonra Peregrine'in kayboluşu geldi ve bir kez daha

Beni dinleyin. Yine de Audley'nin elinde evlilik cüzdanını görmeseydim bu adımı atmaktan çekinirdim. Ama o zaman biliyordum ki, eğer seni

Worth'un şeytani planlarının kurbanı olduğum için sert davranmak - isterseniz haince de - ama yine de sizi sevdiğim için!"

Masanın yanındaki sandalyeye çöktü ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Bunun ne önemi var?" diye sordu. "Doğruyu söyleyip söylemediğini bilmiyorum; umurumda da değil. Bütün bunların anlamı Perry." Elleri yere düştü; ellerini ona doğru uzattı. "Kuzen, ne olursa olsun

"Perry'nin ölmediğini söylersen affedebilirim!"

Sandalyesinin yanında dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini kavradı. "Sana söyleyemem. Bilmiyorum. Ben değildim

onunla kaçtı. Belki ölmemiştir; eğer benimle evlenirsen-"

"Evlen seninle!" diye bağırdı. "Seninle asla evlenmeyeceğim!"

Ayağa kalktı ve ondan uzaklaşarak pencereye doğru yürüdü.

Sırtını ona dönerek şöyle dedi: "Benimle evlenmelisin."

Gözlerini ona dikti. "Delirdin mi sen?"

Başını iki yana salladı. "Kızgın değilim. Çaresiz."

Hiçbir şey söylemedi. Sanki Weald'da kaybolmuş bu kulübenin önemini yeni fark etmiş gibi etrafına bakınıyordu. Bir süre sonra daha sessiz bir tonda şöyle dedi: "Anlamayı sağlamaya çalışmalıyım."

"Anlıyorum," dedi. Sağ elinin parmakları bir sıkılıp bir açılıyordu. "Bayan Scattergood'a neden mesaj bırakmadığımı, yolda neden at değiştirmedığınızı anlıyorum. Burada yaşayan kadın sizin maaşlı çalışanınız mı?"

"Evet," diye sertçe cevap verdi.

"Umarım ona cömertçe ödeme yaparsınız," dedi.

"Judith, bunun için benden nefret ediyorsun ama benden korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok, söz veriyorum!"

"; sizden korkmuyorum."

"İhtiyacın yok. Karım olmanı istiyorum-"

"Bir servete sahip olmasaydım beni karın olarak ister miydin?" dedi alaycı bir tavırla.

"Evet! Oh, servetine ihtiyacım olduğunu inkar edemem, ama sana aşkım gerçek! Sizi bana karşı daha fazla kışkırtacak şey yapmama izin vermeyecek kadar gerçek! Ne kadar çok sevdiğimin farkındayım.

attığım bu adımla kendi davama zarar verdim. Size ne kadar saygı duyduğumu göstermek bana düşer. Bunu yapmayacağım. İzniniz olmadan size dokunmaya bile cüret edemem, her ne kadar evlenme sözünüzü alana kadar sizi burada tutmak zorunda olsam da

Ben!"

"Sizi temin ederim ki alamayacaksınız."

"Ah, anlamıyorsunuz. Hiç düşünmediniz! Bunu size belirtmek zorundayım.

Bitti! Judith, benimle geçireceğin iki haftanın, arkadaşlarından uzakta geçireceğin bir haftanın, reddetmeni imkânsız hale getireceğini biliyor musun? İtibarın o kadar zedelenir ki Worth'un kendisi bile sana

Evlen benimle! Açıkça söylemek gerekirse, kuzen-"

Odanın diğer ucundan gelen bir ses soğukkanlılıkla araya girdi: "Daha fazla açık konuşmanıza gerek yok Bay Taverner. Kendinizi tehlikeye atmak için yeterince şey söylediniz."

Judith bir çığlık attı ve arkasını döndü. Worth Kontu odanın arka tarafındaki pencere pervazına oturmuştu. O da Binici elbisesi giymişti ve elinde eldivenleriyle kırbacı vardı. Judith sandalyesinden kalkarken diğer bacağını pervazın üzerinden salladı ve eldivenleriyle kırbacını masanın üzerine fırlatarak hızla odaya girdi.

"Sen!" Bu sözcük Bernard Taverner'ın solgun dudaklarından döküldü. Kont'un sesiyle dönmüş, ayaklarının ucunda sallanmaya başlamış ve fırlamadan önce bir an boyunca gözlerini odanın diğer tarafına dikmişti.

Bayan Taverner dehşet içinde bir çığlık attı, ama çığlık dudaklarında sönmeden her şey bitmişti. Bir anda Kont kuzeni tarafından öldürölme tehlikesiyle karşı karşıyaydı, bir sonraki Bernard Taverner çenesine aldığı sert bir darbeye yere yığıldı ve

Yanında devrilmiş bir sandalye ve başında yumruklarını sıkmış bir şekilde duran Kont'un yüzünde şöyle bir ifade vardı

Bayan Taverner öne doğru ve ellerini onun kollarına kenetledi. "Hayır!" diye soluk soluğa kaldı. "Lord Worth, size yalvarıyorum-!"

Ona baktı ve yüzündeki ifade

Korkudan gözlerinin ferisi sönmişti. "Özür dilerim, Clorinda," dedi. "Senin varlığını unutmuşum.

Kalkabilirsiniz Bay Taverner. Bayan Taverner yanımızda yokken bu işi bitireceğiz."

Bernard Taverner bir dirseğinin üzerinde debeleniyordu. Kendini ayağa sürükledi ve ağır bir şekilde duvara yaslanarak durdu.

hissediyor. Kont yere düşen sandalyeyi kaldırdı ve Bayan Taverner' uzattı. "Size bir özür borçluyum," dedi. "Rahatsız edici bir sabah geçirdiniz ve ben Korkarım bunu ben yaptım."

Dedi ki: "Peregrine- Peregrine'i kaçıranın sen olduğunu söyledi!" "Bu," dedi Kont, "muhtemelen size verdiği tek doğru bilgi."

Bembeyaz kesildi. "Doğru!"

"Tamamen doğru," dedi, bakışları alaycı bir şekilde Taverner'in yüzünde duruyordu.

"Anlamıyorum! Oh, bunu yapmış olamazsınız!"

"Teşekkür Clorinda," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Ama gerçek şu ki ben yaptım."

Kuzenine doğru bir bakış attı ve onun Gözlerinde korku ve kuşku karışımı bir ifadeyle Worth'a bakıyordu. Kadın ayağa kalktı. "Oh, ne diyorsun sen? Perry nerede? Tanrı aşkına, biriniz bana söylesin!"

"Bu arada," dedi Earl, "Peregrine muhtemelen Marine Parade. Bu kadar şaşırmış görünmeyin Bay Taverner: Benim korumamı Batı Hint Adaları'na göndermenize izin gerçekten düşünmüş olamazsınız."

"Marine Parade'de!" Judith tekrarladı. "Batı Hint Adaları! Bernard! Oh hayır, hayır!"

Bernard Taverner elini gözlerinin üzerinden geçirdi. "Bu bir yalan! Peregrine'i hapse attırmadım!"

"Hayır," diye onayladı Kont. "Elinizden geleni yaptınız ama Bensiz hesaplanmış. Bununla birlikte, dikkatli düzenlemelerinizin boşa gitmediğini düşünerek kendinizi teselli edebilirsiniz. O şüpheli geminin kaptanı Lancing, Tyler'ı Peregrine'in yerine kabul etmekten oldukça memnundu. Aslında, onun Tyler'ı bir takas yapıldığını anladım. Tyler'ı Brighton'da tekrar görmeyi beklemeyeceğinizden oldukça emindim. Bunun çok tehlikeli olacağını düşünüyorum. Bu yüzden ondan kurtulmak benim için gerçekten çok güvenliydi. tam da Peregrine'den kurtulmak istediği gibi."

Bay Taverner, "Lord Worth, isterseniz bu korkunç hikâyeyi bana yutturmaya çalışabilirsiniz," dedi. "Kanıtlamakta zorlanacaksınız."

"Eğer sen böyle yapmasaydın, bunu kanıtlamakta zorlanabilirdim."

Bugün Bayan Taverner'ı mecburen kaçırdı," dedi Kont. "Bu karar hatası, sevgili efendim, işimizi o kadar kolaylaştırdı ki Geri kalanını kanıtlamam için beni Büyük Jüri'ye kanıt sunma zahmetine sokeminim."

Bayan Taverner sandalyesine geri çöktü. "Yaptığınız tüm o diğer *girişimler*? Ama düello! Ah hayır, en azından bunu siz yapmış olamazsınız!"

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Bayan Taverner," dedi Kont acımasızca, "ama o düello Bay Bernard Taverner'in Peregrine'den kurtulmak için yaptığı ilk girişimdi. Bu haberi bana kaplanım getirdi, o da şanslı bir tesadüf eseri Peregrine ve Farnaby arasında kavga çıktığında Cock-Pit Royal'in galerisindeydim. Bu arada, Bayan Taverner, o cerrahın doktorluğu konusunda ciddi şüphelerim var. kuzeninizi tanıma becerisine sahipsem, onun da *beni* tanınmasına makul bir bağımlılığım var."

Haykırdı: "Düelloyu durduran sen miydin? Ah, ne aptalmışım! Ama bana söylemedin! Neden bunu yapanın kuzenim olduğunu düşünmeme izin verdin?"

"Birkaç nedenim vardı, Bayan Taverner, hepsi de iyi nedenlerdi."

Bernard Taverner elini kravatına götürdü ve mekanik olarak düzeltti. Boş şömineye doğru ilerledi ve şöminenin yanında durup kolunu şömineye yasladı.

Şömine rafı. Yüzünde çirkin bir morluk oluşmaya başlamıştı; çok sarsılmış görünüyordu ama her zamanki sakin tavrıyla konuştu: "Lütfen devam edin! Canlı bir hayal gücüne sahipsiniz, ama herhangi bir jürinin bundan daha kesin bilgilere ihtiyaç duyacağını sanıyorum.

beni böyle vahşi bir suçtan mahkum ediyorsunuz. Beni suçluyorsun

ama Büyük Jüri'ye ne tür bir kanıt sunacağınızı duymak isterim."

"Eğer kanıt getirebilseydim, bugün kaçak olmazdınız, Bay Taverner."

Judith şaşkınlık içinde Kont'a bakıyordu. "Düelloya benim sebep olduğumdan ne zaman şüphelendiniz? kuzen?" diye sordu.

"Neredeyse hemen. Bir keresinde Peregrine'in kötü bir duruma düştüğü haberini bana getirdiğini belki hatırlarsın.

şirket. Farnaby'nin adından bahsettiniz.

Farnaby'yi kuzeninin yanında bir ya da iki kez gördüğümü hatırlıyorum. O sırada tek kuşum, Peregrine'in servetini iskambil kâğıtlarında kaybetmesine yönelik bir komplo olabileceğiydi. Bunu da Peregrine'i korkutarak hallettim.

Peregrine'i, harçlığının karşılayabileceğinden fazla namus borcu altına girdiğini tespit edersem Yorkshire'a geri gönderme tehdidiyle. Ben de düşündüm ki, sağduyulu bir

Bay Taverner'in mali durumunun araştırılması uygunsuz .

Ancak itiraf etmeliyim ki

gerçek olduğundan şüphelenerek

Peregrine'in Bayan Harriet Fairford ile nişanlanmasını

onayladım. Bunu yaparak şüphesiz onu hayatını tehlikeye attım.

Peregrine bekâr kaldığı sürece

ondan kurtulmaya ihtiyacım var. Çocuğun ölümünü önce kuzeninizin, eğer eli zorlanmasaydı, sizden emin olacağını düşünüyorum. Nişan bunu hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Bay Farnaby, Peregrine'i bir düelloda vurmak için tutulmuştu ve bu kavgayı başlatmak için daha az kamuya açık bir yer seçmiş olsaydı pekâlâ başarılı olabilirdi. Kaplanımdan neyin amaçlandığını öğrendikten sonra onu Fitzjohn'un işe alacağı cerrahı bulması için görevlendirdim. Gerisi çok basitti."

Judith ellerini yanaklarına bastırdı. "Bu çok korkunç! Çok şok edici! O günden beri Peregrine tehlike!"

"Pek sayılmaz," diye cevap verdi Kont. "O zamandan beri onu dikkatle izliyorum. Sanırım Ned Hinkson hiçbir zaman ama kabul edersiniz ki geçen yıl Finchley Common'da yaptığı hızlı hareket yetenek eksikliğini telafi etti. O tarafından ve biraz sert bir eleştirmen olan kaplanımın Ring'de parlama yeteneğinden şüphe duyduğuna inanmak için nedenlerim olsa da, bir patron verildiğinde gerçekten çok başarılı olabileceğini hissediyorum."

"Hinkson!" Bayan Taverner haykırdı. "Oh, gerçekten körmüşüm!"

Bernard Taverner küçümseyerek, "Bir zamanlar kuzenimin Finchley Common'da soyulmaya çalışıldığını biliyorum," dedi. "Bu da mı benim hesabıma yazılacak?"

"Bunun hesabının sorulabileceğinden eminim," diye cevap verdi Kont, "ama bir jürinin bunu kabul edeceğini pek sanmıyorum. ilgileniyorlar. Ama şu anda elimde bulunan bir kavanoz enfiye ile ilgilenebilirler ve bu enfiyenin insan sistemi üzerindeki etkileriyle daha da fazla ."

Bernard Taverner'eli sarsılarak şömine rafının kenarına kapandı. "Korkarım şu anda sizi anlamaktan çok uzağım lordum," dedi.

"Öyle mi?" dedi Kont. "Neden hiç merak etmedin mi? Enfiye Peregrine'i etkilememiş gibi mi görünüyordu? Sizi bu konuda bir şeyler düşünme konusunda takdir ediyorum. Kuzeninizi, uzmanı olduğumu bildiğiniz bir araçla düşünmüş olmalısınız.

Eğer enfiyenin zehirli olduğu ortaya çıkarsa, bu keşfi yapacak kişinin ben olma ihtimali de çok yüksekti.

Karışımın ağır kokulu olması beni şüphelendirmeye yetti. Bir fırsat buldum, evimde kalırken, Peregrine'in enfiye kutusunu soyutlamak için. Orijinal karışımın yapımında kullanılan üç türün tam oranlarını belirlemek biraz zor oldu, ancak oldukça iyi başardığıma inanıyorum. Her , Peregrine hiçbir farklılık tespit etmedi."

"Hastalığı sizin evinizde!" Bayan Taverner ağladı. "Şu öksürük! Yüce Tanrım, bu mümkün mü?"

"Ah evet," dedi Kont, o gerçekçi üslubuyla. "Kokulu enfiyeler uzun zamandır insanları zehirlemenin bir yolu olmuştur. Hatırlarsınız, Bayan Taverner, bir bahane bulup Siz Worth'tayken Hinkson'ı Brook Street'e mi gönderdiniz?"

"Evet," dedi. "Evin kira kontratını istemiştiniz."

"Hiç de değil. Peregrine'in enfiyesinin kalanını istiyordum. Bana kavanozun nerede saklandığını söylemiKti ve Hinkson bir fırsatını bulup soyunma odasına gitti ve kavanozu ona verdiğim benzer bir kavanozla değİktirdi. Daha sonra, tekrar şehre geldiğimde, Londra'daki başlıca enfiye dükkanlarını ziyaret ; yorucu bir işti ama karşılığını aldım. Bu özel karışım yaygın bir karışım değil; Aralık ayı boyunca sadece kasabada üç tane dört kiloluk kavanoz satıldı. Bir tanesi Lord Edward Bentinck tarafından Fribourg ve Treyer'den satın alındı; biri Wishart tarafından Sussex Dükü'ne satıldı; ve

Üçüncüsü Pall Mall'da Pontet tarafından bir beyefendiye satılmış, beyefendi parasını oracıkta ödemiş ve ismini vermeden yanında götürmüş. Dükkân sahibinin bana vermek lütfunda bulunduğu bu beyefendinin tarifi tam olarak şöyleydi sadece beni tatmin etmekle kalmadı, aynı zamanda beni . Müşterisini ihtiyaç halinde tekrar tanımak. Sizce jüri bununla ilgilenir mi Bay Taverner?"

Bernard Taverner hâlâ şöminenin kenarını sıkıyordu. Dudaklarında korkunç bir gülümseme belirdi. "İlgileniyorum ama ikna olmadım Lord Worth."

"Pekâlâ," dedi Kont. "O halde bir sonraki ve son girişiminize geçmeliyiz. Peregrine'in evlenme tarihinin belli olması, ondan bir an önce kurtulmanızı zorunlu kılmıyaydı, bu girişimi yapacağınızı sanmadığımı söylemekle size haksızlık etmiş olurum. Çok zor durumdaydınız, Bay

Taverner ve bu benim de payım olup olmadığını düşünemeyecek kadar çaresiz. Peregrine'in düğün günü belli olduğu andan itibaren

Bana bildirilmeyen tek bir hareket bile yapmadınız. Hinkson'dan şüphelendiniz ama sizi takip eden kişi Hinkson değildi. Sen

peşinizde çok daha biri vardı, en az benim kadar tanınan biri. Atını tuttuğu için ona bir şilin bile verdin. Kaplanımı tanımıyor musun?

Bay Taverner?"

Bernard Taverner'in gözleri Kont'un yüzüne sabitlenmişti. Bir kez yutkundu ama hiçbir şey söylemedi.

Kont bir tutam enfiye aldı. " olarak," dedi.

"Henry'nin bu görevden zevk aldığına inanıyorum. Bu onun onurunu biraz zedeledi ama bana son derece bağlı Bay Taverner, sizi temin ederim ki pek de becerikli olmayan yardımcılarınızdan çok daha güvenilir bir alet ve bana itaat etti. dolaylı olarak seni gözünün önünden ayırmayacak. Sen de

becerikliliğine şaşırdım. O adamla pazarlık yapmak için arabanı New Shoreham'a sürdüğünde

Denizci arkadaşın Henry'yi yanına almışsın, bagajda kıvrılmış.

Bu seyahat şeklini şöyle tarif etmişti.

küfürlü ama çok grafik. Ancak tahmin ediyorum. İlk hareketiniz Peregrine'in evine kendi yarattığınızı sokmak oldu; tabiri caizse, bu biraz aptalca bir Bu riski göze almak daha akıllıca olurdu.

bu noktada ön plana çıkıyor, sevgili efendim. Peregrine'den kendiniz kurtulmalıydınız. Peregrine'in denize taşınması için ayarlamalar yaptınız. O zaman denize mi atılacaktı? Öyle olurdu.

Onu bekleyen kesin kaderin ne olduğunu bilmek ilginçti. Sadece Tyler'ın başına gelmiş olabileceğine güvenebilirim, görevi şüphesiz Peregrine'i bir anda alt etmektir.

Worthing'giderken uygun bir anda onu o geminin kaptanına teslim etmişti. için

Tyler yola çıkmadan önce Hinkson'ı masanın altından çalıştı.

Ama Hinkson'ın kafası daha sertti.

ve masanın altında kalmak yerine bana geldi. Peregrine'i Batı Uçurumu'nda durdurdum ve bir iş için benimle evime gelmesini istedim. Onu bir kez altıma aldığımında

Ona içmesi için ilaçlı şarap verdim.

Tyler için de aynı görevi yerine getirdi. Hinkson daha sonra Tyler'ı sizin belirlediğiniz buluşma yerine götürdü Bay Taverner ve onu ilgili arkadaşlarınıza teslim etti. Tyler'dan geldiğini sandığınız mesajı size yazan oydu.

Tyler, üzerine düşeni yaptığını ve sizinle Londra'da buluşacağını söyledi. Peregrine o akşam evimden çıkarıldı ve New Shoreham limanında yatan yatıma bindirildi."

"Oh, nasıl ?" Judith araya girdi. "Ne kadar acı çekmiş olmalı!"

Gülümsedi. "Charles da sizin gibi Bayan Taverner. Neyse ki ben o kadar yufka yürekli değilim.

Peregrine şiddetli bir baş ağrısından ve mükemmel bir havada bir haftalık bir yolculuktan daha kötü bir şey yaşamadı. Kendini tehlikede görmüyordu, çünkü ben

"Akli başına geldiğinde kendisine teslim edilmek bir açıklama mektubu hazırlayın."

"Bana söyleyebilirdin!" Judith söyledi.

Kont soğukkanlılıkla, "Kuzeninizi ihanet etmeye zorlamak gibi ateşli bir arzum olmasaydı, yapabilirdim," diye cevap verdi.

"Brighton'dan bu amaçla ayrıldım. Gerisini Charles halletti. Bay Bernard Taverner'i, -değil mi, sevgili onun ve benim sizi şehre çekmek ve orada ikimizden biriyle evlenmeye zorlamak için bir plan hazırladığımıza inandırdı. Bay Taverner'in burnunun dibine özel bir ruhsat bıraktı ve gerisini kendi yaratıcılığına bıraktı. Korktunuz, efendim, tam da olması gerektiği gibi ve sonuç bu. Oyun bitti!"

"Ama siz?" diye sordu Bayan Taverner şaşkın bir sesle. "Neredeydiniz Lord Worth? Kuzenimin beni buraya getirmek istediğini nereden bilebilirdiniz?"

"Bilmiyordum. Ama Henry, Charles'a kuzeninin Cumartesi gecesi Brighton'dan ayrıldığını bildirdiğinde, Charles haberi bana hızlıca gönderdi ve ben de

Pazar gecesi Brighton'a döndüm ve o zamandan beri kuzeninizin taşınmasını bekliyorum. Henry bu sabah sizi Postane'ye kadar takip etmiş, Bay Taverner'le görüşmenize tanık olmuş ve koşup bana haber vermiş. Ben de

İsteseydim buraya gelirken seni her an "

"Bu hiç adil değildi!" diye haykırdı Bayan Taverner öfkeyle.

"Bana söylemeliydiniz! Geri kalan her şey için sana minnettarım, ama bu-!" Oldukça kızarmış bir halde sandalyesinden kalktı ve kuzenine doğru baktı. Kuzeni hâlâ

şöminenin önünde duruyordu, yüzü kaskatı kesilmişti ve neredeyse kansızdı. Kadın ürperdi. "Sana güvenmiştim!" dedi. "Perry'yi öldürmeye çalıştığın süre boyunca senin dostumuz olduğuna inandım. Amcamdan şüphelendim ama sen asla!"

Daralmış bir sesle şöyle dedi: "Her ne yapmış olursam olayım, babamın hiçbir yoktur. Hiçbir şeyi kabul etmiyorum. İsterseniz beni tutuklayın. Lord Worth suçlamalarını henüz kanıtlamadı."

Ağzı titriyordu. "Size cevap veremem. Nezaketiniz, bana olan saygınız, hepsi sahte! Oh, bu Korkunç!"

"En azından sana olan saygım sahte değildi!" dedi kısık sesle. "O kadar gerçektir ki, o kadar büyüdü ki... Ama bu bir şey ifade etmiyor. konuşuyor!"

"Madem paraya bu kadar muhtaçtınız," dedi.

"Bize söyleyemez miydiniz? Yaşadığınız zorlukları aşmanızda size yardımcı olmaktan büyük mutluluk duyardık!"

Bunun üzerine yüzünü buruşturdu ama Kont en sakinleştirici tonuyla şöyle dedi "Muhtemelen, ama benim de bu konuda söyleyecek bir şeylerim olabilirdi. Bay Taverner'in yılda on iki bin sterlinlik bir servetle sizin emekliniz olmaktan memnun kalacağını da sanmıyorum. Bu meseleyi artık bana bırakmanızı önerebilir miyim, Bayan Taverner? Kuzeninizden korkacak başka bir şeyiniz yok ve bu tartışmaya devam etmeniz bir yararı yok. Şoför mahallinde

Seni Brighton'a geri götürecektir olan tren şimdiye kadar gelmiştir. Ona gitmeni ve bu meseleyi kendi yöntemlerimle halletmem için beni yalnız bırakmanı istiyorum."

Kadın kuşkuyla ona baktı. "Benimle gelmeyecek misin?" diye sordu.

"Bana izin vermenizi rica edeceğim, Bayan Taverner. Burada hala yapmam gereken bir şey var."

Kendisini kapıya kadar götürmesine izin verdi, ama açıp onu selamlayarak dışarı çıkaracağı sırada elini koluna koydu ve içinden şöyle dedi "Ben onun tutuklandı!"

"Her şeyi bana güvenle bırakabilirsiniz, Bayan Taverner. Hiçbir skandal olmayacak."

Kuzenine bir bakış attı ve başını kaldırıp tekrar Kont'a baktı. "Pekâlâ. Ben gideceğim. Ama size zarar gelmesini istemiyorum Lord Worth!"

Oldukça acımasızca gülümsedi. "Endişelenmene gerek yok, çocuğum. Telaşlanmayacağım."

"Ama-"

"Gidin, Bayan Taverner," dedi sessizce.

Bayan Taverner onun sesindeki kesinliği fark ederek sözünü dinledi.

Üzerinde Kont'un arması olan bir şezlong ve dörtlü buldu. paneller, kulübenin dışında onu bekliyordu. Arabaya bindi ve minderlere yaslandı. İlerledi ve gözlerini kapatan Bayan Taverner kendini düşünmeye verdi. Son saatlerde yaşanan olaylar, kuzeninin bir canı olduğunu öğrenmenin yarattığı şok, kısa sürede atlatılamazdı.

. Günün erken saatlerinde bitmek bilmez gibi Brighton yolculuğu, şimdi düşüncelerini toparlamasına yetecek kadar zaman tanımayacak kadar kısaydı. Bunlar Karmaşa içindeydi; tekrar sakinleşmesi için saatler geçmesi gerekecekti, zihninin sakinleşmesi için saatler geçmesi . başka ve daha mutlu izlenimler alma yeteneğine sahiptir.

Şezlong onu sorunsuzca Brighton'a götürdü ve Peregrine'i Marine Parade'de onu beklerken buldu. Kendini Peregrine'in kollarına attı, aşırı yüklenmiş ruhu bir rahatlama buldu. gözyaşlarına boğuldu. "Ah, Perry, Perry, ne kadar *kahverengi* görünüyorsun!" diye hıçkırdı.

"Bunda ağlanacak bir Şey , değil mi?" diye sordu Peregrine, oldukça Şaşırmış bir halde.

"Hayır, ah hayır!" diye ağladı Bayan Taverner, yanağını onun omzuna . "Sadece çok minnettarım!"

Bölüm XXIII

Bayan Taverner kardeşinin gördüğü muamele karşısında öfkeleneneğini düŐündüyse de çok geçmeden yanıldığını . Çok iyi vakit geçirmıŐti.

"Hiçbir Şey gibi olamaz!" diye tekrar tekrar söyledi ona.

"Kendime ait bir yatırım olmalı. Eğer Worth buna razı olmazsa, bu hayal edilebilecek en büyük utanç olur! Harriet'in bunu her Şeyden çok seveceğine . Keşke Worth'un

Bu gece buraya gelmemesi için bir neden göremiyorum. Evans, Worth'un kaptanı, biliyorsunuz: birinci sınıf bir adam!

-Evans büyük bir yeteneğim olduğunu söylüyor. Hiç hasta olmadım

-Ve Salı günü oldukça büyük bir tepkiyle karşılaŐtık.

! Ama benim için hiçbir fark yaratmadı, hayatımda hiç bu kadar iyi hissetmemiŐtim!"

"Ama Perry, o ilaçtan uyandığında üzücü bir Şekilde telaŐlanmadın mı?"

"Hayır, neden ki? Şeytani bir baş ağrım vardı ama kısa sürede geçti ve sonra Evans bana Worth'un mektubunu verdi."

"Okuduğunuzda ne hissetmiŐ olmalısınız! Sana her Şeyi anlattı mı?"

"Evet, ok Şaşırdım! Ama o düelloya karışma küstahlığını beri kuzenimden hiç hoşlanmıyorum, biliyorsun."

"Ama Perry, o müdahale etmedi! KarıŐan oydu-"

"Evet, ; unutuyordum. Ama hepsi bir: Birkaç aydır onun pejmürde bir adam olduğunu düşünüyordum."

"Lord Worth'un korumasına bizim kadar değer vermedik. Öyle olmalı," dedi Judith, rengi . "Ona daha fazla güvenebilseydik, daha nazik davransaydık, belki de seni uzaklaştırmasına gerek , ya da-"

"Tanrım, bunda hiçbir şey yok!" Peregrine açıkladı. "Bunu yapmasına çok sevindim, çünkü daha önce hiç denize açılmamıştım.

hayatımda daha önce. Bunu kaçırmazdım! Doğrusunu söylemek gerekirse, sizi ve Harriet'i görmek dışında, tekrar karaya çıkmak hiç de hoşuma gitmedi.

Bununla birlikte, kendime ait bir yat kurmaya oldukça kararlıyım, ancak bunun çok pahalıya mal olacağını ve bire on Worth'un bunu duymayacağını söyleyebilirim."

"Keşke," dedi Bayan Taverner biraz sert bir sesle, "düşüncelerinize daha doğru bir yön verseniz! Lord Worth'a karşı hepimiz sorumlu olmalıyız. O olmadan

"Senin ve benim her şeyi berbat bir şekilde hallettiğimizi düşünmeye çok eğilimliyim."

"Bu çok doğru, şerefim üzerine! Sizi temin ederim ki ona karşı oldukça merhametliyim. Ama biliyorsun, onu hiçbir zaman senin sevdiğin kadar sevmedim. nahoş."

Bayan Taverner'in kızarması derinleşti. "Evet, ilk başta ondan hoşlanmamıştım. İçinde bulunduğumuz koşullar-"

"Tanrım, Cavendish Meydanı'na uğradığımız ve gardiyanımızın o olduğunu öğrendiğimiz günü asla unutmayacağım! Ateş kadar deliydin!"

"Unutulması *gereken* bir hatıra," diye cevap verdi Bayan Taverner. "Lord Worthun *tavırları* her zaman uzlaştırıcı değildir, ancak *güdülerinin* uygunluğundan asla şüphe duyamayız. Ona minnet borçluyuz, Perry."

"Bu konuda çok hassasım. Emin olmak için, biz tamamen kuzenim tarafından alındım. Beni uyuşturdu ve yatına bindirdi. Beni öldüreceğini sandım.

O şeyi boğazımdan zorla geçirdiğinde! Denizin üzerinde olmaktan bu kadar hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim! Evans büyük bir buruşukluk içindeydi.

Buna kızdım ama, 'Tanrım,' dedim, 'kıyıya yüzmeye çalışacağımı düşünmene gerek yok! Bu büyük bir şeyin ötesinde!'

Bayan Taverner içini çekti ve mücadeleyi bıraktı. Peregrine yatma vakti gelene kadar denizde yaşadıklarını anlatmaya devam etti. Bayan Taverner, Peregrine'in Worthing'e gitmeye niyetlendiğinden beri

Ertesi gün, karayel, fırtına, orsa, orsa serenleri ya da yelkenleri açmakla ilgili daha fazla açıklama yapmak onun yerine Bayan Fairford'un payına düşecekti. Her ne kadar Bayan Fairford'a kalsa da, bu melankolik bir düşünceydi.

Bir gün önce, eğer ona dönerse, onu bir gözünün önünden ayırmaya dayanamayacağına yemin etmeye hazırlanırken, üç saatlik arkadaşlığı, ertesi sabah kahvaltıdan hemen sonra onu terk etmesini memnuniyetle beklemesi için yeterliydi. Onun olmadığı zamanlarda bile

Maceralarını anlatırken sohbeti denizcilik tadındaydı.

Worthing'e giden tüm yelkenlilerin

rüzgarını getirmek ve çekmek ve bir

arkadaşına kablo mesafesinde. Boş bir şarap şişesi

Deniz subayı, bir gemideki karacılar canlı keresteydi ve

sokaktan geçen bir kişi şöyle tarif ediliyordu

dokuz kurşun gibi yuvarlak. Sonunda evin her yerinde yüksek

sesle ve yanlışlıkla söylenen bir dizi deniz şarkısı

Bayan Scattergood'un bile sempatisini kaybetmişti ve Perşembe

günü saat on bire kadar hiçbir şey iki hanımın da onu

Worthing'e doğru yola çıkarma konusundaki endişelerini

aşamazdı.

Bayan Taverner daha sonra vasisini beklemek üzere oturdu. O gelmedi. Sadece Kaptan Audley Marine Parade'den aradı.

Bayan Taverner elinden geldiğince umursamaz bir tavırla Lord Hazretleri'nin Brighton'da olup olmadığını sorduğunda

Kaptan sadece şöyle dedi: "Julian mı? Oh evet, o burada, ama hayal ediyorum

Onu bugün göremeyeceksin. York Brighton'a dün geldi, biliyorsunuz."

Kendi iddialarını York Dükü'nünkiler kadar yüksek görme eğiliminde olan Bayan Taverner soğuk bir sesle, "Gerçekten!" dedi,
ve konuyu değiştirdi.

O gece baloda Worth görünmedi, ama Bayan Taverner Marine Parade'e döndüğünde koridordaki masanın üzerinde ondan gelen bir not buldu. Kadın mührü hemen kırdı ve tek sayfayı hevesle açtı.

Old Steyne, 25 Haziran 1812.

Sevgili Bayan Taverner.

*yarın sabah öğlen seni bekliyorum, eğer bu Vasiliğim süresince bana emanet edilmiş olan mirasçılarınızla ilgili belgeleri size teslim etmek amacıyla, sizin için uygun olacaktır. Saygılarımla, vs,
Değer.*

Bayan Taverner bu mektubu yüreği burkularak okudu ve yavaşça tekrar katladı. Bayan Scattergood onun üzgün bakışlarını görünce kötü bir haber almadığını umdu. "Aman Tanrım, hayır!" dedi Bayan Taverner.

Ertesi sabah, kahvaltı, Peregrine'in arabayla geri dönüp gelmesiyle renklendi.

Worthing, kız kardeşinin doğum gününü kutlamak için bu kadar erken gelmişti. Bu olayı hatırladığı için kendini çok iyi bir kardeş olarak görüyordu ve

Eğer Harriet randevuyu daha önce aklına ona bir hediye alırdı. Ancak kahvaltıdan sonra birlikte dışarı çıkacaklardı ve hediyesini kendisi seçecekti, ki bu çok daha iyi bir şey olurdu. Harriet'in hediyesine hayran kaldı.

Bayan Scattergood'un Judith'e verdiği gölgeli ipekten kapitone şemsiye ve kimin olduğunu sormaya gerek olmadığını söyledi.

masayı süsleyen kocaman kırmızı gül buketini ona göndermişti. "Audley'den geliyorlar, eminim."

"Evet," diye onayladı Bayan Taverner, belirgin bir heveslilikle.

"Amcamdan da bir mektup aldım. Sen

İsterseniz okuyabilirsinizÇok acı verici: insan ona acedemiyor.

Kuzenimin niyetinin sadece bir kısmını biliyor gibi görünüyor."

"Aman, şimdi onu düşünmeyelim!" dedi Peregrine. "İkisinden de çok iyi kurtulduk. Worth'un Sör Geoffrey'e her anlattığını düşününce

Bu hafta onu kasabada gördüm. Sir Geoffrey Worth'un çok hoş

bir adam olduğunu düşünüyor." Kendisine bir fincan kahve

doldurdu. "Şimdi, bugün ne yapmak istersiniz? Sende

Sadece bir isim vermek için; tamamen emrinizdeyim. Lewes'e

gidelim mi? Sanırım orada bir kale ya da

Böyle bir şey orada görülemez."

"Teşekkür ederim Perry," dedi bu yakışıklı tekliften etkilenerek.

"Ama Lord Worth bu sabah beni görmeye gelecek. Evde benimle

kalman gerektiğini düşünüyordum. Yaptığı her şey için ona

teşekkür etmek isteyeceksin."

"Oh, kesinlikle!" dedi Peregrine. "Çok memnun olacağım

Emin olmak için onunla buluşacağım. Onunla yatım hakkında

konuşmak istiyorum, biliyorsunuz."

Öğleden kısa bir süre önce Peregrine, misafir odasının

penceresinde oturmuş, gelip geçenleri sorguya

çekiyordu,

Worth'un yaklaştığını haber verdi. "Sevgili Ju," dedi hayranlık

dolu bir sesle, "giydiği paltoya baksana! Acaba bunu Weston mı

yaptı? Omzunun üst kısmına bir bakın!"

Bayan Taverner pencereden lord hazretlerine bakmayı reddetti

ve ağabeyine başını içeri çekmesi için yalvardı.

Peregrine böyle bir şey yapmak yerine Worth'un dikkatini

çekmek için elini salladı ve Kont başını kaldırıp baktığında,

onun zarif düzenine anında vuruldu

kravat. Döndü ve etkileyici bir şekilde şöyle dedi: "Bana bir takım elbise verip vermemesi umurumda değil; kravatını nasıl bağladığını bilmem gerek!"

Kont bu kapıyı çalmıştı ve birkaç dakika içinde merdivenlerde adımları duyuldu. Peregrine onu karşılamak için dışarı çıktı. "Yukarı gelin, efendim! İkimiz de buradayız!" dedi. "Nasılsınız? Gerçekten de çok beceriklisiniz, Biliyorsun! Başım, uyandığımda! Ağzım da! Hiç böyle bir şey olmamıştı!"

"Çok mu kötüydü?" diye sordu Kont, son üç merdiveni yavaşça .

"Oh, her şeyin ötesinde! Ama şikâyet etmek istemiyorum; güzel zaman geçirdim! Ama salona gelin!

Kız kardeşim orada ve sana söylemek istediğim çok özel bir şey var. Ju, işte Lord Worth."

Bayan Taverner, kendisinin de iyi bildiği nedenlerden ötürü, birdenbire nakış işine dalmıştı ve ayağa kalktı. Kont'un elini sıktı ama o daha konuşmadan Peregrine tekrar yola koyuldu.

"Keşke bana kravatınızı bu şekilde bağlamaya ne dediğinizi söyleseniz, efendim! Şeytani bir şıklık!"

"Ben buna hiçbir şey demiyorum," diye yanıtladı Worth. "Bu benim kendi modam. Maceranızdan hiç etkilenmediniz, değil mi Bayan Taverner?"

"Oh, kendinize ait bir moda! Bu da demek oluyor ki, bir hafta içinde her şey çatırdayacak. Bunu yapmak çok mu zor?"

"Evet, çok," dedi Kont. "Bana söylemek istediğiniz özel bir şey mi var? Çok gururlandım."

"Hayır, o değildi! Şunu bilmelisiniz ki Hayatımda daha önce hiç yata binmemiştim ve nasıl bir şey olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Böyle bir derece Bu kadar küçük bir alanda konfor! Ve sonra, gemiyi yüzdürmek, bilirsiniz! Evans bu konuda doğal bir yeteneğim olduğunu düşünüyor. Bu

Bu kadar erken karaya çıkmam yazık oldu, çünkü gemiyle ilgili henüz öğrenmediğim çok şey var."

Kont'un dikkati Bayan Taverner'e odaklanmış gibiydi, ama bunun üzerine başını çevirdi ve biraz da eğlenerek şöyle dedi "Gerçekten var mı? Bunu öğrendiğime sevindim.

Seni yatıma bindirdiğim için (bir zamanlar yaptığın gibi) beni düelloya davet etmeyeceksin."

"Seni düelloya davet ediyorum! Yüce Tanrım, hayır! Tabii ki, eğer yapsaydınız gemiye isteyerek bineceğimi söylemiyorum. Benden bunu istedi, çünkü *o zamanlar* denizde olmak hakkında hiçbir şey bilmiyordum, ama şimdi her şey değişti ve size fazlasıyla minnettarım."

"Lord Worth," diye araya girdi Bayan Taverner, "Perry ve ben size bu şekilde davranmadığımız için bir özür borçlu olduğumuzu düşünüyoruz. güven derecesi, ki-"

"Hayır, bilmiyorum," diye itiraz etti Peregrine. "Ben ona hiç güvenmedim, Ju. Bunu yapan sendin. Onun hakkında söylediğim tek şey -Ama bu bir şey ifade etmiyor!"

"Benim hakkımda söylediğin tek şey, tanıdığın en insan olduğumdu," dedi Kont. Bir fiske vurdu enfiye kutusunu açtı ve Peregrine'e uzattı.

Peregrine gözlerine inanamıyormuş gibi baktı ve kaçırdı: "*Bunu* daha önce hiç yapmadınız, efendim!"

"alışılmadık derecede yumuşak bir ruh hali içindeyim," diye açıkladı Kont.

Peregrine bir tutam aldı ve kız kardeşi konuşması için fırsat doğdu.

Earl'ün locasına davet edilmenin onuruna kapılarak şöyle dedi: "Lord Worth, ona güvenmeyecek kadar aptal olduğumdan bu yana aylar geçtiğini biliyordur umarım."

"Lord Worth size çok minnettar Bayan Taverner," dedi Kont.

Gözlerini utangaç bir tavırla Peregrine'e çevirdi ve hâlâ eğlenmiş görüldüğünü gördü. Peregrine'e uyarıcı bir bakış attı: "Daha fazla alışkanlığımız olsaydı belki de Peregrine'in güvenliği için almak zorunda kaldığınız önlemlerin hiçbiri gerekli. Sanırım size bir özür ve ilginiz için size minnettarız, öyle değil mi Perry?"

"Evet, elbette," diye yanıtladı Peregrine, kolundaki birkaç enfiye tanesini . "Son derece öyle ve ben kız kardeşimden daha fazla, efendim, çünkü eğer beni uzaklaştırmasaydınız, bir gemi gezisine çıkmayı asla aklıma getiremezdim.

tüm hayatım boyunca. Ve bu bile değmez, çünkü Bir yatta yelken açmak, bilirsiniz, curricule yarışlarını bile durma noktasına getirir. Her halükarda *ben* bunu daha çok seviyorum."

"Umarım daha iyisini yaparsınız," diye yorumladı Kont.

"Sanırım öyle olacak," dedi Peregrine hevesle. "Ben de sana bunu sormak istiyordum. Kendime ait bir yatım hiçbir şey beni tatmin edemez! Lütfen hayır deme! I

Yapmak istediğinizin bu olduğunu söyleyebilirim, ama sadece düşünün! Eğer bu daha fazla harçlık almam gerektiği anlamına geliyorsa, buna itiraz edemezsiniz herhalde! Ve Harriet bundan hoşlanacaktır!

Ona ne kadar büyüleneceğini söyledim ve o da hemen kabul etti. Ama lütfen bana hemen bir cevap verin, çünkü Evans tam da bana uygun bir gemi biliyor - iki direkli, baş ve kış armalı: hayal edilebilecek en temiz küçük tekne, diyor! Şu anda Southampton Water. Sahibinin kim olduğunu unuttum ama özel olarak satılacakmış ve Evans, bu durum duyulmadan önce onu kapmaktan daha iyisini yapamayacağını söylüyor. Evans'ın da onun başına geçebilecek bir kuzeni var. Diyor ki-

"Peregrine," diye araya girdi Kont, "Evans'ı nerede bulabileceğimizi biliyor musun?"

"Sanırım *Seamew* gemisinde olacak."

"Hayır," dedi Kont. "Şu anda o Şehirde bir yerde. Muhtemelen Crown and Anchor'da ya da o da olmazsa Greyhound'da. Brighton'ı dikkatle ararsanız onu bulabileceğinize eminim. Ve onu bulduğunuzda, benden ona bir mesaj iletin.

Eğer seni tekrar kaçırsın ve uzun, çok uzun bir yolculuğa çıkarırsa ona minnettar kalacağım."

"Oh," dedi Peregrine sırtarak, "beni kaçırmak zorunda söyleyebilirim! Ama bir yat alabilir miyim?"

"Bir düzine yatınız olabilir," diye yanıtladı Kont, "ki gidin!"

"Kabul edeceğinizden emindim!" dedi Peregrine ıslıl ıslıl. "Kabul etmemeniz için hiçbir neden düşünemedim! Sence Evans'ın kuzeni-"

"Evet," dedi Kont. "Evans'ın kuzeninin tam size göre bir adam ikna oldum. Gidip bu konuyu konuşsanız iyi olur. Evans'la birlikte Brighton'dan ayrılmadan önce."

Peregrine bu öneriden çok etkilenmişti. "Vallahi, bu çok iyi bir fikir! Sizi bırakmamın bir sakıncası yoksa bunu hemen yapacağıma inanıyorum."

"Buna dayanabilirim," dedi Kont. "Yola çıkarken hiç vakit kaybetmemenizi tavsiye ederim."

"Weil, sanırım bir an önce gitsem iyi olacak," dedi Peregrine. "Evans'la bu konuyu konuştuktan gelip size her şeyi anlatacağım."

"teşekkür ederim," dedi Kont ciddiyetle. "Sizi temin ederim ki gözüm üzerinizde olacak."

Bayan Taverner gülümsemesini gizlemek için arkasını döndü ve günün ilerleyen saatlerinde Kont'un evine uğrayacağına dair son bir söz verdikten sonra Peregrine kendini dışarı attı.

Kont Bayan Taverner'e baktı, kaşları biraz kalktı. "Anladığım kadarıyla kaçırılma olayından dolayı bana kin beslemesi gereken kişi Peregrine değil sensin," dedi. "Gerçekten de

bu kadar sinir bozucu sonuçlar doğuracağını düşünmemiştim. Son derece üzgünüm."

Güldü. "Bence asıl acınması gereken kişi Harriet." "Ona özürlerimi iletmeyi unutmamalıyım. İzninizle. Reşit olduğunuz için sizi kutluyorum Bayan Taverner?"

"Teşekkür ," diye mırıldandı Bayan Taverner. "Belki de bu suçlamadan kurtulduğunuz için sizi kutlaması gereken benim. çok can sıkıcı olduğuna inanıyorum."

"Evet," dedi Kont düşünceli bir ifadeyle. "Otoritemi sarsmak için pek fazla fırsat kaçırdığınızı sanmıyorum."

Dudağını ısırdı. "Beni daha nazik, daha düşünceli kullansaydınız, bunu yapmazdım. Beni kızdırmak için hiçbir fırsatı kaçırmadınız!"

"Ama *sen* bu cazibeyi karşı konulmaz kılmasaydın bunu yapmayacaktım," diye belirtti.

"Sanırım," dedi Bayan Taverner soğuk bir tavırla, "bana vermek istediğiniz bazı kâğıtlar var."

"Evet," diye yanıtladı. "Ama bir daha düşündüm de Elbette sizin de izninizle onları avukatınıza göndermeye karar verdim."

Bayan Taverner, "Benim için işlerime kimin bakacağını bilmediğimden eminim," dedi.

"Bu kocanız için bir görev olacak," diye cevap verdi.

"Benim bir kocam yok," dedi Bayan Taverner alayla.

"Çok doğru, ama bu yakında düzeltilebilir. Artık zincirlerimden kurtulduğuna göre taliplerin akın akın ev."

"Son derece iyisiniz ama hiçbirisiyle evlenmek istemiyorum. İtiraf etmeliyim ki o zamanlar hoşuma gitmemişti ama son zamanlarda hepsine onay vermediğiniz için memnun oldum. Bu da bana söylemek istediğim şeyi hatırlattı Lord Worth.

sana." Derin bir soluk aldı ve yola koyuldu hazırladığı konuşmayı yaptı. "Bana gösterdiğiniz ilginin her zaman farkında değildim, ama şimdi biliyorum ki bu ilgi eksilmedi. Geçmişte gösterdiğiniz nezaket için size minnettarım-"

"Neyim?" diye sordu Kont.

Stiffly dedi: "Senin *birçok* iyiliğin."

"Ama ben kendimi yaşayan en iğrenç, en kışkırtıcı, en yaratık sanıyordum?"

Kadın ona için için yanan gözlerle baktı. "Evet, öylesiniz!" dedi. "Nezaket beni en azından bana yaptığınız hizmetler için teşekkür etmeye zorladı, ama eğer bunu kabul etmiyorsanız, sizi temin ederim ki umurumda değil! Beni bu duruma siz soktunuz. en korkunç durum kuzenimi

Dün nasıl olduğumu görmek için arama nezaketini göstermedin; bunun yerine bana en iğrenç mektubu yazdın (ve eğer o uzakta olmasaydı

sizi kurtarmak için Bay Blackader'a bunu yapmasını söylerdi!); ve şimdi beni ziyarete

ve beni sinirlendirmeye çalışıyorsunuz! Bunu yapmayacağım, ama size şunu söylememe izin verin lordum, vasinizden kurtulduğunuza ne kadar sevinirseniz sevinin, benim vasimden kurtulduğuma sevindiğim kadar sevinemezsiniz!"

Gözleri kahkahalarla parlıyordu. "Sizi korkunç bir duruma soktuğum çok üzgünüm," dedi. "Ben buraya

Dün sizi görmeye geldim çünkü o sırada hala benim vasindiniz; size iğrenç bir mektup yazmak aklımın ucundan bile geçmedi (ve Mr.

Blackader uzakta değil); ve ben de benim nahoş ruh halleri. Ama koğuşumdan kurtulduğum için çok mutluyum."

"*Bunu* biliyorum," dedi Bayan Taverner hiddetle.

"Sanırım öyle, ama nedenini biliyor musun Clorinda?"

"Umarım bana bu isimle hitap etmezsin!"

Adam onun ellerini tuttu. Yarım ağızla kendini geri çekmeye çalıştı ve yüzünü çevirdi. "Sana sadece Ne istersem onu yaparım," dedi Kont gülümseyerek. "Bu ismin çağrıştırdığı anılar hâlâ çok acı verici mi?"

"Beni iğrenç bir şekilde kullandınız!" dedi Bayan Taverner kısık bir sesle.

"Bu çok doğru," dedi Kont. "Seni iğrenç bir şekilde kullandım ve o zamandan beri bunu tekrar yapmak için bekliyorum.

Şimdi,

Bayan Taverner, siz benim *vasım* değilsiniz ve bunu tekrar yapacağım!"

Her türlü edep duygusu Bayan Taverner'i direnmeye itmeliydi. Gerçekten de kızardı, ama elleri Kont'un ellerinde hareket etse de, bu sadece ona karşılık vermek içindi.

parmaklarını kavradı. Bir an boyunca onu öylece tuttu, yüzüne baktı; sonra ellerini bıraktı ve onu kollarının arasına aldı.

Tam o sırada sessizce odaya giren Bayan Scattergood, eşikte donup kalmış, boş gözlerle bakıyordu

kilitlenmiş halini görünce hayretler içinde kaldı.

Worth Kontu'nun kucağında. Sırtını kapıya dönmüş bir şekilde duruyordu ve Bayan Scattergood kendine gelmeye çalışıyordu. şaşkınlığını tam zamanında atlattı ve daha varlığından bile şüphelenilmeden kendini tekrar odadan dışarı attı.

Kont, "Şimdi biliyor musunuz, kurtulduğuma neden seviniyorum?" diye sordu.

"Ah," dedi Bayan Taverner aptalca, "kardeşinizle evlenmemi kastettiğinizden korktum!"

"Gerçekten de öyle miydiniz? Ve aranızda izlediğim tüm o kararlı flörtleşmeler sadece beni memnun etmeye ne kadar istekli olduğunuzu göstermek için miydi? Saçma sapan çocuk! Ben

Henry'yi de yanına söyledim. Sana neredeyse ilk andan beri aşığım.

gözlerini sana dikti."

"Ah, bu korkunç!" dedi Bayan Taverner, vicdan azabıyla sarsılarak. "Haftalardır senden inanılmaz derecede nefret ediyordum!"

Kont onu tekrar öptü. "Tamamen birisin," dedi.

"Hayır, değilim," diye cevap verdi Bayan Taverner, elinden geldiğince çabuk. "Ben de en az senin kadar huysuzum. Siz de benim gibi

beni yen. Bir keresinde döveceğini söylemiştin ve bunda ciddi olduğuna inanıyorum!"

"Bunu bir kez söylediysem, kendi tahammülüne hayret ediyorum. Seni en az bir düzine kez dövmek istedim ve bir keresinde bunu yapmaya çok yaklaştım - Cuckfield'da. Ama hâlâ çok sevimli olduğunu düşünüyorum. Bana elini ver."

Kadın parmağını uzattı ve adam üçüncü parmağına bir yüzük taktı. "Görüyorsun ya, sana bir doğum günü hediyesi aldım Clorinda."

Bayan Taverner utangaç bir tavırla Kont'un yanağına dokunmak için elini kaldırdı. Kont onu yakaladı ve dudaklarına bastırdı. Kızardı ve şöyle dedi: "Düşündüm ki -Cuckfield'dan sonra- artık seni daha fazla bağlayamam. Beni çok mutsuz ettiniz! Sürekli bir riayet yoktu, rahatım için farkına varmadan çok gerekli hale gelen o ayırt edici dikkatin hiçbiri yoktu!"

"Sana bir an bile acı vermemeliydim!" dedi. "Ama Cuckfield'da bana söylediğin sözler, onları söylerkenki ses tonun, beni hiçbir şeyin işe yaramayacağına ikna etti.

İlk karşılaşmamızın sana verdiği benden tikslenme duygusunu yok et."

Ona karşı küstahça gülümsedi. "Prensipler konusunda ne kadar az hassas olduğumu o kadar iyi olmalısınız ki haftalar geçtiğini söylemekten çekinmiyorum.

O ilk buluşmayı hatırladığımda, şok edici davranışınızın tekrarlanmasına dair güçlü bir arzu hissetmedim. Ama Cuckfield'dan sonra her şey bitmiş gibiydi! Affedilemeyecek kadar kırmıştım.

Ve sonra o sefil akşam Sarı Salon'da senin tarafından bulunmanın utancı! Aklınızdan geçenler karşısında duyduğum dehşeti hiç unutabilir miyim!"

"O akşam mı?" dedi ona daha sıkı sarılarak. "*Ben* hiç Gözlerini açıp beni gördüğünde gözlerinde beliren bakışı ya da elinin yapışışını unutamam! O ana kadar durumumun umutsuz olduğunu düşünmüştüm. Ama seni bırakmamam için bana yalvardın! Prinny dirseğimin dibinde durmasaydı, her türlü onur düğünceğini bir kenara bırakıp konuğabilirdim! Ama onun orada olması beni sessiz kalmaya zorladı ve o gidene kadar bütün

seninle konuşmamın uygunsuzluğu gardiyan hatırlanmıştı. Üstelik ben de gelmiştim, Peregrine'i kaptanımın ellerine teslim etmekten! Sizin durumunuzdaki kötülüklerin benimkilerle kıyaslanmasına izin vermeyeceğim!"

"Bir kısıtlama vardı," diye kabul etti. "Cuckfield'daki davranışım için beni affettiğinizde bile bunun farkındaydım. Kuzenimi yere serinceye kadar bana karşı sevginizin yeniden canlandığı düşüncesine kapılmaya cesaret . Ama o zaman senin ifaden!

Sadece

Kuzenimin kötülüğüne duyduğum öfkenin, yüzünüze o bakışı getirmiş olabileceğine ikna oldum! Onu öldüreceğinizi sandım!"

"Varlığınızı bir an için unutmuşum. Dürtülerime yenik düştüğüm için beni affetmelisiniz."

"Ah," dedi Bayan Taverner *küstahça*, "*ödüllü* bir *dövüşün* kasabalarda kalmayı ne kadar alışkanlık haline getirdiğimi düşünürseniz, özür dilemeye gerek yok! için

Doğruyu söylemek gerekirse, kuzenimi yere serdiğini görmeye en ufak bir itirazım yoktu. Bunu kendim yapmak isterdim. Ve o zamana kadar, biliyorsun, hiç şüphelenmemiştim.

bir adamı yere yıkabilirsin."

"Bir adamı yere hiç şüphelenmediniz mi?" diye tekrarladı Kont, epey şaşırılmış bir halde.

"Hayır, nasıl ? Senin sadece bir züppe olduğunu düşünürdüm. Ama Yüzbaşı Audley bir keresinde senin en iyi

cezalandırıcı sol hayal edilebilir ve bilmediğim halde
O sırada ne demek istediğini anlamadım ama kuzenime
korkunç darbeyi vurduğunuzda aklıma geldi. Çünkü sol elinizi
kullandınız, değil mi?"

"Evet," dedi Kont ciddiyetle. "Sanırım öyle."

"Sen de çok hızlıydın!" dedi Bayan Taverner hayranlıkla.
"Kuzenim öfkeyle üzerine atıldığı için seni pencereden geriye
doğru fırlatacak sandım! Ama sanırım biraz boks yapma
alışkanlığınız varmış."

Kont tekrar, "Evet," dedi. Dudakları titriyordu. "Sanırım biraz
boks yapma alışkanlığım olduğu söylenebilir."

"Bana gülüyorsunuz!" dedi Bayan Taverner kuşkuyla.

"Sevgilim," dedi Kont, "ben eskiden büyük Jem'in kendisiyle
dövüşürdüm!"

"Öyle mi?" dedi Bayan Taverner. "Peki iyi bir boksör müydü?"

"İçlerinde en iyisiydi," diye yanıtladı Kont.

"!" dedi Bayan Taverner, kendini gösterebildiği için mutluydu.
bilgi. "Belcher hepsinin en iyisiydi. Babamın bunu sık sık
söylediğini duydum."

"Yapacak bir şey yok," dedi Kont, "seni tekrar öpmek
zorundayım Clorinda. Kastettiğim adam Jem Belcher'dı."

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Bayan Taverner, ani bir
dükünceyle sarsılarak. "Hiç aklıma gelmemişti... Umarım
kuzenimi öldürmemişsinizdir!"

"Pek sayılmaz," dedi Kont.

"Ben de sana zarar gelmesinden korkuyordum! Beni gülünç
bulmuş olmalısın!"

"Büyüleyici olduğunuzu düşünmüştüm," dedi Kont.

On dakika sonra Peregrine koşarak merdivenlerden çıktı ve
her zamanki fırtınalı haliyle salona girdi.
moda. "Oh, efendim, gelip Evans'la konuşabilir misiniz?"

diye sordu, vasisine hitaben. "O yatı istiyorsam hemen teklif vermem gerektiğini düşünüyor."

"Evans'la konuşmak için en ufak bir isteğim yok," diye yanıtladı Kont.

"Ama Evans onun muhteşem bir gemi olduğunu söylüyor! Sizin *Seamew*'inizden daha yakın bir noktada seyrettiğini söylüyor!"

"Bu bile içimde onunla konuşma arzusu uyandırmaya yetmiyor. Sana şok edici bir haberim var: Kız kardeşinle nişanlandım."

"Ama dörtte birinden fazla sürmez... Ne diyorsunuz? Kız kardeşimle nişanlandın mı? Oh, Tanrım, korkuyordum ki olur!"

"Peregrine!" dedi Judith.

"Evet, ," diye ısrar etti. "Harriet senin hep ona aşık olduğundan emin olduğunu söyledi. Charles olmasını umuyordum ama o böyle bir şeyin söz konusu olmadığını söyledi. Eminim çok mutlu olmanızı dilerim. Sizi rahatsız etmemeliydim.

Ama bu şeytani bir aciliyet taşıyor ve bir çeyrek saatten fazla sürmez, biliyorsun. Worth, keşke benimle gelsen de Evans'ın ne dediğini kendin duysan!"

"Peregrine," dedi Kont nazıkçe ikna edici bir sesle,

"Evans'ı al, bütün mürettebatımı ve istersen *Seamew*'i de al, Southampton'a git ve bu gemiyi kendin gör. Yalnız bu konuda benimle daha fazla konuşma!"

"Onu satın alabileceğimi mi söylüyorsun?" diye sordu Peregrine hevesle.

"İstersen bir yat filosu satın al, umurumda değil," dedi lord hazretleri.

"Hemen gidiyorum!" dedi Peregrine ve aceleyle odadan çıktı.

"Canım!" dedi Bayan Taverner, oldukça tedirgindi. "Sen ona Southampton'a gitmesini söylememeliydim! Hemen bir şezlonga atlayıp yola çıkabilir!"

"Öyle olmasını çok isterim. Aklım başımda olsaydı Henry'yi de yanına almasını söylerdim. Ben kendilerini iyi bir anlaşma içinde bulacaklarına ikna oldular Sempatı. Henry nişanlandığımız haberine Peregrine'den bile daha az sevinecek ve onu susturmak neredeyse o kadar zor olacak."

Bayan Taverner, "Gerçekten de Henry'nin benim cinsiyetimle ilgili görüşlerini düşündüğümde, bana evlenme teklif etmeye cesaret şaşıyorum," dedi. "Umarım bu sözlerimden alınmamışsınızdır.

Perry'nin aşırı derecede hoşlanmadığı bir durum. Seni daha iyi tanıdığında hoşlanacaktır, söz veriyorum."

Kont gülümsedi. "Hayır, alınmadım," dedi. "Daha kötüsüne hazırlıklıydım. Kendimi şu sözlerle teselli ediyorum kardeşinin haberi alma şeklinin *benim* için, kaplanımın bu konudaki görüşünün *senin* için olacağından kötü olamaz, sevgilim!"

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

